ERIN WATT

DE LA AUTORUL SERIEI *FAMILIA ROYAL*,
1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CÂND TOTUL E ADEVĂRAT

UN STAR POP.
O FATĂ OBIȘNUITĂ.
LUMEA ÎNTREAGĂ
E CU OCHII PE EI.

FICTION CONNECTION

TREI

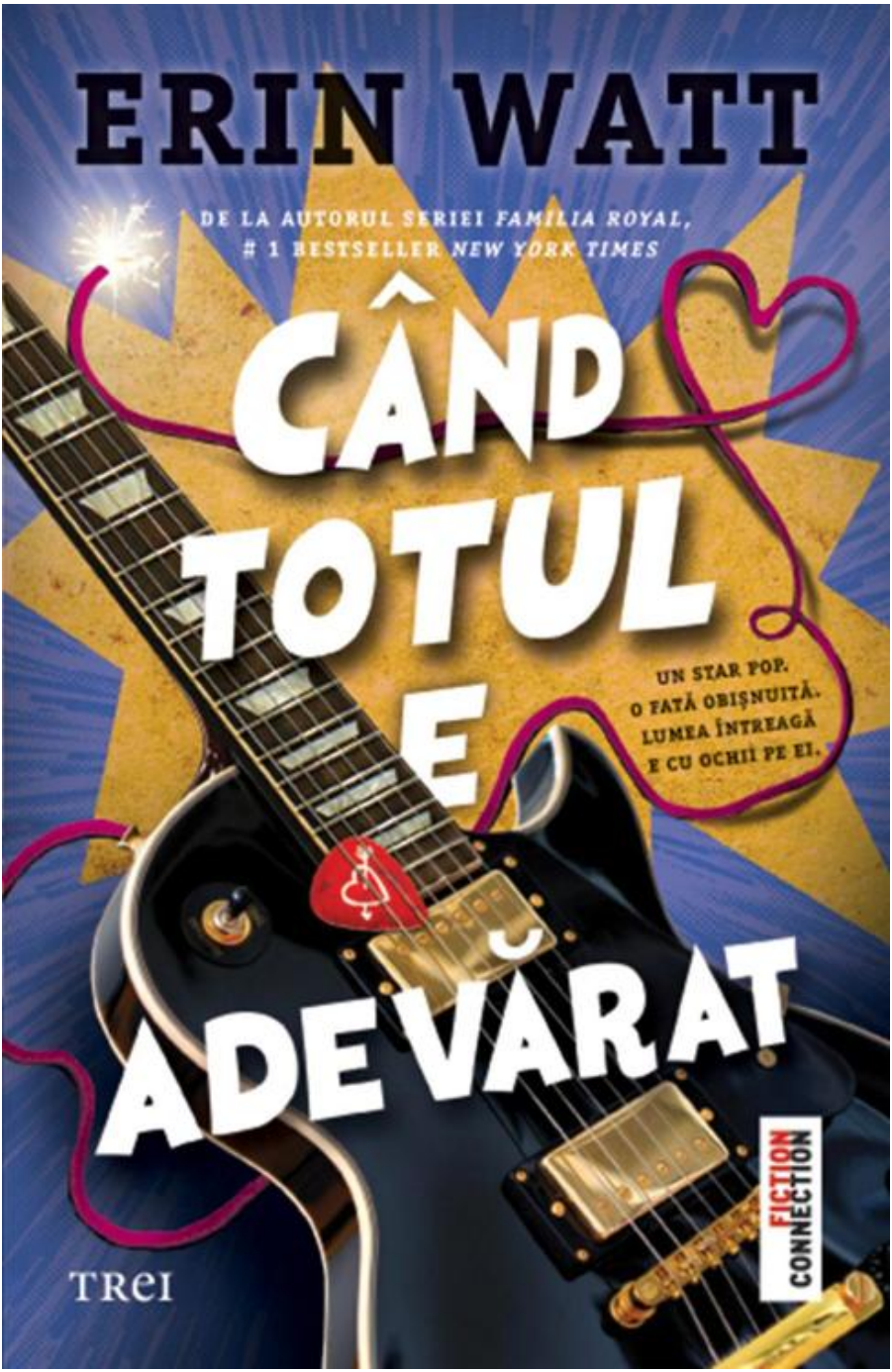
ERIN WATT
DE LA AUTORUL SERIEI FAMILIA ROYAL,
1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
CÂND TOTUL E ADEVĂRAT
UN STAR POP.
O FATĂ OBIȘNUITĂ.
LUMEA ÎNTREAGĂ
E CU OCHII PE EI.
TREI
FICTION CONNECTION

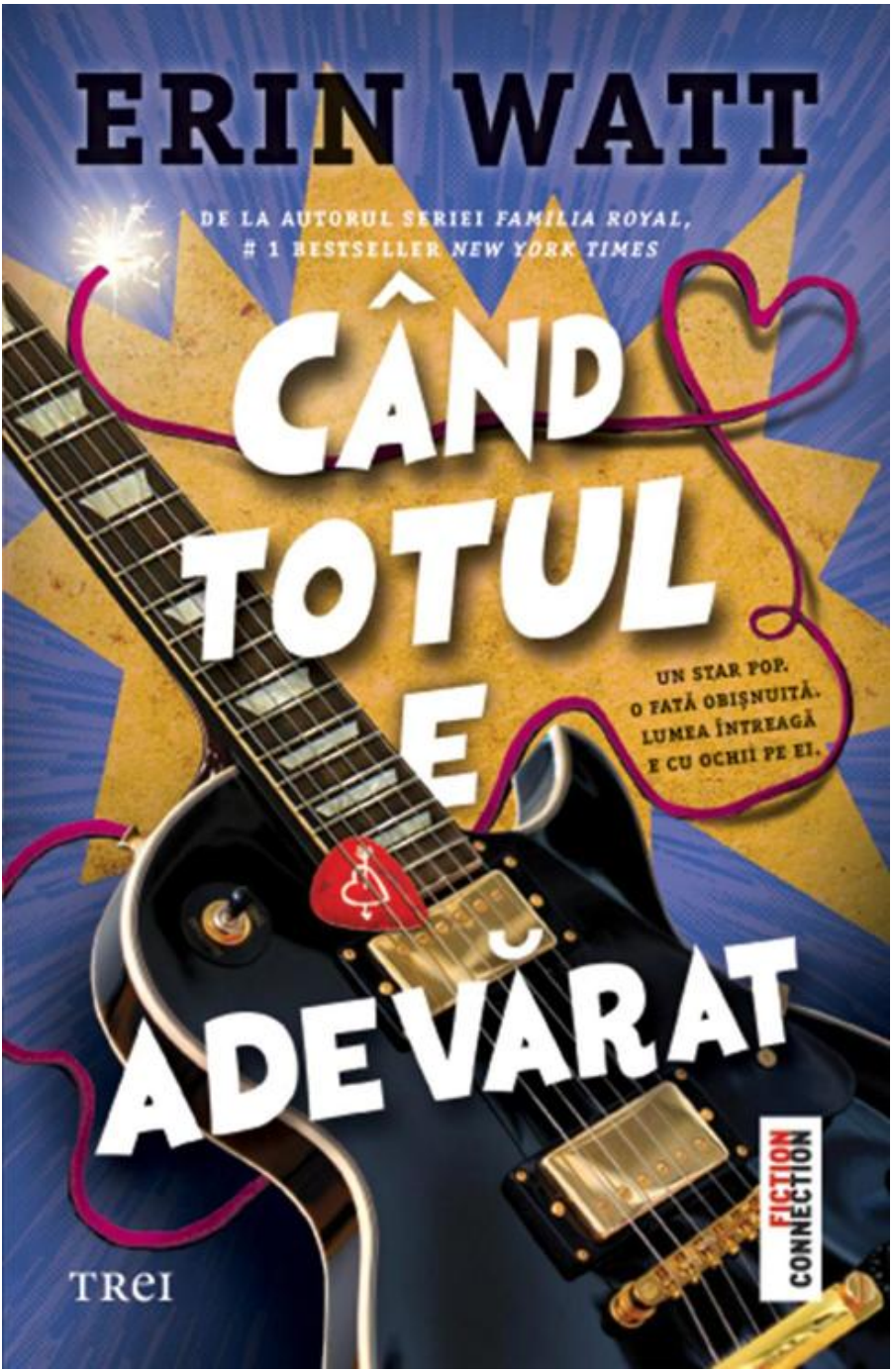
ERIN WATT
DE LA AUTORUL SERIEI FAMILIA ROYAL,
1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
CÂND TOTUL E ADEVĂRAT
UN STAR POP.
O FATĂ OBIȘNUITĂ.
LUMEA ÎNTREAGĂ
E CU OCHII PE EI.
TREI
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Erin Watt

Când totul e adevărat

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Irina Mușătoiu

Carmen Eberhat

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul

editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: When It's Real

Autor: Erin Watt

Copyright © 2017 by Timeout LLC

Copyright © Editura Trei, 2020

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0802-2

ISBN (PDF): 978-606-40-1063-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1387-3

Pentru Margo

Te-am iubit dinainte să cumperi această carte și

te-am iubit și mai mult după ce ne-ai ajutat să transformăm acest volum în nestemata care e acum.

Mulțumim că ești editorul nostru, majoreta noastră, prietena noastră.

1

EL

— Te rog, spune-mi că toate fetele de-aici sunt majore.

— Toate fetele de-aici sunt majore, îi repet îndatoritor managerului meu, Jim Tolson.

Adevărul e că habar nu am dacă e așa. Când m-am întors azi-noapte de la studio, petrecerea era deja în toi. N-am stat să verific actele tuturor înainte de a-mi lua o bere și de a pălăvrăgi cu niște fete nerăbdătoare, care s-au declarat atât de îndrăgostite de muzica mea, încât o cântau și în somn. Părea o invitație vagă, dar nu eram interesat. Prietenul meu, Luke, mi le-a luat de pe cap, apoi am rătăcit încercând să-mi dau seama dacă-i cunosc măcar pe un sfert din oamenii aflați la mine în casă.

Am ajuns la concluzia că-i știu pe cel mult șapte dintre ei.

Jim a strâns din buzele-i subțiri, apoi s-a așezat pe șezlongul de vizavi de mine. E o fată leșinată acolo, așa că nu are ce face decât să se așeze și el pe un colț. Odinioară, Jim mi-a spus că, în munca alături de un rock star tânăr, cea mai mare primejdie o reprezintă fanele. Faptul că stă atât de aproape de o adolescentă în bikini îl face, în mod clar, să se simtă agitat.

— Ține minte replica asta în caz că TMI te-ntreabă azi pe stradă despre asta, mă avertizează Jim.

— O s-o țin minte.

Ce altceva mai trebuie să țin minte? Zilele astea ocolesc orice loc unde zumzăie vedetele. N-am niciun chef să fiu asaltat de fani.

— Cum a fost aseară la studio?

Îmi dau ochii peste cap. De parcă Jim n-ar fi vorbit la telefon cu tehnicianul imediat după ce am plecat, reascultând melodia.

— Știi foarte bine cum a fost. De căcat. Mai rău de-atât. Cred că un Chihuahua care latră ar scoate niște vocalize mai bune decât mine.

Mă las pe spate și mă mângâi pe gât. Nu am nimic la coardele vocale. Jim și cu mine am fost la un medic acum câteva luni. Dar ieri sunetele au ieșit ca și cum le-ar fi lipsit... ceva. Toată muzica mea pare insipidă în perioada asta.

N-am mai înregistrat ceva ca lumea de la ultimul meu album încoace. Nu-mi dau seama care e problema. Ar putea fi versurile, ritmul sau linia melodică. E totul și nu e nimic în mod special și nimic nu m-a ajutat.

Îmi trec degetele peste cele șase coarde ale chitarei mele Gibson, știind că supărarea mi se citește pe față.

— Hai să ne plimbăm puțin, zice Jim și se uită spre fată.

Ea pare leșinată, dar la fel de bine s-ar putea preface.

Oftând, pun chitara pe pernă și mă ridic în picioare.

— Nu știam că-ți plac plimbările pe plajă, Jim. Vrei să ne spunem unul altuia poezii înainte să mă ceri în căsătorie? glumesc eu.

Dar probabil că are dreptate când îmi propune să ne îndepărtăm puțin de fata respectivă. Nu avem nevoie de vreo fană vorbăreață care să discute cu ziarele tabloide despre blocajul meu. Le-am dat destule subiecte de bârfă până acum.

— Ai văzut ultimele statistici de pe rețelele de socializare? mă întreabă și ridică telefonul.

— Asta chiar e o întrebare?

Ne oprim la balustrada de pe ponton. Mi-aș dori să ne plimbăm pe plajă, dar e un loc public și ultima oară când am încercat să pun piciorul pe nisipul din spatele casei mele m-am ales cu șortul de baie sfâșiat și cu nasul plin de sânge. Asta era acum trei ani. Tabloidele au transformat întâmplarea într-o poveste despre cum m-am certat cu fosta mea iubită și despre cum am terorizat niște copii.

— Pierzi vreo mie de followeri pe săptămână.

— Sună nasol.

Sună minunat, ca să fiu sincer. Poate că o să reușesc, în cele din urmă, să profit de casa mea de pe plajă.

Chipul lui complet lipsit de riduri, datorită celor mai tari operații

estetice de pe piață, capătă o expresie iritată.

— E o chestie serioasă, Oakley.

— Și ce dacă? Cui îi pasă că pierd eu followeri?

— Vrei să fii luat în serios ca artist?

Predica asta din nou? Am auzit-o din gura lui Jim de un milion de ori până acum, de la 14 ani, când am semnat contractul cu el.

— Știi bine că da.

— Atunci trebuie să fii iar în formă, pufnește el.

— De ce?

De ce faza asta cu să fii în formă trebuie să aibă legătură cu faptul că fac muzică bună? Dacă am nevoie de ceva, atunci trebuie să fiu mai sălbatic și să forțez limitele în toate aspectele vieții mele.

Dar... n-am făcut întotdeauna așa? Simt că, în ultimii cinci ani, am băut, fumat, înghițit și experimentat tot ce are lumea de oferit. Sunt deja un star pop terminat, deși n-am împlinit încă 20 de ani.

La acest gând, un fior de teamă mi se lasă-n jos pe șira spinării.

— Casa de discuri e gata să renunțe la tine, mă avertizează Jim.

La auzul acestei vești, îmi vine să bat din palme ca un copil. Suntem în conflict de câteva luni.

— N-au decât s-o facă.

— Și cum crezi c-o să-ți apară următorul album? Studioul deja ți-a respins ultimele două încercări. Vrei să experimentezi cu sunetul? Să folosești poezia clasică pe post de versuri? Să scrii și despre alte chestii în afară de suferință și de fetele drăguțe care nu te iubesc?

Mă holbez morocănos la apă.

El mă prinde de braț:

— Fii atent, Oak!

Îi arunc o privire de genul ce mama dracului faci? și el îmi dă drumul. Amândoi știm că nu-mi place să fiu atins.

— Nu te vor lăsa să scoți discul, dacă vei continua să-ți alungi publicul.

— Exact, spun arogant. Deci de ce să-mi pese dacă renunță la mine casa de discuri?

— Deoarece casele de discuri există ca să facă bani și nu-ți vor produce următorul album dacă nu-l pot vinde. Dacă vrei să mai câștigi un Grammy, dacă vrei să fii luat în serios de colegii tăi, atunci singura ta șansă e să-ți reabilitezi imaginea. N-ai mai scos un disc de când aveai 17 ani. Adică de acum doi ani. Asta înseamnă un deceniu în businessul muzical.

— Adele a scos un disc la 19 ani și-apoi la 25.

— Tu nu ești Adele, la naiba!

— Sunt mai tare, zic eu, și nu e aroganță.

Știm amândoi că e purul adevăr.

De când mi-am lansat primul album, la 14 ani, am avut un succes ireal. Fiecare album a luat de două ori Discul de platină, iar Ford chiar pe cel de diamant. În acel an, am avut un turneu internațional cu 30 de concerte, toate pe stadioane, toate cu casa închisă. Sunt mai puțin de zece artiști în lume care susțin turnee pe stadioane. Toți ceilalți au retrogradat la arene mai mici, amfiteatre, săli și cluburi.

— Erai mai tare, spune tăios Jim. De fapt, ești pe punctul de a deveni unul căruia i-a apus steaua la 19 ani.

Devin încordat când el dă glas temerii mele de mai devreme.

— Felicitări, puștiule. Peste 20 de ani, o să stai pe un scaun la Hollywood Squares și un copil își va întreba mama: „Cine-i Oakley Ford?“ și maică-sa va spune...

— Am înțeles ideea, zic bățos.

— Nu. Nu ai înțeles. Existența ta va fi fost atât de meteorică, încât mama se va întoarce spre odrasla ei și va spune: „Habar n-am cine mai e și ăsta“.

Tonul lui Jim devine rugător.

— Fii atent, Oak, vreau să ai succes cu muzica pe care o faci, dar trebuie să colaborezi cu mine. Industria asta e condusă de câțiva moși

îmbătați de cocaină și putere. Le place la nebunie să vă dea câte una în gură, vouă, artiștilor. Se excită la gândul ăsta. Nu le mai da motive să creadă că ești un ratat. Poți mai mult de-atât. Eu cred în tine, dar trebuie să-ncepi s-o faci și tu.

— Dar eu cred în mine.

Oare și pentru urechile lui Jim a sunat la fel de fals cum mi-a sunat mie?

— Atunci poartă-te ca atare.

În traducere? Maturizează-te!

Mă întind și-i iau telefonul din mână. Numărul fanilor de pe rețelele de socializare are tot opt cifre, în dreptul numelui meu. Milioane de oameni mă urmăresc și înghit toate tâmpeniile pe care le postează zilnic echipa mea de PR. Pantofii mei. Mâinile mele. Frate, postarea cu mâinile a strâns un milion de like-uri și a generat un număr egal de povești fictive. Fetele alea au o imaginație foarte aprinsă. O imaginație aprinsă și murdară.

— Deci ce anume sugerezi? mormăi eu.

— Am un plan, oftează Jim ușurat. Vreau să ieși în oraș cu cineva.

— Nici gând. Am mai încercat deja manevra cu iubita.

În timpul lansării albumului Ford, conducerea m-a combinat cu April Showers. Dap, ăsta e numele ei adevărat — i l-am văzut pe permisul de conducere. April era o stea de televiziune în plină ascensiune și am crezut cu toții că-și va cunoaște interesul. O relație falsă, ca să ne apară numele pe copertele revistelor și în titlurile de pe fiecare site de bârfe de pe net. Da, existau și comentarii rău-voitoare în unele medii, dar atenția continuă a presei și speculațiile urmau să ne crească vizibil notorietatea. Numele noastre aveau să fie pe buzele tuturor, până în China și înapoi.

Strategia de presă a funcționat ca o vrajă. Nici nu puteam strănuta fără să ne facă vreunul poze. Am dominat presa de scandal vreo șase luni, iar turneul Ford a avut un succes zdrobitor. April a stat în primul rând la spectacole de modă care nici nu știam că există și a semnat un contract imens pe doi ani cu o agenție importantă de modele.

Totul a fost splendid până la terminarea turneului. Ceea ce toată lumea, inclusiv eu, refuzase să admită era faptul că, dacă pui alături

doi adolescenți și le spui să se poarte ca și cum ar fi îndrăgostiți, se întâmplă unele lucruri. Care s-au și întâmplat. Singura problemă? April a crezut că aceste lucruri vor continua și după încheierea turneului. Când i-am spus că nu va fi așa, n-a fost deloc fericită — și avea o platformă destul de mare să spună lumii întregi exact cât de nefericită era.

— N-o să mai fie ca faza cu April, mă asigură Jim. Vrem să apelăm la toate fetele care vor să pășească pe covorul roșu, dar cred că e prea mult pentru ele. Nu vrem un fotomodel sau o vedetă. Vrem ca fanii tăi să creadă că pot ajunge la tine.

Deși mă îndoiesc de plan, întreb:

— Și cum facem asta?

— Inventăm o tipă normală. Începe să-ți scrie pe conturile de socializare. Să flirteze cu tine online. Oamenii văd cum interacționați. Apoi o inviți la un concert. Vă-ntâlniți, vă îndrăgostiți și buum. Devii din nou idol.

— Fanii mei o urau pe April, îi reamintesc.

— Unii da, dar alte milioane o iubeau. Și și mai multe milioane de fani te vor iubi dacă te vei îndrăgosti de o fată oarecare, pentru că toate fetele vor crede că e reprezentanta lor.

Strâng din dinți.

— Nu.

Dacă Jim încerca să inventeze o cale de a mă tortura, atunci a găsit-o, pentru că eu urăsc rețelele de socializare. Am crescut fiindu-mi fotografiați primii pași și vânduți celui care a oferit mai mult la licitație. În scopuri caritabile, a susținut mama, mai târziu. Publicul mă vede în toate ipostazele posibile. Vreau să păstrez în privat unele aspecte ale vieții mele, de aceea le plătesc câtorva oameni o avere ca să nu fiu nevoit să am de-a face cu chestiile astea.

— Dacă faci asta…, spune Jim, apoi face o pauză. King îți va produce albumul.

Mă întorc atât de brusc, încât Jim se dă înapoi, luat prin surprindere.

— Vorbești serios?

Donovan King este cel mai bun producător din țară. A lucrat la tot felul de albume, de la rap la country și la rock, transformând artiștii în legende. Am citit cândva un interviu în care spunea că nu ar lucra niciodată cu un star pop și cu muzica total comercială și lipsită de emoție a acestuia, indiferent cu cât ar fi plătit. E un vis al meu să lucrez cu King, dar a refuzat fiecare propunere pe care i-am făcut-o.

Dacă n-a fost interesat să producă Ford, aduci de ce acest album? De ce acum?

Jim rânjește. Mă rog, cât îl lasă să zâmbească fața lui de plastic.

— Da. A zis că dacă ești serios, ar fi interesat, dar că-i trebuie o garanție.

— Și o iubită e o astfel de garanție? întreb îndoit.

— Nu o iubită. Ci ceea ce semnifică o relație cu o fată obișnuită, care nu e faimoasă. Că ești cu picioarele pe pământ, că faci muzică de dragul muzicii, nu de dragul banilor și celebrității.

— Dar eu sunt cu picioarele pe pământ, protestez.

Jim răspunde pufnind disprețuitor. Face semn cu degetul mare spre ușile franțuzești din spatele nostru.

— Spune-mi un lucru... cum o cheamă pe fata leșinată de-acolo?

Încerc să nu mă crispez.

— Habar n-am, mormăi.

— Așa mă gândeam și eu.

Se încruntă.

— Vrei să afli cum a fost fotografiat Nicky Novak azi-noapte?

Capul începe să mi se învârtă.

— Ce mama naibii are de-a face Novak cu povestea asta?

Nicky Novak e un star pop în vârstă de 16 ani cu care nu m-am întâlnit niciodată. Trupa lui tocmai a scos albumul de debut și se pare că urcă rapid în topuri. Trupa e la fel de grozavă ca 1D.

— Întreabă-mă ce făcea Novak, insistă Jim.

— Bine. Cum vrei. Ce făcea Novak?

— Juca bowling.

Managerul meu își încrucișează mâinile la piept.

— A fost prins la un meci de bowling cu iubita lui... o fată cu care iese din școala generală.

— Bravo lui!

Îmi dau din nou ochii peste cap.

— Vrei să mă duc la bowling, asta vrei? Crezi că asta îl va convinge pe King să lucreze cu mine? Să mă vadă cum ratez niște mingi?

E greu să-mi stăpânesc sarcasmul din glas.

— Ți-am spus adineauri ce vreau eu, mormăie Jim. Dacă-l vrei pe King să-ți producă albumul, trebuie să-i arăți că ești serios, că ești gata să încetezi cu petrecerile la care vin fete pe care habar n-ai cum le cheamă și să-ți găsești o parteneră de cursă lungă.

— O să-i spun că așa va fi.

— Are nevoie de o dovadă.

Îmi îndrept din nou privirea spre ocean și rămân așa un moment, urmărind valurile ce se izbesc de țărm. Acest album la care lucrez de doi ani — nu, cel la care încerc să lucrez și nu-mi iese — pare dintr-odată tangibil. Un producător cum e King m-ar putea ajuta să-mi depășesc blocajul și să fac muzica pe care mi-am dorit-o dintotdeauna.

Și tot ce trebuie să fac în schimb e să ies cu o fată normală? Presupun că pot face asta. Adică, orice artist trebuie să facă sacrificii de dragul artei sale, la un moment din viața lui.

Corect?

2

EA

— Nu.

— Nici măcar n-ai auzit ce vreau, protestează soră-mea.

— Nici nu trebuie. Ai exact privirea aia...

Scot șunca din cuptorul cu microunde și arunc câte patru felii pe fiecare farfurie.

— Care privire?

Paisley își studiază reflexia în lingura cu care de obicei amestec ouăle.

— Cea care-mi spune că n-o să-mi convină ce ai de zis.

Fac o pauză cât timp pregătesc și micul dejun pentru gemeni.

— Sau că sunt prea tânără ca să înțeleg.

— Ha! Toată lumea știe că ești mai cu capul pe umeri decât mulți adulți. Mi-aș dori să fii mai impulsivă. Ar face totul mai ușor.

— Micul dejun e gata! strig eu.

Zgomotul pantofilor pe trepte o face pe Paisley să ofteze. Frățiorii noștri sunt incredibil de gălăgioși, consumă extrem de multă mâncare și devin din ce în ce mai costisitori. Nu pot să spun decât Slavă Domnului pentru noua slujbă a lui Paisley. De-abia ne menținem pe linia de plutire, chiar dacă Paisley a făcut minuni cu puținii bani din asigurare pe care ni i-au lăsat părinții noștri. Contribui și eu la bunăstarea familiei cu slujba mea de ospătăriță la Sharkey, dar nu ne prea rămân bani în plus. Spencer și Shane insistă să nu ne facem griji în privința taxei lor școlare, întrucât plănuiesc să obțină niște burse sportive. Dar dacă bursele nu se acordă pentru concursul olimpic de înfulecat, eu nu m-aș prea baza pe asta.

În timp ce gemenii cad practic cu fețele în farfurie, Paisley le toarnă laptele și le așază câte un prosop de hârtie lângă farfurii. Să sperăm că-l vor folosi în locul cârpei de bucătărie. Dar nici în privința asta nu

aș fi prea optimistă.

Îmi beau cafeaua cu lapte, privindu-i pe frații mei în vârstă de 12 ani cum devorează ceea ce va fi prima dintre cele șase mese ale zilei. În timp ce ei se vaită că vacanța de Crăciun e prea scurtă, eu mă gândesc că, spre deosebire de ei, n-am avut niciun curs anul acesta.

— Vaughn, spune Paisley agitată. Tot trebuie să discut cu tine.

— Ți-am spus deja că nu.

— Vorbesc serios.

— Ah, bine. Spune!

— Afară.

Arată din cap spre ușa din spate.

— Noi nu tragem cu urechea, spune Spencer.

Shane dă aprobator din cap, pentru că asta e marota lor. Spencer vorbește și Shane susține tot ce spune fratele lui, chiar dacă nu e de acord.

— Afară.

De data asta, Paisley dă din cap așa de tare, încât pare că o doare, așa că mi se face milă de ea.

— Ieși tu prima!

Ușa de plasă se trântește în urma noastră. Mai iau o gură din băutura mea, care se răcește cu rapiditate, și mă uit la Paisley care își caută cuvintele. Lucru îngrijorător, pentru că Paisley știe întotdeauna ce are de spus.

— Bine, vreau să mă asculți cu atenție. Să nu mă întrerupi până nu termin.

— Ai băut prea mult Red Bull de dimineață? întreb eu.

Amândouă știm că Paisley e oarecum dependentă de cafeină.

— Vaughn!

— Bine! Bine! spun mimând că-mi trag fermoarul la gură. Nu mai zic

nimic.

Ea își dă ochii peste cap.

— Închide-ți fermoarul la gură după ce ai terminat de vorbit, nu mai înainte.

— Detalii, blablabla. Zi ce ai de zis! Promit să nu te-ntrerup.

Inspiră adânc.

— OK, deci știi că mi-au dat, în sfârșit, propriul birou, ca să nu mai fiu nevoită să-l împart cu cealaltă secretară?

Dau din cap. Se referă la șefii ei de la Diamond Talent Management. Titulatura oficială a slujbei lui Paisley este Asistentă de Monitorizare a Brandului, dar, practic, e doar o secretară cu o titulatură care sună bine — de fapt, aleargă după cafea, face un miliard de fotocopii și-și pierde incredibil de multă vreme programând ședințe. Jur că oamenii pentru care lucrează țin mai multe ședințe decât cei de la Națiunile Unite.

— Ei bine, în biroul meu, pe perete e un mic avizier. Am voie să pun acolo poze, așa că ieri am dus câteva fotografii. Știi, ca aia care ne place nouă mult, cu mama și tata sărutându-se pe pasarelă... Sau aia cu gemenii în cantonamentul de baseball. Și-am pus și una cu tine la focul de tabără de pe plajă, pe care l-am făcut luna trecută, de ziua ta.

Mă împotrivesc cu greu impulsului de a nu da din mână ca să treacă mai repede la subiect. Lui Paisley îi ia o veșnicie ca să spună ceva.

— În orice caz, fii atentă! Jim Tolson trece pe lângă biroul meu...

— Cine e Jim Tolson? întreb, încălcând jurământul tăcerii.

— E fratele șefului meu. E managerul câtorva dintre cei mai mari muzicieni din lume.

Paisley e atât de entuziasmată, încât s-a înroșit în obraji.

— Deci trece și vede poza cu tine de pe avizier și mă-ntreabă dacă poate s-o împrumute un minut...

— Bleah! Nu-mi place deloc încotro se-ndreaptă povestea asta.

Îmi aruncă o privire criminală.

— N-am terminat. Mi-ai promis că taci până când termin ce am de spus.

Îmi înăbuș un oftat.

— Scuze...

— Așa că-i zic, sigur, ia-o, dar te rog să mi-o aduci înapoi, pentru că e poza preferată cu soră-mea mai mică. Deci ia fotografia și dispare pentru o vreme în biroul fratelui său. Adună toți asistenții acolo și discută despre poză...

OK, acum chiar că nu-mi place încotro se îndreaptă povestea asta.

— În agenție se-ntâmplă ceva foarte important, adaugă Paisley. Habar n-am ce, pentru că sunt o biată secretară, dar domnul Tolson a tot plecat și s-a tot întors, s-a certat cu fratele lui toată săptămâna și tot țin niște ședințe cu ușile închise în sala de conferințe.

Jur că dacă nu ajunge mai repede la subiect o să-mi ies din minți.

— Deci, la sfârșitul zilei, șeful meu, Leo, mă cheamă în biroul lui Jim și-ncep amândoi să-mi pună tot felul de întrebări despre tine.

Cred că vede și ea cât sunt de îngrijorată, pentru că se grăbește să mă liniștească.

— Nimic prea personal. Jim voia să știe câți ani ai, ce pasiuni ai, dacă ai avut vreodată probleme cu legea...

— Aăă... poftim?

Paisley pufnește iritată.

— Vrea să fie sigur că nu ești vreo infractoare.

Uit de jurământul tăcerii. Sunt prea derutată ca să-l mai respect.

— De ce vrea agentul ăsta…?

— Manager, mă corectează ea.

— Manager..., repet după ea și-mi dau ochii peste cap. De ce-i pasă acestui manager atât de mult de soarta mea? Spui că ce ocupă de muzicieni... încearcă să mă facă să semnez vreun contract cu el sau ceva de genul ăsta? I-ai zis că nu sunt în stare să cânt, nu-i așa?

— Ah, sigur că da. Asta a fost una dintre întrebările lui, dacă ai „aspirații muzicale“, zice ea, desenând în aer niște ghilimele imaginare. A fost destul de încântat când i-am spus că (a) nu ai deloc talent la muzică și (b) ai de gând să devii profesoară.

— Și-atunci ce vrea?... să-mi facă lipeala cu cineva? Că atunci... chiar că-i o chestie grețoasă. Câți ani are tipul ăsta? întreb cu scepticism.

Ea flutură din mână.

— Vreo 30, cred. Dar nu-i vorba de asta.

— Dar despre ce e vorba? Pentru că deja îmi pun întrebări.

Paisley meditează o clipă. Apoi îmi spune totul dintr-o singură suflare.

— Vor să te prefaci că ești iubita lui Oakley Ford anul ăsta.

Mă înec cu cafeaua și-mi țâșnește din gură pe scară.

— Poftim?

— Îți promit că nu e atât de rău pe cât pare!

Își trece o mână prin părul negru tuns perfect, ca de obicei, iar eu observ pentru prima oară că șuvițele i se lipesc de-o parte și de alta a capului. În mod obișnuit, Paisley e extrem de îngrijită, din cap până-n vârful balerinilor pe care și-i lustruiește în fiecare seară.

— Domnul Tolson crede că ești perfectă pentru slujba asta. A zis că ești drăguță, dar nu exagerat. Ești naturală, genul vecina de-alături. Le-am spus că ești cu picioarele pe pământ, iar el crede că-l poți completa pe Oakley, căci Oakley poate fi uneori foarte... intens.

— OK, dă puțin înapoi, o întrerup eu. Vorbești despre Oakley Ford, vedeta pop? Oakley Ford, tipul cu atâtea nume de fete tatuate pe corp, de zici că e carte de telefon în care-s toate fostele modele de la Victoria’s Secret? Oakley Ford, care a încercat să-i dea jos pantalonii unui călugăr din Angkor Wat și care era cât pe ce să provoace un incident diplomatic? Acel Oakley Ford?

— Da, el.

Strâmbă din nas.

— Și nu are tatuat decât numele unei singure femei, pe al mamei lui.

Ridic din sprânceană.

— Ți-a zis el asta sau l-ai inspectat personal?

Oakley are 19 ani, iar Paisley 23, așa că presupun că se putea întâmpla, dar ar fi cam dezgustător. Nu pentru că el e mai tânăr, ci pentru că Paisley e prea șmecheră ca să fie la cheremul vreunui nemernic celebru.

— Bleah, Vaughn.

— Uite, chiar dacă vorbești serios, răspunsul meu e tot nu. De fapt, am atâtea motive să refuz, că nici nu cred că am timp să fac o listă. Dar uite unul dintre ele... nu-mi place de Oakley Ford.

— I-ai ascultat albumul trei luni încontinuu.

— Când aveam 15 ani!

Oakley Ford a fost o fază. La fel ca medalioanele cu Cea Mai Bună Prietenă și cu Hannah Montana. În plus, isprăvile sale au devenit de-a dreptul respingătoare. După a zecea poză cu el pupându-se cu nu știu ce fată la întâmplare prin vreun club, în ochii mei a devenit cam grețos.

Paisley își trece din nou mâna prin păr.

— Știu că ți-ai luat liber anul ăsta. Și chiar vreau să te bucuri de asta, jur. Dar chestia e că n-o să-ți ia foarte mult timp. O oră sau două, din două-n două zile. Câteva seri. Câteva weekenduri. E ca și cum ai lucra ca ospătăriță la Sharkey.

— Ăăă... n-ai uitat nimic?

Ea clipește derutată.

— Ce anume?

— Am deja un iubit!

— W?

— Da, W.

Nu știu de ce, Paisley îl urăște pe W. Spune că are un nume tâmpit și că și el e tâmpit, dar eu îl iubesc oricum. William Wilkerson nu e cel mai mișto nume, dar nu e vina lui. Ăsta e și motivul pentru care îi

spunem W.

— Trebuie să fie zeci de fete care să vrea să iasă cu Oakley Ford. Și de ce are nevoie de o falsă iubită? N-are decât să meargă la hotelul Four Seasons de pe Wilshire, să arate cu degetul spre o fată și s-o aibă în camera de hotel în cinci secunde.

— Păi, exact asta e problema, zice ea și ridică brațele în aer. Au mai încercat faza cu falsa iubită, dar tipa s-a îndrăgostit de el, iar el i-a frânt inima. Cred că jumătate din publicitatea negativă de care are parte omul ăsta de la ea i se trage.

— Te referi la April Showers? zic eu uluită. Povestea aia a fost falsă? Hai, frate, eu credeam în ShOak. Visele copilăriei îmi sunt zdrobite.

Glumesc, dar numai pe jumătate. 2015 a fost un an foarte greu și nu numai pentru că ne-au murit părinții.

Paisley îmi dă un ghiont în umăr.

— Tocmai ai spus că nu-ți place de el.

— Păi, nu mi-a mai plăcut după ce a înșelat-o pe April cu manechina aia braziliană care prezenta costume de baie.

Îmi mușc colțul buzei.

— Fals, pe bune?

— Pe bune!

Hmmm... S-ar putea să-mi schimb părerea despre Oakley.

Totuși, asta nu înseamnă că vrea să fiu următoarea lui falsă iubită și să fiu părăsită și înșelată... tot la modul fals.

— Deci o s-o faci?

Mă holbez la ea.

— Câștig câteva sutare pe seară la Sharkey. Înainte de Crăciun ai spus că ne descurcăm bine, zic eu și apoi mijesc ochii. E ceva ce nu-mi spui?

Anul trecut am găsit-o pe Paisley plângând la masa din sufragerie, la două noaptea. A recunoscut că mama și tata nu ne-au lăsat deloc o situație financiară grozavă. Banii de la asigurări ne-au ajutat să ne

menținem pe linia de plutire la început, dar vara trecută a trebuit să ipotecheze a doua oară casa ca să ne putem plăti facturile, ba chiar se gândea să abandoneze facultatea ca să-și ia o slujbă. De-a dreptul îngrozită, m-am așezat lângă ea și am rugat-o să treacă situația în revistă pentru mine, pentru că mai avea doar un an și trebuia să absolve. Eu mi-am luat diploma mai devreme ducându-mă la niște cursuri de vară și învățând online ca să-mi termin studiile liceale, apoi am obținut permisiunea de a merge la clasele pentru studenți avansați. Și pe urmă mi-am găsit o slujbă. Nu e mare șmecherie să servesc fripturi și cartofi cu salată, măcar așa plătim facturile.

— Nu. Suntem în regulă. Adică...

Nu-și termină ideea.

— Atunci răspunsul meu e nu.

Nu m-a interesat niciodată cealaltă față a Los Angelesului. Pare prea artificial, iar eu mă prefac suficient și fără să mi se impună.

Am deja mâna pe ușa de plasă, când Paisley lansează următoarea bombă.

— Îți vor da 20 000 pe lună.

Mă răsucesc lent, cu gura căscată.

— La naiba, îți bați joc de mine?

— Nu vorbi urât, spune ea automat, dar ochii îi strălucesc de entuziasm. Și asta pentru un an întreg de angajament.

— Asta ar…

— Plăti facultatea băieților? Ar rezolva ambele ipoteci? Ne-ar ușura considerabil situația? Da.

Îmi suflu din ochi bretonul rebel. Propunerea este dementă. La naiba, cine plătește suma asta obscenă unei fete din mulțime ca să se prefacă a fi iubita unui star pop timp de un an? Poate că asta e ceva normal în lumea divertismentului, însă părinții mei au fost învățători.

Mă gândesc la ce ar fi spus mama și tata dacă ar fi fost în viață și ar fi auzit oferta asta aiurită. M-ar fi încurajat s-o accept sau mi-ar fi zis să fug și să-mi salvez viața? Sincer, chiar nu știu. Ei vorbeau despre explorarea noilor oportunități, despre căile mai puțin bătute. Era unul

dintre lucrurile mele preferate în privința lor și mi-e dor de părinții mei veseli și impulsivi. Mi-e foarte dor de ei.

Pe scurt, înclinația lor spre spontaneitate e unul din motivele pentru care acum plângem după bani.

— Nu te întâlnești în fiecare zi cu o astfel de ocazie, dar nu trebuie să accepți, mă asigură Paisley.

Vorbele ei spun una, dar tonul încordat arată cu totul altceva.

— Cât timp am la dispoziție să mă gândesc la asta?

— Jim Tolson vrea un răspuns mâine-dimineață. Și dacă zici da, vrea să vii la agenție, să te întâlnești cu el și cu Oakley.

Oakley. Blestematul de Oakley Ford.

E o... nebunie.

— Bine, mă gândesc.

Răsuflu zgomotos.

— O să primești răspunsul meu mâine-dimineață.

20 000 de dolari pe lună, Vaughn...

Mda. Sunt sigură că știm amândouă care va fi răspunsul meu.

3

EA

Am acceptat.

Pentru că (1) sunt o grămadă de bani. Și (2) sunt o grămadă de bani.

Cred că asta mă face într-un fel o oportunistă? Nu sunt sigură dacă e definiția exactă a situației mele, dar nu pot să neg că așa m-am simțit dimineață, când am intrat după Paisley în lift.

Diamond Talent Management ocupă o clădire întreagă. Nu doar câteva etaje, ci o clădire întreagă, din sticlă, care are nevoie de lift și de o echipă de bodyguarzi. Paznicii încruntați, dar sexy, cu căști în urechi, îmi dau fiori, dar Paisley trece pe lângă ei făcându-le cu mâna. Fac și eu la fel. Într-un fel, mi-aș dori să nu fi băut și a doua ceașcă de cafea dimineață. Mi se plimbă în stomac ca un val la reflux.

Lifturile sunt de alamă strălucitoare și mai e și un tip la costum a cărui singură treabă pare a fi să le stropească în permanență cu soluție de curățat și să le șteargă. Are un maxilar care ar arăta senzațional sculptat pe un versant montan și un fund tonifiat care ar putea rivaliza oricând cu cele ale jucătorilor de fotbal american.

Paisley iese din lift la etajul al șaselea, unde scrie cu litere mari și aurii pe un fond negru de lemn: Divizia de muzică. Recepționera e mai frumoasă decât jumătate dintre actrițele care apar pe coperta tabloidelor. Mă străduiesc să nu mă holbez la buzele ei perfect trasate și la ochii machiați cu codiță.

— Te zgâiești, mormăie Paisley pe ascuns când trecem pe lângă recepție.

— Nu mă pot abține. La Diamond sunt angajați doar oameni care pot juca în propriul lor film?

— Înfățișarea nu e totul, spune ea cu detașare, dar înseamnă totuși ceva, pentru că Diamond vrea și fotografii la cererile de angajare.

Cred că e mișto să lucrezi în show biz, chiar dacă ești în spatele scenei.

Suntem poftite într-o sală de ședințe, unde mă opresc brusc. E plină cu oameni. Cel puțin zece.

Cercetez iute masa din priviri, dar nu recunosc pe nimeni și singura persoană pe care aș putea-o recunoaște — și în jurul căreia se învârte ședința asta — nici măcar nu este aici.

Un tip înalt cu păr negru și piele de plastic se ridică din capul mesei.

— Bună dimineața, Vaughn. Eu sunt Jim Tolson, managerul lui Oakley. Mă bucur să te cunosc.

Îi strâng stânjenită mâna.

— Și eu mă bucur, domnule Tolson.

— Te rog, spune-mi Jim. Ia loc. Și tu, Paisley.

În timp ce sora mea și cu mine ne așezăm pe scaunele de lângă Jim, el face prezentările, dar nu pot reține numele tuturor celor prezenți.

— Ea e Claudia Hamilton, agenta de PR a lui Oakley, și ceilalți sunt echipa ei.

Face semn spre o roșcată cu balcoane enorme, apoi spre alți trei oameni — doi tipi și o tipă — care o flanchează. Apoi arată cu mâna spre trei bărbați cu mutre încremenite, din celălalt capăt al mesei.

— Nigel Bahri și asociații săi. Avocații lui Oakley.

Avocați? Speriată, îi arunc o privire lui Paisley, care-mi strânge mâna pe sub masă.

— Și, în cele din urmă, ea e asistenta mea, Nina — face semn cu capul spre blonda minioană din dreapta sa — și asistenții ei. Greg — gest spre un tip afro-american din stânga lui. Și Max — un alt gest, spre tipul cam grăsuț de lângă Greg.

Frate! Asistenta ei are asistenți?

După ce termină cu prezentările, Jim nu mai pierde vremea și trece direct la subiect.

— Așadar, sora ta ți-a dat deja detalii despre acest aranjament, dar înainte să-ți spun mai multe, am câteva întrebări de pus.

— Ăăă... OK. Sunt gata.

Glasul îmi sună neobișnuit de zgomotos în sala asta imensă de ședințe. Ecoul pare fără sfârșit.

— Ar fi bine să ne spui câte ceva despre tine, sugerează el.

Nu pricep ce vrea să spun. Se așteaptă să-i recit povestea vieții mele? Păi, m-am născut în California. Locuiesc în El Segundo. Părinții mei au murit într-un accident de mașină când aveam 15 ani.

Sau poate vrea chestii din categoria Știați că...? Verdele e culoarea mea preferată. Mi-e teamă de fluturi. Urăsc pisicile.

Cred că deruta mi se citește pe chip, pentru că Jim îmi dă câteva idei.

— Ce anume te interesează? Ce vrei să faci după ce termini liceul?

— Ah, am terminat deja liceul, recunosc eu.

— Ești la facultate?

Claudia, PR-ista, se răsucește și se încruntă la Paisley.

— S-ar putea să fie nevoie să lipsească de la cursuri. Câți ani ai, mai spune-ne o dată?

— 17.

— Vârsta majoratului în California este 18.

Acest amănunt vine din capătul mesei, unde stau avocații, la plural. Claudia face disprețuitor semn cu mâna.

— Ies împreună. Nimic mai mult. În plus, publicul lui Oakley e format în majoritate din adolescente. Dacă ar fi cineva mai mare ca vârstă, n-ar mai avea același impact.

Se întoarce spre mine.

— Acum cu ce te ocupi?

— Muncesc. Mi-am luat un an liber ca să-mi ajut familia.

Am spus-o de atâtea ori, dar gândul la mama și la tata încă-mi face inima să se strângă.

— Părinții lui Paisley și ai lui Vaughn au murit acum câțiva ani, explică Jim.

Paisley și cu mine ne crispăm când toți cei prezenți la masă ne aruncă priviri pline de milă. În afara Claudiei, care surâde.

— Minunat! O orfană inteligentă și curajoasă, zice ea, iar glasul ei e atât de pițigăiat și zgomotos, că-mi rănește urechile. Povestea e din ce în ce mai mișto. Fata asta e exact ceea ce căutăm.

Noi? Acum sunt și mai derutată. Credeam că e vorba despre mine, care mă voi preface că sunt iubita lui Oakley Ford. Deci de ce mă aflu într-o sală de ședințe plină de străini? Viitorul meu fals iubit n-ar trebui să fie și el aici?

— Plănuiești să mergi la facultate? întreabă Jim.

Dau aprobator din cap.

— Am intrat la USC și la Cal State, dar am amânat pentru toamna viitoare.

Îmi șterg palmele transpirate de jeanși și-mi repet la infinit discursul exersat despre cum voiam să experimentez viața adevărată înainte de a merge la școală, dar cum, în cele din urmă, m-am hotărât că voi fi profesoară.

Cu coada ochiului, observ că „echipa“ Claudiei ia silitoare notițe. Mărturisesc că-mi place să desenez și asta îmi atrage câteva priviri interesate din partea diviziei PR.

— Te pricepi? întreabă direct Claudia.

Ridic din umeri.

— Sunt bunicică, aș spune. Fac mai ales schițe în creion. De obicei, portrete.

— E modestă, zice ferm Paisley. Desenele lui Vaughn sunt uimitoare.

Ochii albaștri al Claudiei sclipesc de entuziasm. Se întoarce spre echipa ei, apoi patru glasuri chițăie la unison:

— Fan art!

— Scuze… poftim? întreb uluită.

— Așa vom imagina primul contact. Ne-am tot stors creierul cu tot feluri de întâlniri online, dar toate păreau atât de forțate! Asta are potențial. Imaginează-ți... postezi pe Twitter o schiță superbă pe care i-ai făcut-o lui Oakley și ești uluită când vezi că el îți răspunde!

Tipa cu voce pițigăiată din echipa de PR a lui Oakley începe să facă gesturi rapide cu mâinile, devenind din ce în ce mai entuziasmată de povestea pe care o construiește.

— Iar cei care-l urmăresc vor observa, pentru că el răspunde foarte rar pe Twitter. Oakley îți spune că desenul lui l-a mișcat. L-a făcut să lăcrimeze. Vă mai scrieți pe Twitter de câteva ori și apoi… zice ea și face o pauză pentru efect maxim. El devine followerul tău.

Asta îi face pe cei trei asistenți să geamă la unison.

— Da, spune fata, dând aprobator din cap, cu hotărâre.

— Dar, intervine unul dintre băieți, un pic șovăitor, trebuie să avem grijă de problema cu sora.

— Corect, zice Claudia. Hmmm... Da.

Paisley și cu mine schimbăm o privire uluită. Ca și cum oamenii ăștia vorbesc o cu totul altă limbă. Jim ne vede mutrele și ne lămurește rapid.

— O să se afle, fără îndoială, că Paisley lucrează pentru agenție. După ce presa o să scoată informația asta la suprafață, o s-apară teorii aiurea că relația voastră e o escrocherie aranjată de managerul lui Oakley...

Nu mă pot abține și pufnesc în râs.

Pe Jim nu pare să-l amuze adevărul la fel de tare cum mă amuză pe mine.

— … care pur și simplu se întâmplă să fie rudă cu șeful acestei agenții. Așa că trebuie să le oferim un motiv plauzibil pentru care sora unei angajate de la Diamond e brusc legată sentimental de unul dintre clienții agenției.

— O să dăm vina pe coincidență, spune Claudia totalmente încrezătoare. Una dintre postările de pe Twitter a lui Vaughn pentru Oakley va fi următoarea...

Își flutură degetele prin aer ca și cum ar scrie un titlu.

OMG! Tocmai mi-am dat seama că sora mea mai mare lucrează la agenția care te reprezintă pe tine! Cât de tare e chestia asta!

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ar putea să meargă, spune Jim gânditor. Apoi o punem pe Paisley — se uită la sora mea — să dea un scurt interviu despre rolul ei în această relație.

— Rolul meu? face Paisley șovăitoare.

Claudia îi poate citi probabil gândurile lui Jim, pentru că începe din nou să dea din cap. Dacă mai face mult așa, m-aș mira să nu-și frângă gâtul.

— Da, o să dai o declarație în care zici că nu ți-a venit să crezi că managerul lui Oakley te-a chemat în biroul fratelui său și ți-a spus că Oakley vrea numărul de telefon al surorii tale.

Paisley dă și ea din cap și mie aproape că-mi vine s-o pocnesc. De ce le hrănește nebunia acestor oameni?

— Mai am câteva întrebări pentru Vaughn, spune Jim. Sora ta spune că te vezi cu cineva.

Nu-mi scapă felul în care Paisley strâmbă din nas când vine vorba de W. Ah! Într-o bună zi, va trebui să tacă și să accepte faptul că sunt îndrăgostită de băiatul ăsta.

— Mda, am un iubit, răspund eu stânjenită. De fapt, conturile mele de Twitter și de Instagram sunt pline de poze cu noi doi.

Jim se întoarce spre Claudia, care tace mâlc. Văd cum rotițele din mintea ei ascuțită încep să se învârtă.

— Vei anunța despărțirea pe conturile tale de pe rețelele de socializare, hotărăște ea. Vom petrece două, nu, trei săptămâni concentrându-ne asupra despărțirii. Prima va fi o postare tristă în care anunți finalul relației, apoi vom trece prin perioada de suferință, te dai necăjită și…

— Și apoi asculți albumele lui Oakley Ford la nesfârșit, termină ideea unul dintre asistenți.

Ochii Claudiei se luminează.

— Da! zice ea și bate zgomotos din palme. Muzica lui Oakley te scoate din abisul suferinței.

Aproape că mă înec.

— Și asta te inspiră să-i desenezi chipul, lucru care duce la prima

noastră întâlnire romantică pe rețelele de socializare, spune și îi aruncă scurt o privire lui Jim. Încă funcționează.

El pare încântat.

— Bine. Ce spui de înfățișarea lui Vaughn? Ce părere avem despre asta?

Toți cei de la masă întorc capul spre mine. Privirile lor mă străpung, studiindu-mă ca și cum aș fi o mostră de analizat la microscop. Mi se încing obrajii, iar Paisley mă strânge din nou de mână.

Dintr-odată, criticile încep să curgă din toate părțile.

— Bretonul e prea lung, ciripește Claudia. O să-l mai scurtăm.

— Trebuie altă tunsoare. Iar nuanța asta de castaniu pare falsă.

— E culoarea mea reală! protestez eu, dar nimeni nu mă ascultă.

— Ochii de culoarea mierii sunt frumoși. Îmi plac stropii aurii. Nu-i mai punem lentile de contact.

— Tricoul e cam larg. Toate tricourile tale sunt așa largi, Vaughn?

— Nu căutăm ceva normal? îi contrazice cineva. Dacă o facem prea frumușică, fanele nu vor mai avea cu cine să se identifice.

N-am fost atât de umilită niciodată în viața mea.

— Ah, încă un lucru, spune Claudia din senin. Ești virgină?

Uitați ce-am zis mai devreme... se poate să fiu și mai stânjenită decât mă simțisem. Câțiva dintre cei de la masă tușesc jenați. Jim se preface că aglomerația de pe hol e de-a dreptul fascinantă, în vreme ce avocații se holbează în gol, cu mutre împietrite.

— Trebuie să răspund la întrebarea asta?

O privesc îmbufnată pe soră-mea, care clatină din cap.

— N-are de ce să fie important, îi zice Paisley tipului care-i este, mai mult sau mai puțin, șef.

Jim o ignoră. În mod clar, asta e o întrebare la care și el așteaptă un răspuns.

Îmi vine s-o îmbrățișez pentru că-mi ține partea. Sunt convinsă că am obrajii la fel de roșii ca părul Claudiei.

— Dacă vă faceți griji că există vreun scandal sexual în trecutul lui Vaughn n-are niciun sens, îi asigură sora mea pe cei de la masă. Vaughn e definiția fetei cuminți.

Nu știu de ce, dar perspectiva lui Paisley asupra mea mă cam doare. Știu că nu sunt Miss Șmechera Universului, dar nici Cumințenia Pământului nu sunt.

Claudia a ridicat din umeri.

— O să facem o verificare meticuloasă, cu siguranță.

Verificare meticuloasă? Viața mea sexuală apare în raportul cuiva? Aproape că izbucnesc de nervi, dar Jim intervine.

— Bine, cred că putem fi cu toții de acord că acest aranjament pare promițător.

Își împreunează mâinile și privește spre avocați.

— Nigel, propun ca tu și oamenii tăi să pregătiți un contract preliminar și să notați toate subiectele care pot fi negociate. Oakley vine peste o oră, deci ne putem concentra atunci asupra detaliilor de finețe.

Mă încrunt. Trebuie să așteptăm cu toții o oră până ce Majestatea Sa ajunge aici? Și acum, că veni vorba, am și eu nevoie de un avocat? O întreb în șoaptă pe Paisley, care îl întreabă mai departe pe șeful ei.

— Contractul va fi foarte clar, ne asigură Jim. Practic, e un contract de prestări servicii în care scriem că ești de acord cu ce s-a stabilit și că acesta va fi încheiat oricând dacă tu nu-ți vei mai putea îndeplini îndatoririle. Orice bunuri sau bani pe care îi vei primi în această perioadă îți aparțin și îi poți păstra.

Îmi mușc buza. Chestia asta începe să pară extrem de complicată. Dar cred că trebuie să te aștepți la ceva complicat când e vorba de 20 000 de dolari pe lună!

— Ce zici de asta? propune Jim. Hai să ne vedem cu Oakley și să parcurgem detaliile contractului! Pe urmă poți citi drafturile finale realizate de firma lui Nigel și de-abia apoi poți hotărî ce vrei să faci.

— OK, răspund eu, pentru că pare foarte rezonabil, în ciuda absurdității întregii situații.

Lângă mine, Paisley îmi face cu ochiul și, total lipsit de subtilitate, ridică degetul mare, în semn de încurajare. Îi zâmbesc vag.

Dacă nu uit de ce fac lucrul ăsta — pentru ca frații mei să meargă la facultate, pentru ca Paisley să nu-și mai facă griji în privința plății facturilor... Dacă mă pot concentra asupra acestor motive, atunci poate că o să fiu în stare să nu mă mai simt de parcă-mi vine să vomit.

4

EA

Mi-e foame și stomacul meu trâmbițează chestia asta de vreo jumătate de oră. Totuși, nimeni nu sugerează să luăm o pauză, chiar dacă e aproape ora prânzului și Oakley Ford tot n-a apărut. Au trecut două ore. Jim și avocații au ieșit din sală, dar toți ceilalți par a fi lipiți de scaune.

— Uite un baton de cereale. Și o Cola.

Paisley pune gustarea pe masă, în dreptul meu.

— Nu mă mir că-ți place să lucrezi aici, glumesc eu. Prânzurile gratuite sunt atât de elegante!

Dar pentru că mor de foame, îmi îndes jumătate de baton în gură — exact când Oakley Ford deschide larg ușa lovind-o de perete.

Doi musculoși cu brațele ca niște trunchiuri de copac intră după el. Unul se postează lângă intrare, iar celălalt se ține după cântăreț. Aproape că nici nu-i observ pe Jim și pe avocați când intră și închid ușa, pentru că sunt prea absorbită de Oakley.

E mai înalt decât credeam. Toată lumea la Hollywood e mică de statură. Zac Efron e doar cu puțin mai înalt ca mine, care am 1,70. Daniel Radcliffe, la fel. La 1,95, Ansel Elgort e un adevărat uriaș. Oakley pare a fi de statura lui Elgort, dar cu mai mulți mușchi.

E chiar mai sexy în persoană. Nu e vorba despre părul lui blond-nisipiu, țepos în față și tuns scurt la spate. Nici de ochii lui de un verde-electric. Nici de maxilarul sculptat. Are pur și simplu o aură. Auzi lucruri de genul ăsta, dar, până nu le experimentezi pe pielea ta, nu crezi că există.

Dar el o are.

Toți cei din cameră au o reacție. Se ridică și-și îndreaptă hainele. Observ cu coada ochiului cum Paisley își aranjează părul.

Iar eu nu mă pot uita în altă parte.

Jeanșii lui Oakley au talia suficient de joasă ca să-i văd marca chiloților, când se întinde de-a lungul bufetului ca să-și ia o sticlă cu apă. Mușchii brațelor sunt bine definiți, iar eu privesc fascinată cum bicepsul drept i se încordează când tipul răsucește capacul sticlei. Acești mușchi îmi amintesc de posterul din Vogue, cu el la bustul gol, cu numai câteva luni în urmă. Era pe net oriunde te uitai. Și o singură poză cu el doar în lenjerie intimă au dus la speculații că și-ar fi îndesat o pereche de șosete în chiloți.

Uit că mănânc batonul de cereale. Uit că stau la masă cu o grămadă de avocați. Uit și cum mă cheamă.

— Scuze. Traficul, spune el înainte de a se așeza pe locul din capul mesei, cu bodyguardul la umărul lui.

Mă pomenesc dând din cap, căci în LA e un trafic oribil. Sigur că acest zeu superb nu ne-ar fi făcut să-l așteptăm aiurea pentru că făcea altceva... are părul ud? Tocmai a ieșit de la duș? S-a făcut brusc cald în sala de ședințe?

Acesta e Oakley Ford și i-am ascultat albumul la nesfârșit când aveam 15 ani. Bine, poate că am fost și puțin îndrăgostită de el, de-asta am fost atât de supărată când și-a înșelat iubita. Falsa iubită.

Ceea ce voi fi și eu.

Falsă.

Nu-mi plac chestiile false, dar mă pricep la asta. Adică, să falsific chestii.

Paisley îmi dă un ghiont.

— Ce e?

Apoi îmi dau seama că încă am batonul ăla tâmpit de cereale în gură.

Mă uit prin încăpere și conștientizez faptul că toată lumea a observat asta. Claudia are o mutră îngrijorată. Jim e resemnat. Nu vreau să mă uit la Oakley, dar o fac. Pe fața lui se citește un amestec de groază și fascinație. Privirea pe care i-o aruncă managerului spune, fără îndoială: Cred că-ți bați joc de mine.

Singurul lucru pe care pot să-l fac e să mă port ca și cum mă doare în cot. Mușc din baton și încep să mestec. Batonul de cereale, care nu m-a atras niciodată ca gustare, zici că-i din carton. Toată lumea mă

privește, iar eu mestec și mai lent. Apoi iau o sorbitură mare de Cola și mă șterg la gură cu șervețelul pe care Paisley mi-l întinde, nu știu cum de-l avea la îndemână. Cu siguranță sunt mai roșie la față decât rujul recepționerei, dar mă prefac că nu e mare scofală. Vedeți ce bine mă pricep să mă prefac că totul e perfect?

— Deci ea e? întreabă Oakley, fluturând din mână spre mine.

L-am auzit dând interviuri, dar vocea îi sună mai bine în realitate. Profundă, răgușită, hipnotizantă.

Jim șovăie și se uită la telefon. Nu știu ce vede acolo, dar pare că-l face mai hotărât. Lasă telefonul jos.

— Oakley Ford, ea e Vaughn Bennett. Vaughn, Oakley.

Dau să mă ridic și să-i întind mâna, dar la jumătatea drumului mă opresc, pentru că Oakley se lasă pe spate și-și prinde mâinile la ceafă.

Bine, dacă așa vrea.

Dintr-odată, emoțiile și stânjeneala mea se evaporă. Le ia locul o senzație de ușurare. Iau o gură de Cola. Surprize, surprize... Domnul Celebritate e un nesimțit desăvârșit.

Preț de o clipă, mi s-a părut că sunt în pericol de a fi absorbită de magnetismul lui. Că o să uit de W, de bani, de April Showers, de supermodelele braziliene și că voi rămâne captivă în câmpul lui de forță. Dar un tip care râde de mine pentru că am avut tupeul să mănânc un baton de cereale în timp ce-l așteptam cu toții, iar el întârzia? Care nu are bunul-simț să dea mâna cu mine?

N-o să mă îndrăgostesc niciodată de un tip de genul ăsta.

Trag cu ochiul la Paisley, care zâmbește subtil. Probabil vede aceleași probleme ca mine.

— Deci trecem la discuția despre condiții? De exemplu, care e programul meu de lucru? întreb cu nonșalanță, cu cutia de suc în mână.

— Programul de lucru? repetă Claudia, încruntându-se.

— Păi, da, de vreme ce asta e slujba mea.

Ea chicotește.

— Nu e o slujbă, e mai degrabă un...

— Rol? propune unul dintre asistenții ei.

— Da. Un rol într-un film lung și romantic. Iar voi sunteți actorii principali.

Simt în gură gust de fiere.

Oakley mormăie, nerăbdător.

— Hai să terminăm mai repede cu asta!

Repede, Claudia vorbește despre prima noastră întâlnire, despre desen și despre chestiile de pe Twitter. La sfârșit, Oakley cască.

— Sigur. Cum spui. Te ocupi tu, corect?

— Nu eu, ci Amy.

Claudia înclină din cap spre tipa cu părul negru ca pana corbului din dreapta ei. Amy ridică telefonul, în semn că așa este.

— Excelent! zice Oakley și lovește masa cu palmele. Atunci... am terminat?

Serios? Am așteptat două ore și ceva și am primit doar un baton de cereale și niște umiliri pentru o demonstrație de cinci minute în care Oakley Ford vrea să ne facă să înțelegem că nici măcar nu va lua parte la această șaradă? În schimb, o să mă prefac că flirtez cu asistentul unuia dintre oamenii care se ocupă de promovare.

Mă întorc spre Paisley, care ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Nu. N-am terminat, se răstește Jim din celălalt capăt al mesei.

Cei doi se încruntă și schimbă o privire, dar Jim pare a avea putere asupra lui Oakley, pentru că tânărul star se așază la loc.

— Să auzim și restul, zice și face un gest plictisit spre Claudia.

Aceasta își ia carnetul.

— Vom avea nevoie de prima întâlnire. Nu credem că ar trebui să aveți vreun contact fizic până după cea de-a treia..., spune și se uită la asistenții săi, apoi la Jim, după... cea de-a patra întâlnire? Adică, încercăm să vindem aici o desăvârșită poveste de dragoste.

Toți încep să sugereze idei referitoare la momentul și felul în care se va întâmpla această atingere. Cineva spune că ar trebui să mă sărute pe frunte. Altcineva propune să-mi așeze o mână pe spate. Altul votează să ne luăm de mână.

Încă mă străduiesc să accept ideea de a fi atinsă în vreun fel, oricare ar fi el, când trădătoarea de Paisley mă întreabă:

— Când ai început să te ții de mână cu W?

Înainte să apuc să dau vreun răspuns, Oakley rânjește și se amestecă în discuție.

— Ai umblat cu un tip pe nume W?

— Și ce dacă?

Uau! Primele cuvinte pe care mi le adresează, iar el face mișto de numele iubitului meu? Ai zice că Oakley face eforturi să-l displac.

— Pare a fi un bou cu fițe.

Se lasă pe spate pe scaunul lui de piele și-și încrucișează brațele la piept. Gestul îi face bicepșii să se încordeze din nou.

— OK, domnule Ford, zis și Îmi-Numesc-Toate-Albumele-

După-Numele-Meu.

Cineva din celălalt capăt al mesei suspină la auzul replicii mele îndrăznețe, dar Oakley e netulburat de jignirea mea.

— Chiar și Madonna are o colecție întreagă de scrisori pe care și le-a scris singură.

— W nu e de fițe.

— Dacă spui tu..., rânjește el.

— Spun! E un tip uluitor. Și dulce.

— Atunci de ce te-ai despărțit de el?

— Nu m-am despărțit, zic indignată.

Se încruntă.

— Deci el s-a despărțit de tine?

Pare... derutat. Ca și cum nu are logică.

— Nu s-a despărțit!

Oakley se răsucește spre Claudia.

— Deci iubita mea normală, cu picioarele pe pământ și desăvârșită își înșală iubitul? ridică el din sprâncene. Chestia asta o să meargă de minune.

— Ah, te referi la falsa despărțire, zic eu.

Preț de un minut, uitasem. Pare că vrea să-și dea ochii peste cap, dar se abține.

— Se va despărți de ea mâine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. O lăsăm vreo două săptămâni după despărțire, apoi va posta desenul pe Twitter. Va urma o serie de întâlniri, dar fără să te atingi de ea.

Claudia se întoarce spre mine.

— Când te-ai sărutat prima oară?

— Prima oară-n viața mea?

Îmi dau seama că e o întrebare tâmpită, dar mintea mi s-a blocat la partea cu despărțirea de W. Nu m-am gândit bine la toată faza asta. M-am concentrat atât de mult pe bani, pe plata ipotecii, pe facultatea gemenilor, pe Paisley care va dormi mai bine noaptea, încât nu m-am gândit deloc la cum va merge chestia asta în detaliu.

— Da, în viața ta, spune Oakley și de data asta chiar își dă ochii peste cap.

Întrebările astea personale sunt tare nasoale.

— Dar tu? contraatac, gândindu-mă încă la problema cu W.

În ultima vreme, s-a cam îndepărtat de mine. Spune că e vina mea că nu mă port ca un adult în relația noastră, pentru că încă refuz să fac sex cu el.

— Cu limba? Cred că aveam 11 ani. Cu Donna Foster, fiica amantei tatei.

Fac ochii cât cepele. S-a sărutat franțuzește la 11 ani? La vârsta aia, credeam că băieții au râie. Oakley probabil că ar face pe el de râs dacă ar ști că încă sunt virgină.

— Tu? insistă el.

— Ăăă...

Frate, acum mă simt din nou stânjenită, dar din cu totul alt motiv.

— La 16 ani, mormăi eu.

— Ce drăguț! La fel ca și vârsta în sine.

Strâng pumnii. Dacă echipa Claudiei nu s-ar fi aflat între noi, m-aș fi repezit la el și l-aș fi pocnit, ca să-i șterg rânjetul ăla arogant de pe față.

Paisley mă prinde de mână, îmi face un semn tăcut ca să mă adun.

Chiar și Claudia își dă seama că răbdarea mea se apropie de final și spune repede:

— Haide să vă țineți de mână la cea de-a treia întâlnire și să vă sărutați la cea de-a patra. Păstrăm discrete primele întâlniri, dar le lăsăm pe următoarele pradă pentru paparazzi.

— Stați așa, o să ne sărutăm? Am un iubit, le reamintesc celor din încăpere. N-a spus nimeni nimic de sărutat.

— O să avem o relație de un an și nu ne sărutăm? De ce nu anunțăm direct că e o prefăcătorie de la bun început? spune ironic Oakley.

— Dar... dar...

Mda, cu siguranță nu m-am gândit cum trebuie la povestea asta. Mă întorc repede spre Paisley, ca să mă ajute. Ea se strâmbă.

— Au dreptate. Nimeni n-o să creadă că tu și Oakley nu v-ați sărutat. Dacă aveți o relație serioasă.

Parcă își cere scuze când vorbește, dar cuvintele ei nu mă liniștesc deloc.

— Doar nu vreți să...

Rămân cu ideea suspendată, nefiind în stare să rostesc acele cuvinte

cu voce tare.

— Sigur că nu, spune tăios Jim. Nu suntem genul ăla de agenție.

Încearcă s-o spună ca pe o glumă, dar, ăăă... de fapt, într-un fel, chiar asta sunt. Îi angajează unui tip o gagică și se așteaptă ca el s-o sărute.

Cum o să-i explic toate astea lui W? Scuze, scumpule, nu vreau să fac deocamdată sex cu tine, dar o să mă sărut cu alt tip. În public.

Asta o să meargă foarte bine.

Claudia se apleacă în față.

— Nu e cu nimic diferit față de rolul pe care l-ai juca într-un show TV. Ține minte, joci un rol într-o mare poveste de dragoste.

Tentativa ei de a mă liniști nu dă roade. Poate că habar nu am ce vreau de la viață. Poate că le spun tuturor că vreau să devin profesoară pentru că e mai simplu decât să recunosc că habar nu am ce vreau de la viitorul meu și că prefer să mă ascund în uniforma de chelneriță pentru următorii cinci ani. Dar sunt convinsă că industria divertismentului nu mă interesează.

Paisley mă strânge din nou de mână, probabil ca să-mi reamintească de ce fac asta. Jucând rolul iubitei, pot lua povara de pe umerii surorii mele și le pot asigura viitorul fraților mei. Nu e ca și cum renunț la întreaga mea viață. E doar un an.

— Ce am de făcut? întreb resemnată.

— Doar să vă sărutați, să vă țineți un pic de mână. Nu e mare scofală, pe bune!

Claudia flutură din mână cu nonșalanță.

— Și în contract nu trebuie să existe alte prevederi despre contactul fizic mai mult decât cele necesare.

— Lucrurile astea trebuie să fie trecute în contract? zice Oakley și pare enervat.

— De acord. Dacă se află vreodată ar fi îngrozitor pentru imaginea lui Oak, subliniază Jim.

— Prevederile trebuie să fie clare, pentru ca fata să știe ce trebuie să facă, răspunde unul dintre avocați.

Apoi el și Jim încep o discuție furioasă pe șoptite, până când avocatul cedează nefericit, strângând din buze.

— Bine, poate fi general, atunci. Un contract generic de angajare.

După ce se hotărăște acest lucru, Claudia se întoarce la lista ei. Mă întreb cât o fi de lungă. Mă holbez la ceasul mare și alb de pe perete. Deja suntem de trei ore aici și sunt epuizată.

— Hai să ne-ntoarcem la aspectul ei.

— Nu-mi schimb înfățișarea, mormăi eu. Îmi place cum arăt.

Îmi plac jeanșii mei mulați și comozi, colecția de tricouri colorate și tenișii Vans pe care eu și W i-am mâzgălit în timpul orelor de orientare profesională din primăvara trecută. Încălțările sunt pline de detaliile care marchează întâlnirile noastre preferate. De-a lungul tălpii stângi e o baghetă magică pentru că amândoi suntem fani Harry Potter. Apoi e felinarul stradal care semnifică instalația urbană de lumini de pe strada Wilshire, acolo unde W m-a sărutat prima oară. Cu limba. Inițialele lui se află pe spatele unuia dintre pantofi și ale mele pe celălalt. Are și el o pereche, dar nu o poartă. Spune că nu vrea să-i strice.

— Ți se pare că arăți bine? întreabă Oakley, ridicând din sprâncene.

— Da, mai bine decât tine, ripostez eu, sătulă de atitudinea lui. Crezi că mori dacă porți niște pantaloni care să-ți vină bine pe talie? Nimeni nu vrea să-ți vadă chiloții.

— Micuțo, toată lumea vrea să-mi vadă chiloții. Câștig o sută de parai pe o poză de paparazzi.

— Micuțo? mă strâmb eu.

Se înclină în față, unindu-și degetele uimitor de fine.

— Nu-ți place? Alege altceva, atunci. Ești iubita mea, îmi reamintește el, în bătaie de joc.

— Să-nțeleg că-ți plac copiii mici?

— Poftim? spune și se dă înapoi. Nu. Bine. Ce zici de..., se preface că se gândește, apoi pocnește din degete —, bătrânico?

— Excelent! spun și îi zâmbesc cât pot de fals. Iar eu să-ți spun... puțoi nespălat!

— Vaughn, ești scârboasă, se bagă soră-mea.

Oakley își duce mâna la gură. Pot să jur că a zâmbit. Aștept să văd ce zice și nu sunt deloc dezamăgită.

— N-am o problemă cu asta, păsărică irascibilă!

— Gata, terminați! Nimic din toate astea nu trebuie să existe în contract.

Avocatul lui Oakley foșnește agitat hârtiile, iar eu mă întorc spre Claudia. Am cedat în privința săruturilor. A întâlnirilor. A falsei despărțiri de iubitul meu, în ochii presei. Dar la felul în care arăt nu am de gând să renunț. Trebuie să lupt și eu pentru ceva.

— Credeam că vreți o fată normală. Eu sunt o fată normală. Așa se-mbracă fetele normale.

Claudia și Jim schimbă o privire, iar eu îmi dau seama imediat că am câștig de cauză. Cad cu toții de acord că... cel puțin deocamdată... îmi pot păstra stilul.

— Dar măcar când facem poze, lasă-ne să te machiem. O să vrei s-o facem, îmi promite Claudia.

Hm! Nu pare ceva oribil.

Negocierile continuă. Când va fi dată publicității prima noastră poză oficială? Unde vor avea loc întâlnirile? Îl voi însoți la un spectacol de premiere? Dar la săptămâna modei de la New York? Cât de des ar trebui să fiu văzută cu el? În fiecare zi? Din două în două zile?

Ah, și nu voi primi numărul de telefon al lui Oakley. De parcă mi-ar păsa.

Dar mi se pare ceva ciudat, cum adică un tip de 19 ani nu are voie să-i dea numărul de telefon iubitei sale? Cum comunică el cu prietenii săi? Stai... are prieteni? Sau sunt toți falși, așa, ca mine?

Mă uit la el pe sub gene și simt un soi de compasiune. Ah, frate! Începe să-mi fie milă de el? Cred că da. Dar apoi stomacul meu chiorăie și-mi amintește că suntem în continuare furioși. Și nemâncați.

— Îi dai mesaj lui Amy sau mie dacă vrei să vorbești cu Oakley, zice Claudia.

— Simt că am și eu nevoie de propriii oameni. Oamenii mei care să-i

sune pe oamenii voștri, glumesc eu.

Nimeni nu râde. În schimb, Claudia pare că se gândește serios la asta, dar i se pare o idee proastă.

— Nu, cred că doi tineri scriindu-și pe Twitter și comentând pe Instagram ar fi ceva prea tras de păr. Iar vocea ta vrem s-o păstrăm. Pentru că Amy se ocupă de conturile lui Oak de câțiva ani deja.

Am o voce?

— Cum vreți voi.

Sunt epuizată și mi-e foame. Batonul de cereale n-a fost suficient și stomacul meu chiorăie din nou, anunțându-i pe toți că mi-e foame.

— N-ai mâncat decât batonul ăla de cereale pe ziua de azi? întreabă Oakley.

Asta mă ia prin surprindere. Dintre toți oamenii din încăpere, Oakley e singurul care mă întreabă?

— Am luat micul dejun, dar îmi place să mănânc ca o persoană normală.

Zâmbește subtil.

— Jim, vrem să mâncăm.

— Ah, desigur.

Jim se răsucește spre Paisley.

— Fugi și adu-ne orice găsești la cafeneaua de vizavi.

Văd o șansă de scăpare și încerc să profit de ea.

— Merg și eu cu tine.

Ca să nu spun că nu vreau să rămân aici fără Paisley.

— Ah, nu, avem nevoie de tine aici, obiectează Jim.

— Îmi pare rău, șoptesc spre sora mea.

Nu trebuie să stea după mine. Ea râde.

— E slujba mea, prostuțo. Mă-ntorc imediat.

Iese valvârtej, ca și cum s-ar bucura să scape de acolo, iar eu mă uit după ea și-mi doresc să fi plecat și eu.

La celălalt capăt al mesei, Oakley se lasă pe spate și-și încrucișează brațele cu aroganță, de parcă ar fi rezolvat foametea mondială.

— Ei bine? face el.

— Ei bine, ce?

— N-ai de gând să-mi mulțumești?

— De ce? Paisley s-a dus după mâncare.

— Fără mine, n-ai mânca nimic.

Arăt spre ceas.

— Stau în sala asta de ședințe de cinci ore. Și prizonierii din închisorile de maximă securitate sunt tratați mai bine. Dacă nu erai tu, acum aș fi stat tolănită pe plajă, recitind Povestea slujitoarei și aș fi mâncat ceva. Dar sigur, mersi că ți-ai pus managerul s-o trimită pe soră-mea să-mi aducă ceva de mâncare.

Nu-i place răspunsul meu ironic.

— E prea frig pentru plajă.

— N-am spus că aveam de gând să înot.

Vorbesc pe același ton pe care-l am când le spun fraților mei mai mici că se poartă ca niște idioți imaturi.

— Atunci de ce te duci la plajă?

Mă holbez la el cu gura căscată.

— De ce se duce lumea la plajă? Pentru că e senzațional.

— Dacă spui tu, răspunde el, dar aroganța pe care o etalase mai devreme se mai risipește puțin, ca și cum motivele pentru care-mi place plaja ar fi importante... sau cel puțin interesante.

Ori poate nu pricepe de ce aș prefera să fiu acolo, nu la doi metri distanță de prețioasa lui prezență.

Dar n-am de gând să-i spun.

În schimb, sorb restul cutiei de Cola și o trântesc pe masă mai tare decât ar fi cazul. Apoi mă las pe spate și refuz să mai scot vreo vorbă.

Mă port copilărește?

O, da!

Dar mă face să mă simt tare, tare bine.

5

EL

Jim mă târăște la el în birou înainte să apuc să fug spre lift. Bodyguarzii mei, Big D și Tyrese, rămân afară la ușă, dar ne văd perfect, pentru că biroul e un cub mare de sticlă. Nu știu cum reușește să muncească, în ciuda faptului că tot etajul îl vede tot timpul.

Viața mea întreagă e un cub uriaș de sticlă. Nici nu-mi pot aminti ultima oară când am avut un strop de intimitate.

— Nu o pune pe fugă!

E primul lucru pe care mi-l spune Jim, pe un ton răstit.

— Pe cine?

— Pe Vaughn Bennett. E candidata perfectă care s-o joace pe falsa ta iubită. Avem nevoie de ea.

— Mda, așa cum avem nevoie de o clismă. Ai văzut ce obraznică e tipa?

— Oakley! Te avertizez!

— În ce privință?

Îmi dau ochii peste cap și mă trântesc pe imensul fotoliu de piele din spatele biroului masiv. El nu comentează că m-am așezat pe scaunul lui. N-are cum, căci eu sunt nenorocitul de Oakley Ford.

— În primul rând, începe Jim, nu flirta cu ea...

— Păi, nu asta e ideea? Trebuie să ieșim împreună.

— Ideea e reabilitarea ta. Vaughn va juca un rol esențial în asta și uite așa ajungem la al doilea punct de pe listă: Nu te certa cu ea!

Ea a început, îmi vine să zic, dar asta m-ar face să par un copilaș de cinci ani. Totuși e adevărat. Vaughn Bennett a fost cea care s-a purtat nepoliticos și mi-a vorbit obraznic. Eu n-am făcut altceva decât să subliniez că iubitul ei are un nume de bou fițos. Nu e vina mea că unii oameni nu

pot accepta adevărul.

— Nu puteai să angajezi pe cineva mai puțin... răutăcios? mormăi eu.

— Vrei să spui, cineva care să te adore? răspunde Jim, iar zâmbetul lui atotcunoscător mă calcă pe nervi.

Bine, poate că mă enervează lipsa totală de... respect din partea lui Vaughn. Nu mă aștept ca fiecare fată pe care o cunosc să mi se arunce la picioare și să-mi declare iubire eternă, dar, hai să fim serioși, putea măcar să spună că-i place muzica mea sau ceva de genul ăsta. Sau să mă felicite pentru ultimul premiu Grammy.

Dar fata asta se poartă ca și cum îmi face o favoare doar pentru că stă în aceeași sală de ședințe cu mine! Eu sunt Oakley Ford.

— Te-ai răzgândit, să înțeleg, în privința colaborării cu King? întreabă Jim.

Mă uit urât la el.

— Trebuie să existe altă cale. Hai să-l sunăm din nou.

— Sigur.

Jim își scoate telefonul și mi-l aruncă pe birou. Acesta se oprește la jumătatea distanței dintre noi.

— Sună-l! E numărul 10 pe lista contactelor favorite.

Asta pare a fi o provocare. Înșfac telefonul și dau să apăs pe buton, apoi îmi dau seama că mă uit la lista apelurilor recente date de Jim. Unul din cinci apeluri e către King. Ridic ochii spre Jim și ceea ce zăresc în privirea lui nu-mi convine deloc. E un amestec de regret și resemnare.

Își lasă capul în jos.

— Am încercat să-l sun. Nu-mi răspunde la apelurile legate de tine. Nu e interesat până nu vede că nu ești un mic ticălos alintat care preferă să petreacă prin cluburile de noapte, în loc să facă muzică bună. Deci, dacă ai vreo soluție mai bună, sunt numai urechi. Dar, exceptând ideea de a-l răpi, de a-l duce la o cabană din munți și de a-l îndopa ca în Misery, n-o să lucreze cu tine.

Nu mă mai pot uita în ochii lui, pentru că nu am altă idee. Îmi plimb degetele pe gât și mă întreb cum de mi-am pierdut farmecul. Dacă

trebuie să mă prefac că ies cu o fată pe care n-o cunosc și căreia nu-i place de mine doar ca să-l recâștig, atunci voi fi cel mai tare iubit pe care gagica asta l-a avut vreodată.

Lucru ce nu poate fi foarte greu, având în vedere că pe actualul ei iubit îl cheamă W.

Ajung acasă o oră mai târziu și găsesc, în patul meu, un cuplu pe jumătate despuiat.

Rămân în prag o clipă, încercând să-mi dau seama ce mama dracului se întâmplă, iar blonda slăbănoagă de pe salteaua mea imensă mă remarcă și trage un țipăt strident.

— Ah! Doamne! Dumnezeule! Ești Oakley Ford!

Apoi, îmbrăcată sumar, doar într-o fustă mini și sutien, zboară din pat și se aruncă spre mine.

Tyrese apare din senin și se așază în calea ei.

Simt cum furia și iritarea îmi izvorăsc din măruntaie când trag cu ochiul la tipul de pe pat. Îl recunosc vag... cred că e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Luke. Ce caută la mine în dormitor?

Își trage fermoarul la pantaloni și se dă jos din pat. Ori e beat, ori e drogat, ori amândouă, pentru că spune împleticit:

— Oak, frate! Ce devreme ai ajuns acasă! Luke a zis că n-o să te-ntorci decât peste câteva ceasuri.

Ca și cum așa ar fi OK faptul că se giugiulește cu una la mine-n pat?

Sunt atât de scârbit, că nici nu pot răspunde. Îi fac doar semn din cap lui Tyrese, care pune un braț musculos pe mâna fetei și celălalt braț musculos pe umărul tipului.

— E momentul să vă cărați, spune bodyguardul meu, cu glas de bariton.

— Nu, așteaptă! se văicărește blonda. Vreau doar să fac o poză cu Oakley! Oakley, sunt cea mai mare fană a ta! Te iubesc! Te rog, putem să...

Rugămințile ei se aud tot mai îndepărtat, pentru că Tyrese îi târăște pe cei doi în jos, pe scara de marmură. Aud ușa deschizându-se și dau cu

ochii de una dintre menajerele mele ieșind dintr-o cameră de oaspeți.

— Totul e în regulă, domnule Ford? întreabă ea, cu o mutră timidă.

— Totul e în regulă, zic și fac un semn spre dormitor. Pune pe foc așternuturile alea, îi spun scurt, apoi trag cu ochiul pe lângă ea, spre aripa de est, unde Luke se instalase de câteva zile.

Deschid ușa camerei lui fără să mai bat.

— Ieși de-aici, mă răstesc eu.

Luke zăcea în pat, uitându-se la televizor, dar acum sare brusc în picioare, privindu-mă confuz și speriat.

— Oak, spune el moale. Te-ai întors devreme.

— Da, fix așa, zic eu tăios. Iar acum a venit momentul ca tu să dispari.

— Dar..., dă să spună, însă înghite în sec. Hai, frate, ți-am zis deja că n-am unde să stau până nu mi se igienizează apartamentul.

— Nu mai e problema mea.

— Oak...

— De ce mama dracului sunt niște oameni străini în dormitorul meu, Luke? Am avut o înțelegere. Îți ofer un loc unde să stai, și tu nu inviți oameni aici fără să mă-ntrebi!

— Știu, îmi cer scuze. A fost o tâmpenie din partea mea, frate. Dar iubita lui Charlie e obsedată de tine și e ziua ei, iar Charlie doar voia să-i arate camera ta. Știi și tu..., zice el slab, pe post de cadou.

Rămân cu gura căscată. Oare chiar își imaginează că pot să cred una ca asta?

— Cât și de câte ori? îl întreb pe un ton plat.

Luke înghite din nou în sec.

— Pof... poftim?

— Câți bani le iei pentru experiența asta, că și-o trag în dormitorul lui Oakley Ford, și de câte ori ai făcut asta?

Vârfurile urechilor i se înroșesc și știu că am dreptate. Iar acum toată

scârba pe care o simt e direcționată spre mine însumi. Ar fi trebuit să știu că Luke o să mi-o tragă, în cele din urmă. Toți fac așa.

L-am cunoscut acum câțiva ani, la studio. Repetam cu trupa, el cânta la bas și ne-am simpatizat instantaneu. Ne plăceau aceeași muzică, aceleași jocuri video, aceleași chestii, în general. Ne-am făcut amândoi de cap prin cluburile din LA, pentru o vreme. L-am invitat în turneu cu mine. Dar, în ultimele câteva luni, Luke s-a transformat într-o lipitoare. Îmi cere bani cu împrumut, mă pune să dau autografe pe chestii pe care el le vinde online.

Iar acum faza asta? Mda. Cred că această „prietenie“ a ajuns la final.

— Lasă, nu-mi răspunde, mormăi. Ia-ți lucrurile și cară-te!

— Nu fi așa, frate!

Răbdarea mea s-a epuizat.

— D! strig peste umăr.

Big D apare din spatele meu. Își încrucișează brațele enorme peste pieptul gigantic, apoi îi aruncă lui Luke niște priviri ucigașe, încât basistul oftează înfrânt și începe să-și strângă boarfele.

Cât timp bodyguardul meu se ocupă de problemă, eu plec, coborând treptele două câte două. Ziua asta e tot mai proastă, începând de la întâlnirea cu noua și falsa mea iubită, o fată cu gura spurcată și cu capsa pusă, și terminând cu un alt om pe care-l consideram prieten și care și-a dat arama pe față.

Fierb când dau buzna în salonul de la parter și înșfac o bere din frigider. Da, sunt minor, dar am băutură, droguri și gagici la dispoziție de o veșnicie. Răsucesc capacul și mă trântesc pe canapeaua de piele. E doar ora cinci și cred că sunt îndreptățit să-mi doresc ca această zi să se termine.

Tyrese își vâră țeasta rasă pe ușă și mormăie:

— S-a rezolvat problema, Oak.

— Mulțumesc, Ty.

Iau o gură de bere și apăs pe telecomandă.

— D pleacă, mă anunță el.

Dau din cap. Amândoi bodyguarzii mei sunt lipiți de mine în timpul zilei, dar numai Ty rămâne în preajma mea în serile în care ies în oraș sau când vin oameni în vizită. Big D are soție și copil. Ty e necăsătorit.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc.

După ce dispare, dau tare volumul televizorului și schimb canalele, dar nimic nu-mi menține interesul prea multă vreme. Mă uit vreo zece minute la un documentar despre varanii de Komodo. Alte cinci minute la o comedie de căcat. Câteva minute de știri sportive. Câteva secunde din jurnalul de la ora 5:00, destul ca să mă plictisească, așa că mă trezesc din nou schimbând canalele.

Sunt pe punctul să închid televizorul, când o figură cunoscută îmi atrage atenția. Canalul pe care mă aflu difuzează TMI, o emisiune tembelă unde doi tâmpiți se uită la poze făcute de paparazzi și le comentează într-un fel foarte condimentat. Pe ecran apare o blondă înaltă și suplă, în jeanși mulați și într-o bluză albastră și fluidă, pe aeroportul LAX.

Blonda aceasta este mama mea.

— ... și nu pare foarte preocupată de cel mai recent scandal, care l-a avut în centru pe fiul ei, spune prezentatorul.

Stai, există așa ceva? Mă gândesc intens, încercând să-mi dau seama ce am făcut în ultima vreme, dar nu găsesc nimic. Un chicotit melodios se aude din boxe. Cunosc prea bine acest chicotit.

— Ah, vai de mine! Fiul meu e un băiat sănătos și temperamental. Și are 19 ani. Dacă a te giugiuli cu o fată drăguță și majoră lângă un club de noapte e o infracțiune...

Corect. Acel scandal.

— ... atunci hai să-i băgăm la pușcărie pe jumătate dintre adolescenții din orașul ăsta, încheie mama.

Apoi își pune ochelarii enormi și se strecoară în limuzina care o așteaptă în parcarea aeroportului.

— Poate că Oakley urmează exemplul mamei sale, zice gazda emisiunii, o tipă cu păr roz și țepos. Pentru că, în mod clar, Katrina Ford nu are nicio problemă să se giugiulească pe lângă cluburile de

noapte. Poza asta e făcută în Londra, aseară.

O fotografie cu mama care se sărută cu un tip mai în vârstă apare pe ecran. Închid televizorul înainte de a auzi comentariul. Mă preocupă mai puțin ștrengăriile londoneze ale mamei și mai mult faptul că s-a întors în LA.

Și nici măcar nu s-a obosit să mă sune.

Rahat, poate m-a sunat, îmi dau seama o clipă mai târziu, când mă uit la telefon și descopăr un apel ratat de pe numărul de Los Angeles al mamei. Am uitat că mi-am dat telefonul pe silent în timpul ședinței de la Diamond.

O apelez și aștept să sune de cel puțin zece ori până când glasul mamei se aude ciripindu-mi în ureche.

— Bună, puiule!

— Hei, mamă. Când te-ai întors în oraș?

— Azi-dimineață.

Pe fundal se aud multe zgomote, multe lovituri tari de ciocan și bâzâit de scule electrice.

— Stai puțin, scumpule. Mă duc la etaj, că de-abia te aud. Fac niște renovări la parter.

Iarăși? Vă jur că femeia asta își renovează casa de pe plaja din Malibu în fiecare lună.

— OK, acum te aud. Te-am sunat ca să mă asigur că vii la evenimentul caritabil pe care studioul îl găzduiește în weekendul ăsta.

Mi se încordează maxilarele. Cred că e prea mult să sper că a sunat doar ca să discute cu fiul ei.

— Ce eveniment, îmi mai spui o dată? o întreb pe un ton dur.

— Hmmm, nu mai țin minte. Cruzime împotriva animalelor, poate? Nu, cred că e ceva în favoarea cercetării în domeniul cancerului, zice, apoi face o pauză. Nu, nici asta nu e. Are cu siguranță ceva de-a face cu animalele.

N-o să vă mint... mama e de pe altă planetă.

Nu e tâmpită sau ceva de genul ăsta. Poate memora un scenariu de 100 de pagini în mai puțin de o zi. Și când își găsește o pasiune, își pune tot sufletul. Doar că... are niște pasiuni absolut cretine. Pantofi. Renovarea casei de mai multe milioane de dolari pe care a primit-o după divorț. Nu mai știu ce dietă fițoasă la modă.

Katrina Ford a fost regina telenovelelor de dragoste, plină de viață și absolut superbă, dar adevărul e că nu are prea multă substanță. Nu e nici Cea Mai Bună Mamă, dar eu m-am obișnuit să trăiesc în spatele ființei sale egocentrice.

Asta nu înseamnă că tata e cumva mai breaz. Mama măcar își amintește să mă sune. Uneori. Dustin Ford e prea ocupat să fie un actor câștigător de Oscaruri, ca să mai țină minte că are un fiu.

— Și, scumpule, te rog să vii neînsoțit, spune mama. Dacă apari cu vreo fată de braț, toți se vor concentra la asta și nu la evenimentul caritabil pentru care încercăm să strângem bani.

Eveniment al cărui nume și scop nici măcar nu le știe.

— O pun pe Bitsy să-ți trimită detaliile. Mă aștept să-i acorzi măcar o oră din timpul tău.

— Sigur, cum vrei tu, mamă.

— Ce băiat cuminte am! spune și face din nou o pauză. Ai mai vorbit cu taică-tău în ultima vreme?

— În ultimele câteva luni nu, recunosc eu. Ultima oară era cu Chloe prin Hawaii.

— Mai zi-mi o dată, care e Chloe? Aia cu silicoane sau aia prost botoxată?

— Sincer, nu mai țin minte.

De când părinții mei au divorțat, viața sentimentală a tatei a fost un du-te-vino de femei îmbunătățite chirurgical. La naiba, așa era viața lui și înainte de despărțirea de mama.

De-aici și divorțul.

— Ei bine, când vorbești cu el, spune-i că e o cutie cu lucruri de-ale lui în debaraua din hol, de aproape un an. Și dacă el sau vreunul dintre oamenii lui nu vine s-o ia mai repede, o s-o arunc pe foc în

vatra din spatele curții.

— De ce nu-i spui tu singură? mormăi eu.

— Ah, scumpule, știi că taică-tău și cu mine vorbim doar prin intermediul avocaților... iar avocatul meu e plecat din oraș deocamdată. Deci fii de treabă, Oak, și transmite-i mesajul meu lui Dusty.

Glasul i se aude estompat pentru o clipă.

— În niciun caz! strigă ea spre altcineva. Lambriurile astea trebuie păstrate!

Apoi vocea îi redevine cristalină.

— Oakley, iubire, trebuie să-nchid. Constructorii ăștia încearcă să-mi distrugă casa! Ne vedem în weekend.

Apoi închide fără să-și ia la revedere.

Tăcerea din casă mă face să mă înfior. Fără Luke și fără gașca veselă de lipitori, locul ăsta seamănă cu un muzeu. Deschid din nou televizorul și dau volumul mai tare.

Grozav! Acum, că televizorul e dat tare, mă prefac că nu sunt singur. Mă uit absent la câteva emisiuni despre mașini, până când mă satur de drama asta stupidă și contrafăcută.

Seamănă prea mult cu drama mea, cred. Înșfac telefonul și zăbovesc cu degetul deasupra ecranului. L-aș putea ruga pe Tyrese s-o sune pe una dintre fetele care-și doresc pur și simplu să-l atingă pe Oakley Ford. Mi-ar prinde bine, o oră–două. Mi-aș putea aprinde un joint. Mi-aș putea bea mințile. Sau, pur și simplu, m-aș putea duce la culcare. Pentru că, dacă încerc să întorc foaia, așa cum i-am promis lui Jim, niciuna dintre aceste opțiuni nu se potrivește cu marele plan.

Sting televizorul. În camera din față, Tyrese stă într-un fotoliu enorm, uitându-se prin telefon.

— Mă duc să mă culc.

— Pe bune?

Pare surprins. De-abia e zece.

— Singur?

— Mda. De-acum se presupune că sunt băiat cuminte. Nu pot aduce gagici pe-aici când mă pregătesc să curtez o altă fată, nu-i așa?

Tyrese ridică din umeri.

— Presupun că nu. Dar Big D e familistul aici, nu eu.

Și știm amândoi unde e Big D chiar acum. Nu e într-un club, agățând gagici.

— Ne vedem mâine.

— Noapte bună, frate!

— Noapte bună!

6

EA

Mă trezesc cu noaptea în cap, în ciuda faptului că n-am dormit aproape deloc. La bucătărie, Paisley e zombi, adică starea ei obișnuită înainte de a-și bea cafeaua, cu un covrig cu unt pe masă și o cafetieră pe jumătate plină în mână. Îi iau cafetiera înainte ca ea s-o lovească de marginea frigiderului. Sora mea nu poate funcționa fără doza de cafeină.

După moartea părinților mei am început să beau chestia asta nasoală cot la cot cu ea. Acum e parte din programul meu zilnic, dar o diluez întotdeauna cu lapte. Paisley a poreclit cafeaua mea „jumi-juma“. Jumătate cafea, jumătate lapte.

— Am auzit că te-ai trezit pe la trei, mormăie ea, așezându-se la măsuța de cafea cu blat de sticlă. Te simți bine?

— Nu puteam dormi.

Arunc apa de la robinet și scot o carafă cu apă de la frigider.

— Chiar crezi, pe bune, că asta trebuie să facem? întreb turnând apă în rezervorul filtrului de cafea și punând cafea proaspătă. M-am tot gândit la asta azi-noapte și nu faza cu relația falsă mă enervează — mă pricep foarte bine să mă prefac —, ci perioada de timp. Un an întreg, Paisley?

Mă așez lângă ea și rup o bucată de covrig.

— Știu că pare mult, dar dacă nu e o relație serioasă, n-are sens să acceptăm șarada asta.

Și ea pare obosită.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei. Ne descurcăm și fără banii ăia.

Vinovăția mă copleșește când îi aud resemnarea din voce. Paisley a ținut familia laolaltă cu voință și curaj. Când asistența socială voia să ne despartă și să-i trimită pe gemeni la o familie adoptivă, Paisley nici n-a vrut să audă. A făcut școala pe repede înainte, înscriindu-se la mai

multe cursuri decât îmi imaginam că ai voie să înghesui într-un an, și a terminat în trei ani în loc de patru. A avut două slujbe în același timp până când a găsit-o pe cea de la Diamond. În vremea asta, eu m-am ocupat de gospodărie — gătit, spălat și grija gemenilor, mai precis m-am asigurat că au stabilitate.

În ciuda tuturor strădaniilor noastre, știu că de-abia ne descurcăm.

Un an e nimic în comparație cu sacrificiile făcute de Paisley.

— O s-o fac, spun cu hotărâre. De-asta m-am trezit la trei. Ca să semnez actele.

Și să-mi bat capul cum să-i vând ideea lui W. Mă răsucesc și privesc cum cafeaua picură în carafă.

— Adică, nu trebuie să mănânc gândaci sau căcat, sau mai știu eu ce altă scârboșenie. Sunt chestii mai nasoale pe care le-aș putea face pentru bani decât să am o relație falsă cu Oakley Ford, corect?

— Corect! zâmbește ea ușurată. Și nu e băiat rău. Poate fi fermecător când vrea și o să faci foarte multe lucruri distractive. O să mă asigur că întâlnirile voastre sunt pline de chestii mișto de făcut.

— Grozav!

Încerc să par entuziasmată de dragul lui Paisley. E evident că perspectiva acelui munte de bani îi ridică o povară de pe umeri, iar eu aș fi o soră oribilă și egoistă dacă nu mi-aș dori asta pentru ea. Totuși, nu pot să nu mă gândesc cât de mult mi se va schimba viața.

— Ceva tot te sâcâie, zice ea, rupându-mi altă bucată de covrig.

O vâr în gură și mestec o clipă, după care recunosc.

— Da, W. Nu știu cum să-i spun de chestia asta.

Paisley scutură din cap.

— Nu-i poți dezvălui toate detaliile. Acordul de confidențialitate nu-ți permite asta.

— Știu, spun și șterg o pată inexistentă de pe masă. Cât de stricte sunt chestiile astea?

— Acordurile de confidențialitate? Foarte stricte, zice Paisley, cu ochii măriți de panică. O mai ții minte pe Sarah Hopkins?

— Bona care i-a tras-o lui Mark Lattimer și i-a distrus căsnicia?

Mark Lattimer e solistul trupei rock Flight. Anul trecut a avut un divorț foarte nasol. A fost în fiecare articol de bârfe online și în fiecare tabloid vândut în magazinele alimentare, timp de trei luni. Oprobriul public nu s-a stins până la apariția următorului scandal.

— Nu-i așa că fata avea o problemă cu drogurile și căuta niște trucuri prin care să-și plătească marfa? întreb eu.

— Dap, și știi de unde au primit tabloidele toate aceste informații?

Înainte nu știam, dar cred că acum știu.

— A semnat un acord de confidențialitate, apoi s-a hotărât că s-a săturat să fie vinovată de destrămarea mariajului lui Mark și al Lanei. Toți cei din interior știau că aveau o relație deschisă. Lanei îi convenea povestea cu bona până când cei doi au fost prinși în public. După aceea, Sarah a fost plătită, dar n-a avut chef să tacă. Așa că Jim a aruncat acea informație tabloidelor. I-a cam distrus viața.

— Deci dacă încalc înțelegerea, Jim va lansa o bombă despre noi.

— Despre viața noastră, mă corectează sumbru Paisley. Oakley Ford înseamnă milioane de dolari pentru Jim. Ultimul lui turneu a avut încasări de 250 de milioane.

Rămân cu gura căscată. Nu știam că sumele sunt atât de mari în viața reală.

— Deci spui că ori fac asta sută la sută, ori n-o fac deloc.

— Exact asta spun. Nu poți să-i spui lui W decât ce-ți permite contractul să-i spui. O vorbă în plus... și Jim ne va zdrobi ca pe un gândac.

Pe noi. Nu doar pe mine, ci pe toată familia mea.

Paisley îi duce pe gemeni cu mașina la școală, iar eu fac curat în casă, pregătesc cina și mă chinui să mănânc ceva la prânz. Apoi iau autobuzul spre USC ca să-l văd pe W. Ultimul său curs de azi e de la ora 14:00.

Jim Tolson a trimis un curier cu un alt contract de confidențialitate — pe ăsta trebuie să-l semneze W. De parcă ar avea un milion de

contracte pe laptop, gata să le arunce în capul celor care nu bănuiesc nimic.

Noul semestru a început doar de vreo săptămână, așa că nimeni din cămin nu are chef de învățat. Când sosesc, câteva uși sunt deschise, iar muzica și zgomotele de tot felul invadează coridorul.

Într-un fel, îmi pare rău că nu m-am dus la facultate anul ăsta. W voia s-o fac, dar după ce am văzut cum Paisley se omoară să plătească toate facturile, mi-am dorit să-mi aduc și eu contribuția. Era mai logic să-mi iau un an liber și să câștig niște bani. Totuși, de câte ori vin în căminul lui W și văd toate fetele alea drăguțe hoinărind pe holuri, mă apucă brusc toți nervii.

— Cioc, cioc, anunț eu din prag.

W și colegii lui de cameră zac pe canapeaua lor la mâna a doua, jucând Madden. Două fete pe care nu le cunosc sunt ghemuite pe o sofa din colț. Mereu sunt fete aici. Ca de obicei, mă prefac că nu mă deranjează, pentru că ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să arăt ca o iubită geloasă și imatură, cum sunt fetele de liceu. W sare imediat de pe canapea.

— V, nu știam că vii.

— Ți-am trimis mesaj.

Se strâmbă.

— Ne jucam. Fraților, nu mai joc. A venit iubita mea.

— Pune-ți o șosetă pe clanță, strigă Mark în timp ce W trântește ușa dormitorului.

Mark e un puști din nordul statului care mă-ntreabă mereu cât de bun e W în pat — de parcă ar ști că n-am făcut-o niciodată și îi place să mă împungă. W rânjește la mine, cu mâinile în șolduri.

— Vrei să pun șoseta?

— Sunt oameni acolo, îi amintesc.

El izbucnește în râs și mă trântește în pat.

— Și ce dacă? Aici nu-i nimeni, în afară de noi doi.

Mă cutremur când îi simt mâinile strecurându-mi-se pe sub tricou. W

mă face să mă simt bine, dar deocamdată nu sunt pregătită să fac pasul următor. Mai ales când colegii lui de cameră sunt dincolo de ușă, jucând un joc video, alături de două fete ciudate pe care nu le cunosc. Îi împing mâna la o parte.

— Nu fac prima oară sex când e-atâta lume dincolo.

Am mai purtat discuția asta. Mai întâi se împotrivește, apoi își scoate mâna de sub tricoul meu și și-o pune pe jeanșii mei, în dreptul șoldului. Câteva șuvițe din părul lui castaniu îi cad pe frunte când W se rostogolește pe o parte. I le dau la o parte ca să-i văd ochii de culoarea ciocolatei. Arată grozav, ca de obicei. Mai grozav decât Oakley Ford, asta cu siguranță.

Pe bune, mă ceartă vocea mea interioară. Cred că glumești.

OK, W nu arată mai bine decât Oakley, dar e mai drăguț și mai dulce, și-l iubesc, și doar asta contează.

— Bine.

Zâmbește și, la coada ochilor, i se formează câteva riduri fine.

— Au căutat gemenii parcul acela de skating despre care ți-am scris?

— Cel din Boyle Heights? E ca și cum ar fi în altă țară.

Orice drum care implică ieșirea din LA pe autostradă e considerat o mică infracțiune, având în vedere traficul congestionat. O excursie la Boyle Heights nu cere să ai pașaport, dar e un efort enorm. Îmi iubesc frații, dar nu atât de mult.

— Da, dar dacă-i duci acolo, putem sta și noi puțin împreună. Ar fi drăguț, hm? zice și se apleacă să mă sărute în scobitura gâtului.

Știm amândoi că gemenii nu se vor duce, dar e drăguț din partea lui W că s-a gândit să ne adune pe toți la un loc.

— De fapt, da. Înțeleg înțeleptul tău plan.

Mă ghemuiesc în brațele lui și-mi lipesc buzele de ale lui.

— Avantajul când iubitul tău e student, mă tachinează el.

Ne mai sărutăm un pic și, când ne desprindem ca să respirăm, motivul pentru care am venit azi aici îmi dă un fior pe șira spinării.

— Hei, vreau să-ți cer o favoare.

— Răspunsul e da, spune el, gâdilându-mă pe burtă.

Am exersat un mic discurs în autobuz, dar nu suna cum trebuie. I-l servesc oricum.

— Deci știi că mi-am luat un an liber de la școală ca s-o ajut pe Paisley?

— Aha!

Își lipește buzele de urechea mea.

— Am ocazia să câștig mulți bani anul ăsta. Ne-ar face oameni pentru multă vreme.

— Sună bine.

Trece de la ureche la gât, apoi îmi trage tricoul lălâu peste rotunjimea umărului. Faptul că-l las să mă sărute când sunt pe punctul de a-i da vestea că trebuie să încep o relație falsă cu un star pop mă face să mă simt prea vinovată ca să mă pot bucura de atenția pe care mi-o acordă. Așa că mă strecor jos din pat și mă duc la fereastră.

— Vreau să nu te enervezi și să înțelegi.

W se încruntă și-și leagănă picioarele peste marginea patului. Se sprijină pe coate, iar silueta lui deșirată mi se pare familiară și minunată. Și-mi pun din nou decizia la îndoială.

— Începe să semene cu genul de discurs pe care Danny Jones i l-a servit lui Karen pentru că pleca la NYU și nu voia să aibă o relație la distanță.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta.

Îmi frec fruntea.

— Doar că... slujba asta îmi cere să fac ceva ce ție n-o să-ți placă.

— O să joci într-un film porno? ridică el uimit din sprâncene.

— Nu, W, Doamne sfinte!

— Spune odată, V!

Răsuflu plină de frustrare.

— Nu-ți pot spune mai multe decât dacă semnezi asta.

Îi întind contractul de o pagină care prevede faptul că lui W i se pot spune unele lucruri, dar nu în detaliu. El împinge hârtia la o parte.

— Nu semnez nimic. Ce mama dracului, Vaughn?

— Nu vorbi urât, zic automat.

— N-o mai imita pe soră-ta, mârâie el.

El și Paisley nu sunt tocmai prieteni. Ea crede că el mă presează, el crede că ea e prea bățoasă.

— Știu că pare o nebunie, dar, dacă nu semnezi, nu-ți pot spune detalii și va părea mult mai rău dacă nu știi nimic, crede-mă.

— Atunci ai încredere în mine.

W ia hârtia și o aruncă pe pat, în spatele lui.

— Mie poți să-mi spui orice. Știi că tac mâlc.

Nu că n-aș avea încredere în W, dar e în joc viitorul întregii mele familii.

— Dacă ar fi doar după mine, atunci da, ți-aș spune, dar am promis agenției că nu voi dezvălui nimic dacă nu semnezi asta.

Mijește ochii.

— Care agenție?

— Cea la care lucrează Paisley. Diamond Tal...

— Diamond Talent Management? face el. Ei îți dau o slujbă? Păi, de ce n-ai zis așa de la început? Sigur că semnez. Unde trebuie să semnez?

Privesc cum W se repede la birou să ia un pix. Practic, vibrează de entuziasm.

Nu ridică privirea în timp ce-și scrie rapid numele peste tot pe unde se cer semnături, inclusiv unde ar fi trebuit să semneze Jim în numele lui Oakley. Își marchează ultimul i din ultimul nume cu o floricică.

— Bine. Acum, spune-mi!

Mă ridic și-l târăsc înapoi pe pat, ca să pot sta lângă el în timp ce-i explic această mică nebunie.

— OK, asta e tot ce-ți pot spune... lucrez pentru agenție, fac un fel de campanie pe rețelele de socializare.

Pare absurd când o spui cu glas tare, dar numai atât îmi permite contractul de confidențialitate să dezvălui.

— Știu că tu și cu mine suntem împreună și...

— Ei știu despre mine?

Are ochii aprinși de nerăbdare.

— Le-a spus Paisley despre emisiune? Credeam c-o urăște! Care episod le-a plăcut? Cel în care le dădeam note celor mai tari celebrități? Sau cel în care ne-am costumat și ne-am prefăcut să suntem câinii ăia care joacă poker? Am avut multe vizualizări la ăla și nici măcar nu ne e caracteristic.

Mă încrunt.

— Ăăă, nu, nu despre emisiune e vorba.

— Nu? Dar ai pomenit de ea, corect?

— Nu chiar.

Mă crispez. Nici nu-mi trecuse prin minte că primul gând al lui W va zbura la emisiunea lui și acum mă simt prost că nu am deschis subiectul ăsta în fața lui Jim Tolson.

— De ce nu?

În voce are o nuanță de trădare. W și colegii lui de cameră au din septembrie un canal pe YouTube, unde postează filmări cu ei vorbind despre cele mai importante evenimente sportive. Emisiunea lor se numește Bro Hards și e... ăăă... e un pic cretină.

Dar pentru că sunt o iubită care-l încurajează, privesc conștiincioasă fiecare clip și las un comentariu optimist, deși nu mi se pare deloc distractiv.

— Nu știu, nu s-a ivit ocazia, răspund eu, dorindu-mi să fi negociat și

asta.

La urma urmei, ar fi fost destul de simplu și l-ar fi făcut pe W să accepte mai lesne înțelegerea mea cu Oakley. Îmi propun în gând să vorbesc despre asta cu Jim la întâlnirea următoare.

— În orice caz, relația noastră e o mică problemă pentru agenție. Interferează cu unele dintre... îndatoririle mele. Nu pot avea un iubit despre care să știe lumea, așa că vor să ne despărțim pentru public — când se încruntă, vorbesc mai repede —, dar nu de-adevăratelea. În realitate ne putem vedea. Doar că..., spun și fac o grimasă, nu putem fi văzuți împreună în public.

W se uită la mine neînțelegând nimic.

— Vrei să te desparți de mine, dar nu chiar de-adevăratelea?

— Da.

Ah, frate! Sună incredibil de absurd.

— Așa vrei tu să te desparți de mine, V? Pentru că eu nu știam că avem probleme. Dacă nu mai vrei să ne vedem, spune-o direct și gata.

O zice atât de nonșalant, de parcă despărțirea nu l-ar ucide.

Însă pe mine m-ar ucide.

— Vrei să te desparți de mine? spun speriată, moartă de îngrijorare.

W e ancora mea. Am început să ne vedem înainte ca părinții mei să moară și a rămas lângă mine tot timpul, în acea vară îndoliată, în ciuda tendinței mele de a izbucni în plâns în orice moment. Ca atunci când eram la mall și am văzut reclama cu Ziua Tatălui în vitrina magazinului Hallmark. M-am dus acasă în acea seară și am decis să redevin iubita amuzantă și, de-atunci, n-am mai plâns niciodată în fața lui.

Mi-era atât de teamă că se va despărți de mine când el va începe facultatea și eu nu, dar n-a făcut-o. Mi-a spus că mă iubește și că o să rămână cu mine, chiar dacă asta însemna să mai amâne din planurile pe care le făcuse pentru noi.

— Sigur că nu.

Mă trage în brațele lui, încruntat.

— Dar cum o să funcționeze chestia asta? întreabă și mâinile lui alunecă sub tricoul meu. Trebuia să ne distrăm împreună anu-ăsta.

— Știu, zic nefericită. Dar sunt mulți bani la mijloc.

W se încruntă.

— Tu și Paisley vă descurcați. N-ai spus că ea câștigă suficient și că nu mai are nevoie de două slujbe?

— Da, dar...

— Și nu ți-ai amânat facultatea anu-ăsta ca să poți munci?

— Ba da, dar...

— Atunci nu ai nevoie de chestia asta, spune el cu încrederea cuiva care nu și-a făcut niciodată probleme din cauza unei facturi neplătite.

Familia lui W are bani. Ba chiar părinții i-au plătit lui W o cameră de cămin în De Neve Plaza, într-un apartament de două camere cu baie privată, pe care îl împarte cu alți trei băieți. Când m-am uitat să văd cât costă apartamentul pe un semestru, a fost cât pe ce să-mi înghit guma de mestecat.

— Ba da, W. Am nevoie de slujba asta. Familia mea are nevoie de ea.

Îi cuprind cu palmele mâinile când W încearcă să-mi scoată tricoul.

— Asta e ideea lui Paisley? Pentru că știu că mă urăște.

— Nu te urăște.

W mormăie neîncrezător. Degetele lui îmi ating talia jeanșilor, iar eu mă forțez să nu mă retrag. Așa e W. Îl iubesc pe W. Așadar ar trebui să-mi placă atingerea lui, nu să mă-ncordez de fiecare dată când îl văd apropiindu-se de mine.

Sora mea nu mi-a zis niciodată pe șleau că n-ar trebui să fac sex cu W, dar știu că mă crede prea tânără. Mare parte din reticența ei vine de la prima oară când ea a făcut sex, pe care o descrie drept oribilă. După înmormântarea părinților noștri, Paisley era singură, deprimată și, întrebându-se cum va putea avea grijă de noi, s-a culcat cu cineva pe care nu-l cunoștea prea bine, pentru că avea nevoie de un strop de alinare. Și a fost atât de nasol, încât a doua zi am găsit-o plângând. Nu pot să spun că asta m-a speriat, dar cu siguranță m-a făcut să nu-mi doresc să mă grăbesc cu W.

— Bine, hai să presupunem că sunt de acord, zice lent W. Care dintre noi provoacă despărțirea?

Schimbarea asta la 180 de grade mă sperie. Cred că ar trebui să fiu ușurată că W va fi de acord cu chestia asta, în schimb atitudinea lui nonșalantă mă enervează la culme. Unul dintre cele mai grozave lucruri la W este că e atât de relaxat! Nu mă bate la cap în privința lipsei mele de ambiție sau a faptului că habar nu am ce vreau să fac cu viața mea. Nu se plânge niciodată dacă nu ajung la o întâlnire pentru că vreau să fiu cu familia mea sau că lucrez câteva ore în plus. Îmi tot spun că e o relație bună și sănătoasă. În lunile de după moartea părinților mei, atitudinea lui relaxată a fost exact lucrul de care aveam nevoie.

Și pentru că am nevoie ca el să fie de acord cu chestia asta, n-ar trebui să mă irite faptul că întreabă cum se va desfășura falsa noastră despărțire, pe un ton atât de indiferent de parcă s-ar interesa dacă afară plouă.

— Cum vrei tu să procedăm? contraatac eu.

El ridică din umeri.

— Ar trebui probabil s-o fac eu, dar nu vreau ca prietenele tale să mă acuze că te-am înșelat. O să spunem că, pur și simplu, nu mai mergea.

Înșelat? Oare să-i spun acum sau mai târziu că va trebui să-l sărut pe Oakley Ford? Niciuna dintre opțiuni nu-mi e la îndemână, pentru că nu am voie să-i spun lui W că Oakley e implicat în povestea asta. Evident, va afla în curând, dar contractul pe care l-am semnat prevede că nu am voie să rostesc numele lui Oakley.

Totul e atât de aiurea!

— O să mă asigur că află toată lumea că tu nu ai greșit cu nimic, îi promit, încercând să lupt, în tot acest timp, cu neliniștea mea crescândă.

— Bine, spune, apoi face o pauză. Și... ne vom putea vedea în secret?

Am senzația că nu asta e întrebarea pe care voia să mi-o pună... a ezitat prea mult înainte de a o rosti. Dar dau oricum din cap.

— Atunci va trebui să se întâmple la mine acasă. Și nu avem voie să ne dăm deloc mesaje în perioada în care suntem despărțiți. Putem vorbi la telefon, dar nu putem lăsa dovezi. Așa că fără mesaje,

Snapchat, comentarii pe Instagram, nimic din toate astea.

— Parcă suntem într-un film cu James Bond, zice și mișcă rapid din sprâncene. Deci o să am o aventură secretă cu iubita mea? Asta e o chestie sexy.

Îmi ascund ușurarea. E de bine. Face glume deja și, nu știu de ce, asta îmi spune că totul va fi în regulă.

— Va fi foarte sexy să ne furișăm, spun cu entuziasm.

Drept răspuns, rânjește la mine ca un drăcușor.

— Altceva?

Rahat! Asta e cea mai grea parte.

— S-ar putea să fiu fotografiată cu niște celebrități...

Ochii i se luminează.

— Cum ar fi?

— Nu știu deocamdată, mint eu. Dar dacă vezi poze cu mine pe internet, trebuie să știi că nu sunt adevărate.

Îi mai arunc o minciună.

— Majoritatea vor fi probabil photoshopate. Pe bune, tot ce fac anul ăsta nu va fi adevărat. Totul va fi un scenariu, gândește-te că e un reality TV produs de Diamond.

El dă din cap.

— Că tot veni vorba despre emisiuni de televiziune...

Disconfortul meu crește în timp ce aștept să continue.

— Dacă-ți dau o filmare de probă, poți s-o transmiți mai departe unuia dintre agenți? mă întreabă el plin de speranță. N-am rugat-o niciodată pe Paisley, pentru că amândoi știm că nu mă va ajuta, dar acum contactele ei sunt și contactele tale, nu-i așa?

Cererea lui mă sâcâie rău de tot, chiar dacă m-am hotărât deja să-i propun asta lui Jim. Mă străduiesc să-mi ascund enervarea.

— Adică, o să-ți petreci o grămadă de vreme cu oamenii ăștia de la

Hollywood, din industrie, și știi cât de mult lucrăm eu și băieții la emisiunea asta.

Acum are în priviri o sclipire sfidătoare.

— E șansa noastră de a pătrunde în lumea asta. Și ai spus-o chiar tu... că ne vezi având propria noastră emisiune la televizor.

Blestem ziua în care am scris acel comentariu pe YouTube.

— Nu vrei să te axezi pe diploma ta în comunicare? subliniez, în speranța că-l voi deturna.

Dar W dă din mână disprețuitor.

— Singurul motiv pentru care studiez comunicarea e ca să intru mai ușor în televiziune. Vreau să fiu prezentator de știri sportive. Știi asta. Așa că, dacă se poate să accelerez mutarea, de ce să n-o fac?

Nu-i răspund, iar el strânge nefericit din buze.

— Vrei să spui că n-ai chef să faci asta pentru mine?

— Nu asta voiam să...

— Nu cred că-ți cer prea mult, mă întrerupe el. Pentru că, dacă tot o să rămân câteva luni fără iubită...

— Un an..., șoptesc eu.

Rămâne cu gura căscată.

— Un an? Despărțirea asta de fațadă va dura un an?

Ridică mâinile în aer, de-a dreptul uluit.

— Vezi? E un sacrificiu enorm din partea mea! Va fi mai ușor să mă împac cu povestea asta dacă-mi va ieși și mie de-aici o oportunitate profesională.

Deci nu-ți era suficient să știi că astfel îmi ajuți familia?

Îmi mușc limba înainte să spun ceva la furie. Îl înțeleg, cred. Un an e mult timp și sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, o să ne săturăm de furișat. În plus, Diamond n-o să semneze niciodată vreun contract cu el, așa că, poate dacă va primi câteva critici constructive

din partea unei autorități adevărate, își va da și el seama că toată povestea cu YouTube-ul e o imensă pierdere de vreme.

— Ai dreptate, îl aprob eu. Nu poți pierde nicio oportunitate profesională.

Expresia i se înseninează.

— Trimite-mi proba pe e-mail când ai chef și o s-o dau mai departe oamenilor potriviți.

— La naiba, iubito! Ești cea mai tare!

Mă ia în brațe și mă sărută până mă sufocă. Când îmi dă drumul, izbucnim amândoi în râs.

De fapt, el râde, iar eu mă prefac. Cred că asta e povestea vieții mele.

7

EA

Vineri seara, la 48 de ore după excursia mea la USC, W și cu mine ne-am „despărțit“. Deunăzi, înainte de a pleca din cămin, m-a sărutat, a zis că mă iubește și a promis că-mi trimite proba video cât de curând. Deși nu mă simt deloc comod să garantez pentru emisiunea cretină a lui W în fața lui Jim Tolson, mi-e teamă că dacă n-o fac W nu va mai fi de acord cu faza cu Oakley și o s-o termine cu mine de-adevăratelea. Or, vreau cu disperare să mă susțină în privința asta.

De vreme ce nu intrăm prea des pe Facebook, despărțirea noastră va fi trâmbițată în două feluri.

1) W șterge referirile la mine din biografia lui de pe Twitter și Instagram. Amândouă spuneau „Îndrăgostit la nebunie de @VeryVaughn“. Acum acolo nu mai scrie nimic.

2) Scriu pe Twitter 48 de caractere pline de nefericire pură:

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Despărțirile SUNT NASOALE #cuinimasfâșiată #fml

Peste câteva minute, mesajele prietenilor noștri încep să curgă pe Twitter și Instagram. Stau în pat cu o cutie de înghețată cu fulgi de ciocolată în poală și cu o lingură în colțul gurii, încercând să nu plâng, în timp ce mă holbez la ecranul laptopului.

@MandiHunt343 OMG, W! Ce s-a întâmplat cu biografia ta?? Te-ai despărțit de V??

@CarrieCarebearDawes TE-AI DESPĂRȚIT DE W?

@KikiSimpson omg vaughn. când s-a întâmplat?

@Tracyloves1D dacă nemernicul ăla de W te-a înșelat, o să-l OMOR ÎN BĂTAIEEEE!

Carrie, Kiki și Tracy sunt prietenele mele din liceu. De Carrie sunt cea

mai apropiată, așa că-i răspund că da, W și cu mine ne-am despărțit. Îmi scrie imediat și se oferă să treacă pe la mine cu niște înghețată. Îi spun că deja am înghețată și stabilim să ne vedem duminică, la prânz.

Pentru că PR-ista lui Oakley mi-a spus că trebuie să răspund la toate Tweeturile referitoare la despărțire, mă apuc cu chiu cu vai să le răspund lui Kiki și lui Tracy, dar nu intru în detalii. W a subliniat faptul că nu vrea să pară un tip (a) slab sau (b) naspa. De aceea, despărțirea trebuie să fie ideea lui, iar eu nu am voie să-l acuz de nicio nemernicie.

Povestea noastră oficială e că m-a părăsit pentru că nu voia o relație pe termen lung acum, când intrase la facultate. O asigur pe Tracy că nu m-a înșelat. Apoi iau o lingură mare de înghețată cu ciocolată și mă abțin cât pot ca să nu izbucnesc în lacrimi.

Nu e o despărțire reală, îmi tot spun, dar asta nu-mi ușurează ghemul de durere din stomac. Îmi doresc atât de mult să-i scriu lui W! Nu, vreau să-l sun și să-i aud glasul, ca să mă asigur că acele Tweeturi sunt doar niște răspunsuri normale la o situație aiurea.

Dar nu pot. Claudia mi-a interzis orice contact cu W cel puțin o săptămână — „Să lăsăm despărțirea să se instaleze“ —, așa că nu-l pot suna ca să mă consoleze. Claudia pretinde că ne monitorizează îndeaproape. Nu știu ce înseamnă asta, dar mi-e puțin teamă de ea și de Jim, așa că nu-l sun, deși sunt disperată s-o fac.

— Vaughn?

Sora mea bate ușor la ușa dormitorului.

— Da? strig eu cu glas tremurat.

Despărțirea asta falsă pare foarte reală.

— Pot să intru?

— Mda, cum vrei.

Paisley intră, aruncă o privire spre înghețată și spre mutra mea plângăcioasă și se bagă lângă mine, în pat. Ochii ei căprui se uită la ecranul computerului, apoi se umplu de milă.

— Îmi pare atât de rău! Știu că trebuie să fie oribil pentru tine, spune mușcându-și buzele. Nu e prea târziu să te retragi.

— Ba da, este, zic, și nu mă pot gândi decât la bani. Dar anul ăsta va trece repede, nu-i așa?

Paisley dă aprobator din cap, iar eu mai iau o lingură de înghețată.

— Știi care e partea cea mai nasoală? Mă rog, nu chiar cea mai nasoală... pentru că cea mai nasoală e că nu pot vorbi cu W. Că Oakley Ford e atât de nemernic! Nici măcar n-a dat mâna cu mine la întâlnire. Cum mă va putea atinge în public?

— A observat că ți-era foame și ți-a făcut rost de mâncare. E ceva. În plus, e foarte drăguț, subliniază Paisley.

Mda, chestia asta e adevărată.

Sora mea coboară din pat.

— Diseară mă duc cu gemenii la un film. Vrei să vii și tu?

Dau din cap că nu vreau.

— Neah, o să stau acasă și o să mă scald în propria-mi nefericire. Plănuiesc să mă îngraș cu cel puțin trei kilograme din cauza înghețatei.

— Nu te îngrășa prea tare, mă tachinează ea. Că poate se răzgândește Oakley Ford în privința întâlnirilor cu tine.

Asta nu sună, de fapt, atât de rău. Poate ar trebui să mai deschid o cutie de Ben & Jerry's. Paisley se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Faci un lucru minunat. Serios. O să ne ajute mai mult decât îți dai seama.

Ba îmi dau seama. Asta însă nu înseamnă că trebuie să mă prefac că sunt fericită. Mi-e dor deja de W și n-au trecut decât două zile de când n-am mai vorbit cu el.

După ce pleacă Paisley, mă las în voia terapiei cu înghețată. Mănânc încet. Atât de încet, încât, când ajung la fundul cutiei, înghețata s-a transformat deja în zeamă. Amestec ce a mai rămas și mă gândesc pentru a suta oară la planul legat de Oakley.

Oare Paisley a venit la mine pentru că, în străfundul sufletului ei, crede că nu sunt pregătită să înfrunt lumea reală? Că nu am niciun plan pentru mine însămi? Că, spre deosebire de toți copiii cu care am fost colegă la școală, habar n-am ce să fac cu viitorul meu și că o

relație inventată cu o celebritate oarecare se potrivește perfect cu existența mea de plastic?

Înghețata topită nu-mi oferă niciun răspuns. Oftez, închid toate paginile online și deschid folderele cu muzică. Pot să mă scald în continuare în nefericire sau pot să merg pur și simplu pe acest drum absurd pe care am pornit. Cred că varianta din urmă e mult mai productivă, așa că-mi caut un album, dau click pe prima melodie și așez laptopul lângă mine pe pat.

În timp ce caut prin sertarul de jos al biroului un caiet de schițe, din boxele computerului se aude începutul celui mai popular cântec al lui Oakley Ford, „Hold On“. În clipa în care începe, mă simt brusc transportată înapoi în clasa a zecea. Eram obsedată de acest album. Dar, în mod ciudat, nu-mi amintește de Oakley, ci de W.

W și cu mine am început să ieșim împreună când a apărut albumul Ford. Râdea de mine pentru că-mi plăcea, dar apoi l-am auzit fredonând unul dintre cântece și l-am făcut să recunoască faptul că și lui îi place. Atunci am desenat două mâini înlănțuite pe perechea mea de tenișii Vans, ca să imortalizez momentul.

Găsesc un caiet și un set de creioane, dar nu încep deocamdată să desenez. Mai întâi intru din nou pe net și mă uit la pozele cu Oakley, pentru că nu sunt sigură că-l pot desena din memorie.

Bine, recunosc. Tipul ăsta e foarte sexy. Absurd de sexy. Părul ciufulit, ochii verzi și pătrunzători și trupul tonifiat și musculos, îmbrăcat mereu în jeanși sfâșiați și tricouri mulate. Dumnezeule!

Deschid poză după poză. Fotografii de la concerte. Poze făcute de paparazzi prin LA. Cadre cu el și mama lui la premierele filmelor acesteia. Imagini cu ei de la filmările unei pelicule de-ale tatălui său.

Oakley Ford trăiește pe altă planetă din punctul meu de vedere. E o Celebritate cu C mare. Singurul fiu al Katrinei și al lui Dustin Ford, un cuplu de forță de la Hollywood, cel puțin până la divorț. A câștigat câteva premii Grammy și People’s Choice și i s-a turnat slime verde în cap la premiile Nickelodeon, când avea 14 ani. A fost pe coperta a milioane de reviste, incluzând aici pictorialul supersexy pentru Vogue la care mă uit acum.

Mă hotărăsc să aleg o poză din pictorial, cea în care e înfățișat pe un fundal negru, uitându-se fix la camera foto. Privirea lui e atât de intensă, încât îmi dă fiori.

Încep să desenez ascultându-i glasul minunat și răgușit ce răsună în tot dormitorul meu.

La o săptămână după falsa despărțire, W trece pe la mine și stăm împreună în dormitorul meu. Ne giugiulim în pat ore întregi, apoi, dintr-odată, el spune că trebuie să plece.

— E târziu. Ar trebui să mă-ntorc, mă anunță el pe la zece seara.

Dau să protestez că nu e deloc târziu, dar nu eu am cursuri a doua zi dis-de-dimineață.

— M... bine.

Cred că se vede de la o poștă că m-am supărat, pentru că el mă sărută blând pe frunte.

— Măcar avem voie să ne vedem, corect? Nu-i chiar așa de rău.

Nu e rău? Săptămâna asta, fără niciun fel de contact, a fost tortură curată. Am ieșit de câteva ori cu Kiki și Carrie și, ca niște prietene adevărate ce sunt, nu au făcut altceva decât să mă asigure tot timpul că W e un dobitoc și că o să-mi fie mai bine fără el. Le-am cântat în strună, deși a fost o adevărată agonie să le aud vorbind urât despre băiatul pe care încă îl iubesc. Dar nu vreau să par iubita obsedată și imatură, așa că pur și simplu dau din cap și zâmbesc.

— Urăsc chestia asta, mormăie el coborând scările.

Mă simt copleșită de ușurare. Simte și el același lucru, slavă Cerului!

— Și eu.

În holul de la intrare ne îmbrățișăm câteva clipe. Își sprijină fruntea de a mea și mă cuprinde în brațe. Mă gândesc la toate îmbrățișările noastre din ultimii doi ani. La toate glumele intime și la mesajele aiurea și la faptul că nu m-am dus nici măcar o dată la culcare fără ca W să mă sune și să-mi ureze noapte bună.

— Mark și cu mine am ales cele mai bune episoade, spune el, iar răsuflarea lui caldă îmi gâdilă nările. O să le editeze săptămâna asta și o să ți le trimit pe e-mail.

Mă încordez ușor și sper ca el să nu remarce.

— De-abia aștept să aud ce crede agentul ăla despre emisiune.

— Și eu, zic, cu voioșie forțată.

Apoi încerc să mă gândesc la altceva, inspirându-i aroma de citrice a aftershave-ului.

După un ultim sărut, privesc cu tristețe cum se îndreaptă spre mașină. E același SUV, model mai vechi, pe care-l conducea și în liceu. Se îndepărtează, iar eu mă gândesc cu jind la toate orele senzaționale de giugiuleală de care am avut parte în mașina asta.

Mă întorc la etaj, mă trântesc în pat și postez din nou pe Twitter despre inima mea sfâșiată.

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Ascult Ford la nesfârșit = cel mai bun leac pentru o inimă rănită.

Mint de două ori, pentru că nici nu ascult Ford și nici nu există leac pentru inimile rănite. Nici măcar un leac fals.

— Trebuie să postezi desenul în seara asta, mă anunță Claudia când iau telefonul din mâinile lui Paisley.

Claudia nu sună pe numărul meu... deocamdată. Sunt convinsă că asta se va schimba după ce relația dintre mine și Oakley va apărea pe prima pagină a ziarelor.

Au trecut două săptămâni de la „despărțire“, așa că mă așteptam la această solicitare după prima plată în contul lui Paisley, dar asta nu înseamnă că mă bucur.

De vreme ce nu am voie deocamdată să-mi părăsesc locul de muncă, am lucrat patru schimburi la Sharkey și am părut destul de deprimată din cauza despărțirii, în fața colegilor mei. Asta nu e foarte greu. Cum nu e nici plata celor 20 000 de dolari — prima dintre cele numeroase ce vor urma. A fost luată decizia ca toate cecurile să fie pe numele surorii mele pentru orice eventualitate, căci dacă s-ar afla că Diamond Talent Management scrie cecuri pe numele meu, vulturii ar începe imediat să-mi dea târcoale. Dacă totul e pe numele lui Paisley, agenția poate pretinde că plățile fac parte din salariul ei.

Minciunile pe care le inventează par complicate și deloc necesare, dar eu n-am mai făcut niciodată așa ceva, în timp ce pentru Claudia cred că e ceva absolut firesc, la ordinea zilei.

— De ce în seara asta? mormăi eu, în special pentru că vreau s-o fac pe Gică Contra.

N-ar trebui probabil să fac mutre, pentru că practic e șefa mea, dar asta e cea mai ciudată relație profesională din lume. Într-un fel, sper să fiu concediată.

— Pentru că trebuie să mergem mai departe. Postează desenul. Oak îl va vedea peste câteva ore. După ce el va aprecia Tweetul, fii pregătită pentru un potop de mesaje. Răspunde doar la câteva dintre ele.

— Poate că ar trebui să-mi spui la care să răspund, murmur eu sarcastic.

— O, nu. Trebuie să fie organic, protestează Claudia, ignorându-mi țâfna. Dar o să primești atât de multe, încât n-o să poți răspunde la toate. Până mâine-dimineață, vei fi o stea a rețelelor de socializare în toate regula! Dar să nu uiți că nu toată lumea te va adora. Fanii lui Oak sunt posesivi, așa că ignoră-i pe cei răutăcioși și concentrează-te asupra celor care te încurajează. Nu uita că toate fetele își vor dori să fie în locul tău, indiferent ce postează!

După ce mă încurajează în felul ăsta ciudat, îmi închide. Scot desenul pe care am reușit să-l termin câteva zile. Mă întreb ce părerea va avea Oakley despre el. Nu e rău, dar nu sunt îndrăgostită de el și nu doar pentru că chipul nu i-a ieșit exact cum voiam. Așa voiam să fie. Am muncit o grămadă de timp la ochii lui, dar mi-a fost greu să le surprind vivacitatea în alb și negru. Are ochi frumoși, mă gândesc și-mi plimb ușor degetul peste ei.

Nu, nu e vorba de stângăciile mele tehnice, mai e ceva ce lipsește. Oakley Ford are ceva ce nu pot pune pe hârtie.

Mă strâmb, indecisă. Nu-mi place că o lucrare artistică de-ale mele ajunge pe rețelele de socializare și milioane de oameni se vor uita la ea și o vor critica. Dar la asta m-am înhămat.

Iau telefonul, fac rapid o poză și apoi o postez pe Twitter.

Vaughn Bennett @VeryVaughn

Despărțirile sunt mai ușoare când îți imaginezi acest chip lângă al tău.

Trec doar trei ore până ce Oakley apreciază desenul și primul răspuns apare deja pe contul meu. Peste un minut primesc un mesaj de la

Carrie.

Ai văzut că Oakley Ford ți-a apreciat poza?!

Fac pe proasta și scriu:

Pe bune??

Da! Intră pe Twitter. Contul tău o să crape! Fă-i o poză!

Nu fac o poză pentru că mi-a apreciat o postare.

Nu se știe niciodată! Scrie-i pe privat ca o profesionistă, fetițo!

Și apoi nu-i mai pot răspunde, pentru că în fiecare secundă — sau poate milisecundă — primesc o notificare.

@pledo5514 @1doodlebug1 @caryneo @paulyn_N o urmăresc pe@VeryVaughn

@OakleyFord a apreciat o poză de-a fetei ăsteia @VeryVaughn?

@OakleyFord dă-mi follow. Te rog. Te iubi. @VeryVaughn

@luv_oakley_hands @VeryVaughn Desenul ăsta e atâââât de tare. Am nevoie de 1 în dulăpiorul meu.

@VeryVaughn Doamne, atâta lipsă de talent? Du-te înapoi la școala de arte, crvo

@OakleyFord_stanNo1 @VeryVaughn Chiar așa. M-am uitat la istoria ei. Nu e deloc un fan obsedat. Să ne lase.

@VeryVaughn nici măcar nu ești drăguță. @OakleyFord ești sexy ca naiba

@selleuni5 @OakFordHeart @unicornio @wammalamma

@ magg1e_ han50n și încă 244 o urmăresc pe @VeryVaughn

Ah, uau! Am strâns peste 200 de noi followeri în vreo zece secunde. Ce nebunie!

Paisley își vâră capul pe ușa camerei mele.

— A sunat Claudia. Crede c-ar trebui să-ncepi să răspunzi. Se pare că primești sute de răspunsuri.

— Știu, zic și iau telefonul, un pic amețită. Sunt mesaje despre cât de netalentată și urâțică sunt și că Oakley poate găsi pe cineva mai mișto decât mine.

Sora mea îmi zâmbește trist.

— Ăsta e internetul. Oamenii spun mereu tâmpenii pe internet. Vrei o mână de ajutor?

Dau din cap că nu. Am semnat un contract și e momentul să-mi joc rolul, așa că-mi petrec următoarea oră răspunzând aiurea pe Twitter cu OMG și !!!!! ori ignorând comentariile de genul Ieşti tare urâțică. Cei care mă insultă au un lucru în comun: nu prea știu să scrie corect și asta mă consolează într-un fel.

Ultimul mesaj pe care-l primesc înainte de a mă duce la culcare e de la W.

Ce mama dracului, V? Sună-mă!

8

EL

— De ce n-am văzut poza asta înainte de a fi postată? îl întreb pe Jim.

E trecut de ora zece, în casă e din nou liniște, iar eu mă holbez la portretul meu în creion de pe telefonul lui Ty. Tipul stă în camera din față, încercând să-și ascundă hohotele de râs, să nu-l văd eu.

— Nu-ți place? spune Jim, de-a dreptul uluit. Cred că e mișto. De fapt, e mai bună decât credeam. Fanilor tăi le va plăcea la nebunie.

Fac zoom pe gura mea. Așa mă vede ea? Îmbufnat și mohorât? Parcă sunt un băiețel care a rămas fără jucăria preferată. Dar dacă mă voi plânge la Jim, voi părea și mai imatur, așa că mă agăț de altă scuză.

— Ai văzut rahaturile pe care le trimit celelalte fete? Twitter-ul ăsta nu are nicio regulă?

Nu știu de ce sunt șocat. Primesc tot timpul poze nud, dar unele dintre fetele astea par... foarte tinere. Prea tinere chiar și pentru mine.

Când Jim mi-a făcut cont pe Snapchat, am primit mii de poze nud înainte de a apuca să-mi încarc primul snap. Am răspuns din greșeală uneia dintre ele, ceea ce a dus la o ciudată experiență cu și despre followeri obsedați. E de-a dreptul înspăimântător să te urmărească fete de 14 ani, pe bicicletă.

— Ignoră-le, mă sfătuiește Jim. De fapt, poți să ignori toată faza. Se ocupă Claudia de răspunsurile tale.

M-am plictisit să mă tot admir, așa că arunc telefonul lui Tyrese pe blatul de marmură din bucătărie.

— Când trebuie să ajungem la King? întreb, pentru că singurul motiv pentru care m-am înhămat la șarada asta este să-mi pot produce muzica.

— Cu el nu se va întâmpla nimic pentru o vreme. Scoate-ți asta din minte! De ce nu folosești acest timp pe care-l ai la dispoziție ca să scrii cântece noi? Poate că noua ta iubită o să-ți servească drept inspirație.

— Ha–ha, o să mor de râs.

De vreme ce Vaughn nu mă place prea mult, toate cântecele mele vor fi despre fete lipsite de discernământ și despre judecățile lor pripite.

Și, la urma urmei, ce i-am făcut eu ei? Traficul din LA este nasol, iar Jim ar trebui să nu-mi stabilească nicio ședință înainte de ora prânzului. Eu sunt pasăre de noapte.

— Sper că nu-ți imaginezi c-o să stau un an întreg închis în casă, mormăi eu.

— Nu, îmi dau seama că ești periculos când te plictisești. Sincer, nu-mi pasă ce faci tot anul, atât timp cât nu mai tragi pe nas. King o să revină la sentimente mai bune. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Acum mă duc acasă la frumoasa mea soție.

— Nu-mi dau seama dacă-ți bați joc de mine sau dacă mă cerți.

— Și una, și alta, puștiule, zice Jim vesel, apoi închide.

Poza de pe telefonul lui Ty mă obsedează. Vreau să-i răspund lui Vaughn, dar habar nu am să intru în propriul cont de Twitter. Rețelele de socializare sunt o mare pierdere de vreme. Când am intrat prima oară, am fost șocat de câte persoane îmi trimiteau mesaje pe care n-ar fi avut niciodată tupeul să mi le transmită față-n față. M-am certat cu câțiva dintre ei.

Atunci a intrat pe fir Claudia și a preluat controlul asupra contului meu — asupra tuturor conturilor. Și după gașca celor patru, cum îmi place mie să le spun, am fost bucuros să-i cedez cârma.

Telefonul lui Ty bâzâie. O fată i-a trimis un mesaj porcos. Îl șterg imediat.

— Tu de ce ai cont pe Twitter?

— Fotbal, frate.

Intră în bucătărie, aparent calm după criza de râs.

— O grămadă de jucători profesioniști pe Twitter.

— Da?

— Da, uite-aici.

Îmi ia telefonul din mâini și tastează ceva, înainte de a mi-l vârî din nou sub nas.

— Am aici jocurile de football fantasy și o grămadă de sportivi.

Îi citesc cronologia. E plină de statistici, linkuri spre filmări de meciuri și diverse articole.

— Nu-i de mirare că mă bați măr la fantasy football.

— Ai nevoie de un cont secret de Twitter.

— Da, o să-i placă mult de tot Claudiei.

Sar de pe scaun și scotocesc prin frigider după ceva de halit. Ignor legumele, brânza și băuturile sănătoase și iau o bere.

— Vrei să jucăm niște FIFA?

— Sigur. Ești gata să fii bătut măr?

— Haide, bagă!

Îi arunc o bere și ne ducem în living. Ty își pune căștile cu microfon, iar eu pe cele simple. Nu am voie să am microfon. Odată înjuram cât mă ținea gura și cineva și-a dat seama că semăn foarte mult la voce cu Oakley Ford. M-au înregistrat, apoi au urcat înregistrarea pe internet și o grămadă de oameni s-au înfuriat că înjur atât de mult la 16 ani.

La naiba, oare părinții ăștia ascultă vreodată cum vorbesc copiii lor? Pe cuvânt, 99 din înjurăturile cu Să i-o trag maică-tii ies din gura preadolescenților.

Mă joc cu Ty câteva ore, iar el chiar mă bate măr. Îmi consolez egoul jucând apoi aiurea pe internet și, în cele din urmă, câștig. După ce terminăm, îmi îndrept din nou privirea spre telefonul lui.

— Poți să te loghezi? îl întreb.

— Pe contul tău?

— Mda.

— Nu. Nu știu detaliile. Dar o pot suna pe Claudia.

Mă joc cu telefonul lui Ty. Din câte-mi dau seama, Vaughn n-a răspuns aprecierii mele la adresa pozei ei. Nu e deloc interesată de atenția

mea. Îmi amintește de părinții mei. Mă strâmb.

— Nu.

Mă duc din nou devreme la culcare.

Când mă trezesc, e deja dimineață. Mă duc la ferestrele înalte și dau la o parte jaluzele opace. Afară ciripesc păsărelele și văd câțiva oameni alergând pe plajă. Într-o bună zi mă voi întoarce pe insula aceea privată pe care a rezervat-o Jim după turneul Ford. Aș putea abandona casa asta fără nicio măsură de securitate.

Mă dau la o parte de lângă ferestre. Big D nu va veni decât la prânz, pentru că, în mod normal, atunci mă dau jos din pat. Au trecut două săptămâni de când n-a călcat nimeni aici, în afară de mine, menajera și bodyguarzii mei.

Mi-e oarecum dor de ticălosul de Luke. Nu era atât de rău. La urma urmelor, poate că și eu aș fi făcut același lucru dacă eram în locul lui... aș fi încercat să fac din succesul prietenului meu un avantaj pentru mine.

Eu n-am fost niciodată nevoit să fac asta. N-a trebuit să cânt într-o mie de cluburi ca să mă remarce cineva. Mama i-a trimis o probă video unui prieten de-ai săi, care a transmis-o altui prieten și am semnat un contract cu o casă de discuri la 13 ani. Primul meu album a fost lansat cu un mare efort de marketing înainte să împlinesc 15 ani. Am mai scos trei albume de succes înainte ca acest blocaj să mă lovească.

N-am fost niciodată în locul lui Luke — și nici într-al lui Vaughn, Doamne ferește —, să fiu nevoit să fac compromisuri pentru bani.

Trebuie să recunosc, atitudinea mea față de Vaughn, când ne-am cunoscut, a fost cam de căcat. În apărarea mea, pot spune că n-am fost tocmai deschis la minte la acea întâlnire pentru că am avut deja o relație falsă și a fost un dezastru desăvârșit. Doar cineva care vrea să și-o tragă cu vedete poate fi de acord cu această absurditate, mai ales când are deja un iubit.

Dar Vaughn nu mi s-a părut bățoasă sau obsedată de faimă în vreun fel. Era sexy, deși nu era machiată aproape deloc. Nu era împopoțonată și a spus clar că nu vrea o înfățișare nouă. Era încrezătoare în privința aspectului ei, așa cum fosta mea falsă iubită n-a fost niciodată.

Și n-a încercat deloc să mă impresioneze. Nu și-a dat părul peste umăr, nu și-a mușcat buzele și nici nu și-a fluturat genele spre mine. Desenul ei e bun, dar parcă a fost făcut de cineva care mă crede un fel de April Showers — egocentric și ticălos.

Da, Vaughn n-a fost deloc impresionată de mine la ședință. Și, deși mă deranjează să recunosc, atitudinea ei mă enervează. Mă rog, nu mă aștept să mă placă toată lumea pe care o întâlnesc. Doar că era de-a dreptul... ostilă pe față.

Iau telefonul și-mi downloadez aplicația de Twitter. Vreau să văd ce a răspuns. Doar că... rahat! Nu mă pot loga fără user și parolă.

Nu vreau să fac asta, dar îl sun pe Jim.

— Ai văzut știrile? spune el, când răspunde la telefon.

Lumea noastră e puțin bolnavă când o apreciere de-ale mele pe Twitter este considerată știre. Un genocid din Africa nu provoacă atâta uimire cât faptul că mie mi-a plăcut desenul unei fete oarecare.

— Trebuie să intru pe contul meu de Twitter.

— De ce? Nu ești mulțumit cum merge? Am discutat cu Claudia de dimineață. Toată lumea e entuziasmată. Te bucuri de cele mai bune articole din ultimele luni. Stai să-ți citesc niște fragmente.

Aud gălăgia de pe stradă.

— Tu scrii pe telefon când ești la volan?

— Da. Cum crezi că reușesc să-mi fac treaba în orașul ăsta?

— Lasă! O să le caut singur.

Închid ca să nu se sinucidă încercând să citească titlurile din ziarele de bârfe. Intru pe cel mai faimos site dedicat celebrităților și văd imediat o poză cu mine, în care am un aer arogant, privind spre cameră dintr-o parte.

Oakley Ford răspunde pe Twitter și îndeplinește visul unei fane!

Fane ale lui Ford, aveți grijă!

Aseară, superstarul internațional Oakley Ford și-a pus admiratoarele pe jar când a apreciat portretul pe care i l-a făcut o fană. Potrivit

contului ei de Twitter, Vaughn, în vârstă de 17 ani, tocmai s-a despărțit de iubitul ei și s-a consolat ascultând la nesfârșit albumul Ford.

Ford a fost mereu deosebit de discret pe Twitter în afara felicitărilor ocazionale adresate unui alt artist, așa că acest gest a fost de-a dreptul ieșit din comun! Nu am fost singurii care au observat asta. Fanii au sărit să reposteze Tweetul cu desenul. Contul fetei a crescut de la 89 la 8 000 de followeri, explodând practic după ce Oakley Ford i-a răspuns pe Twitter.

Să fie oare o nouă idilă pentru Oakley? N-a fost combinat cu nimeni — mai mult de o noapte — de la April Showers încoace. Gossip Central a găsit-o pe April lângă clubul Nice Guy din LA. April a părut luată prin surprindere de vestea că, în sfârșit, Oakley merge mai departe, ea declarându-ne: „Știți mai multe despre viața lui Oakley decât știu eu“. Echipa lui Ford nu a comentat.

Interacțiunea cu admiratorii a făcut ca #Fordfangoals să crească în trendurile de pe Twitter. Au trecut doi ani de la ultimele noutăți muzicale ale lui Oakley Ford. Poate că Vaughn îl va inspira!

Doamne Dumnezeule! Intru pe linkul care duce la pagina de Twitter ca să citesc despre așa-zisa mea interacțiune cu Vaughn.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Mulțumesc că m-ai desenat văzut din partea stângă. Așa arăt cel mai bine.

Dau mai jos, trecând peste o mie de Tweeturi, ca să ajung la răspunsul ei.

Vaughn Bennett @OakleyFord Haha! Întotdeauna arăți bine!

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Ai vreun creion roșu la îndemână? Roșesc.

Scuzați-mă, dar îmi vine să vomit. Roșesc? Ce replică jalnică! Eu sunt Oakley Ford. Eu nu roșesc. Pentru ce anume ar trebui să mă simt stânjenit?

@jelly_bean1984 @ OakleyFord Te rog Oak te iuby. Te rog apreciază postarea mea!!!!!

@cassandra.vega.5 @ OakleyFord ieşti atâttt de fffffromos. Te <3 <3 <3 aşa de mult! Ieşti ubitul meu!

@OakleyFord_stanNo1 @ OakleyFord Te iubesc Oakley. De-abia aștept următorul album.

Chestia asta e de-a dreptul imposibilă. Intru pe pagina lui Vaughn și răsuflu ușurat. Aici e mult mai ușor de citit.

Vaughn Bennett @OakleyFord Nu cred că tu roșești. Dar am un creion roșu.

A postat încă un desen, înfățișând un obraz cu pometele roșu. Drăguț. Chiar dacă nu redă exact realitatea, nu pot să spun că nu are talent.

Trec peste câteva zeci de răspunsuri ale altor oameni și găsesc răspunsul meu.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Deci iei comenzi. Mi-ar plăcea să văd un autoportret.

Vaughn Bennett @OakleyFord Ca acesta?

Dau mai jos. La naiba, mi-a trimis oare... o schiță a telefonului ei.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Modern și șmecher. Îmi place.

Răspunsurile astea sunt îngrozitoare. Dacă aș fi răspuns eu, aș fi spus ceva de genul...

Îl sun din nou pe Jim.

— Vreau acces la contul meu de Twitter. Dacă o să ies cu tipa asta, aș vrea să-i pot răspunde direct.

— Poftim? De ce vrei să faci așa ceva?

— Fiindcă vreau. Așa că fie îmi acordați accesul, fie îmi fac alt cont.

— Stai puțin!

Oftează și-i strigă unui asistent:

— Sun-o pe Claudia și află cum poate Oak să intre pe Twitter.

9

EA

— O să ieși cu Oakley Ford?!

W e furios și țipă de mă dor timpanele, dar nu-l rog să se calmeze. Asta e prima ocazie pe care o avem să vorbim la telefon de când a început conversația mea online cu Oakley. Iubitul meu a acumulat frustrări în ultimele 24 de ore și acum le revarsă asupra mea.

— Nu pot nici să confirm, nici să infirm, răspund eu oftând.

— Pe naiba! Habar n-ai câți prieteni de-ai noștri m-au sunat și mi-au dat mesaje ca să-mi spună că flirtezi online cu Oakley Ford!

Nervii îmi cedează.

— Sper că nu le-ai spus nimic despre jobul meu. Ai semnat un contract de confidențialitate, W. Dacă-l încalci, Diamond o să...

— O să-mi distrugă viața, a terminat el ideea cu amărăciune. Da, știu.

Ah, nu e vorba despre viața lui W, dar știu din experiența anterioară că va trebui să-l ascult văicărindu-se și plângându-se până când se va sătura.

— Deci ce le-ai spus tuturor?

— Că suntem amândoi supărați că ne-am despărțit și că așa încerci tu să depășești momentul, flirtând cu o celebritate.

Tresar la auzul cuvintelor sale, dar spun doar atât:

— Mulțumesc.

Urmează o pauză lungă.

— Ce anume faci mai exact cu Ford? mormăie W.

— Nu prea multe, spun, apoi șovăi. O să ieșim împreună — doar în fața camerelor de filmat — de câteva ori. Și s-ar putea să fie nevoie să ne sărutăm. Mai mult un pupic nevinovat. Dar nu e nimic pe bune, ți-

am mai zis, da?

— Sper să fie așa...

Mă doare sufletul din cauza geloziei lui, dar îmi trece imediat când îl aud că-mi spune:

— Nu e deloc amuzant să par cel mai mare fraier de pe Pământ.

De dincolo de ușa dormitorului meu se aude un glas rugător.

— Vaughn! Avem nevoie de telefon!

Ridic un deget ca să-i fac semn lui Shane să tacă.

— Îți jur că e doar un show, îmi asigur iubitul. Ca la reality TV.

— Trebuie să-l sunăm pe Kenny! strigă Spencer, apărând lângă fratele lui geamăn.

Amândoi se uită furioși la mine, cu ochii lor sclipitori, de culoarea alunei. La 12 ani, sunt deja mai înalți decât mine și-mi pot luat telefonul cu forța. Oftez.

— Trebuie să-nchid. Gemenii își vor telefonul înapoi. Ne vedem în weekend, OK?

— OK.

El șovăie din nou.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspund, iar gemenii suspină la unison și se prefac că vomită, scuturându-și pletele castanii.

Închid și-i arunc telefonul lui Spencer.

— Gata, răsfățaților. Sunați-l pe prețiosul de Kenny.

După ce se cară, mă prăbușesc pe pat și blestem ziua în care am lăsat-o pe Paisley să mă convingă să mă-ntâlnesc cu Jim Tolson și cu anturajul acestuia.

Claudia crede că oricine poate obține istoricul telefoanelor, așa că timp de două luni nu-l pot suna pe W de pe telefonul meu sau al surorii mele. Ceea ce înseamnă că mă aflu la mila celor doi puști de 12

ani.

În plus, a trebuit să-i cer Claudiei permisiunea înainte de a-l suna. Apoi tot ea a convocat o ședință idioată cu echipa ei de PR ca să analizeze dacă are vreun sens ca W să păstreze legătura cu frații mai mici ai fostei sale iubite. I-am reamintit că W a făcut parte din familia mea vreme de doi ani, deci bineînțeles că era apropiat de frații mei.

— La telefon! se aude vocea surorii mele, care mă face să tresar.

Paisley intră în cameră și-mi întinde iPhone-ul ei.

— Claudia.

Îmi vine să urlu, dar mă abțin. Ah, Doamne! Nu pot să fac față chiar acum încă unei cereri absurde din partea Claudiei.

— O să-ți faci chiar azi contul privat, spune Claudia în loc de bună ziua.

— De ce? Din cauza noilor followeri?

Dis-de-dimineață m-am trezit și am descoperit că am 25 000 de noi followeri pe Twitter. Aproape că era să mor din cauza șocului.

— Pentru că vrem să punem paie pe foc și mai mult. Dacă-ți faci brusc contul privat, fanele lui Oakley nu te vor mai putea urmări și asta le va scoate din minți. Vor începe să bârfească pe conturile lor și să speculeze în privința faptului că ți-ai făcut pagina privată. Iar cele care te urmăresc deja vor începe să facă screen-shoturi la Tweeturile tale și te vor transforma într-un produs și mai sexy.

Nu mă obosesc s-o contrazic. Am renunțat de mult să încerc să deslușesc logica unui om de PR.

— Bine, zic eu. Mai e ceva?

— Da. Amy o să-ți trimită pe e-mail o arhivă a contului tău de Twitter. Trebuie să-ncepi să ștergi toate pozele cu fostul tău iubit.

Sunt scandalizată.

— Cum de-ați obținut arhiva contului meu? Și de unde aveți adresa mea de e-mail?

— De la Jim. Nu-ntreba de unde o are. N-o să-ți spună niciodată, ciripește Claudia. În orice caz, vrem să scapi de orice urmă a fostului

tău iubit de pe contul tău până mâine. Ai făcut-o, desigur, ca să-l ștergi din viața ta.

Simt că-mi vine să vomit.

— Dacă aveți acces la arhiva mea, de ce nu le ștergeți voi?

— Ah, desigur. Ne-am bucura s-o facem în locul tău. Ne-am gândit doar că ți-ar plăcea s-o faci cu mâna ta. Pentru o adolescentă e greu să depășească momentul despărțirii de iubitul ei.

Îmi imaginez cum un străin se uită prin pozele mele cu W și le aruncă la gunoi. Îmi dau seama că are dreptate.

— Las-o baltă. Mă ocup eu. Și nu e fostul meu iubit, Claudia!

— Ba e, în ochii lumii.

Începe să pară sâcâită.

— Încă o chestie. Trebuie să ieși la cină cu familia în oraș, vineri seara.

— De ce? întreb și mă încrunt.

— Doamne, Vaughn, astea sunt cuvintele tale preferate — „de ce“? Ai grijă, scumpo, sau o să încep să răspund cu „pentru că așa am spus eu“.

Strâng din dinți atât de tare, încât mă dor fălcile.

— De ce trebuie să ies la cină, Claudia?

— Pentru că e seară în familie. De-acum înainte, tu și frații tăi o să ieșiți o dată pe săptămână în oraș, în seara dedicată familiei.

Îi răspund cu replica ei preferată.

— De ce?

— Pentru că asta fac oamenii normali!

Aud un pufnet zgomotos, de frustrare, apoi glasul i se îndulcește.

— Instagramul tău e legat de contul de Twitter?

— Da. De c...

Mă opresc înainte să rostesc întrebarea. E destul de ofticată pe mine și așa.

— Bravo! Diseară, la cină, postează o poză cu tine și familia ta. Nu contează dacă frații tăi sunt sau nu în poză, dar sora ta trebuie să fie.

— Presupun că știi deja ce urmează să te-ntreb.

Ea scoate un oftat plin de exasperare.

— Va fi o modalitate firească de a dezvălui faptul că sora ta lucrează la Diamond. Oakley va face un comentariu la poza ta și apoi această informație va fi făcută publică.

— Bine. O să postez ceva diseară.

Închid telefonul fără să-mi iau la revedere, apoi strig:

— Paisley, vino-ncoace!

Apare în câteva clipe.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Spune-le gemenilor să se-mbrace frumos, îi zic, aruncându-i telefonul. Ieșim la masă.

— De ce?

— E seara dedicată familiei.

Soră-mea ridică din sprânceană.

— De ce?

O, uau! Cuvintele astea chiar că sunt enervante.

— Pentru că asta fac oamenii normali! strig eu, apoi mă-ndrept spre dulap, să-mi găsesc ceva de îmbrăcat.

10

EL

#obiectivedeechipă #cinaînoraș

#decetrebuiesăașteptămatâtdemult

Mă holbez la poza de pe Instagram cu familia lui Vaughn. Se înghesuie unul într-altul așteptând să obțină o masă la un restaurant de care nu cred că am auzit vreodată. Nu-mi mai aduc aminte când a fost ultima oară când am mâncat împreună cu mama și tata. Hmmm… Ultima oară când am stat la aceeași masă cu mama și aveam o furculiță în mână a fost... gala Premiilor Golden Globe de anul trecut?

Doamne sfinte! Aproape că-mi vine să râd de tristețea și absurditatea acestei situații. Cu tata, pe de altă parte, n-am mai mâncat de ani întregi. Bătrânul e foarte priceput să fie ranchiunos la nesfârșit.

Mi se pune un nod în gât. Nu e... neah... nu e invidie. Închid aplicația și mă holbez afară, pe fereastră. Trebuie să ies din casa asta nenorocită. Am rămas de prea multă vreme prizonier între zidurile astea și în studio... unde nu înregistrez decât porcării.

Mă îndrept spre bucătărie, unde îl găsesc pe Tyrese.

— Hai să halim ceva.

Își scoate telefonul.

— La ce te gândești?

— Habar n-am. Ce zici de...

În minte mi se aprinde o idee diabolică.

— Vai de mine!

Ty se dă înapoi.

— Nu-mi place zâmbetul tău. Îmi spune că ai de gând să intri în belele.

— Ce zici de niște fondue? răspund eu inocent.

Trebuie să-mi dau seama cu ce să mă camuflez. O pălărie și o pereche de ochelari de soare nu vor fi de ajuns.

— Sigur. Știu un loc pe bulevardul La Cienega, zice el.

Ty e înnebunit după mâncare. Omul știe toate locurile în care se mănâncă bine, dar eu nu vreau să merg la restaurant Row.

— Mă gândeam la Fondue Heaven din...

Deschid aplicația și, desigur, Vaughn a postat și locul unde se află.

— El Segundo. E pe Main Street.

Ty pare ofensat și oarecum dezgustat. Se ține după mine până în camera mea.

— Un lanț de restaurante, frate? În El Segundo? E la o oră distanță.

Îl ignor și răscolesc debaraua. Ar trebui să port pantalonii cu cea mai joasă talie. Cei din care aproape că mi se vede tot fundul. Mă-ntreb dacă nu cumva i-am aruncat. Scotocesc după ei în dulap.

— Oamenii ăia vor termina de mâncat înainte să ajungi tu acolo, spune Ty din spatele meu.

Nu e prost.

— Nu și dacă luăm elicopterul. Facem 15 minute. Probabil că o s-ajungem exact când vor fi serviți.

Găsesc o pereche de jeanși jerpeliți pe care-i urăsc, într-un morman de haine de sub o pereche de încălțări. Îi duc la nas. Miros a curat. Vechi, dar curați. Ty ridică din sprânceană.

— Pe bune?

— Jeanșii sau elicopterul? întreb, dezbrăcându-mă de trening și punându-mi pantalonii.

Nu i-am purtat de câțiva ani, așa că-mi vin cam strâmți. Am mai pus niște mușchi pe mine de când aveam 16 ani.

— Amândouă.

Îmi trag un hanorac negru peste tricou și-mi frec mâinile.

— Suntem gata?

— Ai auzit când ți-am spus că mi se pare o idee proastă, corect? întreabă Ty, întorcând în parcare.

— Te-am auzit c-ai zis asta de vreo trei ori.

Îmi aranjez căciula în oglinda mașinii închiriate. Nu e un camuflaj desăvârșit, dar mă bazez pe faptul că nu se va aștepta nimeni să-l vadă pe Oakley Ford în El Segundo, într-un lanț de restaurante cu fondue.

— Jim e un om înfricoșător, iar eu am familie, îmi reamintește Ty.

— Ce familie? Ai copii de care nu știu eu?

— Surori.

Corect. Le-am cunoscut pe surorile lui Ty. Dacă ar trebui să se teamă cineva, acela e Jim, pentru că fetele alea sunt absolut înspăimântătoare. Sunt extrem de protectoare cu „frățiorul“ lor și n-au niciun filtru la gură. „Scumpule“, așa-mi spun. Nici nu cred că-mi mai știu numele. „Scumpule, trebuie să-ți tragi pantalonii ăia în sus și după aia să-ncepi o revoluție.“

Aveam 15 ani și eram foarte prost când i-am spus Shanorei, sora cea mare a lui Ty, că așa e moda.

— Scumpule, nu e nicio modă. N-am văzut nicio târfă masculină pe rafturi ultima oară când am fost la Macy’s, a răspuns ea. Suferi doar de lipsă de imaginație.

Datorită sfaturilor ei am renunțat la jeanșii cu turul căzut, la șapca întoarsă cu cozorocul la spate și la maioul cu găurele și am încercat să-mi găsesc un stil între zeu al rockului și un fraier care se îmbracă de la Abercrombie. Nu sunt convins că l-am găsit.

— Jim știe că asta e ideea mea. N-o să dea vina pe tine.

Închid oglinda.

— Până acum n-a dat niciodată vina pe tine.

Ty parchează mormăind. Parcarea e plină de mașini, dar nu sunt prea mulți oameni prin preajmă. Puținii care se-ndreaptă spre restaurant nu mă observă. Un cuplu trece chiar pe lângă mine și nu se oprește. Pe

ascuns, ridic degetele mari spre Ty, iar el scutură din cap.

Sunt entuziasmat. Mi se pare că încalc legea, că fac un lucru pe care n-ar trebui să-l fac doar pentru că iau cina într-un restaurant sub standardele mele. Deja îmi imaginez următorul interviu:

— Care e cel mai palpitant lucru pe care l-ai făcut de la turneul Ford încoace?

— *Păi, am mâncat o porție de fondue și nu m-a observat nimeni. Asta a fost cea mai tare fază din cel de-al nouăsprezecelea an al vieții mele.*

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu oamenii, zice Ty deschizând ușa. Vocea ta e prea ușor de recunoscut. Hai măcar să băgăm ceva în noi, înainte de a fi nevoiți s-o luăm la goană.

— Mi se pare un plan bun.

Glasul meu are o nuanță răgușită distinctă. O jurnalistă de la Billboard m-a întrebat odinioară dacă am fumat mult în copilărie. Glumea doar pe jumătate. Dar nu, pur și simplu așa m-am născut.

În restaurant sunt o grămadă de oameni care-și așteaptă locul la masă. Ty își face loc până în față, iar eu rămân în urmă și cercetez interiorul. Ochesc o masă de patru persoane, lângă bucătărie.

— Aveți de așteptat vreo 20 de minute, îl anunță angajata pe Ty.

— Nicio problemă, spun eu. Trebuie să ne-ntâlnim cu cineva.

Arăt spre masa lui Vaughn. Angajata pare surprinsă.

— Nu mi-au spus.

— Nu vă faceți griji!

Apoi pornesc înainte ca tipa să strice surpriza.

— Gata, nu m-ai lăsat pe mine să vorbesc, îmi mormăie Ty la ureche.

Îl ignor și mă așez exact lângă Vaughn, împingând-o mai aproape de sora ei.

— Ce mâncăm?

Ea se răsucește, dând să mă înjure, apoi se holbează la mine.

Mă holbez și eu la ea și mă trezesc atras de buzele ei generoase. Nu e rujată și nici machiată. Părul negru îi este prins într-o coadă dezordonată la spate, iar bretonul îi cade în ochi și îi încadrează chipul.

Noua mea iubită e o ratată, dar e o ratată sexy. Puloverul străveziu și jeanșii mulați îi îmbracă rotunjimile, iar eu simt că pantalonii îmi devin și mai incomozi.

— Ți-aș spune să-mi faci o poză pentru că durează mai mult, zic eu, dar deja mi-ai făcut portretul.

Îi smucesc furculița din mână, o înfig într-o bucată de pâine și o înmoi în brânza topită. În cele din urmă, își revine și mă întreabă:

— Ce cauți aici?

— Vreau să mănânc. N-ar trebui să mai comandăm ceva de mâncare?

Ty se așază vizavi de mine, lângă frații lui Vaughn, care se zgâiesc la mine cu ochii cât cepele și gura deschisă. Are o siluetă impresionantă — e doar puțin mai scund decât mine, care am 1,83. Dar are un aer amenințător, pe care cred că l-a dobândit în armată, unde a servit 10 ani, înainte de a se alătura unei firme de securitate. Ty se folosește de asta ca să alunge fanele disperate și să atragă doamnele în patul său.

O privire spre sora mai mare a lui Vaughn îmi demonstrează că nici ea nu e imună. E roșie în obraji și se uită la el pe furiș, când i se pare că el nu observă. El însă observă. Dar nu se va culca cu nimeni aflat în slujba lui Jim, din cauza principiului nu-te-căca-unde-mănânci.

— Asta e prima noastră întâlnire? șoptește Vaughn, ezitant. N-am primit nicio instrucțiune de la Claudia.

De-abia mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Dacă tot trebuie să ieșim amândoi, cred că putem lua singuri aceste decizii.

Ea își mușcă buza. Nu pentru că ar vrea să i-o mușc eu — lucru care-mi trece prin cap, pentru că gura e tot ce are ea mai frumos —, ci pentru că-și imaginează că se va enerva Claudia. Nu vreau să fiu un ticălos egoist, dar n-ar trebui să-și facă griji că mă enervează pe mine?

Înainte să-mi spun acest punct de vedere, o chelneriță se lovește de

mine.

— Ah, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că mai așteptați pe cineva. Doriți o masă mai mare?

Privim în jur, în restaurantul plin ochi.

— Nu.

Vaughn oftează de parcă i s-a cerut să negocieze un tratat de pace între Coreea de Sud și cea de Nord.

— Mă mut eu un pic.

Se dă mai încolo și încap și eu cu totul pe banca de vinilin. Chelnerița ne aduce tacâmuri și două pahare de apă. Îmi las capul în jos. Vaughn e tensionată lângă mine.

— Nu-mi place chestia asta, protestează ea pe ascuns după ce chelnerița se îndepărtează. Dacă te recunoaște cineva?

— Chelnerița nu m-a recunoscut, zic eu.

— Te uitai în jos. Ai de gând să mănânci așa tot timpul?

— Nu-ți mai face griji!

Îmi dau seama că Vaughn e mai rea decât Jim.

— De unde știu când vine mâncarea?

— A venit acum cinci minute, mă anunță unul dintre gemeni.

Celălalt se uită ba la mine, ba la Ty. Nu-mi dau seama care dintre noi îl uimește mai mult. Cred totuși că Ty. Printre fanii mei se află de obicei și băieți în preadolescență.

Arată identic, doar că unul poartă un tricou alb, iar celălalt unul de skateri. Am primit un milion de dolari, cu câțiva ani în urmă, doar ca să mă plimb puțin pe una dintre plăcile făcute de acest brand. Încă mai am vreo șase la mine-n garaj.

— Îți place SkateBoiz? îl întreb pe puști.

Dă din cap și schimbă apoi o privire cu fratele lui geamăn. Cei doi își vorbesc doar din priviri, apoi cel vorbăreț se întoarce spre mine.

— Mda. Au plăci mișto.

— Am o grămadă acasă. Au nevoie de roți noi, dar te interesează?

Ochii i se luminează imediat.

— Da, ar fi...

Se dă înapoi, aruncându-i lui Vaughn o privire încruntată. Înclin capul ca s-o văd mai bine.

— Tocmai i-ai dat un șut fratelui tău?

— Poate. Și ce dacă? răspunde ea șoptit.

— N-am voie să-i dau rahaturile mele?

— Nu spune rahaturi, intervine Paisley.

De data asta nu mă pot stăpâni și-mi dau ochii peste cap.

— Câți ani au? arăt spre gemeni. 12? 13 ani?

— 12, spune cel în tricou alb, care aproape vibrează de entuziasm.

— 12, deci. Asta înseamnă că știu mai multe înjurături decât pot spune eu într-o singură frază.

— Poate, dar nu le folosim, zice Paisley.

Băieții își duc mâinile la gură și chiar și Vaughn schițează un surâs reticent.

— Paisley are ceva împotriva înjurăturilor. Nu e mare fan, explică Vaughn. Avem un borcan pentru înjurături și nu cred că Paisley a pus vreodată vreun bănuț în el.

— Iar tu ești în stare să-ți pierzi toată averea, ripostează Paisley.

— Vaughn are gură spurcată, spune unul dintre gemeni.

— Ba nu am, protestează ea. N-am mai pus nimic în borcan de câteva săptămâni.

— Un nou record din partea ta, o tachinează Paisley.

— Borcanul e pentru o cauză bună.

Vaughn își ridică nasul drăgălaș.

— Fondul de facultate al gemenilor.

Mă uit la Ty, care și-a întins brațul lung peste spătarul separeului. Zâmbește vag, pentru că probabil glumele dulci dintre frați îi reamintesc de propria familie.

— Deci să ne-ntoarcem la plăcile de skating, zic eu. Am o grămadă, de la un contract mai vechi de publicitate. Se pune praful pe ele și nici măcar nu pot fi folosite pentru că n-au roți. Le pot da unor străini sau...

Îmi răsfir inocent degetele, lăsându-i pe gemeni să completeze fraza. Ei mușcă momeala.

— Pe bune, Vaughn. De ce nu ni le poate da nouă? Lui nu-i sunt de niciun folos.

— Bine. Ce mai ai pe-acolo, prin casă? Ne-ar trebui un televizor nou. Poate o mașină. N-avem decât una. Câte ai în plus? se răstește Vaughn.

— Cinci, dar nu cred că-ți voi dărui o mașină până la a treia sau a patra întâlnire.

— Va trebui să oferi ceva la schimb, zice puștiul în tricoul alb.

— Spencer! îl dojenesc ambele fete.

Par pregătite să-l certe rău pe fratele lor, dar eu îmi așez o mână în mijlocul mesei ca să atrag atenția tuturor. O ceartă din partea surorilor lui în fața mea? Puștiul va muri de rușine.

— Neah. Cadourile sunt cadouri.

Mă aplec peste masă și-l fixez pe puțoi cu o privire serioasă.

— Pe tine nu te pun să faci nimic pentru skateboardurile alea, nu-i așa?

Spencer se face mic în locul lui.

— Nu, domnule.

Puștiul încearcă să mă impresioneze. Mi se întâmplă des. Luke o face tot timpul — încearcă să pară cât se poate de cuminte ca să

compenseze propriile inadecvări. Cum și eu port acum perechea asta idioată de pantaloni, îmi dau seama într-un moment incomod de iluminare.

— N-are importanță cât de mare este un cadou, îi spun lui Spencer. Nimeni nu face ceva special ca să merite cadouri. Pur și simplu le oferi pentru că vrei ca persoana care le primește să se simtă bine.

Scot pâinea uitată în brânza topită și o vâr în gură. Cum spunea celălalt geamăn, era gata de-acum cinci minute. O înghit, are un gust oribil, apoi înmoi încă o bucată, pentru că mi-e foame, mâncarea e aici, iar eu nu plec nicăieri.

11

EA

— Deci, dacă tu ești Spencer, pe tine cum te cheamă? îl întreabă Oakley pe Shane, iar eu mă simt prost că nu am făcut prezentările.

— Shane, intervine Paisley înaintea mea. Shane, Spence, ei sunt Ty și...

Șovăie, apoi își coboară vocea.

— Oakley Ford.

Frații mei nici nu clipesc.

— Cântărețul? întreabă Spencer.

Oakley rânjește.

— Mda. Cântărețul.

Gemenii schimbă o privire și ridică din umeri, total indiferenți. Nu cred că vreunul din ei a ascultat vreodată vreun album de-ale lui Oakley Ford, în scurta lor existență. Lor le place muzica heavy metal, ceea ce, probabil, este un lucru bun, pentru că dacă ar fi fost niște mari fani Ford ar fi făcut o scenă.

— Dar îmi puteți spune Oak, zice el vesel, luând o gură de pâine fără s-o înmoaie în bolul cu brânză topită.

— O să ne mai trebuiască mâncare, îi șoptesc lui Paisley.

— Știu, răspunde ea. Cred că poate să mănânce cât gemenii la un loc.

— Și de Ty ce zici? subliniez eu.

Ea se înroșește.

— A, da, și el.

O, Doamne Dumnezeule! Paisley e îndrăgostită de bodyguardul lui Oakley Ford. De-abia aștept s-o tachinez diseară pe tema asta! Nu pot

spune că o condamn — tipul chiar e sexy. Prea musculos pentru gustul meu, dar are o față drăgălașă cu pomeți frumoși și ochi de un cafeniu-închis, care-mi amintesc de ciocolata topită.

Apare chelnerița, care ne aduce recipientele cu ulei încălzit și carne proaspătă. Ty îi zâmbește.

— Putem primi și noi două porții?

Ea dă aprobator din cap.

— Sigur. Pentru dumneavoastră și...?

Se întoarce spre Oakley, care se arată brusc interesat de telefonul meu.

— Da, pentru amândoi, spune Ty.

Oakley își lasă din nou capul în jos și se trage cumva mai aproape de mine. Piciorul lui se lipește de-al meu, iar puloverul pe care-l port mi se pare dintr-odată prea subțire, cu brațul lui atât de aproape de mine. Aproape că stăm unul în poala celuilalt. Îi simt mușchii încordându-i-se când se întinde după mâncare.

— Poți să te dai mai încolo?

Mă foiesc pe loc ca să-i arăt cât de incomod stau. Am nevoie de spațiu.

— Nu. De-abia încap pe banchetă.

Gemenii chicotesc.

— Ah, rahat, câți bani trebuie să pun în borcan? face Oakley rânjind.

— Acum o faci intenționat, spun acuzator.

— Contribui și eu la fondul de facultate al gemenilor, zice el, făcându-le băieților cu ochiul.

Iar ei zâmbesc larg. Apoi Shane, care nu vorbește decât cu Spencer, începe să-l chestioneze pe Oakley pe tema plăcilor pe care le are. Sunt scurte sau lungi? Sau de dimensiune medie? Are niște roți preferate?

Este cel mai mare interes pe care gemenii îl arată unui străin de câțiva ani încoace. Erau nesăbuiți și nebuni, făceau cascadorii pe bicicletă sau pe placă, dar moartea mamei și a tatei i-a făcut să se simtă vulnerabili și nesiguri. Încă merg cu bicicleta și cu skate-ul, dar nu la fel de frecvent și nu se aventurează departe de casă. De aceea, ideea

lui W de a merge la Boyle Heights nu avusese deloc succes.

— Neah, nu m-am mai dat de câțiva ani buni cu placa, recunoaște Oakley. Am încercat, dar mi-e greu să-mi ascund identitatea în locurile publice. Și dacă închiriez tot parcul înseamnă că puștii nu-l mai pot folosi în acel timp. Am renunțat la asta când am început turneele.

Shane dă din cap, dar nu cred că pricepe cât de limitativă poate fi viața lui Oakley. Simt o urmă de milă pentru falsul meu iubit.

— O să te scurgi sub masă ca să te ascunzi? întreb eu.

— Sper că nu.

Se întinde pe lângă mine ca să înmoaie un băț în bol și, în trecere, brațul lui îmi atinge sânul.

Trupul meu reacționează și, cumva, prin hanorac, el simte asta.

Se întoarce spre mine.

Încremenesc.

Și, exact atunci, se declanșează un flash.

— Trebuie să plec, băieți și fete, murmură Tyrese.

N-am văzut niciodată în viața mea pe cineva să se miște atât de repede. Acum eram în separeu, storcită de Oakley; peste o clipă, el și Tyrese mă goneau, pe mine și pe frații mei, spre ușă.

— Pot să jur că ăla e bodyguardul lui Oakley Ford! chițăie o fată din separeul alăturat. Îl recunosc din documentarul MTV difuzat anul trecut...

Nu mai aud restul frazei, pentru că am ajuns deja în celălalt capăt al încăperii. Tyrese se oprește cât să arunce două bancnote de câte 100 de dolari angajatei de la intrare, îi spune că „ar trebui să fie suficient“ și apoi ne împinge pe toți spre ieșire.

Între timp, Oakley râde de se prăpădește.

— Hei! îi aruncă el bodyguardului. Te-au recunoscut!

Tyrese nu zâmbește. Îl împinge pe Oakley pe scaunul din dreapta al unui Mercedes argintiu luxos.

— Haideți! se răstește el și se uită urât la noi toți. Claudia o să vrea să discute cu voi despre faza asta. Dați-mi un mesaj cu adresa voastră și ne vedem acolo.

Stai puțin! Vin la mine acasă? De ce?

Tyrese nu-mi dă nicio șansă să obiectez — se strecoară deja la volanul Mercedesului și pornește motorul.

Mă întorc uluită spre sora mea.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Ea oftează.

— Bine-ai venit în minunata lume a lui Oakley Ford!

@1doodlebug1 Cineva i-a văzut pe Oakley Ford și pe bodyguardul lui la Fondue Heaven în compania familiei nu știu cui! Ia uitați ce poză!

Tyrese nu glumea. Claudia nu numai că voia să discute cu noi, dar se pare că era atât de important, încât nici măcar n-o putea face la telefon. Toată echipa de PR a lui Oakley ia un elicopter și zboară până în El Segundo. Apoi se urcă într-o flotă de Forduri Escalade și ajung la modesta noastră căsuță, parcând cele trei vehicule imense lângă trotuar. Ca și cum asta nu va atrage atenția nimănui.

Acum suntem cu toții strânși în livingul nostru, prea mic pentru a găzdui atâția oameni. Tyrese stă în prag. Paisley și gemenii stau pe o parte a canapelei. Oakley și cu mine stăm pe cealaltă parte. Iar echipa de PR a lui Oakley stă în fața noastră, cu un aer amenințător, în timp ce Claudia își ceartă clientul pentru purtarea sa nechibzuită.

— Ce mama dracului ai avut în cap? strigă Claudia, cu glasul ei de Mickey Mouse. Nu ai voie să iei astfel de decizii fără să te consulți mai întâi cu mine!

Oakley își încrucișează brațele, cu o mină plictisită.

— Vaughn, intră pe Twitter! se răstește Claudia și, când dau să spun ceva, ridică o mână în semn de avertisment. Jur pe Dumnezeu, dacă mă-ntrebi de ce, o să-mi ies din minți!

Are fața mai roșie decât o tomată.

— Mie mi se pare că ți-ai ieșit deja din minți, murmură Oakley pe sub mustață.

Mă căznesc să nu zâmbesc și scotocesc prin sacul meu de pânză după telefon. Deschid Twitterul și aștept cu atenție următoarea comandă a Claudiei.

— Compune un Tweet pentru Oak în care să menționezi că sora ta lucrează la agenția lui, îmi ordonă ea, apoi se întoarce spre Oakley, cu o privire înfricoșătoare. Ești mulțumit de tine, Oak? Ai stricat totul! Tweetul despre sora ei trebuie să fie înaintea primei întâlniri!

Una dintre asistente, Amy, cred, vorbește împăciuitor.

— Planul nostru încă poate să funcționeze, Claudia. O s-o dăm la-ntors și o să spunem că Vaughn i-a transmis lui Oakley numărul ei de telefon, au ieșit împreună și atunci și-au dat seama că sora ei lucrează la Diamond. Se repară ușor chestia asta.

— Sper, mormăie Claudia și pare atât de supărată, că aproape mi se face milă de ea.

Postez repede Tweetul înainte să se înroșească și mai tare în obraji.

Vaughn Bennett @OakleyFord OMG! Nu-mi vine să cred că sora mea lucrează la agenția ta! #cemicăelumea

Unul din telefoanele din mâna lui Amy începe să bâzâie. Îi dă lucrurile sale altei asistente de-ale Claudiei și tastează ceva pe telefon.

Peste o clipă, telefonul meu bipăie. Îi citesc răspunsul și-mi dau ochii peste cap.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Lumea e mică... sau poate a intervenit soarta.

Claudia se uită la telefonul ei și răsuflă prelung.

— Bine. Bravo! Trebuie să mai stați un pic de vorbă pe Twitter, ca să nu pară că n-ați făcut altceva decât să explicați legătura cu Paisley.

— Dar acum am contul privat, îi reamintesc. De ce să continuăm să vorbim online?

— Pentru că încă ai followeri și acești oameni vor vinde Tweeturile tabloidelor.

— Ba nu!

Claudia se uită la mine de parcă aș fi tâmpită. Nici măcar nu se obosește să mă corecteze.

Realitatea mă copleșește. Oakley și cu mine nu suntem complici. Aici nu împărtășim un moment frumos. Nu el îmi scrie pe Twitter. Nu i-a plăcut niciodată desenul meu. Nici măcar nu știu dacă l-a văzut. Amy e cea din spatele acestor Tweeturi.

Mă dau la o parte, ca piciorul meu să nu mai fie atât de aproape de al lui.

Ridică din sprâncene și întinde mâna, fără a-și lua privirea de la mine. Amy se uită speriată la Claudia, care strânge din buze și se încruntă.

Dar Oakley câștigă această rundă, pentru că Amy îi dă telefonul, câteva secunde mai târziu.

Al meu bipăie din nou și, de data asta, suspin încet.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Apropo... arătai supersexy în seara asta!

— Pe bune? îl întreb pe Oakley, privindu-l cu disperare.

Claudia îi citește ultimul Tweet și bombăne:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oakley!

El clipește inocent.

— Ce? Nu-i pot spune gagicii mele că e sexy?

Inima mi-o ia la galop. Ah! Toată adrenalina iscată de fuga de la restaurant mă copleșește. E singura explicație pentru care glasul lui răgușit care-mi șoptește că sunt sexy îmi transformă inima într-un delfin tembel.

— Nu merge, spune Claudia exasperată. Vrem un flirt degajat, nu..., vorbește ea, dar se oprește ca să-și caute cuvântul potrivit.

— Perversitate, completează Amy.

Claudia dă aprobator din cap.

— Păstrați dialogul la un nivel civilizat, ne ordonă ea.

— Nu XXX? ripostează el.

— Oakley!

— Doar X?

— *Oakley*...

— Bine, rămânem la audiență restricționată.

Îmi mușc buza ca să nu râd. Tipul ăsta e incorigibil.

— Bine, acum...

Claudia meditează:

— Bine. Evident, va trebui să ieșiți în oraș și mâine-seară.

— Două seri la rând? mă mir eu.

Ea dă din cap cu hotărâre.

— Da, pentru că nu mai aveți răbdare și de-abia așteptați să vă vedeți. Vreți să vă petreceți tot timpul împreună.

Ăăă... nu, mulțumesc. Poate că acum mă amuză tâmpeniile lui Oakley, dar asta nu înseamnă că vreau să-l revăd atât de curând.

Claudia îmi remarcă mutra nemulțumită și ridică din sprânceană.

— Dacă voiați intimitate, nu trebuia să vă fixați prima întâlnire în public.

Protestez iute:

— Eu eram în oraș cu familia mea. El a decis că e momentul să dea buzna peste noi.

Toate perechile de ochi din încăpere se îndreaptă spre Oakley, care

răsfoiește un Cosmo pe care l-a luat de pe măsuța de cafea. Ridică privirea și dă din umeri.

— Mi-era foame.

12

EL

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 Te rog fă un screenshot al contului ei. E privat.

OakleyFord_stanNo1 @BeeBee_OF Poftim.

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 Nici măcar nu e atât de drăguță.

OakleyFord_stanNo1 @BeeBee_OF Știu dar trebe să-i respectăm alegerea lui Oakley. Măcar nu e April Umbrella

BeeBee_OF @OakleyFord_stanNo1 corect, dar o urăsc. De ce n-am fost eu?

BeeBee_OF @OakleyFord Pls, dă-mi follow iubi!

Vaughn apare la casa mea de pe plajă pe la 7. Poartă jeanși cu găuri în genunchi, un maiou în dungi și e foarte încruntată.

— Nu-mi vine să cred că ai trimis o mașină după mine! răbufnește ea când intră în foaierul imens.

— Salutare și ție! mă răstesc.

— Ne-a luat două ore să ajungem aici! Puteam pur și simplu să iau autobuzul. Ar fi fost mai rapid și bietul șofer n-ar fi fost nevoit să înfrunte traficul din LA dus-întors.

Își face griji pentru șofer? Asta e premieră mondială. Ultima oară când am trimis un taxi după o fată, tipa s-a plâns că n-am trimis o limuzină.

— Asta e treaba lui Marco, îi spun lui Vaughn. Crede-mă, primește o avere ca să stea în trafic.

Nu pare deloc înduplecată și de-abia privește în jurul ei. Majoritatea oamenilor s-ar extazia la vederea podelei de marmură, a tavanului înalt și a candelabrului de cristal scânteietor, dar Vaughn nu se sinchisește de nimic din toate astea.

Tyrese închide ușile de la intrare în urma ei și rânjește la mine. Noroc cu fata asta, pare el să spună.

Senzațional! Am început cu stângul.

— Hai să mergem în living, spun oftând.

Vaughn mă urmează pe coridorul lat de marmură, strângându-și geanta de pânză la piept de parcă i-ar fi teamă să nu i-o fur. O conduc în camera de divertisment și-i arăt spre canapea.

— Ia loc! Vrei ceva de băut?

Mă duc spre bar și deschid frigiderul din inox.

— Am bere, Cola, suc de portocale, apă...

— Apă, te rog.

Iau o sticlă de apă și o bere pentru mine și mă așez lângă ea, pe canapea.

— Ți-e foame?

— Am mâncat înainte de a veni aici.

E absorbită de telefon, captivată de ceea ce vede pe ecran. Dar când aude pașii lui Ty apropiindu-se de ușă, ridică brusc capul.

— Unde te duci? îl întreabă ea agitată.

— ... ca să vă las singuri, zâmbește strâmb. Pentru că văd că aveți întâlnire.

— O, nu, rămâi, te rog, izbucnește ea. Poți sta cu noi. Hai să jucăm Monopoly sau ceva de genul ăsta. Te rog!

Strâng din dinți. Pe bune? Practic, îl imploră pe Ty să nu plece. Și vrea să se joace? La o nenorocită de întâlnire?

Nu m-am mai simțit așa insultat niciodată în viața mea.

— Ăăă... pare distractiv, dar... mneah...

Ty se înează de râs, iese pe furiș din cameră și închide ușa. Eu îmi deschid sticla de bere și mă uit urât la partenera mea.

— Monopoly? Serios?

Ochii ei căprui scânteiază resemnați.

— E-n regulă. Nu trebuie să jucăm nimic. Mi-am adus o carte.

Ca să sublinieze asta, bagă mâna în geanta ei monstruoasă și scoate o carte. Nu văd titlul. Nu-mi pasă ce titlu are. Pentru că povestea asta e inacceptabilă.

— Îți dai seama că sunt milioane de fete care ar face o crimă numai ca să stea acum lângă mine? zic eu bățos.

Deschide cartea cu un gest brusc, fără ca măcar să se uite la mine.

— Da? Atunci de ce mă plătești pe mine să fac asta?

Mă crispez când îmi reamintește lucrul acesta, dar prefer să-l ignor.

— Pune naibii cartea aia deoparte! îi cer.

— De ce? Nu e o întâlnire adevărată, nu-i așa?

— Ai spus-o cu gura ta... te plătesc ca să fii aici. Și nu-mi arunc banii câștigați cu strădanie ca să stau aici și să mă uit la tine cum citești, spun eu și mă încrunt la ea. Eu decid ce facem!

Ochii ei scânteiază o clipă, dar reușește să se stăpânească. Extrem de metodic, închide cartea și o vâră la loc în geantă. Apoi își împreunează mâinile în poală.

— Bine. Ce ți-ar plăcea să facem, Oakley?

— Spune-mi Oak, zic eu automat.

— Pas! rânjește ea. Repet, ce ți-ar plăcea să facem?

Rânjesc și eu.

— Să ne giugiulim.

Vaughn țipă îngrozită.

— Bleah! Nu.

Bleah?

Scrâșnesc din dinți.

— Nu te mai purta ca și cum n-ai crede că sunt sexy. Văd și eu cum te uiți la mine.

Se aprinde în obraji.

— Nu m-am uitat niciodată la tine.

— Da, bine. Ieri la restaurantul cu fondue, nu puteai să-ți desprinzi ochii de la brațele mele.

Zâmbesc arogant, ridic un braț și-l încordez.

— Îți place arsenalul, da?

Se înroșește la față.

— Nu mai fi dobitoc!

— Nu te mai preface că nu sunt sexy!

Vaughn mă privește un minut, expresia ei trecând de la stânjeneală la scandalizare. Apoi mă privește de parcă nu-i vine să creadă.

— Ești cea mai încrezută persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Ridic din umeri.

— Și mai știi ceva? Chiar dacă aș crede că ești sexy, tot n-aș vrea să fac prostii cu tine. Am un iubit, mai ții minte?

— Corect. Z.

— W, mârâie ea.

Știam, dar îmi place întru câtva cum i se aprinde în ochi acea scânteie de mânie. Dacă e furioasă pe mine, atunci poate că nu o să mă ignore. Nu-mi place să fiu ignorat.

— Va trebui să te giugiulești cu mine, într-un final. E parte din înțelegere, îi reamintesc.

— Trebuie să te sărut. Nu să fac prostii cu tine. E o diferență.

Izbucnesc în râs. Oare asta își spune?

— Pe bune? Pentru că buzele noastre se vor atinge. Mâinile mele se vor opri undeva pe trupul tău. Poate pe fundul tău. În părul tău. Limba mea va fi în gura ta.

Ochii ei scânteiază din nou și, de data asta, flama din ei nu e cauzată doar de furie. Dar mă rog, poate că am eu imaginația prea bogată.

— Mă pricep să fac lucruri cu limba, Vaughn, îi zâmbesc. O să afli chestia asta destul de curând.

— Nu va fi nicio limbă, izbucnește ea. N-a spus nimeni că va fi vreo limbă!

Nu mă pot abține.

— N-ai făcut schimb de salivă cu bătrânul Xilofon? Ești sigură că puștiul ăsta știe ce trebuie să facă?

— O, Doamne. E W și o știi prea bine și ce fac cu W nu e absolut deloc treaba ta.

Își încrucișează brațele la piept și se uită fix la ecranul stins al televizorului.

Replica mi se oprește pe limbă pentru că gestul ei face ca sânii să-i iasă la înaintare într-un fel absolut fantastic. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că acum îi văd dantela albă a sutienului în partea de sus a maioului. Neah, ce nu știe nu-i poate face rău.

În plus, dacă are de gând să fie o vacă desăvârșită, măcar atâta plăcere să am și eu — să mă uit la balcoanele ei. O cercetez în tihnă în timp ce pun dopul înapoi la sticlă. Vaughn e foarte departe de genul meu preferat de gagică. Mie îmi plac tipele cu cracii lungi, balcoane imense și cu plete bogate. Păr des are și ea, dar e cam scundă — aș spune că are cam 1,67— și nu pare prea deșteaptă, dar e plăcut să o contempli.

— La ce vrei să ne uităm? mă întreabă ea.

Aproape că îi spun la tine, dar mă stăpânesc la timp. Pare o fată care te poate pălmui. Cu toată puterea.

— La un film?

— Sigur.

Iau telecomanda și pornesc televizorul. Apăs de câteva ori și găsesc listele cu filme.

— Alege!

Ea îl alege pe primul din listă, ceea ce-mi spune că nu-i pasă, de fapt, la ce ne uităm. Din nefericire, a pus ultimul film pentru care tata a fost nominalizat la premiile Oscar, dar nu-i spun asta. E un film despre cel de-al Doilea Război Mondial, cu scene lungi de luptă. Tata e nespus de mândru că a supraviețuit unei perioade de două săptămâni de antrenamente alături de trupele SEAL ca să se pregătească pentru acest film, așa că povestea oricui avea răbdarea să-l asculte că ar fi devenit membru SEAL dacă nu i-ar fi stat în cale această pasiune a lui care este actoria.

Omul nu poate să bea apă de la robinet, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu cred că Vaughn și-a dat seama ce film a ales. Nu se uită la genericul de început, ci își petrece tot timpul cu nasul lipit de telefon.

— Ce faci acolo?

Mă enervează că nu se uită la film, deși nu-l suport pe taică-meu.

— Mă uit pe contul de Instagram al iubitului meu, spune ea sfidător.

Hristoase! Iar băiatul ăla! Mijesc ochii.

— Nu trebuie să intri în contact cu el.

Poate că par gelos, dar chiar nu sunt. Însă chiar nu mai vreau să am de-a face cu alte fete pentru slujba asta de-a prefăcutul. E suficient de greu cu Vaughn. Cine știe de ce gen de gagică am parte data viitoare? La bafta mea, va fi o plantă agățătoare disperată, care va crede că ne vom căsători. Cum ar fi April Showers pe steroizi emoționali.

— În public.

Își îndreaptă sfidătoare bărbia spre mine.

— N-a spus nimeni că n-am voie să mă uit la contul lui de Instagram. În rest fac tot ce-mi cere Claudia, inclusiv să-mi dau demisia de la muncă.

— Ai un loc de muncă?

O plătesc pe fata asta cu o avere și ea mai are o slujbă?

— Aveam. Eram chelneriță la Sharkey.

Își încrucișează din nou brațele. Mă străduiesc să-mi mut privirea la măsuța de cafea.

— N-am auzit de Sharkey.

— E un lanț de restaurante. Se servește friptură.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vorbești de parcă adori acel loc.

— Câștigam bine acolo.

— Lui Alfabet îi plăcea?

Ea se strâmbă.

— Nu, de ce?

Îi smulg telefonul din mână și mă uit pe ecran. W merge la facultate și pagina îi e plină cu „gașca“, o trupă de băiețași cu șapca întoarsă, lipiți de păhărelele roșii cu alcool și de hainele cadrilate.

— Arată ca un dobitoc.

Ea își ia telefonul înapoi.

— Nu e dobitoc. E grozav!

— Bine, atunci spune-mi ce e atât de grozav la el, o provoc eu.

— E de treabă... e amuzant..., spune ea, dar își pierde șirul. E de treabă.

De treabă? Frate, dacă vreo tipă m-ar descrie drept de treabă pe tonul ăsta călduț, sper să mă ia careva să mă ducă în pădure și să mă împuște.

— Ai mai zis asta.

Închide gura brusc și se uită fix la televizor. Nu e distractiv deloc.

— În afara faptului că e de treabă, zic eu sarcastic, de ce l-ai ales pe el dintre toți tipii pe care i-ai fi putut avea?

Îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— O spui de parcă ar exista un bufet suedez cu tipi și poți alege pe oricine. În lumea reală nu merge așa. Persoana respectivă trebuie să te placă, la rândul ei.

— Vrei să spui că-ți place de W pentru că n-ai avut pe cine altcineva să alegi? o întreb neîncrezător.

Nu-mi vine să cred. Fata asta? Cred că s-ar fi ținut câțiva tipi din liceu după fusta ei. Eu n-am mers niciodată la liceu, dar Vaughn e o păpușică în felul ei. Mi-ar fi plăcut să-i trag una peste fund în pauze.

— N-a fost singura mea opțiune. Îmi place de el. Nu trebuie să-mi justific sentimentele în fața ta.

— Cum v-ați cunoscut?

— De ce vrei să știi?

Pentru că prefer să mă rad pe picioare decât să-mi văd tatăl jucând într-un film.

— Cred că ar trebui să ne cunoaștem mai bine, dacă tot trebuie să ne petrecem împreună un an întreg. Să stăm muți la toate întâlnirile nu mi se pare deloc distractiv. Ca să nu mai zic că poate vrei să fii puțin mai amabilă, având în vedere că te plătesc o avere pentru slujba asta.

Ochii ei căprui se măresc și buzele pline se întredeschid, formând un cerculeț — un cerculeț care-mi dă numai idei perverse. Apoi se strâmbă.

— Ah, sigur, de parcă tu mă plătești.

— Cine naiba crezi că te plătește? Zâna Măseluță?

— Credeam că Jim.

— Și lui Jim cine crezi că-i scrie cecurile?

Ridic din sprâncene. Oare atât de neștiutoare e?

— Ah!

Presupun că da.

— Da, ah.

— Ce mai vrei să știi?

Întrebarea asta a sunat ca un oftat, ca și cum ar fi fost o povară să discute cu mine și, brusc, mă simt enervat. Sunt lucruri mai rele decât să mă uit la un film cu taică-meu în rolul principal și unul dintre ele e să încerc să scot cu cleștele detalii plicticoase de la o fată obișnuită care e plătită să stea aici și să se uite la film cu mine.

— Cum vrei tu. Hai să ne uităm la film! mormăi iritat.

Ne holbăm amândoi din nou la ecran, dar nu cred că ne uităm la același film. În loc să-l văd pe tata cum îndreaptă o armă spre un dezertor nazist, mi-l amintesc cum a dat cu ochii de discul meu de platină, așezat pe policioară, lângă Oscarul lui. Ce mama dracului caută gunoiul ăla aici? Mama chicotește. Scumpule, cel de-al doilea album al lui Oak s-a vândut din nou într-un milion de exemplare. Tata rânjește. Cântă niște melodii pe care preadolescenții le cumpără la 99 de cenți bucata. Îl dă jos de pe policioară și i-l aruncă mamei. Găsește alt loc pentru rahatul ăsta. Peisajul se schimbă și iată-mă cum vin acasă mai devreme de la studio și-l găsesc trăgându-i-o asistentei sale peste marginea balconului. Nu mă miră faptul că ea redecorează mereu balconul. Filmul mi se rupe din nou și-l văd pe tata în capul mesei de conferințe a lui Jim, spunându-mi ce prost sunt dacă semnez un nou contract pentru alte trei albume.

Și m-aș fi sinucis dacă aș mai fi rămas un minut în casa aia, cu el, așa că am semnat contractul. La urma urmei, trebuie să ai bani ca să obții emanciparea legală.

— Filmul ăsta e cam plicticos, remarcă Vaughn, întrerupând drama jalnică din mintea mea.

Se trage de coada ciufulită. Întind brațul peste spătarul canapelei până când îi ating ușor cu dosul palmei părul castaniu-închis.

— O să-i transmit această critică tatălui meu.

Se înroșește imediat.

— Ah! O, Doamne Dumnezeule! Am uitat că Dustin Ford era tatăl tău. Adică este tatăl tău. Cred că e senzațional!

Incredibil! Primul semn de entuziasm și e legat de dobitocul de taică-meu?

— Dap. Unicul și fenomenalul Dustin Ford.

Par nefericit? Îmi pun lacăt la gură.

— Ah, face ea, pentru a treia oară în această seară.

Dar stânjeneala ei durează doar o secundă, pentru că adaugă:

— Mă rog, n-o să mă prefac că-mi place filmul doar pentru că e tatăl tău.

Nu-i spun că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a zis în seara asta. În schimb, iau telecomanda și opresc filmul. Ea își ia sticla cu apă și o rotește în mâini.

— Vrei să mai încercăm faza aia cu să-ne-cunoaștem-mai-

bine?

— Sigur.

Îmi întorc palma și simt câteva șuvițe rebele printre degete. Părul ei pare ireal. E castaniu-închis și are multe nuanțe de roșu și cafeniu. Probabil, tipa se vopsește. În lumea mea nimic nu e natural.

— OK, eu prima. De ce n-ai dat mâna cu mine?

— Nu-mi place să fiu atins.

Ce ironie, având în vedere că-i pipăi părul pe furiș. Continui să fac asta oricum.

— Când ies, toată lumea mă atinge, chiar dacă îi am lângă mine pe Big D și pe Tyrese. În privat, prefer să fiu eu acela care inițiază contactul. Nu e nimic personal. Acum e rândul meu. De ce faci asta?

— Pentru bani.

Mă privește pe sub gene.

— Părinții mei erau niște iresponsabili și ne-au lăsat cu o grămadă de datorii. Paisley a dus familia în spate și ar fi incredibil de egoist din partea mea să nu iau și eu parte la asta, dacă am această oportunitate.

Îmi frec tâmplele când mă izbește revelația asta. Sunt rău cu o orfană. Cu o familie de orfani. Și-mi dau seama că amândoi suntem cam în aceeași situație — doi adolescenți ai căror părinți nu mai sunt în peisaj. Ai mei nu sunt morți, dar e ca și cum ar fi, atât de rar îi văd.

— Din nou rândul meu, spune ea.

Se întoarce spre mine, ridicând un genunchi pe canapea și vârându-și piciorul sub coapsa îmbrăcată în jeans.

— Tu de ce faci asta? Din toți oamenii din lume, aș fi crezut că tu ai fi avut cele mai puține probleme în a-ți găsi pe cineva cu care să ieși... chiar și o persoană „normală“.

Descrie niște ghilimele imaginare pentru cuvântul normal.

E greu de ascuns că-i pipăi părul când se holbează la mine, așa că-mi retrag brațul, prefăcându-mă că mă întind după berea care acum are gust de pipi fiert.

— Toți cei din LA spun că vor pe cineva normal, naiba știe ce înseamnă asta, dar, în final, nu vor asta, pentru că personajele creative sunt diferite, trăiesc diferit. Eu sunt nebun și toți cei cu care o ard sunt un strop nebuni. Trebuie să-ți dorești să trăiești într-un acvariu și să nu ai intimitate. Și 99 din relațiile tale — indiferent că e vorba despre prieteni sau despre camarazi de petreceri cu gagici — există din motive publicitare.

Dau pe gât restul de bere fiartă înainte de a continua.

— Răspunsul la întrebarea ta poate fi foarte lung, dar răspunsul scurt e că o fată normală nu se va descurca niciodată cu mine.

Vaughn dă să obiecteze, dar mă bag peste ea.

— Nu pentru că aș fi grozav, deși sunt...

Ea zâmbește.

— Ci pentru că nu va avea suficientă răbdare să înțeleagă că sunt momente în care sunt atât de pierdut în muzică, încât nu-mi amintesc că trebuie să mănânc, să beau apă sau să mă duc la budă. Vreau doar să cânt și să studiez la chitară până-mi sângerează degetele și până rămân fără voce.

Nici nu mai știu de câte ori a bătut April la ușa studioului meu de acasă, văicărindu-se că se plictisește.

— Nicio fată normală nu va suporta să fiu plecat în turneu și să mă trezesc cu o fană despuiată în apartamentul de la hotel, după ce a obținut numărul apartamentului de la un angajat al hotelului căruia i-a supt-o pe casa scărilor. Nicio fată normală nu va putea suporta turneele mele lungi decât dacă vine cu mine. Și-ți jur că pe la a treia

oprire o să se roage să rămână acolo, pentru că e plictisită din cauza timpului pierdut, plictisită de aceeași listă de cântece, de faptul că trebuie să dau mâna cu promoterii turneului, totul urmat de alt zbor, alt autocar, alte interviuri la radio, în ziare și la televiziuni unde oamenii îmi pun aceeași nenorocită de întrebare de un milion de ori. Așadar, de asta tu te afli aici și nu altcineva.

Ea tace mult timp și, când deschide gura, spune ceva cu totul neașteptat.

— De fapt, au fost două răspunsuri lungi. Nu unul scurt și unul lung.

— Ți-am răspuns la întrebare? mormăi eu.

Vaughn își mușcă buza de jos.

— Mda. Mi-ai răspuns.

13

EA

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Iar au ieșit în oraș? Există poze?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Nu! doar un tweet de la@OakleyFord.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E pe bune? Ies împreună? De ce nu sunt poze?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Ah. Nu știu.

Nu vine anunțul celei de-a treia întâlniri nici din partea Claudiei, nici din partea lui Oakley. În schimb, un curier îmbrăcat în haine kaki îmi trântește în brațe o cutie albă cu o mare fundă neagră și mă pune să semnez de primire.

Îmi trec vârful degetului peste tableta lui, după care tipul coboară scările și ajunge la dubița lui albă.

— Mulțumesc, strig după el, dar e un efort în van.

Cu atenție, duc cutia în bucătărie, acolo de unde răspund pe Twitter de două ore. Claudia mi-a trimis un mesaj de dimineață, ordonându-mi să le răspund fanelor mele — celor care au rămas în listă înainte de a-mi face contul privat.

Dar eu nu am fane. Sunt doar niște... fete care și-au pierdut mințile după ce Oakley a scris de pe contul lui de Twitter că data viitoare își va aminti să mă și hrănească.

Dacă le-aș putea spune acelor fete adevărul... că Oakley e un dobitoc condescendent care crede că fetele normale nu pot să se descurce cu un tip ca el pentru că ar fi prea geloase, nerăbdătoare sau neînțelegătoare... atunci fetele astea s-ar îndrăgosti imediat de

altcineva.

Una dintre ele deja spune că W e sexy. Am făcut mari eforturi să șterg replica pe care i-o scrisesem tipei, spunându-i să-și țină mâinile jegoase departe de iubitul meu. Iar asta pentru că se presupune că nu am iubit.

M-am mulțumit cu răspunsuri de genul „Nici eu nu știu ce se petrece“ sau „Și pentru mine e o noutate“.

Paisley m-a sunat pe la prânz ca să-mi spună cât de mulțumită a fost Claudia de comportamentul meu. Asta m-a indispus, lucru pe care cutia asta fițoasă pe care scrie GG nu face decât să-l înrăutățească.

Mi-e teamă s-o deschid. Lucrul cel mai fițos pe care l-am avut vreodată e una dintre gențile Coach ale mamei. Până acum câteva zile, eram chelneriță la Sharkey unde le serveam fripturi clienților, îmbrăcată în niște pantaloni de poliester împrumutați, care-mi sunt prea mici, și cămașă albă, care mi-e prea mare.

Mă uit la cartea de vizită de pe capac ca să mă asigur că e numele meu pe ea. Este. Plicul îi este adresat lui Vaughn, scris caligrafic. Pe cartea de vizită scrie: „Poartă asta diseară“.

Trag de fundă și ridic capacul cutiei. Înăuntru, sub un strat de hârtie de împachetat e... o cămașă... cred. O ridic și văd prin materialul ei străveziu până în cealaltă parte a camerei. Sub ea sunt o fustă mini neagră și o pereche de pantofi cu tocuri până la cer.

Mi se pune un nod în stomac. Deci cea de-a treia noastră întâlnire trebuie să fie în public.

Pentru că nu am voie să am contact direct cu Claudia, îi dau un mesaj surorii mele.

Unde mă duc diseară?

Nu-mi răspunde. Probabil e într-o ședință.

Duc lucrurile sus și pun hainele pe pat. Mă încalț cu pantofii, care mi se par în același timp prea mari și prea mici pentru mine. Degetele-mi sunt strivite de vârful ascuțit, dar între călcâiul meu și spatele pantofului rămâne mult spațiu. În plus, sunt atât de înalți, încât cred că o să cad în nas. Singurul lucru care-i ține lipiți de piciorul meu e

bareta din jurul gleznei.

Încerc să merg cu ei prin dormitor. Dar îmi simt gleznele instabile și străine. Sunt cam la fel de sexy ca un cal.

Probez restul ținutei... așa sumară cum e ea. Cămașa e transparentă cum mi se și păruse, având niște flori din dantelă plasate strategic în câteva locuri din față. Restul e o pânză străvezie. O urăsc. E probabil cel mai scump lucru care mi-a atins vreodată pielea, dar o urăsc.

Îmi pun și fusta și apoi mă uit în oglinda de pe ușă. Arăt de parcă... aș fi fost respinsă de la audițiile pentru Spărgătorul de nuci.

Dacă o să-mi facă vreo poză careva diseară — presupun că ăsta și este scopul acestei întâlniri publice și al ținutei mele special trimise prin curier —, atunci am nevoie de o mână de ajutor. Carrie mi-o fi cea mai apropiată prietenă, dar Kiki e cea care ne coafează și ne machiază pe toate când dormim una la alta.

Kiki, când termini orele, poți veni pe la mine?

Ea-mi răspunde imediat.

O să fie și Oakley Ford?

Nu. Trebuie să mă văd cu el diseară. Uite ce mi-a trimis.

Îmi fac o poză, cu brațele peste sâni, pentru că florile aplicate nu sunt suficient de mari.

OMG! E de la Gucci?

Mda, dar mi se văd sânii prin cămașă. Nu pot ieși așa din casă.

Oakley Ford ți-a trimis haine sexy de la Gucci?

Poți veni sau nu?

DDDDDDDDAAA!

Kiki încalcă probabil mai multe reguli de circulație, pentru că apare la 30 de minute după ce termină școala.

— Hei, gagico, chițăie ea când deschid ușa. A venit?

— Nu.

— Ah, OK, spune ea, evident dezamăgită, dar își revine imediat, ridicând rucsacul. Mi-am adus recuzita. Cât timp avem la dispoziție?

O trag înăuntru.

— Gemenii se-ntorc de-abia peste vreo 45 de minute. Paisley nu se-ntoarce până la șase. Uneori la șapte sau opt, depinde cât are de muncă. De ce? Trebuie să ajungi undeva?

Kiki râde și tropăie pe scări.

— În niciun caz până când se-ntorc ai tăi, Vaughn. Când ieși în oraș?

— Habar n-am, recunosc.

Cască ochii mari. Nu de dispreț, ci de entuziasm.

— Ce tare! O întâlnire misterioasă. Îți trimite haine și apoi te ia și te duce în cine știe ce loc mișto de tot. Doamne, ce mi-ar plăcea și mie să fie Justin mai spontan! Zilele astea, ideea lui de întâlnire e să mă ducă acasă la Colin, unde își fac amândoi echipa de fantasy pentru weekend. Iar ultimul lucru pe care mi l-a cumpărat a fost un mocha grande de la Starbucks.

Îmi mușc buzele pentru că-mi vine să-i spun că e de o sută de ori mai bine decât falsa mea întâlnire cu Oakley de aseară. Zic doar:

— Justin nu-i atât de rău.

Ea pufnește.

— Dar nu e Oakley Ford, cu siguranță.

Ajungem în camera mea, unde Kiki inspectează hainele pe care mi le-a trimis Claudia.

— Nu cred că pot purta așa ceva, zic eu.

— De ce?

Studiază cămașa și apoi fusta. Pantofii cu baretă și cataramă îi captează însă atenția. Cred că-i observ o dâră de salivă în colțul gurii.

— E transparentă și nu mă simt comod ca toate acele celebrități să se uite la sfârcurile mele.

— Ce zici de un maiou negru?

Singurul lucru relativ acceptabil pe care-l găsim e o bustieră de la American Eagle. Toate maiourile mele sunt de sport și-mi dau seama că nu vor merge cu broderia străvezie și delicată.

Kiki mă pune să mă îmbrac cu bustiera și cu cămașa, apoi îmi pune părul pe bigudiuri.

— Vrei să semeni cu cineva anume sau am voie să te aranjez cum cred eu că e mai bine?

— Fă ce ai chef.

— Bine. O să-ți fac niște bucle mari și lejere, te fardez cu negru la ochi și-ți dau cu un ruj mov. Ce părere ai despre genele false?

— Am încercat să le port anul trecut la bal și le-am găsit pe umărul lui W la petrecerea de după.

Ea izbucnește în râs.

— Atunci sărim peste.

— Bună idee!

Privesc cum Kiki, cu degetele ei experte, îmi separă părul în șuvițe și începe să mi le onduleze. De când o cunosc, știu că vrea să se ocupe de coafuri și machiaj. După absolvire, are de gând să urmeze institutul Aveda.

Iubitul ei, Justin, se duce la UCLA, la facultatea de contabilitate.

Tracy hrănește stereotipul blondei — indiferent de câte ori îi explicăm că soarele e o stea și noi orbităm în jurul acestei stele, ea nu ne crede, pentru că nu putem vedea soarele noaptea, iar stelele sunt vizibile și pe întuneric. Dar chiar și Tracy știe ce va face după absolvire. Se va

duce la USC, ca să lucreze în domeniul achizițiilor de modă.

Eu sunt cea care a absolvit mai devreme. Toată lumea presupune că știu exact ce vreau să fac, dar se înșală amarnic.

Mă foiesc neliniștită pe scaun.

— Te-am tras de păr?

Kiki trage cu ochiul în oglindă, cu o expresie îngrijorată.

— Nu. Scuze.

— Să-mi spui.

Îmi aranjează o altă buclă peste umăr.

— Ai un păr superb. Ce-i place lui Oakley cel mai mult la tine?

Că mă poate trata ca pe o cârpă, iar eu nu mă plâng? Desigur, nu pot spune asta, dar alt răspuns n-am. Cred că nu-i place nimic la mine.

— Lui Justin ce-i place cel mai mult la tine?

— Balcoanele. Ce altceva credeai?

Chicotește, apoi își trece degetele prin buclele mele proaspete.

— Neah, sunt sigură că e aruncarea ta mortală de la softball.

Kiki e titulară în echipa feminină de softball a liceului Thomas Jefferson.

— Și asta.

Îmi transformă șuvițele drepte de păr, una câte una, în bucle elastice.

— Deci lui Oakley îi place părul tău, îi plac picioarele sau ochii tăi? Vreau să-ți scot în evidență ce-i place lui mai mult.

Îmi dau seama că nu va renunța până când nu-i voi dezvălui ceva.

— Îi place că sunt normală.

— Hmmm..., face ea și se gândește o secundă. Înțeleg asta, pentru că-ți dorești să devii profesoară. E o chestie destul de normală. Acum închide ochii.

Flutură recipientul de fixativ prin fața mea.

Fac cum îmi spune. Dacă lui Oakley i-a plăcut de mine pentru că vreau să mă fac profesoară, asta ar fi doar glazura de pe tortul metaforic pe care i-l pregătesc.

— Știai că prima oară am făcut-o cu Justin pe melodia „Do Her Right“ a lui Oakley? zice Kiki nonșalant, în timp ce-mi tamponează fața cu un burete roz, în formă de ou.

— Ăăă, nu, nu știam asta.

Pe vârful limbii îmi stau întrebări precum: Și cum a fost?A fost bine? Pentru că Paisley a urât chestia asta și cred că-și dorește să nu fi făcut vreodată sex.

Între timp, W vrea să-i cedez chiar acum și nu cred că pot. Nu știu dacă voi fi vreodată pregătită.

— Justin nu poate s-o mai asculte fără să i se-ntărească...

Ne holbăm un minut una la alta, apoi izbucnim în râs. Gândul că Justin, iubitul ei, mare fundaș de top, se excită ascultând tânguielile lui Oakley Ford care o să i-o pună, o să i-o pună, o să i-o pună așa cum trebuie e atât de caraghios, încât râd până-mi dau lacrimile.

— Câți oameni știu asta?

Mă sufoc încercând să-mi recapăt suflul.

— Toată lumea, recunoaște ea. Se pare că s-a auzit în vestiar, nu știu de ce, și lui Justin i s-a-ntărit. Kirk Graham făcea mișto de el pe tema asta la prânz, săptămâna trecută.

— Poate-l convingem pe Oakley să dea un concert numai pentru voi, glumesc eu, iar Kiki se hlizește.

— Nu cred că Justin ar fi capabil să suporte presiunea.

Mă întreb ce părere ar avea Oakley despre povestea asta? Ar disprețui-o, probabil. Probabil că Oakley are erecție numai dacă stă întins pe un covor de bancnote de 100 de dolari și dacă în jurul patului său ar țopăi modele de la Victoria’s Secret.

Kiki mă ajută să mă îmbrac cu tutuul, care e surprinzător de catifelat pentru cât e de voluminos. Mă pune să-mi vâr bile de bumbac în spatele pantofilor și în vârful lor, până mi se potrivesc. Apoi coborâm

la parter și-mi exersez mersul dintr-un capăt în celălalt al livingului.

— Te superi dacă aștept până vine Oakley?

Se cocoață pe fotoliul extensibil de lângă fereastra din față.

Simt o gheară în inimă când îmi arunc privirea spre fotoliul preferat al tatei. Dacă ar fi fost pe-aici, n-aș mai fost îmbrăcată ca o balerină stranie, așteptând o falsă întâlnire. Aș fi fost la USC cu W, la cursuri de... căcat, habar n-am. Tata s-ar fi gândit în locul meu. Sau mama. Sau amândoi.

Însă eu sunt de-a dreptul pierdută.

— Sigur, zic mohorâtă.

Din fericire, Kiki e atât de concentrată pe venirea iminentă a lui Oakley, încât nici nu-mi remarcă lipsa de entuziasm.

— Deci cum e?

— Oakley? întreb eu.

— Nu. Primarul din LA, zice ea, dându-și ochii peste cap. Sigur că Oakley.

E un nesimțit care nu se sinchisește să-mi dea numărul de telefon, deși trebuie să ieșim împreună un an întreg. Mi-a cerut să-l bag în seamă. A tot făcut mișto de W, un tip pe care nu l-a întâlnit niciodată. E incredibil de egoist. Dacă-mi place arsenalul lui? Cine spune așa ceva?

Crede și că e mai bun decât noi, ceilalți, pentru că nicio fată normală nu-l poate înțelege. Deși... după ce mi-a recitat toate prostiile pe care le fac fanele lui, înclin să-i dau dreptate.

Apoi a urmat acea remarcă ciudată și amară despre tatăl său. Și aseară l-am prins mângâindu-mi părul. Poate că ar trebui să-i spun asta lui W, pentru că Oakley și cu mine am rămas singuri și n-ar trebui să mă atingă când suntem singuri — nici măcar pe păr, pentru că-mi produce niște senzații bizare în stomac.

Nu-i spun nimic din toate astea lui Kiki, pentru că nu avem acel gen de relație în care să-i pot destăinui toate gândurile mele urâte fără teama că mă judecă. Nu știu, de fapt, dacă există cineva cu care să am acest gen de relație. Așa că prefer să spun:

— Nu-l cunosc deocamdată.

Ea dă cu înțelepciune din cap, prefăcându-se că înțelege.

— E diferit când nu creștem alături de ei. Uneori simt că Justin și cu mine știm prea multe unul despre celălalt. De-asta te-ai despărțit de W?

— Nu eu m-am despărțit de W, răbufnesc eu. Asta vorbește lumea?

Îmi aruncă o privire prin care-mi spune că, probabil, glumesc.

— Tu te întâlnești cu Oakley Ford. N-are cum să se fi despărțit W de tine.

— Dar pe Oakley l-am cunoscut după despărțire.

Mă strâmb. Lui W n-o să-i convină asta. Nu-i place să pice de prost în fața amicilor săi. De aici și lipsa acuzațiilor referitoare la faptul că m-ar fi înșelat. Dar asta e mult mai rău. W n-ar vrea ca oamenii să creadă că a fost dat la o parte din cauza unui tip celebru.

— Atunci de ce v-ați despărțit? Te-a înșelat? A pus capăt relației pentru că nu te-ai dus la USC?

Ah, rahat! Nu știu ce să spun. Când îmi sună telefonul răspund fără să-mi pese că e un număr necunoscut, pentru că, în acest moment, salvarea poate veni și de la teleshopping.

— Alo?

— Vezi că te ia Ty pe la 8 jumate.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e vocea lui Oakley.

— Diseară?

— Nu, mâine-dimineață, mormăie el sarcastic. Da, diseară.

— Dar... la ce oră mă-ntorc acasă?

— Ai cinci ani cumva?

Orice senzație caldă care apăruse pentru că m-a salvat dintr-o situație stânjenitoare moare subit. Mă întorc cu spatele la Kiki, care se holbează pe fereastră sperând să-l vadă pe Oakley.

— Mereu ești atât de bou? șuier eu.

— Da, cam așa ceva.

Închid ochii și mă rog să am răbdare.

— Unde mergem?

— La o petrecere privată. Îți plac hainele?

Clipesc uimită. Oakley le-a ales?

— Nu în mod special.

— Evident că nu-ți plac.

14

EA

— Credeam că mergem la o petrecere, spun și privesc neliniștită pe geamul fumuriu, de pe bancheta din spate a Fordului Escalade al lui Oakley. De fapt, unde mergem?

Tyrese, care e la volan, tocmai a oprit mașina pe o stradă industrială din sudul Los Angelesului. Nu e un loc unde să mai fi fost înainte. Aud basul, dar nu e niciun semn pe clădire, doar o ușă neagră de oțel care arată cam sinistru.

Lângă mine e Oakley, care are o mutră iritată.

— E un club.

— Deci nu mergem la o petrecere?

— E o petrecere. Într-un club. Ce n-ai înțeles, iubito?

Mă uit urât la el.

— Nu vorbi cu mine de parcă aș fi tâmpită. Și nu-mi spune iubito.

El rânjește. Ah! Îmi vine să-l pocnesc pe tipul ăsta! Nu-mi pasă că-mi plătește o avere și nici că arată supersexy, în jeanșii uzați și în tricoul lui verde care pare lipit de trupul lui. Nimic din toate astea nu șterge faptul că uneori e un bou desăvârșit.

— Vreau doar să știu în ce mă bag, spun eu înțepată. Cine e proprietarul acestui loc?

— Cine știe? Promoterii fac evenimente private. Petreceri, lansări de discuri, mici concerte.

Ridică din umeri, iar eu mă încrunt.

— Și Claudia vrea ca ăsta să fie locul primei noastre întâlniri publice?

— Da. Asta vrea, răspunde Oakley nerăbdător. Ty... ești gata?

Pulsul mi se accelerează.

— Gata pentru ce? chițăi eu.

— Mă asigur că nu sunt paparazzi care să pândească prin jur, zice Oakley. Le dăm fotografiile când plecăm, nu când venim.

— De ce?

— Pentru că, dacă ne văd acum, vor găsi o cale să intre în club și să facă niște poze pe care noi nu vrem să le facă.

Se uită la mine ca la o proastă care nu știe nimic.

M-am săturat ca toată lumea fițoasă să mă trateze de parcă aș avea creier de piatră. Dar în loc să protestez, stau acolo, strâng din dinți și-mi reamintesc că sunt plătită cu 20 000 de dolari pe lună pentru asta.

Nu, Kiki, lui Oakley Ford nu-i place nimic la mine. Și mie-mi convine de minune faza asta, pentru că e un Dobitoc cu D mare.

Oakley și cu mine nu ne dăm jos din mașină până când Ty nu ne spune că drumul e liber. Sunt gata-gata să cad de vreo cinci ori până când ajungem la înfricoșătoarea ușă neagră. Și nu ratez amuzamentul din ochii „iubitului“ meu de câte ori mă clatin pe pantofii cu tocuri demente pe care mi i-a trimis.

— Data viitoare poți să alegi o pereche de balerini? mormăi eu.

— Neah. Arăți supersexy pe tocurile astea.

De data asta, nu mă mai înfior la auzul cuvântului sexy.

Încep să cred că-l rostește absolut la întâmplare. Fiecare fată care-i iese în cale primește probabil un compliment.

Tyrese bate cu pumnul lui masiv în ușa de oțel, care se deschide aproape imediat. Apare o altă versiune de-a lui Ty — un tip enorm și musculos, cu ditamai brațele, doar că are șuvițe împletite în loc de chelie. Se holbează la Oakley, dă din cap și deschide ușa larg.

Simt mirosul fumului din secunda în care intrăm în holul slab luminat.

— A luat ceva foc? adulmec eu.

Nu știu de ce, asta îl face să râdă isteric. În loc să-mi răspundă, el înaintează cu viteză. Îl urmez pe tocurile mele criminale și mă rog să nu-mi sucesc vreo gleznă.

Coridorul dă într-o cameră întunecată, cu un bar într-o parte, o scenă în cealaltă parte și câteva zeci de mese și canapele între ele. Nu e foarte aglomerat, dar sunt ceva oameni aici, râzând, fumând și strigând unul la altul ca să se poată auzi peste muzică. Nu recunosc trupa care cântă, dar melodiile îmi sunt familiare. Am auzit acest cântec sau ceva asemănător la radio, în ultimii cinci ani.

Celălalt lucru familiar este numărul oamenilor pe care-i recunosc, nu pentru că i-am mai întâlnit, ci pentru că i-am văzut la emisiuni de televiziune, pe coperta revistelor sau în filme. În LA, poți vedea deseori celebrități dacă mergi în locurile potrivite, dar faptul că aici sunt atât de multe mă face să mă simt nesigură, chiar dacă sunt îmbrăcată într-o ținută scumpă, de designer.

Asta mă face să mă răstesc la Oakley.

— În LA e ilegal să fumezi înăuntru.

Ridică din sprânceană.

— Vrei să chem poliția?

Disprețul lui mă scoate din minți.

— Fac cancer doar stând aici, mormăi eu. Plămânii mei au trecut de la bine mersi la stadiul patru. Poate că data viitoare când ieșim, mă duci într-un loc unde nu trebuie să-mi fac griji c-o să mor din cauza fumatului pasiv.

Ty zâmbește. Mă întorc spre el, încruntată.

— Nu e amuzant. Dacă aș lucra la primărie, aș închide locul ăsta imediat.

— Ce bine că nu lucrezi la primărie, spune disprețuitor Oakley. Lucrezi pentru mine, mai ții minte?

Ce dobitoc!

Mă conduce spre bar, iar Ty vine în urma noastră, ca un cățel ascultător. Încerc să nu mă holbez când trec pe lângă un model superb care râde alături de un cântăreț. Obrajii îmi ard. Nu pot decât să-mi imaginez ce cred oamenii despre mine — cât de banal arăt în comparație cu fetele astea superbe. Și cu câtă indiferență mă tratează Oakley.

Mi-ar plăcea să pot pleca de-aici.

Când ajungem la bar, începem cea de-a doua ceartă a serii. Sau poate e a treia. Am pierdut șirul.

— Ce vrei să bei? Bere? Daiquiri? Ceva mai tare?

— Nimic, răspund eu, cu dinții încleștați. Am 17 ani.

— Așa, și?

— Și asta înseamnă că sunt minoră. Nu am voie să beau alcool.

Am mai băut câte o bere pe la vreo petrecere, dar, în cea mai mare parte a timpului, Paisley și cu mine încercăm să le oferim un exemplu bun gemenilor. Iubitul lui Kiki i-a sugerat odată că dacă părinții mei „nu mai sunt printre noi“, am putea găzdui toate petrecerile. N-am vorbit cu el o săptămână și nimeni n-a mai deschis vreodată acest subiect.

Oakley își dă ochii peste cap.

— Nu-mi vine să cred că iubita mea e așa de mironosiță.

Nu-mi vine să cred că iubitul meu e așa de bou!

Îmi înghit replica și-mi lipesc un zâmbet pe buze, pentru barmanul care se apropie de noi. Are părul țepos, un cioc neîngrijit și multe tatuaje pe gât. Îl observă pe Oakley și zâmbește.

— Oak! Nu te-am văzut de mult, frate.

— De prea mult timp, răspunde absent Oakley.

Ochii lui verzi cercetează încăperea. De-abia se uită la barman când spune:

— Lagavulin de 16 ani cu gheață, pentru mine. Pentru iubita mea orice fără alcool.

Obrajii mi se încing, pentru că vrea să mă facă de râs. Ce bou!

— Vreau o Cola, te rog, îi spun lui Păr-Țepos.

— Imediat!

Ar fi trebuit să-mi dau seama după fumat că faptul că e minor nu-l va

împiedica pe Oakley să-și ia ceva de băut. Măcar îl avem pe Ty să ne ducă cu mașina.

Așteptăm băuturile. Oakley se uită în jur de parcă ar căuta pe cineva anume. Eu încerc să evit contactul vizual cu vreo persoană faimoasă, pentru că știu că locul meu nu e acolo.

— Te întâlnești cu cineva? întreb eu.

De ce mă aflu aici dacă vrea să se combine cu o altă fată? Și dacă se combină, oare stau aici ca un manechin și pretind că nu mă deranjează? Sunt cam multe lucruri pe care trebuie să mă prefac că le fac. El clipește, dând cu ochii de mine și parcă atunci își amintește că sunt lângă el.

— Poftim? Sigur că nu.

— Ești sigur? Pentru că nu mă deranjează deloc. Pot să stau cu Ty când timp dispari și mă „înșeli“, zic, desenând în aer niște ghilimele imaginare.

Zâmbește.

— Vai, iubito, n-aș înșela-o niciodată pe brioșica mea.

Mă trage în joacă de una dintre buclele făcute de Kiki și începe din nou să studieze mulțimea. Eu oftez.

Barmanul trântește un scotch și o Cola pe tejghea. Iau o înghițitură și savurez băutura rece care-mi alunecă pe gât. Aici e cald. Și Oakley continuă să mă ignore. Întâlnirea asta e nasoală rău.

— Oak! Hei!

Glasul unui bărbat se aude din dreapta, apoi un tip cu păr negru ciufulit și cu un trup subțire, îmbrăcat în jeans și într-un tricou cu Green Day apare în fața noastră. Simt cum Oakley se tensionează.

— Ce faci, Luke?

Tipul, Luke, zâmbește forțat.

— Nimic special. Tu?

Partenerul meu ridică din umeri. Nu spune altceva, nici măcar nu mă prezintă prietenului lui.

— Eu sunt Luke, zice tipul, într-un final, întinzându-mi mâna.

Dau repede mâna cu el.

— Vaughn.

— Mă bucur de cunoștință.

— Și eu.

Mă bucur să-l cunosc, pentru că pare... în fine, nefaimos, și asta e o mare ușurare. Brusc, Oakley i se adresează.

— Luke, ține-i iubitei mele un pic de urât, da?

Apoi dispare. Dispare în mulțime, lăsându-mă cu un necunoscut. Sarcina lui Ty e de a-l proteja pe Oakley, așa că dispare și el, făcând ca situația să fie și mai stânjenitoare.

— Deci...

Luke se joacă cu eticheta sticlei sale de bere. Colțurile acesteia se îndoaie din cauza condensului.

— De unde-l cunoști pe Oak?

— Scuze, poftim?

Nu sunt atentă pentru că sunt prea ocupată să deslușesc unde a dispărut Oakley. În cele din urmă îi descopăr părul blond lângă boxa DJ-ului. Vorbește cu cineva, dar nu văd cu cine.

— De unde-l cunoști pe Oak? repetă Luke.

Mă forțez să-l bag în seamă.

— Ăăă... ne-am cunoscut online.

— Serios?

Pare surprins. Dau din cap și spun povestea pe care au copt-o Claudia și ajutoarele ei.

— Am postat un desen și cred că i-am atras atenția. Mi-a răspuns pe Twitter și acum ieșim împreună.

Luke face o pauză. Apoi zâmbește amar.

— Și crede cineva povestea asta?

Mijesc ochii la el, bucuroasă că nu e prin preajmă nimeni din echipa de PR a lui Oakley. Claudia mi-ar fi dat nota 4 pentru prestația asta.

— Sper s-o creadă, pentru că e purul adevăr.

— Dacă spui tu...

— Așa e, insist eu.

El râde.

— Uite, Vaughn... Vaughn te cheamă, corect?

Dau aprobator din cap, iar el continuă.

— Îl cunosc de mult timp pe Oak. Are asistenți care se ocupă de paginile lui de pe rețelele de socializare, așa că dacă ai atras atenția cuiva, sigur nu era el.

Acuzația mă revoltă. Nu-mi vine să cred că-mi spune că sunt mincinoasă.

Ești o mincinoasă.

Îhh... Chiar sunt.

Decid să înăbuș din față această conversație periculoasă.

— Tu de unde-l cunoști pe Oakley?

— Fac parte din trupa studioului, spune el. Am cântat la bas în câteva dintre piesele de pe Ford.

— Ah, ce tare! Mergi vreodată în turnee cu el?

— Am fost cu el în turneul Ford, dar doar pe Coasta de Vest.

Ochii lui căprui se concentrează pe cineva din depărtare.

Oakley se întoarce spre noi și nu e singur. Bărbatul de lângă el pare cunoscut. Nu știu de unde să-l iau, dar știu acel chip. Are ochi negri, păr tuns scurt și tenul atât de frumos că-mi vine să-l întreb ce cremă hidratantă folosește.

Pe măsură ce se apropie, îmi pică fisa. E Donovan King, unul dintre

cei mai mari producători muzicali din lume. În mod normal, n-aș putea recunoaște niciun producător, dar pe King îl știu pentru că, înainte de a trece la producție, a fost cântăreț R & B. A vândut nu știu câte milioane de albume înainte de a se retrage de pe scenă.

— El e King, îmi șoptește Luke. Oak își dorește de o veșnicie să lucreze cu el.

Ajung la noi și atunci remarc că Oakley pare neobișnuit de agitat. Se foiește cu băutura în mână, iar cuburile de gheață îi zornăie în pahar. Ochii lui jucăuși sunt acum extrem de serioși. Face un semn vag cu capul spre Luke, un ordin nerostit să dispară de-acolo. Observ încruntătura lui Luke doar pentru că mă așteptam să fie așa... se vede clar că el și Oakley au un conflict și mi se face milă de el când își cere scuze și dispare.

— Ea e Vaughn, îi spune Oakley lui King. Vaughn, Donovan King. Tocmai îi spuneam cât de mult îi admiri munca și cât de mult îți doreai să-l cunoști.

Mă încrunt, dar Oakley mă imploră practic din priviri. Cântă-mi în strună pare el să spună.

Așa că-i zâmbesc lui King și zic:

— Sunt o mare admiratoare. Mi-a plăcut la nebunie albumul pe care l-ai produs pentru Saturn's Rising.

Apoi rostesc ceva care mimează interesul și mă rog să nu mă întrebe ce altceva a produs, pentru că astea sunt toate cunoștințele mele despre el. Singurul motiv pentru care știu de albumul SR este obsesia gemenilor pentru această trupă, care a avut debutul vara trecută.

— Merci. Frumoasă perioadă, să lucrez la album cu puștii ăia.

Glasul lui King e la fel de catifelat ca pielea lui și mai profund decât mă așteptam.

— Sunt foarte serioși când vine vorba de muzica lor.

Zâmbesc ca o proastă, pentru că habar nu am ce să răspund. Eu nu cânt la niciun instrument. Rahat, nu sunt în stare nici să fluier.

— Ce părere ai despre trupa care cântă acum? întreabă King, arătând spre scenă cu o mișcare a capului.

Încerc să nu mă strâmb. Ce știu eu despre muzică? Când ne uităm la televizor la vreo emisiune de talente, aleg întotdeauna cântărețul care pierde.

Oakley este atât de încruntat, încât mi-e teamă că ridurile de pe fruntea sa o să devină permanente. Asta mă face și mai agitată.

— Știu doar ce-mi place, răspund, într-un final.

King zâmbește vag.

— Tu și 90 la sută din întreaga Americă. Asta e ceea ce vinde muzica. Ce anume îți place la muzica lui Oak?

— Ce te face să crezi că-mi place muzica lui Oakley? răbufnesc eu.

Trupa se oprește din cântat fix în momentul acela și mie-mi vine să mă târăsc sub o masă. Oakley dă să spună ceva, dar se oprește când King izbucnește în râs.

— Îmi place fata asta, zice el, arătându-mă cu degetul mare.

— Și mie.

Zâmbetul lui Oakley e fals și încordat și mă forțez să nu mă dau la o parte când îmi pune un braț în jurul umerilor.

— Chiar dacă e de părere că muzica mea e de căcat.

Crede cineva povestea asta? îl aud spunând pe Luke. Ca să fiu sinceră, răspunsul ar trebuie să fie nu prea.

— Nu-i adevărat!

Mi-aș dori ca podeaua să se despice și să mă înghită. De ce nu vine cutremurul când ai nevoie de el? Am obrajii încinși și știu că nu e din cauza aglomerației din club. Trebuie să-i conving pe toți că-l ador pe Oakley, iar eu o dau în bară lamentabil.

Trag cu ochiul spre el, dar el se holbează la scenă. Dacă n-ar fi brațul lui în jurul umerilor mei, am arăta de parcă ne-am urî reciproc. Poate că așa arătăm oricum.

— Am ascultat Ford pe repeat când aveam 15 ani, mărturisesc eu. Era toată viața mea și e jenant să recunosc asta. Încerc să par șmecheră pentru că stau aici, cu el, și vorbesc cu Donovan King, dar e un pic cam mult pentru mine.

Râsul lui King e înlocuit de o expresie uimită, pe care n-o pot desluși în întregime.

— Chiar că avem o discuție sinceră, spune și ridică paharul spre mine. În domeniul nostru nu prea avem parte de așa ceva. Oamenii vor pur și simplu să audă lucruri drăgălașe, dar chestiile sincere te lovesc și-ți rămân în minte. Deci, ia spune-mi, ce părere ai despre trupa asta?

— E...

Mă căznesc să găsesc un răspuns. Mă simt atât de nelalocul meu aici, încât simt că înnebunesc. Mă simt ca o începătoare. Ar putea să cheme cineva ambulanța chiar acum.

— Continuă! Spune ce gândești, mă încurajează King.

— Nu e pentru mine. E prea...

— Obișnuită, se bagă Oakley. Am auzit muzica asta de un milion de ori înainte, la alte trupe. Inclusiv la a mea.

Și are dreptate. Exact asta nu-mi pica nici mie bine. King dă din cap.

— Toată muzica de azi sună la fel. Asta e problema.

Oakley se înclină spre King, strivindu-mă. Este atât de concentrat la producătorul de discuri, încât nici nu cred că-și mai dă seama că sunt și eu pe-aici.

— În afară de muzica ta. Mi-ar plăcea să intru în studio cu tine, spune el morocănos.

King se uită fix spre mulțime. Frate, chestia asta e stânjenitoare. Nu m-am mai simțit atât de aiurea din clasa a noua, când Leigh Mariner a plâns la prânz pentru că și-a văzut fostul iubit de mână cu noua lui gagică. Oakley încearcă din nou.

— Ceea ce faci tu e grozav, frate. Trebuie să facem ceva împreună.

Văd cum King se gândește intens la asta. Cum să-l refuz pe puști fără să facă din asta o dramă...

În cele din urmă, înclină capul, întorcându-și trupul astfel încât Oakley să nu-i poată vedea fața. Încerc să mă îndepărtez de tejghea.

— Muzica ta are un public prea tânăr pentru mine. Nu cred că ne-am potrivi. Te-ai gândit să-l suni pe Lance Buchanan? Seamănă cu stilul

tău din trecut.

Frustrarea îi întunecă ochii lui Oakley.

— Dar acum am un sound nou.

King oftează. E clar că s-a săturat de această conversație. Eu îmi doresc doar să dispar. Oare aș putea spune că am nevoie la toaletă?

— Caută-mă peste câțiva ani. Sunt sigur că atunci putem face ceva împreună.

Oakley zâmbește forțat.

— Cu siguranță.

King se întoarce spre mine și, de data asta, zâmbetul lui e sincer.

— Mă bucur de cunoștință, Vaughn. Nu lăsa lumea asta să te schimbe, bine?

Îmi strânge mâna și dispare. După plecarea lui, se lasă o tăcere stânjenitoare. Simt că privirea furioasă a lui Oakley îmi străpunge craniul și e atât de insuportabilă, încât caut cu disperare să spun ceva.

— E gălăgie aici, zic eu.

— Atunci nu mai vorbi, zice el, uitându-se urât la mine.

15

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E cumva model? Nu era o ținută Gucci?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Ba era G. Scandaloasă pentru că erau la club? Îmbrăcată așa? Târfă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Mare târfă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Totuși rochia aia. Mișto de tot.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 lasă rochia. Hai să vorbim despre mâna lui pe fundul ei. Târfă băftoasă.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Știu! Noaptea trecută am visat că eram io.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 și eu

Ca de obicei, toată lumea e supărată pe mine. Nu e nici 9:00 dimineața și deja trei oameni au urlat la mine.

Discuția cu Jim a fost ceva de genul:

— Ți-am spus să stai departe de King! Am uns eu rotițele din culise! Și tu apari în clubul lui, ca un plod răsfățat, cerând de pomană și stricând toate progresele pe care le-am făcut eu! Sunt managerul tău! Asta înseamnă că eu mă ocup de cariera ta! Și tot ce te rog... nu, tot ce-ți cer în schimb este să taci din gură, să-ți scrii nenorocitele de cântece și să lași afacerile în seama adulților!

Îi închid în mijlocul tiradei, pentru că nu sunt obligat să-i suport atitudinea. Eu sunt clientul. Clientul are întotdeauna dreptate. Și cu asta, basta!

Claudia însă nu mă lasă să-i închid telefonul în nas. Am încercat, dar ea m-a sunat din nou și a reluat scandalul de unde rămăsese.

— Un club, Oak! La prima voastră întâlnire în public! Cu iubita ta dulce și integră! Nu. Nu, nu, nu! Nu mai ai privilegiul de a lua decizii! De-acum înainte, faci cum îți spun eu! De-asta m-ai angajat! Refuz să fiu sabotată de propriul meu client! TMI v-a fotografiat pe tine și pe Vaughn plecând din club la miezul nopții — asta nu dă bine, Oakley! Mass-media speculează că Vaughn e o petrecăreață! Trebuie să înăbușim povestea asta! Ideea era să-ți repare reputația, în schimb tu i-o strici pe-a ei!

Apoi ea este cea care-mi trântește telefonul în nas.

Dacă e să fiu sincer, ăsta e singurul lucru de care-mi pare rău. Nu că-i distrug reputația lui Vaughn, pentru că asta e o nebunie. Imaginea ei e intactă. O noapte la club nu va schimba asta, iar fotografiile apărute online de dimineață sunt inofensive. Doar câteva cadre cu mine deschizând portiera mașinii pentru Vaughn, cu noi doi urcându-ne în mașină. Mâna mea pe mijlocul ei și, la un moment dat, ea atingându-mi brațul.

Inofensiv.

Nu, ceea ce mă face să mă simt de rahat e felul în care m-am purtat cu ea aseară. M-am comportat ca un bou. Am ignorat-o. M-am răstit la ea după dezastruoasa întâlnire cu King, deși ea a încercat să-mi cânte în strună. Am ignorat-o în continuare. M-am folosit de ea ca să-l impresionez pe King.

Singurul motiv pentru care m-am dus la club a fost că mi-a dat cineva mesaj că va fi și King acolo. M-am gândit că dacă o am pe Vaughn alături de mine îi voi demonstra că sunt serios. Că dacă sunt serios în privința iubitei mele, voi fi serios și în privința muzicii mele, corect?

Doar că asta s-a întors împotriva mea. Tipul m-a refuzat din nou. M-a strivit ca pe un gândac sub talpa pantofilor lui de 1 000 de dolari.

Vaughn n-a scos nici măcar un cuvânt în drum spre casă.

Cu un mârâit zgomotos, cobor în subsol, la studioul meu de la domiciliu, și deschid ușa nervos. În colțul camerei antifonate sunt

câteva canapele, lângă șirul nesfârșit de suporturi de chitară. Iau Gibsonul meu preferat și mă cufund în pernele canapelei.

Dacă aș avea numărul ei de telefon, i-aș scrie un mesaj de scuze. Dar nu-l am și mi-e prea rușine să-i pun pe Ty sau pe Big D s-o sune în locul meu. Ty mi-a ținut deja o lungă predică după ce am lăsat-o acasă pe Vaughn.

— Nu-ți poți trata iubitele de parcă ar fi recuzită, frate. Nici măcar pe cele false.

Petrec vreo oră prostindu-mă cu chitara. Am o melodie în cap de aseară, dar nu pot s-o fac să meargă. Nici versurile nu-mi vin. Sunt încă blocat, iar nodul de frustrare din stomac crește din ce în ce mai mult cât eu ciupesc visător chitara.

Poate că astăzi nu blocajul creativ mă enervează. Poate că e altceva.

Scrâșnesc din dinți, iau telefonul de pe măsuță și-l sun pe Big D.

— Hei, zic eu după ce răspunde. Sun-o pe Vaughn în locul meu, bine?

— Bine.

Închid telefonul și stau acolo nerăbdător până când pașii grei ai lui Big D se aud, în sfârșit, pe scări. Intră în studio și-mi întinde mobilul.

— Mulțumesc, îi spun.

— Nicio problemă. Strigă-mă când termini.

Iese din cameră, iar eu inspir adânc înainte de a vorbi.

— Neața, zic eu vesel.

Vaughn nu e nici pe departe la fel de prietenoasă pe cât încerc eu să fiu.

— Avem și azi întâlnire? mă întreabă ea fără să mă salute.

Pare vioaie pentru cât e de devreme. Mă întreb de ce n-a dormit mai mult. Și-a luat un an pauză de la școală, și nici nu mai lucrează la restaurant. Adică trebuie să răspundă doar chemărilor mele, așa că nu are niciun motiv să se trezească înainte de prânz.

Să răspundă doar chemărilor tale?

Vinovăția mă pleoștește. OK, e o înțelegere dură pentru ea, să fie forțată să stea și să aștepte până când Claudia se hotărăște ce trebuie să facă și când anume.

Totuși, primește o grămadă de bani ca să aștepte semnalul meu.

— Neah, nu avem întâlnire, răspund. Claudia vrea să așteptăm câteva zile înainte de a ne revedea.

— Atunci ce vrei?

Mda, nu e deloc mulțumită de mine. Dar scuzele mi se opresc pe vârful limbii.

— Ai văzut pozele de pe TMI?

— Tu ce crezi? Am răspuns toată dimineața la Tweeturi.

Enervarea ei se simte chiar și prin telefon.

— Ca să nu mai zic că a urlat Claudia la mine.

Simt iar o urmă de regret. Chitara e încă la mine-n poală, așa că încerc să uit de vinovăție atingându-i coardele.

— Oakley? M-ai auzit?

Îmi dreg glasul.

— Ăăă... Da.

Ciupesc din nou coardele. Îmi vine o idee.

— Te pun pe difuzor. Stai puțin.

Apăs pe un buton, apoi așez telefonul lângă mine și prind chitara mai bine în mâini.

— Mai ești acolo? întreb.

— Da.

Pare derutată.

— Cânți la chitară?

— Mda. Așteaptă o secundă.

Acordez repede coarda mi.

— Scuze, m-am întors. Uite, în legătură cu seara trecută... nu prea mă pricep să-mi cer scuze, așa că... ascultă, bine?

Înainte să mă ia la întrebări, trec pana peste coarde și cânt intro-ul cântecului încercat mai devreme în joacă. Apoi încep să cânt o improvizație absurdă pe care n-aș putea-o recrea oricât m-aș strădui. Versurile nu sunt strălucite. Îmi cer scuze că m-am răstit la ea în club. Cânt despre faptul că iertarea îți face bine la suflet. Spun chiar că expresia îmi pare rău e la fel de neînsemnată ca trecerea vântului, dar când are emoție ascunsă în ea, îți poate elibera inima.

Cântecul e siropos și ridicol, iar obrajii mei ard cu fiecare notă pe care o cânt. Când ultima notă amuțește, mă întâmpină o tăcere totală.

— Vaughn? Ești acolo?

Ea tușește ușor.

— Mda... a fost...

Fața îmi ia foc.

— Știu. A fost o mizerie. Am compus-o așa... spontan.

— Nu, zice ea iute. N-a fost o mizerie. Deloc. A fost de-a dreptul... dulce. Și antrenant.

O aud cum râde catifelat și, nu știu de ce, asta îmi face inima să-mi bată un pic mai tare.

— Da? Deci recunoști, până la urmă, că ești o fană a lui Oakley Ford?

— N-aș merge atât de departe. Am zis că-mi place cântecul tău, glumește ea.

Adică sper că glumește. E pentru prima oară când spune ceva despre muzica mea.

— E același lucru. Mă iubești pe mine, îmi iubești muzica.

— Ce-ar fi să-ți accept scuzele? Nimeni nu mi-a cântat până acum iartă-mă la telefon.

Nici măcar W? Zâmbesc pe sub mustață.

— Așadar ieri, începe ea, vorbind ciudat. Producătorul acela... îți dorești mult să lucrezi cu el, nu?

Mă întristez imediat.

— Mult de tot.

Las chitara la o parte, îmi pun telefonul lui Big D pe umăr și mă întind pe pernă.

— Dar el nu vrea să lucreze cu mine.

— M-am cam prins, spune ea sec. A zis că aveți... cum? Sounduri incompatibile?

— Mda.

Încerca să spună că el face chestii unice, în timp ce eu cânt ca trupa care era atunci pe scenă și ca o mie de alte voci.

— Asta și, în plus, faza cu imaginea mea, adaug eu.

— Ce fază cu imaginea?

— Ei, haide! De ce crezi că plătesc o gagică să iasă cu mine, iubito? Nu, de ce crezi că plătesc o tipă ca tine să iasă cu mine.

— Ca mine?

Îi simt enervarea și mă grăbesc să-i explic.

— Mda. Drăguță. Dulce.

— Ai ales fata greșită, atunci. Pentru că nu sunt prea dulce.

— Ești mai dulce decât orice fată cu care am fost, recunosc eu. Jim și Claudia cred că ești bună pentru imaginea mea. Trebuie ca și restul lumii să creadă asta, mai ales King.

— De când îți pasă de imaginea ta? Nu păreai prea preocupat de asta când ai făcut baie în pielea goală cu fetele alea de bani gata, în Monte Carlo. Sau când fugeai în fundul gol pe Bourbon Street, anul trecut, de Mardi Gras.

Zâmbesc larg.

— Cineva mi-a luat urma pe internet.

— Nu, pur și simplu nu pot să pornesc televizorul fără să văd un reportaj despre ultima ta tâmpenie.

Mă fac ca un arici.

— Tâmpenie? Se numește distracție.

Apoi mă strâmb, pentru că asta e problema. Mă distram prea mult. Atât de mult, încât unul dintre cei mai buni producători din lume refuză să lucreze cu mine pentru că nu crede că-mi privesc muzica la modul serios.

Dar se înșela amarnic. Sunt foarte serios în privința asta. Când eram mic, toată lumea credea că voi deveni actor, ca părinții mei, dar eu mă născusem cu muzica în sânge. Am compus primele mele cântece când aveam șapte ani. Le-am înregistrat când eram preadolescent. La începutul carierei mele, au fost acele acuzații de rahat că am primit contractul de înregistrare pentru că părinții mei erau cine erau, dar bârfele acelea s-au stins când detractorii mei și-au dat seama că, de fapt, cântam foarte bine.

Glasul lui Vaughn mă trezește din gânduri.

— Păi, dacă te distrezi, de ce să te schimbi? Ești bogat, celebru, poți să te distrezi cât vrei. De ce nu faci asta în continuare?

— Pentru că-mi afectează cariera muzicală.

Pentru că nu mai e distractiv.

Îi ascult răsuflarea în timp ce ciupesc aceeași coardă, plimbându-mă pe bare și dorindu-mi să-l pot face pe King să se răzgândească la fel de lesne cum mă joc cu această melodie.Tăcerea se prelungește și încep să mă gândesc la felul în care m-am purtat cu ea. Urât. Și de ce? Mă forțez să găsesc un răspuns sincer. Uneori sunt capabil de astfel de momente.

Răspunsul sincer e că Vaughn face ceva lipsit de egoism și asta mă face să mă simt stingher. E mai ușor să ai de-a face cu lichelele, dar doar pentru că ea nu va face tot ce-i spun eu nu înseamnă că trebuie să fiu un dobitoc. Mă opresc din cântat și lovesc cu mâna peste coarde.

— Vinerea viitoare cânt într-un club, la un eveniment caritabil. O să scriu vreo două cântece. Poate chiar mai multe, ca o favoare pentru un prieten de-ai mei.

Deși nu e chiar adevărat. Fac asta pentru autopromovare. Trebuie să am expunere la știri, să rămân în conștiința oamenilor, ca să nu mă uite în timp ce eu îmi irosesc viața în studio. Totuși...

— Vrei să vii? Poți să-ți aduci și câțiva prieteni, dacă ai chef.

— Asta e următoarea mea întâlnire cu tine? întreabă ea.

Vreau să-i spun că nu, eu o invit la un eveniment, unde mă poate asculta cântând, în loc să-i fredonez o melodioară pe care am inventat-o pe moment. Vreau să-l vadă pe Oakley Ford, nu pe boul despre care crede că-i distruge viața. Din nou, complet egoist.

Dar pentru că nu știu dacă va accepta invitația dacă vine din partea mea, spun:

— Da, e următoarea noastră întâlnire.

16

EL

Oare Oakley Ford a ieșit în mod oficial de pe piața burlacilor? Cântărețul și presupusa lui prietenă au fost văzuți aseară la un eveniment privat. Surse exclusive au declarat pentru Gossip Central că Ford și iubita lui erau inseparabili. Dar și mai entuziasmante sunt zvonurile conform cărora Ford a fost zărit discutând cu megaproducătorul King. Oare avem un nou album în pregătire? Așa sperăm!

Cuplul a plecat înainte de încheierea petrecerii. Dați click mai departe ca să vedeți fotografii cu Ford și noua lui prietenă alintându-se în public! Categoric, pare că sunt mai mult decât niște simpli amici!

— Credeam că întâlnirea cu numărul patru trebuia să fie clubul, remarcă Vaughn.

Se tot încruntă la mine și pare la fel de derutată ca mai devreme, la telefon, când am anunțat-o că ne întâlnim.

N-am avut niciun contact de trei zile, de când i-am cântat în chip de scuze. Ca să fiu sincer, nu mă așteptam s-o văd nici astăzi, dar PR-ul meu a avut alte planuri.

— Nu e destul de echilibrat, dacă e să te iei după Claudia, răspund oftând. Ne trebuie și ieșiri pe timp de zi ca să avem voie să ne ținem de mână pe întuneric.

Motiv pentru care acum stăm la coadă în fața unui camion cu înghețată, parcat la Melrose Trading Post. Claudia voia, probabil, să se asigure că toți turiștii din West Hollywood care se plimbă pe-acolo pot să facă o poză cu Oakley Ford comportându-se normal.

— Sper ca înghețata asta să fie cel mai bun produs creat vreodată din încrucișarea dintre lapte și zahăr. Mi-a luat aproape două ore să ajung aici, cu autobuzul, mormăie Vaughn în barbă.

Ty, Big D și alți doi bodyguarzi stau în spatele nostru, creând o barieră evidentă între noi și mulțime. Îmi trag căciula pe ochi.

— Trebuia să-i spui Claudiei că vrei o mașină.

Îmi vâr mâinile în buzunare și mă uit la felurile de înghețată. E un camion retro, cu trei arome, dar și cu toppingurile obișnuite din California — chipsuri de kale și quinoa învelită în ciocolată. O urăsc pe Claudia.

— N-aș putea ruga pe nimeni să-mi dea o mașină. E o nebunie.

Vaughn își trece mâna prin părul răvășit. S-a întors la uniforma ei — tricoul larg cu guler în V, jeanși sfâșiați și perechea ei de Vans, decorată multicolor.

Un lucru e sigur la Vaughn — nu încearcă deloc să mă impresioneze. Între noi e un spațiu de vreun metru. Poți parca un VW în acel spațiu. Pozele pe care le fac chiar acum paparazzi au descrieri care se scriu, practic, singure.

Noua relație a lui Oakley Ford deja se răcește!

Oakley Ford se desparte!

Jim și Claudia nu vor fi deloc fericiți dacă se întâmplă una ca asta. În acest moment, titlurile pozitive le depășesc numeric pe cele negative. Jim m-a anunțat aseară că unele dintre primele mele albume au înregistrat o creștere a vânzărilor. Cred că povestea asta cu mine și Vaughn are efectul scontat. Dar funcționează numai dacă publicul crede cu adevărat că formăm un cuplu.

Așa că mă apropii de ea, sub pretextul că-i arăt felurile de înghețată.

— Care-i aroma ta preferată?

— Doamne, kale? Numai în LA. O să iau una cu lămâie și cu bombonele colorate.

Scoate o bancnotă de cinci dolari.

— Pe bune?

Îi iau banii din mână.

— Mă descurc.

— Ah, corect, e o cheltuială de protocol.

Vorbește serios? Nu-mi dau seama.

— Două combinate. Pentru ea cu bombonele, pentru mine cu...

— Dacă o să comanzi kale, plec chiar acum.

— Pe a mea las-o așa, simplă.

Mă întorc spre Ty, care-mi întinde o hârtie de 20 de dolari. Nu țin la mine portofelul. E o chestiune de securitate.

— Hei, frate, te superi dacă-ți fac și eu o poză pentru galeria vedetelor? mă întreabă cel care ia comanda, în timp ce-mi dă restul.

Îmi înăbuș un oftat.

— Sigur, nicio problemă.

— Asta-i iubita ta? Poate să apară și ea.

Tipul se apleacă pe geam și se uită direct în decolteul lui Vaughn. Ce obsedat! Mă așez în fața ei.

— Neah, doar eu. Ai telefon?

În zilele noastre, lumea nu vrea decât selfie-uri. Autografele sunt niște dinozauri dintr-o altă epocă. Acum dovada că ai cunoscut pe cineva e în galeria ta foto. Poză sau minți.

Tipul asudat din camion se apleacă peste tejghea. Alți doi indivizi scot capetele pe geam. Mă vâr în cadru, permițându-i celui transpirat să-mi așeze brațul gros pe spate. Scrâșnesc din dinți, zâmbesc frumos la cameră, îndur a nu știu câta intruziune nedorită în spațiul meu personal, de dragul muzicii mele, și aștept. Aștept să-i pice fisa cum trebuie să pună camera pe modul selfie. Aștept ca încă un tip să intre în poză, așa că acum transpirația mi se prelinge pe umăr. Aștept ca bârfa să se răspândească de la tipa în șort tăiat la tipul cu ochelari Ray-Ban în vârful cheliei, apoi până la tipa mai în vârstă, a cărei geantă e atât de mare încât ar putea încăpea în ea tot camionul cu înghețată. Aștept ca cineva, oricine, să facă mai repede poza aia nenorocită.

— Dați-mi voie să vă ajut!

Vaughn intervine, ia telefonul din mâna tipului cu înghețata și face o poză. Înainte de a ne lua înghețata, Ty și Big D ne scot din mijlocul mulțimii care se apropia din ce în ce mai mult de noi.

Vaughn se uită tânjind la camion, dar nu se plânge deloc în timp ce

suntem luați de-acolo.

— Mulțumesc, îi spun.

Că nu ai făcut o criză. Că ai făcut poza. Că nu m-ai scos din sărite... din nou.

— Era o scenă ciudată rău, recunoaște ea.

Ciudată, e puțin spus. Era la două secunde distanță de o criză majoră de nervi, lucru care ar fi cauzat și mai multe probleme.

— Mereu e așa?

Face semn cu capul spre camionul cu înghețată.

Îmi dau seama că tipul a postat deja poza pe Twitter și Facebook, pentru că mulțimea s-a mărit. Oamenii fac semne spre noi. Gălăgia s-a intensificat. Din clipă-n clipă, unul dintre oamenii aceia se va simți suficient de curajos pentru a o lua la goană spre mine.

— Cam da.

Mă uit prin mulțime după ceilalți doi bodyguarzi și când îi văd apărând îi fac semn lui Ty că sunt gata de plecare.

— Care-i plaja ta preferată? întreb.

Ea strâmbă din nas.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fim văzuți împreună, dar nu vreau să fiu călcat în picioare de oameni.

Ea ridică scurt din umeri.

— Îmi place El Segundo. Nu e supraaglomerată. Cabinele sunt închise acum, deci sunt doar localnici. În plus, e lângă rafinărie și, uneori, pute.

— Sună perfect. Cu cât pute mai tare, cu atât mai bine.

Îmi frec mâinile.

— Ty, știi unde e plaja El Segundo?

El dă afirmativ din cap.

— Minunat! Atunci, hai să mergem!

Bodyguardul chel cu umeri masivi și fără gât apare în spatele lui Vaughn, cu înghețata în mână. Fața ei se luminează de parcă i-ar fi dăruit un colier Harry Winston.

— Ah, credeam că am renunțat la astea.

Vaughn își ia înghețata ei.

— Mulțumesc frumos.

Daniel, așa cred că-l cheamă, mormăie cu plăcere și apoi se retrage în cel de-al doilea Ford Escalade. Ty ține deschisă portiera din spate, dar eu nu mă pot mișca.

Picioarele mi s-au lipit de pământ când am văzut cum Vaughn își răsucește limba în jurul înghețatei, ca un pisoi, savurând crema dulce. Închide ochii, bucurându-se de amestecul rece de ciocolată și vanilie.

Și cred că e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Atât de sexy, că-mi topește înghețata din mână.

— Se topește, zice ea.

— Poftim?

— Ți se topește înghețata și ți se scurge pe degete.

Cobor privirea și observ că am zdrobit în mână conul și că toată înghețata se scurge, exact cum a zis Vaughn. Ty se întinde și-mi ia cornetul din mână.

— Mai bine urcați în mașină.

Cuvintele lui reprezintă un avertisment, dar tonul îi e plin de umor. O să râdă de mine din cauza asta mult timp de-aici încolo.

Vaughn se aruncă înăuntru, reușind cumva să nu-și întindă înghețata pe bancheta de piele. Mă sui și eu lângă ea, iar Ty pornește înainte ca Vaughn să se ridice în capul oaselor și să-și prindă centura de siguranță. Așa că mă întind și fac asta în locul ei.

Nu pentru că-mi doresc s-o ating. Nimic de genul ăsta.

Ochii lui Oakley sunt înflăcărați. Sau poate pielea mea a luat foc. În clipa în care mâna lui mi-a atins șoldul ca să-mi prindă centura, jur că întregul trup mi s-a aprins — ca și cum aș fi stat în beznă toată viața și acum cineva m-ar fi băgat în priză.

Îmi țin răsuflarea când îmi trece centura peste talie și o fixează la locul ei. I-au zăbovit degetele acolo înainte de a se retrage sau a fost doar imaginația mea?

— Acum tu te scurgi, zice el, amuzat.

Degetul lui mare îmi atinge mâna tremurătoare, ștergând o pată de înghețată și apoi — și apoi! — își vâră degetul în gură, lingând crema dulce.

Din gât îmi scapă un sunet ciudat, mai degrabă un chițăit.

Înainte de a se așeza în sfârșit pe locul lui din SUV, își mai linge o dată degetul mare.

— Nu știam că bombonelele astea sunt atât de gustoase. O să le-ncerc și eu data viitoare.

Îmi îndrept privirea spre Ty.

— Ty, eu... eu trebuie să ajung acasă. Am... am uitat că trebuie să fiu acolo când ajung gemenii pentru că... trebuie să le semnez permisiunile pentru... o excursie.

Mă întorc spre Oakley, care se holbează la mine pe sub gene. Buza lui de jos pare umedă în locul unde era mai devreme degetul său mare.

Simt că leșin, așa că mă sprijin de geam.

— Scuze. Am uitat. O să mă revanșez. Putem mâine să aranjăm o întâlnire la lumina zilei. O să caut eu pe Google niște idei, dacă vrei. Poate mergem la parcul de skating de la Boyle Heights. Nu. E prea aglomerat. Ăăă... putem face o drumeție. E un loc lângă Griffith Observatory, unde îi place lui Paisley când simte nevoia unei schimbări de ritm.

Cu cât bat câmpii mai tare, cu atât mai relaxat pare Oakley.

— Neah. E-n regulă, Vaughn. Mănâncă-ți înghețata până nu ți se

topește în mână.

Prea târziu.

— De ce i-ai permis tipului ăla să-ți facă poză? îl întreb, oferindu-mi o portiță de scăpare din fața amețelii copleșitoare care mă încearcă și care ar trebui să-și facă prezența doar în fața lui W.

— Pentru că-i sunt dator, lui și fiecărui fan care vrea o fotografie cu mine. Fără ei, aș fi doar fiul lui Dustin Ford.

— Dar detești chestia asta.

Am văzut asta, deși a ascuns-o bine. Zâmbetul lui tensionat și fals. Umerii încordați. Felul în care a încercat să evite atingerea vânzătorului de înghețată, dar s-a trezit cu alți trei indivizi în spinare. Dar a stat acolo, răbdător, fără să se plângă.

Și, în vreme ce mulțimea începuse să se apropie de noi, a așteptat apoi ca bodyguardul să ne aducă înghețata. Eu aș fi renunțat la ea, gândindu-mă că era doar o altă tentativă ratată de a obține ceva bun de mâncare.

Apoi s-a uitat la mine într-un fel în care nu m-a mai privit nimeni, niciodată. Asta m-a speriat și m-a atras în același timp.

— Uneori trebuie să faci și lucruri care nu-ți plac. Viața unei celebrități nu înseamnă mereu huzur și strălucire.

Nu, probabil că nu înseamnă.

La un moment dat, în timpului drumului de 45 de minute, termin de mâncat conul și un șervețel umed îmi apare în față, în mod miraculos. Îl smulg din mâna lui Oakley înainte să apuce să mă șteargă el. Apoi Ty parchează lângă trotuar. Deschid ușa, dar nu pot coborî. De-abia când Oakley se întinde și-mi desprinde centura de siguranță, îmi dau seama că eram imobilizată. Palma lui îmi atinge coapsa când își trage mâna înapoi.

Cobor în grabă, încercând să evit acele degete lungi de muzician și sperând să nu mă mai atingă. Jur că-l aud râzând când se închide portiera.

— Mulțumesc, Ty, mormăi, apoi o zbughesc înăuntru, înainte să spună vreo vorbă.

Trântesc ușa și mă sprijin de ea, răsuflând din greu, de parcă aș fi alergat pe traseul de la Griffith, care-i place atât de mult lui Paisley. Nu pricep de unde vin acești... fluturi din stomac. Până ieri-dimineață, îl vedeam pe Oakley drept un bou arogant și egoist. Apoi m-a sunat și mi-a cântat, și brusc m-am înmuiat și m-am topit, de parcă aș fi fost una dintre fanele lui.

Îl vreau înapoi pe Oakley cel îngâmfat. Cel care face mișto de mine spunându-mi ce bine se pricepe el cu limba și care mă ia cu el la club doar ca să se răstească la mine și să mă ignore. Acel Oakley pe care-l pot gestiona.

Dar acesta? Care mă pune pe jar și care-mi scrie cântece de scuze? Mă simt total nelalocul meu.

— Hei!

Paisley apare de la bucătărie, cu o cană în mână.

— Cum a mers întâlnirea de la înghețată?

— M-a atins, răbufnesc eu.

Ea se oprește brusc și apoi vine spre mine.

— Adică te-a atacat?

— Nu. Nu, zic eu, fluturând din mână. Mi se topea înghețata, iar el a luat o picătură pe degetul mare, pe care și l-a vârât apoi în gură.

Recit povestea asta de parcă ar fi fost un act serios de pornografie. N-a fost totuși nici ceva pentru copii.

Paisley mă privește foarte îngrijorată.

— Te simți bine? Ai stat prea mult în soare?

Nu știu cum să-i explic. Nu-mi pot explica nici mie. Nu știu decât că degetele cu vârfuri aspre ale lui Oakley mi-au atins șoldul. Mi-au atins mâna. Mi-au mângâiat mâna.

Și mi-a plăcut din cale-afară.

17

EA

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Cea mai bună înghețată azi. Ar trebui să facă o aromă numită Vaughn. Aș comanda-o în fiecare zi.

Vaughn Bennett @OakleyFord Ți-ai pune și firimituri de Kale pe deasupra?

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Neah, vreau Vaughn simplă, nu amestecată.

Vaughn Bennett @OakleyFord Pare plictisitor.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Nici gând. Am gustat-o azi. A fost delicioasă.

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Dar tu? Care e aroma ta preferată?

Vaughn Bennett @OakleyFord Aici trebuie să spun Oakley Ford?

@rubyred342 @OakleyFord Vreau o aromă numită OAKLEY!

@jj_warren33 @OakleyFord @VeryVaughn Luați-vă o cameră!

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Doar dacă vorbești serios. Altfel îmi rănești sentimentele.

Vaughn Bennett @OakleyFord Tot despre înghețată vorbim?

— E gata cina? urlă Shane din camera gemenilor. Avem fotbal.

Ung ultimele două cerculețe de cocă cu unt și le arunc în tigaie, înainte de a țipa:

— Cinci minute!

Mă uit din nou la ceas. Puiul cu lămâie și iaurt va fi gata în două minute; băieții își vor înfuleca mâncarea în mai puțin de zece minute. În mai puțin de jumătate de oră voi curăța masa și voi băga în frigider mâncarea rămasă pentru Paisley. În seara asta lucrează până târziu la nu știu ce proiect secret de-ale lui Diamond.

Dacă totul merge conform planului, ar trebui să am o oră întreagă la dispoziție ca să mă pregătesc pentru concertul live al lui Oakley Ford de la Valor Club, locul de desfășurare a evenimentului caritabil la care m-a invitat, împreună cu prietenii mei. Întorc pâinea și apoi scot puiul perfect gătit din cuptor.

— Ce mâncăm? întreabă Shane când dau amândoi buzna în bucătărie.

— Pâine de casă cu pui cu lămâie, cu ceapă verde, mazăre și sos de iaurt.

— Deci pâine, pui și mazăre, zice Spencer, adulmecând mâncarea. Miroase bine.

Ridică degetul mare spre fratele lui geamăn.

— Ăsta nu e unul dintre experimentele tale, corect? face Shane, trăgându-și scaunul. Pentru că mor de foame.

— Dacă nu vă place ce gătesc, atunci nu mâncați, le spun celor doi râzgâiați.

Cu mișcări experte, tai puiul pentru băieți, torn un pic de sos de iaurt peste carne și le pun farfuriile în față.

Cei doi termină rapid de mâncat, pentru că, în ciuda reclamațiilor lor privind tentativele mele culinare megaambițioase, majoritatea meselor lor sunt date naibii de bune, dacă pot să mă laud. E unul dintre lucrurile pe care ador să le fac când am timp, și acum, că nu mai lucrez și avem mai mulți bani de cumpărături, mi-a plăcut la nebunie să gătesc tot felul de mâncăruri.

Nu toate au avut succes, dar cred că mai bine de jumătate din ele, da. În ritmul în care gemenii consumă mâncarea, s-ar putea spune că sunt de acord, deși nu vor să recunoască.

În curând, cei doi pleacă la antrenamente. Îi duce cu mașina tatăl unuia dintre colegii de echipă. Apoi e momentul să mă pregătesc.

Kiki mi-a aprobat ținuta: jeanși mulați, tricou lălâu, un sutien de dantelă albăstruie care se ghicește pe sub bluză și o pereche de cizme fără toc. Îmi prind părul într-o coadă înaltă, mă machiez cu rimel și un pic de gloss. Un alt SUV negru e trimis să mă ia, dar nu-l recunosc pe șofer, iar ochelarii lui mați și expresia încremenită nu invită deloc la dialog.

— Fără limuzină? zice Carrie, oarecum în glumă, când trecem pe la ea s-o luăm.

E îmbrăcată într-o rochie neagră, tăiată în talie. Și-a întins părul, care seamănă acum cu o draperie blondă și strălucitoare.

— Nu l-am văzut niciodată pe Oakley într-o limuzină, recunosc eu.

— Păcat! Poate că le păstrează pentru spectacolele de la galele de premiere?

Ridic mâinile, în semn de „habar n-am“.

— Poate...

Ne uităm amândouă la șofer, care se preface că nu suntem acolo. Intră în trafic, îndreptându-se spre următoarea noastră destinație.

— Apropo! Postările dintre voi pe Twitter m-au excitat de-a dreptul, mă anunță Carrie.

— Îhhh. Prea multe informații.

— De la mine? Ăăă, tu și Oakley făceați remarci sexuale despre înghețată!

De fapt, eu și Amy postam remarci sexuale despre înghețată, dar nu-i spun asta lui Carrie. În plus, dacă e să fiu cinstită, într-un fel am uitat total de Amy săptămâna asta. Uneori mi se părea că vorbesc direct cu Oakley, iar unele dintre replicile sale — ale lui Amy — semănau cu lucrurile pe care le-ar fi spus în realitate.

Presupun că echipa Claudiei îl cunoaște foarte bine.

— Nu mă mai urmări pe Twitter, îi zic rânjind lui Carrie.

Ea mă imită.

— Atunci nu mai posta.

— Touché.

Ne oprim s-o luăm pe Kiki și primul lucru care-i iese din gură când se suie în mașină este:

— Fără limuzină?

— Asta am zis și eu! exclamă Carrie. Se pare că Oakley nu se plimbă cu limuzina decât la spectacolele galelor de premiere.

— Aha, are logică.

Ridic din sprâncene când aud această afirmație, pe care Kiki o ia drept literă de lege.

— Doamne, arăți superb, îi zice Carrie. Nu-i așa, Vaughn?

Kiki e foarte frumoasă. Are părul ondulat și coafat în forma unui val perfect. Poartă șort negru de satin și o bluză străvezie peste un sutien roșu. Are pantofi cu toc de 12 centimetri.

— Pantofii ăia sunt șmecheri rău, zic eu.

— I-am împrumutat din șifonierul mamei, ne anunță Kiki.

Tracy e ultima de pe listă. Trec pe scaunul pasagerului, în vreme ce ea se înghesuie între Kiki și Carrie, apoi țopăie de câteva ori.

— Nu-mi vine să cred că sunt în SUV-ul lui Oakley Ford!

— Centura, spune șoferul.

Nu ne mișcăm de pe loc.

— Centura, repetă el.

— Ah! zic și mă răsucesc. Pune-ți centura de siguranță, îi zic lui Tracy.

Ea se execută repede, apoi bate din palme.

— Scuze! Eram atât de entuziasmată, că uitasem. E o nebunie! Voi nu vă bucurați? Eu o să mor în seara asta! Câte celebrități vor fi acolo?

Credeți că va fi și Dylan O'Brien? Îl iubesc atât de mult!

Tracy umple SUV-ul cu întrebările ei — unele la care nu am răspunsuri, dar entuziasmul ei e molipsitor. Și are dreptate să fie entuziasmată, pentru că vor fi nenumărați oameni faimoși acolo, atât de mulți că nici măcar Tracy nu va putea ține pasul cu toți. Prietenele mele sunt înnebunite de lista invitaților și de faptul că suntem atât de aproape de scenă, încât, la un moment dat, i-aș putea linge picioarele lui Oakley.

Cât despre mine, nu-l văd decât pe Oakley, pentru că Oakley Ford pe scenă e incredibil. Îmi trec fiori prin tot trupul când îl văd cum cucerește mulțimea. Scoate o notă perfectă după alta, cu vocea lui răgușită. Nu știu dacă e vorba despre lumini sau despre efortul pe care îl depune în reprezentația sa, dar a transpirat la greu. Tricoul îi e ud leoarcă. Șuvițele șatene de păr i se lipesc umede de frunte. Brațele i se încordează la fiecare sunet pe care-l scoate din chitară.

Arată atât de bine pe scenă, acolo, sus. Atât de sexy! Și mă simt atât de vinovată că stau aici și-l admir! I-am spus lui W că e un rol, dar eu nu sunt actriță. Nu pot separa sentimentele false de cele reale și totul se amestecă în mintea mea. De câte ori îl privesc pe Oakley, mă gândesc la momentul pe care l-am împărtășit la întâlnirea cu înghețata. Arșița din ochii lui. Felul în care mi-a făcut inima să bată.

Aproape că l-aș fi sunat în acea seară pe W ca să-i povestesc despre asta. Ca să-i mărturisesc că toată faza asta cu prefăcătoria devine derutantă pentru mine. Ca să mă asigure că e OK — chiar normal — să am o asemenea reacție față de Oakley.

Dar asta e o nebunie. Sigur că W nu m-ar fi mângâiat pe cap. Ar fi fost furios.

Totuși, trebuie să-i spun. Nu-i așa? Aceasta e prima oară în doi ani când simt atracție față de un alt tip... asta e ceva ce W trebuie să știe.

Nu-i așa?

Îmi înăbuș un suspin de frustrare și mă străduiesc să mă concentrez la ultimul cântec al lui Oakley, care e uimitor, așa cum au fost și celelalte din seara aceasta. Când termină, lumea îi scandează numele, dar, nu știu de ce, nu pare fericit cu tot valul acesta de adorație care-l copleșește. Mă așteptam să dea mâna cu oamenii, să flirteze cu fanele, să converseze cu mulțimea, poate. Dar el nu o face. Stă pur și simplu jos cu chitara, salută publicul cu un surâs rece și apoi dispare în culise, de parcă interpretarea lui n-ar fi fost uluitoare.

Mă încrunt și-mi rotesc privirea prin club, întrebându-mă dacă i se mai pare cuiva ciudată chestia asta. Sau dacă a mai observat cineva cât de forțat părea zâmbetul lui de adio.

Dar cu toții sunt ocupați să-l aclame pe Oakley, inclusiv prietenele mele, care vorbesc în gura mare despre cât de bine arată el în seara asta.

— Scuze, spune iute Kiki, înroșindu-se când vede că mă uit la ea. Știu că e iubitul tău, dar... pe bune. Știi și tu cât e de sexy.

— Mda, este, zic eu absentă.

Nu-mi pasă că prietenele mele îi analizează înfățișarea falsului meu iubit. Mă interesează mai degrabă cine a făcut ca ochii falsului meu iubit să fie atât de triști.

— Mă-ntorc imediat, le spun fetelor, după care mă îndepărtez. Să nu frângeți prea multe inimi în seara asta, le strig eu peste umăr.

Mă simt prost că le abandonez, dar am senzația că Oakley are nevoie de mine. Și, deși e un gând nebunesc, nu pot scăpa de impresia asta care mă face să-mi croiesc drum prin mulțime până când ajung la micul hol din capătul încăperii. Doi bodyguarzi musculoși stau în fața frânghiei de catifea neagră care desparte coridorul de sala principală. Dar aceștia o ridică în clipa în care le arăt că am permis de culise.

Pe hol mă trezesc înconjurată de și mai multă lume. Tipi care cară amplificatoare enorme și instrumente. Fete în ținute sumare care chițăie una la alta. Oameni la costum care au ecuson ca al meu. Zeci de camere de luat vederi peste tot. Unele se îndreaptă spre mine și, instantaneu, îmi feresc capul pentru ca fotoreporterii să nu-mi prindă clar fața. Stânjenită de toată această atenție, merg până când zăresc țeasta cheală a lui Ty, la vreo 5 centimetri deasupra capetelor celorlalți de pe hol.

— Ty, spun eu încet.

El se întoarce.

— Hei, Vaughn. Ți-a plăcut spectacolul?

— Da, a fost superb. Unde e Oak?

Numele îmi scapă de pe limbă înainte să mă pot controla, iar asta mă ia prin surprindere. De când îi spun eu Oak? Mă bate tot timpul la cap

să-i spun așa, iar eu l-am ignorat mereu și i-am zis Oakley.

Ty face semn cu degetul mare spre ușa din spatele lui. Pe o plăcuță aurie scrie Cabină și, deasupra ei, e o foaie albă de hârtie pe care e mâzgălit cuvântul „Ford“. Șovăi un pic.

— Pot să intru acolo?

Ty dă aprobator din cap.

— Sigur!

Îmi ține ușa deschisă, iar eu trec pragul cu sfială. Camera e mai mică decât mă așteptam. Îmi imaginam că Oakley Ford va primi o cabină enormă, cu canapele scumpe de piele, cu șampanie și o fântână de ciocolată sau ceva de genul ăsta. Dar încăperea are dimensiunile dormitorului meu, o singură canapea — nu de piele — și un mic frigider sub o măsuță de toaletă.

Oakley tocmai își scoate o sticlă de apă din frigider. Se îndreaptă când mă vede, trecându-și sticla de plastic peste fruntea asudată.

Din nou mă simt dată peste cap de cât de atrăgător este. A moștenit cele mai frumoase trăsături de la părinții lui vedete de cinema, pentru că, dacă stau să mă gândesc, nu cred că Dustin și Katrina Ford au vreo trăsătură nasoală. Amândoi sunt superbi și la fel e și fiul lor.

Tricoul transpirat îi e practic lipit de piept, ceea ce mă face să-mi dau seama cât de fierbinți au fost acele reflectoare, dar și de fiecare mușchi pietros și bine sculptat.

— Hei, zic eu.

Scoate dopul sticlei și ia o gură zdravănă de apă.

— Hei!

Are glasul mai aspru ca de obicei, probabil pentru că a cântat 30 de minute.

— Ai fost foarte bun pe scenă.

— Mersi!

Urmează o clipă de tăcere stânjenitoare. Îl aștept să facă vreo remarcă arogantă despre mine și despre faptul că, în cele din urmă, recunosc că-mi place muzica lui... însă nu spune nimic. În schimb, se duce spre

canapea și se trântește oftând adânc. După un moment, mă așez lângă el.

— Ce-ai pățit? îl întreb.

Își mușcă buzele. Un strop de sudoare i se prelinge de pe frunte pe obraz, apoi în barba de o zi, pe maxilarul puternic.

— N-am cântat nimic nou, mi se destăinuie el, în cele din urmă.

Mă încrunt.

— Păi, trebuia?

— Nu, dar...

Pune dopul înapoi și împinge sticla pe măsuța din fața canapelei.

— Atunci care-i problema? Ai susținut un spectacol extraordinar. Toată lumea a înnebunit.

— Știu, zice și oftează din nou. Nu ai cum să înțelegi. Să cânți la nesfârșit aceleași melodii... poate fi obositor uneori.

Mă încrunt și mai tare.

— Păi, nu asta faci? Adică, nu ai cum să scrii cântece noi pentru fiecare concert. N-ai de ales, trebuie să cânți aceleași chestii.

— Ba nu! Adică, ba da. E normal... ai dreptate. Dar în același timp te și înșeli, pentru că nu sunt aceleași chestii. Adică, sunt, dar...

Are o expresie pierdută în ochi.

— De câte ori urc pe scenă e o experiență cu totul nouă. Chiar dacă melodia e aceeași. E un public nou, o energie nouă.

— Și în seara asta ce e diferit? întreb derutată.

El scoate un sunet exasperat.

— E blocajul ăsta tâmpit. E muzică în mine, Vaughn, și nu vrea să iasă la suprafață. N-am scos un disc de doi ani. Tot ce înregistrez la studio e o porcărie. Dar în capul meu nu e porcărie deloc. E acolo. E acolo și nu știu cum s-o las să iasă. Știi ce vreau să spun?

Dau încet din cap.

— Oarecum. Probabil că nu e același lucru, dar așa mi se întâmplă și mie cu desenatul. Am făcut o mulțime de ore de artă în liceu și au existat momente în care nu puteam trasa nici măcar o linie. Mai ales când începea să semene a muncă. Mă grăbeam să termin tema, dar e greu să desenezi când nu ești inspirat.

Sau când gătesc acasă. Am zile în care inspirația mă lovește și pot să fac cele mai mișto lucruri din te miri ce găsesc în frigider, cum ar fi supa cu găluște pe care am făcut-o din niște zeamă de pui. În alte ocazii, rămân blocată și fac ce fac în fiecare săptămână — chiftele, paste, hamburgeri. Și da, deși încerc să scot acele mâncăruri din anonimat, ele încep să mă obosească. Cred că asta m-a făcut să încerc, din capul locului, lucruri noi.

Oakley geme.

— Problema este că eu am inspirație.

— Atunci de unde crezi că vine blocajul ăsta?

— Habar n-am, la dracu'!

Mă gândesc la asta mult timp.

— Tata spunea că răspunsul la orice problemă există în capul nostru. Cred că ți-ar fi recomandat meditația sau ceva de genul ăsta.

— Funcționează?

Mă strâmb.

— Nu prea. Într-o vară, s-a dus într-o tabără de zece zile în India și, când s-a întors, meditația era răspunsul la orice. N-ai luat notă bună la testul de la chimie? Du-te și meditează! Ai o problemă cu vreun prieten? Închide ochii și găsește-ți Zenul.

Îmi mușc obrazul pe interior. După ce ei au murit, eu nu mi-am mai găsit Zenul. Închideam ochii și tot ce vedeam era accidentul. Mi-a luat un an până ca acele coșmaruri să dispară. La mine meditația n-a funcționat. Îmi scapă un oftat.

— De fapt, n-ar trebui să urmezi sfaturile pe care mi le dădea tata. Părinții mei luau niște decizii îngrozitoare.

Oakley pare uluit.

— Pe bune? Cum ar fi?

— Cum ar fi...

Fac o pauză, pentru că părinții mei au făcut atâtea lucruri nesăbuite, încât mi-e greu să aleg unul singur.

— De exemplu, odată tata a spart toate economiile noastre de vacanță pe o barcă, deși nu știa nimic despre ambarcațiuni. Era atât de scumpă, dar el s-a jurat c-o să merite orele de nesfârșită distracție pe care urma să ni le aducă. Așa că în loc să mergem la Disneyland, ne-am dus cu barca nou-nouță în călătoria de botez și ne-am răsturnat după zece minute.

— Mă rog, n-a fost chiar vina lui, spune Oakley cu grijă, dar îl văd că-i vine să zâmbească.

— Iar altă dată, el și mama au hotărât să călătorim dintr-un capăt într-altul al țării, de pe Coasta de Vest până pe Coasta de Est și înapoi. Dar niciunul dintre ei nu s-a gândit să verifice mașina înainte de a pleca, iar transmisia a murit undeva în Nevada, rătăcindu-ne în deșert mai mult de 24 de ore. Jur că vulturii necrofagi începuseră să zboare pe deasupra noastră!

Acum Oakley râde de-adevăratelea. Mă bucur să văd că încruntătura adâncă de pe fruntea lui și ridurile de oboseală din jurul ochilor s-au risipit.

— Părinții mei erau în mare parte spontani și amuzanți, dar de-a dreptul iresponsabili. Nu plănuiau nimic în avans. Pentru ei nu conta decât prezentul.

Mă detest pentru resentimentele care-mi dau târcoale. Pentru că mama și tata au murit. I-am iubit și mi-e dor de ei și n-am voie să fiu mânioasă pe ei pentru că au fost impulsivi și au dorit să-și trăiască viața la maximum.

Însă sunt. Măcar un pic. De ce n-au pus bani deoparte pentru copiii lor? De ce au refinanțat ipoteca doar pentru a merge în acel safari în Africa? N-aveam nevoie să mergem într-un safari! Banii aceia puteau fi direcționați în fondurile de educație ale lui Spencer și Shane. În fondul meu pentru colegiu. Paisley a folosit fiecare cent din polița de asigurare pentru a păstra casa. De-abia ne-au mai rămas câțiva bănuți.

Pe genunchi simt o mână rece. Tresar surprinsă și pulsul mi se accelerează când mă uit și văd că degetele lungi ale lui Oakley mă mângâie ușor.

— Ai voie să fii supărată pe ei, spune el grav. Faptul că un om moare nu-l transformă automat într-un sfânt.

Degetele lui îmi mângâie din nou genunchiul, foarte ușor, apoi Oakley își retrage mâna.

— Măcar părinții tăi au fost... acolo.

Văd cum înghite în sec și mă întreb dacă se gândește la părinții lui, despre care nu prea vorbește.

— Da. Au fost.

Între noi se lasă tăcerea. Dintr-odată mi se face milă de el. Îmi pare rău pentru blocajul lui creativ și pentru părinții absenți, precum și pentru faptul că stă aici singur, în cabină, în loc să fie înconjurat de prietenii și de familia lui.

Sunt tentată să-l iau în brațe și să-l strâng tare la piept, dar ar fi megaciudat. Așa că încerc altfel să-l fac să se simtă mai bine.

— Mă distrez atât de bine în seara asta! spun încet. Și prietenele mele la fel. A fost superdrăguț din partea ta să le faci tuturor rost de permise. Nici n-aș fi visat să te rog una ca asta, dar mă bucur că te-ai gândit. Acum mă vor iubi o veșnicie.

El dă din cap, uitându-se la mine.

— Ce-i? mormăi, foindu-mă stingherită sub privirea lui intensă.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— La ce te referi?

— N-ai fi cerut permise pentru prietenele tale.

— De ce să fac așa ceva? A fost extrem de generos din partea ta să mă inviți pe mine. De ce să mă lăcomesc?

Ochii lui verzi nu se desprind de chipul meu. Se uită atât de atent, încât inima mea bate tot mai tare, până ajunge la un ritm primejdios. Răsuflarea mi se întretaie. Îmi simt pielea fierbinte dintr-odată. Întrerup contactul vizual și mă clatin.

— Haide, îl îndemn, hai să mergem dincolo! Nu cred că vrei să ratezi prestația prietenului tău.

— Setul, mă corectează el, dar se ridică și ne îndreptăm împreună spre ușă.

— Nu e tot o prestație?

— Ba este. Dar în industria asta îi spunem set.

— Bine, dar e și o prestație, spun eu. Sunt sinonime. De aceea, ambii termeni sunt acceptabili.

— Bine, Domnișoara Știe-Tot. Ignoră tu toată industria muzicală.

— Uuuu, asta pentru că tu, la cei nouășpe ani ai tăi, ești un mare expert. Faci parte din lumea asta de o veșnicie.

Zâmbesc în timp ce mă-ntind după mânerul ușii.

— Hei, cu siguranță sunt mai expert decât tine. În mai multe domenii.

Face cu ochiul și mă prinde de mână. Dar o face exact când eu deschid ușa cu cealaltă mână, astfel că forța care mă trage spre el mă face să dau drumul ușii.

Ceea ce înseamnă că aceasta se deschide larg exact când Oakley își lipește buzele de buzele mele.

18

EL

Sărutul nu durează mai mult de o secundă. Gura mea e lipită de gura lui Vaughn, care a rămas cu zâmbetul la jumătate. Limba mea îi mângâie buzele, dar nu apuc să mi-o strecor printre ele.

Blițurile se declanșează. O adevărată explozie, ca niște fulgere strălucitoare pe coridorul înghesuit.

Văd expresia speriată a lui Tyrese, dar el nu pare nici pe departe la fel de uimit ca Vaughn, care ridică privirea în timp ce camerele continuă să facă zgomot în jurul nostru.

Rahat! Trebuia să aleagă fix momentul ăla ca să deschidă ușa?

Îmi reprim un suspin și o trag înapoi în cabină, trântind ușa.

— Vaughn, încep să spun.

Vaughn, vreau să te sărut din nou. Vaughn...

Nu mă aude pentru că vorbește în același timp cu mine.

— Uau, ce sincronizare perfectă!

Își duce două degete la buze. Îmi șterge sărutul?

— Nu mă așteptam la asta, dar cred că e un lucru bun, pentru că așa pare mai natural.

Natural? Oare crede că...

— Crezi că am plănuit asta?

— N-ai plănuit?

Se încruntă din nou.

Îmi trec agitat o mână prin păr. Am sărutat-o pentru că a fost amuzantă și dulce. Nu a făcut mișto de mine când i-am vorbit despre blocajul meu. A încercat să mă consoleze cu povești stupide despre

familia ei, deși era clar că acele amintiri îi provoacă suferință. Nu așteaptă de la mine nimic din ce nu am negociat. E diferită și-mi doream o gură de aer proaspăt. Voiam să știu cum e să fii ea și singurul fel în care am știut să fac asta a fost să-mi lipesc buzele de ale ei.

Dar e limpede că ea nu a simțit nimic, așa că trebuie să mă prefac că nici eu n-am simțit.

— Mda, în întregime plănuit.

Îmi aruncă un zâmbet nesigur.

— A funcționat. Tu și Claudia știți ce faceți. În orice caz, cred că acum ar trebuie să mergem. Să ascultăm setul?

Ar fi un moment bun să mărturisesc adevărul, dar, deoarece pentru ea nimic nu e real, să mă ia naiba dacă o să fiu eu cel care va recunoaște că sunt pe altă frecvență. Așa că deschid ușa și-i fac semn să iasă.

Trupa lui Maverick e deja pe scenă când ieșim. Suport câteva palme pe spinare de la câteva cunoștințe și bat pumnul cu Luke.

— Îmi pare rău pentru povestea cu faza de la tine de-acasă și restul. Aș fi spus ceva la club seara trecută, dar n-am mai apucat, îmi șoptește el. Nu m-am gândit.

— Nu e mare scofală, răspund eu, deși chiar m-am ofticat, dar nu vreau să discut despre asta.

— Așa ziceam și eu, spune el, rânjind. E doar un pat, corect? Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Am ars patul ăla.

Luke râde.

— Îți permiți. Hei, Vaughn, prietenele tale sunt foarte mișto. E vreuna dintre ele necuplată?

Îmi aruncă o privire, cerșind parcă instrucțiuni. Care-i planul? mă întreabă pe mutește. Mi-ar plăcea să-i spun că acum nu există niciun plan, la fel cum nu exista nici acum cinci minute, și că ea flirtează cu mine, Oak Ford, online. După întâlnirea la înghețată, am căpătat controlul asupra conturilor mele de pe rețelele de socializare de la echipa mea de PR, dar n-am avut curajul să-i spun lui Vaughn că, de

fapt, interacționează cu mine, nu cu o mulțime de asistenți.

— Luke e un nemernic, o avertizez. Dar dacă prietenele tale pot trece peste asta, cântă foarte mișto la chitară.

— Hei, nu sunt nemernic. Mă rog, poate puțin.

Își desface mâinile. Stratagema aceasta nevinovată o face pe Vaughn să râdă, iar pe mine mă străbate un sentiment nefamiliar, pe care-l identific drept enervare, nu gelozie. Luke o face să râdă? O iau de mână și o trag aproape de mine, deopotrivă bucuros și iritat că nu se ferește. Acum suntem în public, iar ea joacă un rol.

De-asta își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și se sprijină de mine. Mâna ei mică se prinde de tricoul meu, la spate. Iar eu îmi petrec brațul peste spatele ei, lăsându-mi degetele să atârne pe rotunjimea umărului său. Pentru că așa trebuie să arătăm. Îndrăgostiți. Înamorați. Un artist uzat moral și iubita lui inventată de dragul presei.

După felul în care oamenii din public dau din cap, Maverick e în mare formă pe scenă. Dar la mine nu ajunge niciun sunet din cântecele lui. Nu mă pot abține să nu trag întruna cu ochiul la Vaughn, care pare mai interesată de una dintre prietenele ei — o blondă înaltă cu niște balcoane zdravene — care flirtează cu Luke.

Dar în timp ce eu încerc să-mi dau seama de ce am sărutat-o, cât de bine a fost și cât de mult aș vrea s-o fac din nou, chiar acum, în fața ziariștilor de scandal și a fotografilor, ea pare total neafectată. Ca și cum n-a fost mare scofală că am sărutat-o.

Și asta mă scoate din sărite.

Vreau să-i scot din cap această mulțumire de sine. Toate gagicile din încăpere s-ar călca în picioare pentru șansa de a mă săruta. Jumătate dintre ele m-ar lăsa să le-o trag sprijinite de perete, în timp ce iubiții lor ne-ar privi.

Dar pe chipul lui Vaughn nu se citește decât un palid interes... și nu față de mine. La naiba, se îndrăgostește de Luke?

— Tipul ăsta a vândut accesul la dormitorul meu.

Îl arăt cu degetul mare pe Luke, care și-a pus mâna pe umărul blondei și o trage spre el. Vaughn întoarce brusc capul spre mine.

— Luke?

— Da. Și are 25 de ani.

— Bleah! Ce scârbos! Și de ce mai vorbești cu el?

— E basistul meu. Nu-l pot ignora doar pentru că uneori e dobitoc.

— În fine, haide! Nu-l pot lăsa să saliveze pe prietena mea.

Vaughn îmi dă brațul la o parte, dar, înainte de a zbura în ajutorul prietenei ei, mă prinde de mână. De dragul aparențelor, sunt convins, dar o prind și eu strâns și o las să mă târască prin bar.

— Hei, Carrie!

— O, Doamne, Vaughn! Ce cool e aici! zice Carrie și își încolăcește brațele în jurul lui Vaughn.

Cele două fete se dezechilibrează, Vaughn se lipește de mine, iar eu mă crispez.

Le ajut să se echilibreze. Ultimul lucru de care am nevoie în seara asta e o erecție nepotrivită în jeanși. Asta i-ar provoca un atac de cord Claudiei.

Vaughn îmi aruncă din nou o privire nesigură, care sugerează că se simte jignită. Dau să deschid gura să-i spun că-mi pare rău, dar am obosit să-i tot spun asta, mai ales că nici măcar nu știu pentru ce trebuie să-mi cer scuze. Pentru că am sărutat-o? Și apoi pentru că am încercat să mă distanțez puțin de ea, când ea preferă să stea în mijlocul unei mulțimi asudate decât să se giugiulească în camera verde cu mine?

— Mulțumim că ne-ai invitat.

Carrie o dă pe Vaughn la o parte ca să se arunce pe mine. O prind, căci altfel ar cădea în cap.

— Ești uluitor! Senzațional!

— Hei, jos labele de pe marfa mea, glumește Vaughn.

Se strecoară între mine și prietena ei, făcând loc. Îmi ia din nou mâna și mi-o lipește de talia ei.

Trebuie să-mi reamintesc că doar joacă un rol. Și se pricepe. Atât de

bine, încât mă face să cred, preț de o clipă, că vrea s-o țin de mână. Că-i place să stăm lipiți unul de celălalt.

Totul e teribil de derutant pentru mine.

— Știu, zice Carrie, făcând cu ochiul. Dar nu mai puteam rezista. Adică, Doamne, e Oakley Ford. Nu-mi vine să cred că stau lângă el. Sau că l-am atins.

Bate câmpii în continuare, de parcă nici n-aș fi o persoană reală.

— Vezi că stă lângă tine, Carrie, o dojenește cu blândețe Vaughn, pentru ca prietenele ei să nu se supere.

Îmi ascund recunoștința sub un zâmbet arogant.

— Oakley, ele sunt Carrie, Tracy și Kiki — ea mi-a aranjat părul aseară — și iubitul ei, Justin. Cântecul preferat al lui Justin e „Do Her Right“.

Tipul masiv din spatele lui Kiki se îmbujorează.

— Hei, frate! zic și îi întind mâna. Și al meu.

Știm cu toții că primul single de pe Ford e despre sex, deci nu râd de el sau ceva de genul ăsta, dar obrajii i se aprind și mai tare. Mă bate prietenos pe mână, apoi își lasă bărbia în piept. Fetele chicotesc, apoi izbucnesc într-un hohot de râs.

— Mă duc la budă, zice Justin, apoi dispare.

— Ce-a fost asta? întreb.

De data asta, Kiki e cea care roșește, și, într-un final, pricep. Cred că au pus cântecul ăla când s-au prostit și ei. Vaughn zâmbește cu subînțeles.

— Hai să spunem că ești vinovat pentru o mulțime de partide de sex de la Thomas Jefferson High.

— Mă bucur că v-am inspirat.

Asta le face pe fete să hohotească isteric. Luke consideră că e momentul să deschidă gura din nou.

— Ar trebui să trecem pe-acasă pe la Oak în seara asta. Ce zici de un after-party, frate?

Dacă n-aș fi fost acolo, în fața lui Vaughn și a prietenelor ei, i-aș fi zis imediat NU, dar acum habar n-am ce să fac. Nu vreau să invit o groază de străini acasă la mine. Dacă aș fi doar eu cu Vaughn? N-aș avea nimic împotrivă. Restul plebei? Nu prea am chef. Dar e vorba de prietenii lui Vaughn și sunt aproape disperat ca ea să mă placă.

— Nu, trebuie să mergem acasă, zice Vaughn, iar eu încerc să nu par foarte mulțumit de răspunsul ei. Prietenii mei au ore mâine.

— Vaughn, mormăie Carrie, evident stânjenită de insinuarea că sunt prea mici ca să stea în oraș. E-n regulă.

— Sunt obosită, replică Vaughn.

Își încrucișează brațele la piept și se holbează revoltată la prietena ei.

— Și eu, mint.

Nu e nici măcar miezul nopții. Luke se uită urât la mine.

— De fapt, după setul ăsta, aș vrea să merg acasă, spune Vaughn.

— De ce? insistă Carrie. Tu nu muncești. Nici școală nu ai.

Are un ton plin de reproș, de parcă Vaughn are fi un răhățel neînsemnat. Poate că o putem abandona cu Luke.

Vaughn o ignoră.

— Ne poate duce Ty acasă? mă întreabă ea.

— Da.

Carrie o lasă mai moale, dându-și seama că Vaughn n-o să se răzgândească. Și când devine evident că n-o să-l las pe Luke s-o ducă acasă pe vreuna dintre liceenele astea și că nu voi găzdui nicio petrecere la mine acasă, se cară ca să-și găsească o pradă mai ușoară. Sau măcar una disponibilă.

Maverick cântă ultimele acorduri, după care reflectoarele se sting o dată, apoi de două ori, indicând că urmează o pauză. La toalete se fac cozi interminabile.

— Mulțumim pentru invitație, îmi spune Kiki.

— Daaa, a fost fenomenal. Hai să facem o poză!

Carrie pune camera foto în mâinile lui Vaughn.

Cu mine, adică. Vaughn ridică din umeri, voind parcă să spună exact ce-mi trece mie prin minte. N-am cale de scăpare. Cele două fete mi se vâră pe sub brațe. Vaughn strânge din buze, încercând să nu râdă, pentru că știe cât de mult detest faza asta.

April n-ar fi râs. Ar fi fost geloasă. Vaughn crede că e amuzant că sunt pipăit de gașca ei de fete. De fapt, cred că mâna lui Carrie coboară subtil spre buzunarul meu de la spate.

— Fă poza, șoptesc eu.

Vaughn îmi face semn că e OK și face o fotografie. Prietena ei, Kiki, țâșnește de lângă mine și-i dă telefonul ei. Acum o mulțime de oameni fac poze. În clubul care e atât de întunecat, încât sunt sigur că singurele lucruri ce vor apărea pe aparatul lui Carrie vor fi trei siluete și trei perechi de ochi roșii. Sunt camere îndreptate spre mine din toate direcțiile.

Undeva pe internet, poza asta va primi descrierea Oakley Ford asaltat de fete la club. Deja își abandonează iubita?

Din fericire, se termină repede și ieșim prin spate, ajungând la mașinile care ne așteaptă.

— W o să fie foarte gelos când o să afle despre seara asta, zice Carrie.

Lângă mine, Vaughn se încordează. Mă lovește un gând revoltător. Oare și-a imaginat că o sărută W? Când s-a lipit de mine în club, și-a imaginat că e cu W? Când mi-a pus mâna pe talia ei, și-a închipuit că-l ține de mână pe el?

Nu plănuisem s-o sărut din nou pe Vaughn în seara asta. Sunt sigur că Claudia e deja furioasă din cauza primului sărut, dar n-o s-o las pe Vaughn să urce în mașină fără să știe exact cine o sărută. Nu e iubitul ei parvenit, care poartă căciulă și țoale cadrilate. Sunt eu, Oak Ford.

— Hei!

O trag înapoi înainte de a se urca în urma lui Kiki.

— Ah, corect, să ne luăm la revedere în public.

Își dă la o parte părul de pe față.

Aud, din spatele nostru, clicurile camerelor foto. Străfulgerările

blițurilor îi luminează chipul la fiecare jumătate de secundă.

Își dă ochii peste cap, ceea ce-mi alimentează furia.

— Zâmbește la camere, iubito. Asta e slujba ta, mai ții minte?

— Nu sunt iubita ta, mormăie ea.

— Pentru un an, ești.

Ochii îi sclipesc de mânie. Toate sentimentele plăcute stârnite în camera verde s-au dus naibii, dar se pare că nu-mi pot controla gura asta tâmpită. De câte ori o deschid, îmi ies numai chestii extrem de nesimțite.

— Acum sărută-mă ca și cum nu te poți sătura de mine.

Îmi trec mâna prin părul ei și-i înclin capul într-o parte.

— Un unghi mai bun. Cu limba, de data asta.

Mă opresc, cu gura foarte aproape de buzele ei.

— Cum mă cheamă, iubito?

Ochii ei sclipesc acum derutați.

— Oakley Ford.

Mă cuprinde fericirea.

— Așa e.

Îmi lipesc buzele de ale ei și-mi strecor limba înăuntru, savurând dulceața sucului pe care l-a băut toată seara și aroma de mentă a gumei pe care și-a băgat-o în gură când am ieșit.

O sărut, dar ea nu-mi răspunde la sărut.

19

EA

Oakley Ford își arată afecțiunea în public la modul serios!

Doamne Dumnezeule! Oakley și iubita lui au fost văzuți aseară la Valor Club, la concertul caritabil unde vedeta a fost Maverick Madsen. Evenimentul anual este dedicat strângerii de fonduri pentru cei care suferă de distrofie musculară. Dar nu doar asta s-a întâmplat aseară...

Nu vă ambalați! ;) Oakley Ford a fost surprins aseară sărutându-și noua gagică și nu o dată, ci de două ori. Martorii spun că îndrăgostiții nu-și puteau ține mâinile departe unul de celălalt.

Se pare că Oakley o face pe fata asta cuminte să se transforme într-o fată rea...

Postarea de pe Heidi Does Hollywood mă face să mă crispez. Închid laptopul și-mi reamintesc că viața mea amoroasă nu va fi un circ la nesfârșit. După ce slujba asta se va încheia, mă voi putea giugiuli din nou cu W — pe care trebuie să-l sun imediat — fără să mă trezesc a doua zi că scena apare pe un blog despre celebrități.

Și fără să țipe Claudia la mine de o sută de ori pe zi.

— Cu limba! îmi urlă ea în ureche, dimineață, de cum fac ochi. Nu vrem nicio limbă, Vaughn! Nu vrem giugiuleli în public! Asta face ca relația voastră să pară sexuală și impură, nu nevinovată și dulce, așa cum vrem noi să dăm impresia.

— Spune-i asta lui Oakley, mormăi eu.

Pentru că e doar vina lui. Nu știu de ce era atât de îmbătat de putere aseară, dar nu mi-a plăcut deloc.

Mai întâi m-a sărutat din senin în cabină, apoi m-a tachinat lângă mașină și mi-a vârât limba în gură, spunând Cum mă cheamă, iubito?, ca un star porno scârbos.

De fiecare dată când cred că ar putea fi un tip de treabă, el reușește să

mă contrazică. Slavă cerului că nu-mi place de el! Fiorul pe care l-am simțit după primul sărut a fost doar adrenalina de după concert. Nimic mai mult. Absolut nimic.

— Amy și cu mine ne ocupăm să reducem pagubele, zice iritată Claudia. Ai o întâlnire astăzi cu Katrina, să luați prânzul împreună...

— Katrina? o întrerup eu.

Ea pufnește enervată.

— Katrina Ford. Mama lui Oak.

Îmi cade fața. Astăzi iau prânzul cu mama lui Oak, care e ditamai vedeta? Oare oamenii ăștia ar muri dacă m-ar anunța din vreme despre astfel de lucruri?

— De... de ce? mă bâlbâi.

Claudia șuieră.

— Pentru că a venit momentul să ducem relația la un nivel superior. O întâlnire cu familia arată că tu și Oak aveți intenții serioase.

— Ea știe că avem o falsă relație?

— Nu. Asta înseamnă că trebuie să-i spui cât de mult îl iubești pe fiul ei. O să facem ca paparazzi să afle care este locul unde veți lua prânzul, ca să ne asigurăm că vor face câteva poze cu tine și Katrina. Asta s-ar putea să neutralizeze dezastrul cu limba.

— Va fi și Oakley acolo?

Înghit în sec, pentru că gândul de a o întâlni pe mama lui — să fim doar noi două — mă agită din cale-afară.

— Nu, o să mă asigur că el e azi la studio. Nu vreau poze cu voi doi cel puțin câteva zile. Vrem ca mai întâi lumea să uite faza cu limba.

— Doamne, a fost doar un sărut!

Încep să cred că toată lumea de la Hollywood e nebună. Și dacă Claudia se agită așa, W ce-o să mai zică?

Mă străduiesc să nu-mi fac griji pentru asta. W o să înțeleagă. Știe deja că toată povestea e de dragul spectacolului. Cel puțin, așa sper.

— Ba n-a fost doar un sărut. Trebuia să fii o fată cuminte. Nu o fată cuminte care devine fată rea!

Tresar. Claudia și cu mine citim, se pare, aceleași site-uri. Încerc să aduc din nou în atenție subiectul despre mama lui Oakley.

— Oakley știe că mă întâlnesc cu mama lui?

Claudia mușcă momeala.

— O să-l sun și o să-l anunț. N-ar trebui să fie o problemă. Și am vorbit deja cu Katrina — de-abia așteaptă să te cunoască.

În ureche mi se revarsă o cascadă de ordine.

— Poartă ceva drăguț și conservator. Nimic prea îndrăzneț. Puțin machiaj e OK, dar nu prea mult... Katrinei nu-i place să fie eclipsată. Ah, și nu cumva să pomenești de Dusty.

— Dusty? întreb prostește.

— Dustin Ford, tatăl lui Oak. Katrina își pierde mințile când cineva îi rostește numele. Amy îți trimite acum pe e-mail câteva subiecte de discuție. Într-o oră, te va lua o mașină.

Închide și, peste mai puțin de un minut, primesc un e-mail. Îl deschid pe telefon.

Nu aduce vorba despre faptul că ai terminat liceul mai devreme. K e sensibilă când e vorba de educație... ea s-a lăsat de școală la 16 ani, și-a luat bacul la 20.

NU POMENI NIMIC de tatăl lui Oakley.

Nu deschide discuția despre operații estetice — K e foarte sensibilă la acest subiect. Jură că nu s-a operat niciodată. Toate fac așa.

Nu discuta despre: politică, economie, copilăria ei (K a crescut într-o parcare de rulote — e sensibilă la subiect), ultimele ei două filme (eșecuri), mediu...

Casc ochii cât pot. Lista continuă la nesfârșit și ori sunt eu mai proastă decât credeam, ori aici nu e niciun subiect de discuție. Sunt înșirate doar lucrurile pe care n-ar trebui să le spun. Și sunt foarte multe.

Mă frec la ochi și încerc să nu țip de nervi. Se pare că mama lui Oakley e sensibilă la orice. Și de ce nu pot vorbi despre mediu? Are amintiri traumatizante legate de schimbarea climatică?

Telefonul îmi sună din nou și nu-l pot ignora, pentru că e Tyrese. Adică Oakley.

Mă întreb care Oakley e totuși la telefon — cel dulce și amuzant sau nesimțitul care mi-a băgat limba-n gură aseară.

— Claudia zice că te vezi azi cu mama.

— Bună și ție, mormăi eu.

Deci, nesimțit.

— E o zi minunată, nu crezi?

Îmi ignoră sarcasmul.

— Sunt sigur că va avea multe de spus despre fiul ei egoist și îngrozitor...

— De ce crede că ești un fiu îngrozitor?

— Pentru că am avut tupeul să solicit emanciparea legală la 15 ani.

Ah, frate! Uitasem că Oak a „divorțat“ de părinții lui. Nu-i de mirare că aceștia nu-l sună niciodată.

— De ce-ai făcut asta? întreb eu cu teamă, apoi mă pregătesc să se răstească la mine.

Dar nu se răstește.

— Pentru că aveam opinii diferite despre viitorul carierei mele. Mai exact, tata voia să-i pun capăt, iar eu n-am făcut-o, spune el plictisit. În orice caz, voiam să te avertizez. Sunt sigur că vei savura pălăvrăgeala ei răutăcioasă despre mine, dar fii puțin precaută, bine? De când sunt pe picioarele mele, mă sună de câteva ori pe an și atunci doar când are nevoie de ceva.

— OK, spun și fac o pauză. Ești sigur că nu mai ai nimic să-mi spui?

— Cum ar fi?

Ăăă... niște scuze?

— Nu știu... credeam că mai ai ceva de zis. Ceva legat de aseară, poate? subliniez eu, deloc inocent.

— Neah..., spune și apoi adaugă cu voce tăioasă. Dar tu ai să-mi spui mie ceva?

— Nu. Ar trebui?

— Păi, atunci înseamnă că am terminat discuția.

Închide înainte să-i răspund, lăsându-mă derutată și enervată. Oare chiar crede că a fost mișto ce a făcut aseară? Știu că trebuie să joc un rol în fața camerelor, dar asta nu-i dă dreptul să-mi bage limba pe gât și să facă și mișto de mine pe tema asta.

Și m-a sunat ca să mă avertizeze să nu cred ce spune maică-sa? De când îi pasă ce cred eu?

Ah, și de ce nuanța aceea amară și supărarea din glasul lui mi-au făcut inima să doară? Are viața la care oamenii simpli pot doar visa. N-are nevoie deloc de compasiunea mea, mai ales după tâmpenia aia de-aseară — Cum mă cheamă? Pentru care nici măcar nu și-a cerut scuze!

Oftând, mă duc la dulap și caut ceva „drăguț și conservator“ de îmbrăcat. În cele din urmă, aleg o rochie galbenă, lungă până la genunchi, cu floricele verzi pe poale, și o jachetă de jeans. Mă holbez cu jind la perechea mea de Vans, apoi aleg o pereche de cizme maronii până la gleznă. După care renunț la cizme și mă încalț cu Vanșii. Nu-mi pasă dacă e o gafă că-mi pun tenișii la rochie. Am preferat mereu confortul în detrimentul modei.

În timp ce mă pieptăn, unul dintre gemeni își vâră capul pe ușa camerei mele. Cred că e Shane, dar sunt prea atentă la coafură ca să mă uit la el.

— Te vezi cu Oak? mă întreabă el entuziasmat. Vine să te ia?

Hm... Acum îi spune Oak?

— Nu, mă duc să iau prânzul cu mama lui. Vine o mașină să mă ia.

Dezamăgirea i se citește pe față. Mda, e Shane. Spencer se pricepe mai bine să-și ascundă sentimentele.

— Ah! Bine. A zis când mai trece pe-aici?

Niciodată, dacă ar depinde de mine. Una e să mă prefac că am o

relație cu Oakley în public, altceva e să vină la mine acasă. Aici e refugiul meu.

— Nu, răspund eu.

— Dar o să ne ducă la prietenul lui, da? La cel cu rampa în curtea din spate?

Mă încrunt, pentru că habar n-am despre ce vorbește. Așa că îl întreb:

— Ce tot spui acolo?

— A zis la telefon ieri...

— Când ai vorbit cu el la telefon? fac eu.

— *Ieri, repetă Shane. Puțină atenție, Vaughn. Nu-i așa de greu.*

Mare șmecher!

— Oakley te-a sunat? De ce?

Dă din cap cu entuziasm.

— Voia să știe cum merg plăcile, dacă le-am pus roți. I-am zis că da, apoi i-am spus că e păcat că nu mai poate merge în parcuri de skating, că ne-ar fi putut arăta mie și lui Spence niște mișcări. Atunci el a spus că e prieten cu un skater profesionist care are rampă acasă la el și poate-l va întreba dacă ne putem duce la el cândva să ne dăm cu placa.

Shane termină povestea dintr-o suflare. Sunt din nou derutată. Oakley nu a pomenit nimic de faptul că a vorbit cu fratele meu mai mic.

— Poți să-ți aduci aminte data următoare când te vezi cu el? mă imploră Shane.

— Da, sigur, zic eu, pentru că mă bucur să-l văd pe Shane atât de entuziasmat.

Gemenii s-au închis în ei după moartea mamei și a tatei, Shane mai mult decât Spencer, așa că în mare parte sunt foarte recunoscătoare. Dar mă și întreb ce fel de joc joacă acum Oakley.

Șoferul lui Oakley mă duce la un mic bistro de pe Rodeo Drive. Se numește Wicker Garden. L-am căutat pe Google pe drum și am aflat că

e cel mai în vogă loc unde-și iau prânzul celebritățile. Se pare că e faimos pentru salata Caesar cu kale și pentru că e locul unde Paul Davenport a cerut-o în căsătorie pe Hallie Wolfe. Sunt niște actori faimoși a căror căsnicie a durat cam cât durează să-ți aducă mâncarea la Wicker Garden.

Îmi șterg palmele umede de rochie, ajungând la podiumul hostessei.

— Ăăă... bună, îi spun tipei elegant îmbrăcate. Sunt Vaughn Bennett. Trebuie să mă-ntâlnesc cu... ăăă... Katrina Ford?

Nu credeam că voi scoate în viața mea aceste cuvinte pe gură.

— Pe-aici!

Mă conduce pe sub o arcadă albă acoperită de iederă, care e făcută, cred, din răchită. Wicker Garden încearcă să se ridice la nivelul numelui pe care-l poartă. Toate mesele de-aici dau senzația că sunt izolate, datorită ghivecelor imense cu ferigi și frunzelor de palmier răspândite prin toată curtea. Dar nu e deloc un loc privat — sunt vreo zece fotografi care stau dincolo de balustrada ce separă bistroul de stradă.

Știu că-mi fac poze, așa că mă străduiesc să stau cu umerii drepți și să am o expresie neutră. Nu vreau să apar cocoșată în vreo fotografie sau să mă prindă din vreun unghi ciudat când mă scarpin pe obraz, iar mâine să citesc că iubita lui Oakley Ford se scobește-n nas!

Katrina Ford sare de pe scaun când ajung la masa ei. Poartă niște pantaloni negri mulați, o bluză tot neagră, largă, care-i accentuează oarecum zveltețea, cercei rotunzi de argint și pantofi cu toc cui roșu. Mă holbez la ea, pentru că, față-n față, e și mai frumoasă. Ochii îi sunt de aceeași nuanță de verde ca ai lui Oakley, dar coama ondulată de păr este un pic mai deschisă la culoare.

— Vaughn! strigă ea, apoi mă trage într-o îmbrățișare neașteptată.

Miroase a parfum scump.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc!

Îi zâmbesc șovăielnic.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, doamnă Ford.

— Spune-mi Kat.

Mă trage de mână.

— Te rog, ia loc. Toată dimineața am așteptat momentul ăsta, de când m-a sunat Claudia, din partea lui Oak. Zicea că moare de nerăbdare să-i cunosc noua iubită.

Mă încrunt. Asta i-a zis Claudia? Că Oakley voia să ne întâlnim?

Mă așez vizavi de ea, simțindu-mă vinovată. Un chelner îmbrăcat tot în negru se repede să ne ia comanda de băutură. Eu cer o Cola, iar Katrina... o mimosa.

— Ar fi fost frumos să mă sune el, recunoaște ea, împreunându-și mâinile pe fața de masă apretată.

Are unghii lucioase, perfecte, de parcă tocmai ar fi venit de la manichiură.

— Dar înțeleg. Hollywood, așa-i? Totul se face prin intermediul agenților și al PR-ului, chiar și discuțiile între o mamă și fiul ei.

Zâmbește cu nonșalanță, dar ochii îi rămân triști.

Senzația de vinovăție se înrăutățește. E evident că o deranjează faptul că n-a sunat-o Oakley. Eu știu de ce n-a făcut-o — habar nu avea de întâlnirea asta de la prânz decât după ce a fost anunțat. Claudia a pus-o la cale fără să-i ceară aprobarea.

Dar nu-i prea pot spune mamei sale una ca asta.

Chelnerul se întoarce cu băuturile și apoi ne ia comanda de mâncare.

— Ia salata Caesar cu kale, mă îndeamnă Katrina. E divină!

Bleah! Kale e atât de scârbos.

— Dar o salată Caesar normală? întreb eu ezitând. Cum ar fi cu salată? Asta aveți?

Chelnerul ridică din sprânceană.

— Noi nu servim salatele cu salată. Nu avem decât kale.

De două ori bleah! Mă uit repede pe meniu.

— Aș vrea un sandviș cu curcan și avocado, vă rog.

— Cu brânză de capră sau brie?

— Ăăă... Brie.

Prețurile nu sunt trecute pe meniu și sunt îngrozită brusc de faptul că poate am comandat un sandviș de 100 de dolari, dar mama lui Oakley nu pare să-și facă griji.

— Sună senzațional, îi spune chelnerului. Vreau și eu la fel.

După ce pleacă, ea îmi surâde și spune:

— Povestește-mi despre tine, Vaughn.

Iau la repezeală o gură de Cola.

— Ah! Păi, tocmai am absolvit liceul în primăvară...

Rahat! Am încălcat deja una dintre reguli. Încerc repede să schimb subiectul, dar Katrina îmi ia vorba din gură.

— Bravo ție! zice ea și nu pare deloc supărată. Trebuie să fii foarte deșteaptă.

Mă înroșesc.

— Mă bucur, zice ea cu sinceritate. Fiul meu are nevoie de o fată inteligentă. De cineva cu capul pe umeri, spune, după care se întristează. Oak e prea impulsiv, nu ia mereu cele mai bune decizii. De la mine a moștenit asta.

— Serios?

Dă din cap, apoi bea toată băutura dintr-o înghițitură.

— Sunt extrem de spontană. Din punctul meu de vedere, e singurul mod în care trebuie să-ți trăiești viața. Ți-a spus Oak că m-am măritat cu Dusty când aveam 17 ani?

Minunat, un alt subiect interzis a fost atins. Nu știu ce să fac. Claudia și Amy mi-au spus clar că nu e cazul să vorbesc despre tatăl lui Oakley, dar ea a adus vorba. Ar fi nepoliticos din partea mea să nu răspund, corect?

— Nu, nu mi-a spus, răspund și fac o pauză. Supertânără.

De vârsta mea, de fapt. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă mărit

acum. Desigur, eu nu-mi pot imagina nimic despre viitorul meu, deci nu e deloc relevant.

Katrina râde.

— Sunt sigură că ți se pare că eram tânără, dar trebuie să-ți amintești că, la acel moment, lucram deja de zece ani. Mi-am început cariera la șapte ani.

Corect, asta cred că știam.

— În meseria asta te maturizezi repede, continuă ea. Eram practic de vârstă mijlocie când l-am cunoscut pe Dusty. S-a întâmplat la filmările singurei pelicule pe care am făcut-o împreună.

Vârstă mijlocie la 17 ani? Frate, ce dur e Hollywoodul!

Îi face semn chelnerului și-și comandă și al doilea cocktail. Mă cam deranjează că nu-i mulțumește, dar sper să-i lase un bacșiș enorm.

— Oak s-a născut când aveam 20 de ani.

Ridic din sprâncene. Uau! Are 39 de ani? Arată mult mai tânără. Nu aduce vorba despre chirurgia estetică, îmi ordon.

— Am 32 de ani.

Îmi face cu ochiul, iar eu strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs.

— Și nimeni n-a făcut vreodată calculele ca să-și dea seama că asta ar fi însemnat că aveai 13 ani când ai născut?

— O, Vaughn, zice ea, zâmbind din nou. Matematica de la școală și cea de la Hollywood sunt două lucruri foarte diferite.

Izbucnesc în râs, iar ea mă imită. Nu mă așteptam să-mi placă atât de mult de ea, dar chiar așa este. Îi place să zâmbească și să râdă, iar entuziasmul ei e molipsitor. Sunt conștientă de prezența fotoreporterilor care ne fac poze de pe trotuar, dar Kat nu-i bagă în seamă. Cred că dacă ai fost actriță trei sferturi din viață, zgomotul camerelor foto e aproape inexistent.

Mă concentrez asupra Katrinei și descopăr că e ușor să ignori lumea de afară când te distrezi atât de bine. De asemenea, îmi vine ușor să ignor că iau prânzul cu o femeie pe care am văzut-o doar în reviste și la cinematograf.

Când ne sosește mâncarea, savurăm sandvișurile în timp ce Katrina îmi povestește despre Oakley când era mic. Îmi spune că, atunci când Oak era bebeluș, ea și tatăl lui au fost de acord să-și programeze filmările pe rând, astfel încât unul dintre ei să fie mereu acasă cu fiul lor.

— Dusty n-a respectat însă înțelegerea, zice ea, cu o scânteie de furie în ochi. Omul ăla e dependent de muncă. Filmări una după alta în misiunea lui de a câștiga un Oscar. În cele din urmă, a trebuit să angajez o bonă, pentru că numai așa reușeam să muncesc și eu.

Mestecă lent, întristându-se.

— Poate că de-asta o fi cerut Oak să fie independent? Poate că mă pedepsea că nu am fost acasă tot timpul pentru el? M-am luptat cu problema echilibrului între muncă și familie în filmul Working Mom. L-ai văzut?

Înainte să apuc să răspund, își alungă tristețea și izbucnește într-un hohot efervescent de râs.

— Dar uită-te ce serioasă am devenit! Hai mai bine să-ți povestesc cum l-am prins pe Oakley cântând Backstreet Boys în fața oglinzii, când avea doar șapte ani!

Întâlnirea trece zburând. O ador pe mama lui Oakley. Nu e cea mai bună mamă din lume, dar e clar că e mândră de fiul ei și nu încetează să vorbească despre discurile și premiile acestuia. Ba chiar îmi arată poze cu el pe telefon. Pe ecran e un instantaneu cu Oakley întins pe un șezlong. Nu zâmbește, dar pare fericit. Pare, de asemenea, mai tânăr — 16 ani, poate.

— Poza asta a fost făcută acasă la mine, în Malibu, spune ea când vede că mă holbez la ecran. Acum câțiva ani, adaugă, după care face o pauză. N-a fost pe-acolo de multă vreme. De când a fost lansat Roadside Manners.

Un alt film al Katrinei Ford pe care nu l-am văzut. Îmi doresc foarte mult s-o îmbrățișez, dar chiar dacă aș crede că pot face asta fără să intrăm amândouă în pământ de rușine, nu apuc s-o fac. Telefonul începe să-mi vibreze în geantă, bâzâind la fiecare mesaj primit.

— Ah, scuze. Te superi?

Fac semn, stânjenită, spre poșetă. Katrina flutură relaxată din mână.

— Vezi cine te caută, drăguțo.

Scot telefonul și mă uit la ecran. Mă încrunt când văd vreo 10 mesaje de la W. O privesc scurt pe Katrina, dar aceasta se uită la propriul telefon, tastând cu unghiile ei lăcuite, așa că încep să citesc pe furiș mesajele de la W.

Trebuie să vorbim.

Pe bune, nu ignora faza asta.

Sună-mă!

Chestia asta nu-mi pică bine. Dacă-ți pasă, o să mă suni și o să-mi explici ce naiba se întâmplă. M-am săturat să tot aud despre tine de la oamenii de-aici. M-am săturat să-ți bați joc de mine.

Mi se pune un junghi în stomac. Voiam să-l sun, mai devreme, și să-i explic totul, dar m-a distras Claudia, apoi Oakley și acum Katrina. Și deși pricep ce l-a scos din sărite — a văzut fotografiile cu mine sărutându-l pe Oakley și e ofticat —, W știe că nu are voie să-mi scrie așa ceva. Exact asta îi spun, într-un mesaj pe care-l tastez plină de furie.

N-ar trebui să ne dăm mesaje.

Să sperăm că dacă-mi fură cineva telefonul și vede ce am scris, o să creadă că voiam să spun că n-ar trebui să ne dăm mesaje pentru că ne-am despărțit, nu din cauza unui contract de confidențialitate care ne obligă să n-o facem.

Nu primesc reacția dorită. În loc să se potolească, W pur și simplu mă sună. Apăs atât de furioasă pe butonul „Ignore“, încât Katrina ridică privirea, îngrijorată.

— Totul e-n regulă? întreabă ea.

Inspir profund.

— Da. Nu. E... fostul meu — mă împiedic de cuvânt — iubit, care-mi tot trimite mesaje. Cred că n-a trecut încă peste despărțire, zic eu tristă.

Ea îmi zâmbește atotștiutoare.

— Și pariez că nici persoana cu care te vezi acum nu-l ajută să treacă peste.

— Nu, nu-l ajută deloc.

Telefonul mai sună de șase ori până când îl închid de tot, dar senzația de prăbușire din inima mea nu dispare.

Trebuie să dezamorsez bomba numită W înainte ca ea să explodeze în fața tuturor.

20

EA

Katrina insistă să mă ducă acasă cu mașina. Îi accept oferta pentru că, da, transportul privat îl bate pe cel public la orice oră, dintr-o mie de motive, deși m-am plâns de el odată lui Oakley. În mașinile particulare nu stă lângă tine nimeni care miroase a șosete purtate la ora de sport și nici nu trebuie să te oprești din minut în minut ca să coboare o sută de oameni înainte ca tu să ajungi la destinație.

— Va trebui să mă ajuți să organizez, primăvara asta, ziua de naștere a lui Oakley, spune Kat.

Sunt un pic speriată de faptul că-și imaginează că Oakley și cu mine vom fi încă împreună la primăvară. Conform contractului, vom fi, dar mă întreb ce o fi spus ca să-și convingă mama că relația noastră va rezista atât de mult.

— Ah, sigur.

— Ce crezi că i-ar plăcea să facă?

Să înregistreze cu King.

— Ar trebui să-i organizăm o zi de naștere retro, cu jocuri de copii, cum ar fi baba-oarba, și să avem o piñata cu o grămadă de bomboane, glumesc eu.

Lui Oakley nu i-ar plăcea deloc chestia asta. Katrina face ochii mari.

— Ah, e perfect. Hai să facem așa.

— Nu! Glumeam, protestez eu, dar Katrina deja vorbește la telefon cu cineva, spunându-i că trebuie să rezerve o sală de petrecere la Montage. Pe bune, Katrina. Glumeam doar. Cred că lui Oakley i-ar plăcea...

Caut ceva mai potrivit pentru un tip de 19 ani, apoi îmi dau seama că Oakley nu e un tip obișnuit de 19 ani, care în curând va împlini 20. Probabil că el vrea stripteuze și fete care sar din tort. Gândul ăsta mă face să mă încrunt furioasă. Sper că nu le distrează pe alte fete cât

timp trebuie să fie iubitul meu.

Fordul Escalade se oprește în fața casei mele, iar șoferul Katrinei dă ocol mașinii și mă ajută să cobor. Îmi reprim un oftat și cobor.

— Parc de skating. I-ar plăcea să meargă la un parc de skating, zic eu, pentru că gândul la torturile cu stripteuze e scârbos, dar nu cred că mă aude.

— Katrina! Vaughn!

Pe stradă e un fotoreporter, ieșit pe geamul mașinii sale. Ne-a urmărit? Doamne, ce dubios! Katrina nici măcar nu reacționează la zbieretele lui. E ca și cum, pentru ea, el nu există.

— Te sun, draga mea.

Îmi trimite bezele, fotoreporterul o prinde în poză, iar eu o iau la goană până la ușa de la intrare.

Minunat! Va trebui să-i povestesc lui Oakley toată tărășenia, deși... ar fi amuzant să-i văd mutra când va ajunge la sindrofia lui de 20 de ani și ne va găsi cu pălării de petrecere și jocuri de copii.

Poate că n-o să-i spun. Poate o să păstrez secretul și apoi o să mor de râs. De fapt, dacă o să-i spun ideea mea Claudiei, probabil că o să-i placă la nebunie planul acesta echilibrat.

Zâmbesc larg când mi-l închipui pe Oakley împleticindu-se și dând cu o coadă de mătură într-un ponei din papier mâché. Katrina probabil că va umple piñata cu monede de aur sau cu bancnote de 100 de dolari, dar tot ar fi caraghios. Și și-ar lua răsplata pentru că a fost atât de nesimțit cu mine aseară.

Că veni vorba de nesimțiți... Pornesc telefonul și-l sun pe W în timp ce urc la mine în dormitor. Răspunde după primul apel, ceea ce-mi spune că aștepta să-l sun.

— De ce nu-mi răspunzi la mesaje? întreabă el.

— Pentru că nu trebuie să ne dăm mesaje. Aș putea avea probleme dacă se dovedește că am păstrat legătura. Ți-am mai spus asta.

— Și asta e în contract? mă ia el la mișto. Există prevederi exacte acolo și despre săruturile cu limba sau ăsta e un bonus pe care l-ai primit pentru că acum o arzi cu Oakley Ford?

Pulsul mi se accelerează și simt că intru în panică.

— Nu-i chiar așa...

— Fie povestea asta cu Ford e un truc de publicitate, fie mă-nșeli, zice el tăios.

— Știi bine ce e.

Nu e cel mai grozav răspuns, dar nu pot să spun mai multe, pentru că mi-e teamă că va apărea Jim, cu un ciocan în mână.

— Da... da, sigur. Totul e o prefăcătorie, nu? spune și înjură cu furie. Să știi că nu pare deloc o prefăcătorie. În pozele alea zâmbești! Și în poza în care te linge de parcă ai fi un cornet cu înghețată, îl strângi de brațe. Și ce e cu postările alea pe Twitter?

W recită câteva dintre Tweeturile schimbate de mine cu Oakley după întâlnirea de la înghețată.

— Nu mi se pare că sunteți doar prieteni, V!

— Nu e nimic între noi, insist eu.

— Știi cum arată chestia asta la școală? Băieții se uită la mine ca la un cretin. Fetele cred că sunt un mare ratat. Azi-noapte eram la o petrecere și toți colegii mei de cameră se cuplaseră. Sunt gagici peste tot, și eu? Eu stau într-un colț, cu scula-n mână, pentru că iubita mea, care ar trebui să se giugiulească cu mine, se sărută cu un bou în fața camerelor foto!

Mi-l imaginez făcând deja spume. Și ce pot să spun? Are dreptate. Dacă ar fi fost invers, aș fi fost superofticată de fiecare dată când aș fi văzut o poză cu W și falsa lui iubită. Mi-ar fi venit tare greu să cred că nu era adevărat. Când mă uit la fotografiile alea, nu mi se pare că urăsc viața sau că-l urăsc pe Oakley. Par... fericită și entuziasmată.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Urmează o pauză.

— Și mie îmi pare rău.

— Pentru ce?

Dar știu deja, chiar înainte de a rosti vreun cuvânt. Știu din cauza nuanței de vinovăție din glasul lui, amestecată cu un soi de triumf. În

loc să răspundă, tace din nou. Apoi trage o înjurătură.

— Uite, trec diseară pe la tine. Vorbim atunci despre asta, bine?

Nu vreau să vorbesc despre asta. Eu... O, Doamne, nu vreau să știu. Cu toate astea, mă trezesc zicând:

— Spune-mi acum.

W e încăpățânat.

— Nu. Vreau să te văd. Termin cursurile la 6:00. Plec spre tine imediat după aceea și ajung pe la 8.

E doar ora 3:00! O să mă facă să aștept cinci ore ca să-mi spună lucrul îngrozitor pe care îl are de mărturisit? Cine face așa ceva?

— Te rog, spune-mi acum, îl implor.

— Trec pe la tine mai târziu, e tot ce-mi răspunde.

Apoi închide.

Îmi petrec restul zilei și mare parte a serii făcându-mi griji pentru vizita lui W. Paisley vine de la muncă și mă găsește ghemuită în pat, uitându-mă la niște poze pe laptop. Derulez pe ecran fotografii cu mine și W, din liceu. Cele care mă făceau odinioară să zâmbesc nu au același efect în seara asta, indiferent cât aș încerca să mă concentrez asupra amintirilor frumoase.

— Te simți bine? mă întreabă sora mea, încruntându-se.

— Sunt bine, mint eu.

— S-a supărat W din cauza sărutului? ghicește ea.

Dau din cap nefericită. Paisley se așază lângă mine, pe pat. Mă mângâie pe păr.

— E mai greu decât îți imaginai că va fi, nu-i așa?

Dau de o poză de la plajă, cu W și cu mine. Mâna lui e pe talia mea și pare atât de fericit! Nu cred c-o să mai văd vreodată zâmbetul ăsta pentru mine.

— Cred că s-a cuplat cu altcineva azi-noapte, la o petrecere.

Închid laptopul trântind capacul.

— Vine să-mi spună ceva, pentru că și lui îi pare rău.

Buzele lui Paisley se crispează. Nu știu dacă s-a supărat că l-am invitat pe W pe-aici sau pentru că el m-a rănit. Probabil că amândouă câte un pic.

— În afara cazului în care nu are și el o relație inventată, atunci chestia asta nu e mișto.

— Dar e corect să fiu mânioasă pe el? ripostez eu, sfâșiată între vinovăție și furie. Pentru că l-am sărutat aseară pe Oakley de-adevăratelea.

Sau, mai bine spus, el m-a sărutat.

— Asta e slujba ta. E ca și cum ai fi actriță și ai juca un rol.

— Dar W nu știe asta.

Paisley mă mângâie pe creștet.

— Te cunosc. Știu că ai încercat să-i explici cât ai putut fără să încalci acordul de confidențialitate, iar W e destul de inteligent ca să pună informațiile cap la cap. Dacă te-a înșelat nu e vina ta, oftează ea. Acum o s-o sun pe Claudia și o să-i spun că încalci regulile, pentru că te iubesc și știu că ți-e greu, dar nu-l poți chema aici fără permisiunea Claudiei. Nu sunt camere foto afară... deocamdată.

Îmi împreunez mâinile. Urăsc chestia asta, dar știu că Paisley are dreptate. De câte ori a mai trecut W pe-aici, Claudia a aranjat câte un eveniment de PR pentru Oakley, ca toți ziariștii să-l urmeze pe el, nu pe mine.

— Ești OK? întreabă Paisley.

— Sigur.

Cobor din pat, pentru că dacă rămân în camera mea ca să jelesc nu voi rezolva nimic.

— O să fac o prăjitură. Ai vreo preferință? Red Velvet? Molten Lava?

Sora mea zâmbește și se gândește la variante.

— Ce zici de prăjitura ta cu lapte?

— Tres leches? Pot s-o fac.

Prăjitura mă face să mă gândesc la altceva decât la W, la Oakley și la turnura complicată pe care a luat-o viața mea. Partea bună e că măcar nu-mi mai fac griji cu privire la viitor. Partea rea e că durerea de stomac o să-mi provoace un ulcer înainte să împlinesc 20 de ani.

Când iubitul meu, în cele din urmă, își face apariția, e ora 8:30 și nervii mei sunt extrem de întinși. Nu spune niciunul dintre noi nimic în timp de mergem la mine în dormitor și închidem ușa. Preț de o clipă, stăm neclintiți, uitându-ne unul la altul.

W arată ca de obicei. Jeans, un tricou de rugby, tenișii și o șapcă întoarsă cu cozorocul la spate. Dar zâmbetul lui răutăcios lipsește, iar în ochi i se citește răceala.

După câteva secunde, se trântește în pat, lucru pe care știe bine că-l urăsc. Mie îmi place ordinea, iar el face mereu dezordine, însă mă simt vinovată pentru atât de multe lucruri, încât n-am tupeul să-i spun să se ridice din pat și să se așeze pe scaun, ca un om normal. Iritată, îmi trag scaunul de la birou.

— Te rog, vrei să-ți iei încălțările de pe cuvertura mea?

— Ah, deci Oakley Ford te poate săruta franțuzește, dar eu nu pot să mă urc cu tenișii la tine-n pat?

Cred că trecem direct la subiect. Minunat! Suspin.

— Uite, încep eu. Știu cât de greu ți-a fost. Și mie mi-a fost greu.

El pufnește, iar eu mă încrunt.

— W!

— Scuze, zice el și pare rușinat, deși încă este ofticat.

— Și mie mi-a fost greu, repet. Nu-mi place ce trebuie să fac, chiar dacă sunt cu Oakley Ford.

Simplul nume al lui Oakley îl face pe W să se încrunte.

— Și știu că pare că ne distrăm foarte bine împreună. Știu că pare ceva real. Dar nu e.

— Dar pozele de la club? mormăie el. Gura lui lipită de a ta părea destul de reală, Vaughn.

— Știu. Dar ți-am spus că vor fi niște săruturi inofensive.

— Inofensive? repetă el, trecându-și mâinile prin păr. Știi cât de nasol e să-mi văd iubita sărutând un alt tip? Un tip faimos? Măcar îți pasă că mă afectează?

— Sigur că-mi pasă.

Nu pare să mă audă, pentru că vorbește mai departe.

— Nu știu cât de mult mai pot face asta. A trecut doar o lună și nu-mi pot imagina cum mai pot rezista încă 11.

— Știu, spun cu tristețe. Dar e vorba de noi, W. Noi suntem mai puternici împreună decât separați, mai ții minte?

Trăsăturile aprige i se relaxează treptat.

— Chiar nu-ți place de el?

Îmi trag picioarele sub mine, pe scaun.

— Îmi place de el.

Când W mijește ochii, ridic iute o mână.

— Ca prieten.

Ca prieten? Când s-a întâmplat asta?

— Nu e cum credeam. Adică da, uneori e răsfățat și alteori e un dobitoc. Dar e talentat și muncitor și... singur.

W se strâmbă.

— Singur? Da, sigur.

— E adevărat sau cel puțin așa cred. Are o viață grea. Dacă ai petrece un pic de timp cu el, în lumea lui, ai rămâne mirat de cât de puțină intimitate are. Nici măcar nu știe dacă prietenii lui îi sunt prieteni pentru că-l plac sau pentru că vor ceva de la el. E un lucru care-l izolează foarte mult, spun și oftez obosită. Uneori mi-e milă de el.

Milă de el? Asta e tot ce simți?

Ahhh... Mi-aș dori să reduc la tăcere acea voce.

W tace. Multă vreme. Cred că trece un minut întreg de tăcere.

— W? zic eu șovăielnic.

El își ridică lent privirea spre ochii mei.

— Nu voiam s-o fac, dar s-a-ntâmplat.

Inima mi se oprește în piept.

— W...

E aproape un avertisment, pentru că... pentru că nu pot asculta așa ceva. Dacă o spune cu voce tare, nu știu dacă-mi voi putea reveni vreodată.

— Azi-noapte la petrecere..., spune, dar imediat tace.

— Nu trebuie să-mi spui, izbucnesc eu.

— Ba trebuie! Acolo era o fată. Am băut cam mult.

Palmele îmi sunt atât de transpirate, încât trebuie să mi le șterg de genunchi.

— Nu trebuie să aud așa ceva, mormăi eu.

El se apropie de mine.

— Băieții mi-au aruncat toată noaptea niște ocheade ciudate. Și atunci a apărut ea. Era sumar îmbrăcată. Jur, n-aș fi făcut nimic dacă n-ar fi fost pozele alea. I-am văzut limba. În gura ta.

Scoate dezgustat un sunet. Simt că-mi dau lacrimile.

— Îmi pare rău.

— Tu te gândești la mine când pozezi pentru gunoiul ăla și când toți prietenii noștri văd fotografiile? Pentru că azi-noapte, când fata aia se suise pe mine, eu mă gândeam la tine și mi-aș fi dorit să fii acolo, dansând cu mine, în locul ei. Voiam să fii tu cea pe o sărutam, nu fata aia.

— Ah, W, nu!

Lacrimile mi se preling pe obraji. Una era să-l suspectez pe W că m-a înșelat, dar când l-am auzit confirmându-mi bănuiala m-a durut mai

tare decât mi-aș fi imaginat.

— De ce?

W se întinde să mă prindă de mâinile mele reci și asudate.

— Nu voiam, îți jur. N-aș fi sărutat-o deloc dacă n-ar fi fost fotografiile alea. Își ținea mâinile în părul tău. Voi doi vă giugiuleați, iar eu arătam ca un fraier. M-a enervat la culme.

Încerc să mă retrag, dar strânsoarea lui e prea puternică.

— Și aseară mi-am dat seama de un lucru.

Strâng din dinți.

— Ai avut o revelație în timp ce sărutai o necunoscută?

— Exact.

Nu-mi sesizează sarcasmul.

— Dacă vrem ca între noi lucrurile să meargă, avem nevoie de o legătură mai puternică decât cea pe care o avem deja.

— Dar te iubesc.

Cuvintele astea n-au sunat niciodată mai jalnic.

— Spui asta, dar tot îmi ascunzi ceva.

Se întinde și-mi șterge lacrimile cu degetul mare.

— Trebuie să ducem relația la un alt nivel. Am avut foarte multă răbdare. Alți tipi te-ar fi presat, dar eu niciodată. Noaptea balului, o mai ții minte? M-am oprit când mi-ai cerut să mă opresc.

După o grămadă de proteste și de rugăminți și după ce mi-ai spus că suntem singurii care ne oprim, dar da, te-ai oprit. Îmi trag degetele învinețite dintre ale lui și-mi masez fruntea. Vrea să-i fiu recunoscătoare că s-a oprit, iar asta... mă scoate din minți.

Și faptul că se folosește de sărutul meu cu Oakley drept scuză să mă înșele – asta mă face să mă înfurii și mai tare. Dar am și eu problemele mele. Nu pot să neg că atunci, cu Oakley, în mașină, după întâlnirea de la înghețată, am simțit lucruri pe care le simțisem numai în prezența lui W.

— De ce toată lumea pe care o cunoaștem face sex, și noi nu? zice și sare în picioare, apoi se apleacă peste scaunul meu. Colegii mei de cameră au făcut toți sex azi-noapte. Cu niște fete pe care nu le cunoșteau. Gagicile alea de la facultate nu sunt așa bățoase ca tine. Și ele, cu siguranță, nu se pupă cu alții, pentru ca pe mine să mă refuze. Aș fi putut să mă culc cu fata aia azi-noapte, dar n-am făcut-o.

Scrâșnesc din dinți.

— Uau, mulțumesc că te-ai abținut, W. Vrei să-ți dau niște fursecuri pentru că nu te-ai culcat cu ea? Pentru că doar ai sărutat-o?

— Da. Dacă-l săruți pe Oakley Ford — cu limba —, atunci eu vreau de la tine ceva mai mult.

— Nu e o competiție.

— Deci vrei să-mi spui că nu te culci cu mine?

Pare extraordinar de dezgustat, de parcă i-aș fi refuzat cea mai rezonabilă cerere din lume.

Presiunea îmi întoarce stomacul pe dos. Caut o cale de scăpare și, ca și cum o forță mai presus de mine s-ar îndura de mine, se aude soneria de la intrare. Sar de pe scaun.

— Trebuie să răspund la ușă.

— N-are decât să răspundă Paisley, spune rece W.

— E la duș.

Arunc minciuna peste umăr, în drum spre ușă. Ca să fiu sinceră, habar n-am ce face Paisley, dar am nevoie de un moment să-mi revin.

Din păcate, W mă urmează, ceea ce mă face să-mi vină să urlu de nervi. Am nevoie de... distanță, la naiba! Trebuie să-mi adun gândurile și să-mi dau seama ce simt în legătură cu discuția pe care tocmai am purtat-o.

S-a sărutat cu altcineva.

La fel ai făcut și tu...

Da, dar sărutul meu era regizat! Nu era real.

Așa să fie?

Sunt la o distanță de două secunde de un urlet. N-am fost atât de derutată în toată viața mea, iar faptul că simt în ceafă răsuflarea lui W mă face să mă simt încordată și agitată.

Ajungem în holul de la intrare, unde mă slăbește puțin. Se sprijină de perete, cu brațele încrucișate și cu o expresie morocănoasă ațintită spre mine.

Deschid ușa și dau de Oakley la mine pe verandă.

— Ah, chițăi eu. Ce cauți aici?

Înainte să apuce să spună ceva, din spatele meu se aude glasul plin de mânie al lui W.

— Oh, la naiba, nu!

21

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Parcă e un gunoi în pozele astea!

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 ESTE un gunoi. Nu știu ce vede Oak la ea.

1doodlebug1 @Oaksgirl69 Crezi că sărută bine? @OakleyFord_stanNo1

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 ăăă, DAAAAA!!! Cel mai bine!!!!!!

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 De unde știi??

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 pt că așa pare. Câtaaaaa limba în pozele alea!

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Fata aia nu-l merită.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 nup.

— Ce mama dracului caută ăsta aici? mârâie dobitocul din spatele lui Vaughn. L-ai invitat la tine?

Mă uit ba la Vaughn, ba la dobitoc, întrebându-mă exact același lucru. Ce caută el aici și de ce l-a invitat pe la ea?

— Nu, nu l-am invitat eu, zice ea.

Cuvintele ei sunt ca o lovitură de cuțit în inimă. Când te gândești că am trecut pe la ea în seara asta ca să-mi cer iertare!

— Și nu e momentul potrivit, adaugă Vaughn, întorcându-se spre mine. Tocmai aveam treabă...

Fac pariu că așa era. Îmi înăbuș furia, dar nu știu de ce sunt atât de ofticat. Când am intrat în povestea asta, știam că are un iubit. Am făcut mișto de boul ăsta de mai multe ori. Dar una e să știu că există și alta e sa-l văd cu ochii mei.

Băiețașul ăsta e la ea în casă. Probabil că aveau o seară romantică înainte să apar eu. Poate că i-am întrerupt chiar când făceau sex.

Îmi vine să vomit. La naiba cu toate astea! N-ar fi trebuit să vin aici, ci pur și simplu să ignor sentimentul de vinovăție care m-a ros toată ziua, de când i-am închis telefonul în nas lui Vaughn. Dar fusese imposibil de ignorat. Mama m-a sunat la câteva ore după ce a luat prânzul cu Vaughn și n-am auzit-o niciodată lăudând atât de mult pe cineva. Am ascultat-o bătând câmpii despre cât de isteață, dulce și drăguță e Vaughn, iar asta n-a făcut altceva decât să învârtă cuțitul în rană și mai adânc, m-a făcut să mă simt și mai rău în privința felului în care am chinuit-o ieri, la ieșirea din club.

Am venit la ea pregătit să-mi cer scuze, dar acum, când iubitul lui Vaughn și cu mine ne ucidem practic din priviri, simt că eu sunt cel care merită niște nenorocite de scuze.

— Nu auzi bine? întreabă rece W. A spus că avem treabă.

Nu știu de ce, dar nu mă clintesc din loc.

— Poate o să aștept până când terminați.

Doamne! Ce tot spun aici? Nu vreau să fac asta. Dar dobitocul ăsta scoate din mine tot ce am mai rău.

— Ba nu, o să te duci să-ți sui fundul în limuzină sau chestia cu care ai venit până aici. Nu mai e la dispoziția ta, cretinule.

— W! strigă Vaughn.

— Stai așa, îi plătești tu salariul acum? îl întreb și îi zâmbesc ironic, în ciuda faptului că replica lui m-a durut.

— N-am de ce. Vaughn nu trebuie plătită ca să fie cu mine.

— W! țipă Vaughn, exasperată, apoi inspiră profund și mi se adresează. Trebuie să pleci, spune ea, cu un glas tremurător, care mă

tulbură.

— Da. Cum vrei. Plec.

Deschid ușa cu un gest nervos, dar mai arunc o șopârlă.

— Bucurați-vă de restul serii. Se pare că ai tras lozul norocos, iubito.

Apoi dau buzna afară, ignorând protestele lui Vaughn și amenințările lui W și mă întorc spre Escalade. Mutra lui Ty e un portret al revoltei, iar asta mă face să zâmbesc larg.

— Totu-i în regulă?

— Are treabă, mormăi eu. Hai să mergem!

— Unde mergem?

Mă întind după telefon. Caut în agendă până găsesc tovarășul perfect pentru seara asta.

— Ai chef să te faci praf? îl întreb pe Luke.

— Întotdeauna.

Din glasul lui nu ghicesc dacă e surprins sau nu că l-am sunat.

— Ne vedem la The Head și după aia ne-ntoarcem la mine acasă.

— Excelent plan, fratele meu! Ajung în 20 de minute.

Ty clatină dezaprobator din cap, dar schimbă imediat direcția pentru că e plătit ca să mă protejeze, nu să mă contrazică. Nu știu de ce, chestia asta mă face să mă simt mai rău, dar ăsta e adevărul. E oare cineva în viața mea care să nu fie trecut pe statul meu de plată?

— Femeile sunt complicate, a zis el.

— Tu ești singur, Ty, îi reamintesc.

— Pentru că femeile sunt complicate.

Și cele de care-ți place sunt angajatele șefului tău, îmi vine să-i spun, dar după ce am urlat la Vaughn, nu mă mai simt în stare să vorbesc. Mă cuibăresc pe banchetă, gândindu-mă la nesfârșit la dezastrul care tocmai s-a întâmplat.

Nu știu ce m-a înfuriat mai tare — faptul că Vaughn avea o întâlnire cu boul ăla sau că nu l-a contrazis când tipul a spus că eu nu eram altceva pentru ea decât un job. Ce mama dracului a pățit? Își dă oare seama câte gagici ar fi în stare să ucidă ca să fie cu mine? Dacă aș vrea, aș dezvălui adresa clubului și câteva mii de fete ar rade locul din temelii încercând să ajungă la mine.

Până ajungem la The Head, mă las pradă furiei. Ty oprește mașina.

— Mă duc să-i spun managerului că ești aici.

— Nu. Merg în paralel cu coada, insist eu.

Am nevoie... de ceva. De o baie de mulțime. Ty se încruntă.

— E mult prea periculos.

Dar, ca un bun angajat ce este, își cunoaște limitele. Nu-mi spune nu, pentru că nu se cuvine. Sar din mașină și trântesc portiera. Ty mi se alătură pe stradă, înjurând. La început, nu observă nimeni că mă îndrept spre intrare.

Dar, în timp ce trec pe lângă oameni, șoaptele se stârnesc ca un val zgomotos. Ăsta e Oakley Ford? Doamne sfinte, cred că e Oakley Ford. Roagă-l să facem o poză! O fotografie. Oakley! Oakley! Oakley!

Mâinile lor se întind după mine. Paznicul de la ușă e pe poziție, ținându-i la distanță pe oamenii de la coadă. Fetele încep să sară peste frânghii.

Ce mama dracului a fost în capul meu?

Măresc pasul și apoi îmi dau seama că nu voi ajunge la ușă dacă nu fac ceva. Mă opresc, mă întorc spre mulțime și ridic o mână.

— Intru în club și sper să ne vedem înăuntru.

Oamenii se bulucesc spre mine. Ty mă prinde de mână și mă trage în club.

— OK, n-a fost cel mai bun moment al meu, recunosc eu, trecându-mi o mână prin păr.

Ty îmi evită privirea, încercând să-și ascundă iritarea că e nevoie să dădăcească un dobitoc ca mine.

Mă întreb dacă ar trebui să-l anunț că îndatoririle sale de dădacă de-

abia au început, pentru că am de gând să mă fac pulbere în seara asta.

Dar nu! O să-l las să afle chestia asta de unul singur.

EA

— Deci acum vine, pur și simplu, la tine acasă, pentru o partidă scurtă?

W e livid când ne înfruntăm în living, la două minute după plecarea furioasă a lui Oakley. Are obrajii aproape purpurii, iar vena de pe frunte e gata să-i pocnească dintr-un moment în altul.

Vreau să-i zic să nu mai urle, pentru că sora și frații mei sunt la etaj, dar nu pot scoate nicio vorbă. Sunt împietrită, nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. De ce a venit Oakley aici? De ce i-am lăsat pe el și pe W să se încaiere așa?

— Răspunde-mi!

Tresar din cauza acestui ordin violent. Inspir scurt și mă uit în ochii iubitului meu.

— N-a venit pentru vreo partidă de sex.

— Atunci de ce a venit? Cât de des trece pe la tine? întreabă W cu amărăciune.

— Niciodată. N-a fost niciodată aici, ba nu, a mai fost o dată. A fost aici o singură dată, dar a fost o întâlnire de PR. Toți agenții erau și ei aici. În afară de asta, nu a mai venit niciodată aici, spun și răsuflu. Uite, nu știu de ce a venit Oak aici, dar...

— Ah, îi spui Oak acum? Și asta e trecut în contract?

Nici nu-mi dădusem seama că i-am spus așa.

— Nu, e doar...

Doamne, acum ce fac, mă apăr?

— Toată lumea îi spune așa.

— Chestia asta e o joacă pentru tine? se răstește W.

— Nu, sigur că nu...

— Ce-i povestești despre mine?

Întrebarea lui mă derutează.

— Nimic. Nu vorbim despre tine.

Ochii lui W scot flăcări.

— Deci te prefaci că nu ai un iubit? Că nu exist? Asta faci când nu ai în jur camere de filmat? Ce, ți-e rușine cu mine?

Ahhh! Îmi vine pur și simplu să țip până mă dor plămânii. Răstălmăcește tot ce spun. Dacă nu vorbesc despre el înseamnă că l-am uitat. Dacă vorbesc, îl trădez.

— Despre ce vorbiți atunci? întreabă W.

Înghit în sec.

— Prostii. Tâmpenii.

— Cum ar fi? insistă el.

— Nu știu. Muzică. Părinți mei. Părinții lui.

— Deci chestii despre care discutam și noi. Chestii de cuplu.

El rânjește.

— Și tu-mi spui mie că totul e o prefăcătorie și că încă mă iubești, corect?

Îmi masez ușor fruntea. Fiecare cuvânt rostit de W e o acuzație. Îmi vin la gură doar vorbe furioase. De genul: Cel puțin Oakley nu mă presează să facem sex. Cel puțin el nu vede asta drept o competiție. Cel puțin el nu sărută alte fete. Dar nu spun nimic din toate astea, pentru că, spre deosebire de W, eu nu rostesc primul lucru reprobabil care-mi vine în cap.

— Îmi torni numai prostii, fumegă W. Îmi strici primul an de facultate, îți dai seama de asta? Sunt de râsul curcilor. Mă trezesc dimineața și oamenii vorbesc numai despre cum Oakley Ford i-o trage iubitei mele. Ai idee cum mă afectează chestia asta? Cum crezi că mă simt, fiind tipul pe care gagica l-a părăsit pentru un rock star?

— Ce contează ce cred ceilalți? întreb disperată. Mai ții minte după ce au murit mama și tata, când am avut momentul ăla îngrozitor și jenant, când am început să plâng la școală și a trebuit s-o zbughesc din încăpere? Lumea începuse să spună despre mine că sunt nebună, iar tu mi-ai spus că nu are nicio importanță ce cred ei. Contează doar părerea oamenilor pe care-i iubești.

Încercarea mea de a rezona cu el eșuează.

— Păi, îmi iubesc prietenii, se răstește W. Și părerea lor e că sunt un ratat sadea. Și nici măcar nu le pot spune adevărul din cauza porcăriei pe care am semnat-o.

Mă sufoc de nervi.

— Am semnat-o amândoi și n-avem ce face în privința asta. Jim Tolson ne va ucide dacă...

— Ah, despre Tolson vorbim acum? mă întrerupe ironic W. Minunat, hai să vorbim despre Tolson. De ce mama naibii îi ia atât de mult timp să mă contacteze cu privire la emisiune?

Încremenesc.

Ah, rahat!

Oi părea eu convingătoare pentru paparazzi când îl sărut pe Oakley, dar nu-l pot păcăli pe tipul cu care mă văd de doi ani.

W se apropie imediat, mijind suspicios ochii.

— Ce-mi ascunzi? Lui Tolson nu i-a plăcut emisiunea?

— Nu, zic eu repede. Nu e vorba că nu i-a plăcut. Doar că...

Nici n-a văzut-o. Îmi înghit această mărturisire îngrozitoare.

— Doar că ce? insistă W.

Căcat. Căcat.

Poate că W are dreptate. Poate că sunt cea mai nasoală iubită de pe planetă. Cum altfel s-ar explica faptul că am uitat cu desăvârșire să-i trimit lui Diamond filmarea făcută de W?

— N-a apucat să se uite la ea, mint eu neconvingător.

Foarte neconvingător, pentru că W se prinde imediat. Îmi dau exact seama când îi pică fisa. Trăsăturile sale devin mai severe. Buzele i se crispează, privirea i se întunecă.

— Nu i-ai dat filmarea.

Vorbește încet la început, aproape meditativ, dar nu trece mult și furia lui iese la suprafață și dă pe dinafară.

— La dracu', nu i-ai dat-o, nu-i așa?

Furia lui mă face să mă dau înapoi.

— Vaughn, se aude un glas șovăielnic de pe scări.

E Paisley, care pare mai îngrijorată decât oricând.

— Lasă-ne dracului în pace, Paisley! strigă W.

Mormăi îngrozită:

— Nu vorbi așa cu sora mea!

— Vorbesc cu ea cum vreau eu!

Acum tremură, de parcă furia i-a afectat capacitățile motorii. Privirea lui mă arde atât de intens, încât mi-e teamă că o să mă transform în cenușă.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut una ca asta, Vaughn!

Mă chinui să respir.

— Am... am uitat. Îmi pare atât de rău, W! Mi-a ieșit din cap...

— Ți-a ieșit din cap? explodează el. Cariera mea, viitorul meu... ți-au ieșit din minte? Ești o mincinoasă, pricepi? Faci o mulțime de promisiuni despre orice. Îmi spui cât de mult mă iubești. Îmi spui c-o să mă ajuți să ajung la televiziune. Dar toate sunt numai aiureli. Și știi ceva? S-a terminat!

Se repede spre ușă, apoi se oprește. Se întoarce și-mi aruncă o privire încruntată și repetă, ca să-mi intre bine în cap.

— Am terminat-o cu tine!

Nu voi ști niciodată cum de am reușit, dar mi-am stăpânit lacrimile.

Mă uit fix la el, fără să clipesc, fără să mă mișc, până când, în cele din urmă, iese valvârtej din living.

Atunci izbucnesc în plâns, rememorând revoltată în minte toate lucrurile oribile întâmplate în seara asta.

W răstindu-se la Oakley.

Oakley țâșnind ca din pușcă.

Furia lui W din cauza sărutului meu cu Oakley.

Mărturisirea lui W că fotografiile l-au făcut să se sărute cu o fată oarecare.

Și de-abia când aud pornind motorul mașinii lui W, îmi dau seama că nu avea cum să vadă pozele azi-noapte.

Au fost publicate online de-abia azi-dimineață.

22

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 E la The Head!!! Ești din sudul Californiei, corect??? DU-TE!!

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Nu am permis de conducere!!!

Ty mă conduce spre zona VIP de la etajul clubului, croindu-și agresiv drum printre oameni. Paznicul de la ușă ne recunoaște imediat și deschide panoul din spatele lui.

Salonul VIP de la The Head e mult mai discret decât altele. O oglindă care se poate transforma într-un panou transparent este, practic, zidul dintre oamenii așa-zis importanți și restul lumii. Putem să-i urmărim pe indivizii normali ca și cum ar fi animalele dintr-o grădină zoologică.

În realitate, noi reprezentăm marea atracție și toată lumea a plătit ca să ne vadă pe noi dându-ne în spectacol... ca niște maimuțe. Mă trântesc pe un fotoliu de catifea, iar Ty își ocupă poziția în spatele meu. În ciuda faptului că deocamdată nu am voie să beau alcool, mă trezesc cu un pahar de whisky chiar lângă mine, înainte de a mă gândi să comand.

— Hei, Oakley, se aude un glas nerăbdător. Te superi dacă mă așez?

Mă uit la tipa nou-venită îmbrăcată într-o rochie scurtă și mulată, încălțată cu pantofi cu toc cui și având o coafură perfectă. Fruntea îi lucește discret, poate că tipa a transpirat la dans, poate are emoții fiindcă stă de vorbă cu mine. Am văzut fete care au leșinat doar pentru că se uitau la mine.

— Aștept pe cineva.

Încerc să vorbesc pe un ton prietenos, dar eșuez. Ea tresare și mai încearcă o dată.

— Pot aștepta cu tine.

Mă întreb ce să-i răspund, când îmi bâzâie telefonul. Îl scot crezând că poate e Vaughn, care vrea să-și ceară scuze. O să i le accept cu finețe și o să trimit mașina după ea. Putem să... Ah, la naiba, e Luke.

Ajută-mă, frate! Cretinii ăștia nu mă lasă să intru.

Probabil că Ty i-a spus paznicului să fie megaatent, iar el probabil că a înțeles: numai gagici bune.

— Scuze. Trebuie să-mi recuperez prietenul, îi zic fetei.

Stă acolo ca o statuie în timp ce eu mă duc spre ușă, încremenită de uimire că am vorbit cu ea.

Vezi, Vaughn, o grămadă de gagici ar vrea să fie în locul tău. Fata asta e atât de uluită, că nici nu se poate clinti din loc.

— E cu mine, îl anunț pe paznic, ridicând telefonul ca să-i arăt o poză cu Luke.

— Doar eram precaut, îmi spune tipul cu ceafă groasă.

— Hei, Oak, ai început să petreci fără mine? spune Luke dând buzna pe ușă.

Vreo zece oameni se agită în urma lui, băieți și fete. Paznicul ridică din sprâncene, întrebându-mă dacă și oamenii ăia trebuie să intre. Dau din umeri. E Luke. Știam în ce mă bag când l-am chemat.

— Credeam că prietena aia a ta ți-a tăiat bilețele și le-a vârât la ea în rucsac.

Luke mă salută ca de obicei, bătând pumnul cu mine și trăgându-mi una frățește pe spinare.

Mă enervez când aud cum o insultă pe Vaughn, apoi îmi amintesc ce face ea acum și, mai ales, cu cine.

— Neah. N-aveam chef, pur și simplu.

Nici acum nu am chef, de altfel. Muzica, acțiunea, fetele nu mă interesează deloc și-mi dau seama chiar înainte ca Luke să comande prima sticlă de Cristal de 1 000 de dolari că totul e o greșeală.

Chelnerii aranjează rapid o zonă cu fotolii pentru noul meu anturaj. Mai sunt și alte celebrități aici. Recunosc o actriță de televiziune și câțiva tipi faimoși pentru comediile lor de acțiune, dar toți la un loc nu au strălucirea pe care o am eu. De aceea, personalul de la The Head se pune în cap pentru mine.

Mă așez pe un fotoliu din margine și-l las pe Luke la mijloc, căci, deși mi s-a părut că am chef de companie, acum îmi dau seama că e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

O fată — nu-i cunosc numele pentru că n-am fost deloc atent când Luke a făcut prezentările — îmi atinge brațul pentru a mia oară în ultimele zece minute.

— Nu sunt interesat, răspund eu, pe un ton mai tăios decât aș fi dorit.

Vizavi de mine îl văd pe Ty încruntându-se și-mi domolesc tonul, când zăresc expresia uluită a fetei.

— Scuze. Pur și simplu... am o seară mai proastă, OK? Și am și iubită.

O iubită care în acest moment are o seară romantică alături de iubitul ei.

Ridic o mână și strig:

— Mai vreau un pahar. Repede!

Ty se încruntă și mai tare. Ce naiba, nu e dădaca mea! Băutura continuă să vină într-un flux constant și nesfârșit. Simt că mă destind.

De ce aș fi încordat, la urma urmei? Aici sunt fete de toate felurile. E ca un magazin cu dulciuri. O să iau o roșcată, o brunetă și două blonde. Puneți-le la pachet și trimiteți-le la Marmont. Unul din bungalowuri e perfect. Intrare privată. Nimeni nu vrea să mă trezesc cu imaginea terfelită.

Râd amar.

— Ce-i așa de amuzant? întreabă cineva de lângă piciorul meu.

Când s-a aglomerat atât de tare aici? Sunt oameni peste tot. Jur că sunt mai mulți oameni în acest salon VIP decât sunt în încăperea principală din club. Pentru că au rămas fără scaune, fetele s-au instalat pe podeaua murdară pe care probabil oamenii au scuipat, au borât, s-au pișat. Dar ar sta și într-o groapă cu șerpi dacă asta înseamnă că se pot lipi de piciorul meu.

— Nu e nimic amuzant.

Și ăsta e adevărul adevărat. Un băiat îmi pasează un joint. Iau un fum și expir un nor de fum. Aștept să-și facă efectul și să mă însenineze, să-mi ridice greutatea de pe piept, dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Mai trag un fum, apoi fumez țigara până la capăt.

— Frate, ăsta era un hașiș de calitate.

— Are de unde să facă rost, îi asigură Luke.

Am de unde să fac rost? Ah, da, fac rost de bani, fete, pentru că am un anumit statut. Însă nu sunt capabil să am o relație cu o persoană reală. Nu sunt destul de bun pentru ea.

Dintr-odată, toată scena mi se pare scârboasă și, dacă mai rămân aici un minut, o să-mi explodeze capul.

— Eu mă car.

Luke protestează.

— Credeam că mergem la tine acasă.

Are mâna încolăcită în jurul unei tipe cu buricul gol — cu bluză scurtă și cu jeanși cu talie joasă. I se văd chiloții. Și dacă e majoră, eu îmi înghit fesul!

— Cu altă ocazie.

Luke protestează până când Ty scoate un portofel și aruncă niște bani pe masă. Asta îl face pe Luke să tacă imediat. O să înceapă să bată câmpii din clipa în care eu voi pleca. Spunându-le tuturor că nu pot funcționa fără el și că el e liantul care ține trupa unită.

Ty mă scoate pe ușa din spate a clubului, dar acolo sunt și mai mulți fotoreporteri. Simt că se mișcă mai lent decât în mod normal, ca pedeapsă că am venit aici. Pasiv-agresiv, așa faci, Ty?

Paparazzi îmi aruncă diverse întrebări.

— Unde e iubita ta?

— S-a terminat?

— S-a săturat de tine?

Întrebările se suprapun, amestecându-mi-se în cap, bătând ca niște ciocane, făcându-mă să vorbesc fără să gândesc.

Nu prea știu ce să răspund, dar cred că am spus ceva satisfăcător, de vreme ce toată lumea se oprește o clipă... un binecuvântat moment de tăcere. Apoi mă urc în SUV și Ty demarează.

Mă trezesc a doua zi de dimineață și găsesc șapte apeluri ratate de la Claudia. Rahat! Ăsta nu e niciodată un semn bun.

Când mă ridic în capul oaselor, durerea care-mi săgetează tâmplele e atât de puternică, încât mă face să mă prăbușesc la loc pe saltea. Mormăi tare, dar capul mă doare și mai tare. Frate, ce e cu migrena asta? N-am băut atât de mult aseară, la club, așa că nu știu de ce am ceața asta în cap...

Hașișul. Am uitat de hașiș.

Stomacul mi se strânge când văd numele Claudiei pe ecranul telefonului. Înseamnă că am făcut ceva azi-noapte. Ceva nasol.

Dar ce anume? M-am dezbrăcat? M-am culcat cu vreo tipă la întâmplare? Ah, rahat, mi-am înșelat de-adevăratelea iubita falsă? Nu, asta n-are cum să se fi întâmplat. Ty era cu mine. Nu m-ar fi lăsat să mă ating de altă fată.

În loc s-o sun pe Claudia, deschid netul pe telefon, întrebându-mă ce o să descopăr. Poate am borât pe pantofii vreunui fan? Asta n-ar dăuna așa mult imaginii mele.

Aștept să se încarce home page-ul, apoi intru pe unul dintre site-urile de divertisment.

Simt cum mi se pune un nod în gât. Titlul articolului principal este următorul:

Oakley Ford se ia de ex-ul noii sale iubite!

La naiba!

Parcurg rapid articolul, dar nu-mi amintesc să fi spus cuiva ceva din toate tâmpeniile astea. Se pare că totuși am făcut-o. Nu, niciun „se pare“ — e clar că am făcut-o. Există un link către un filmuleț de pe

siteul TMI. Apăs pe el, dau Play și mă văd imediat pe mine, drogat și beat, ieșind împleticindu-mă din The Head. Blițurile se declanșează, scoțându-mi în evidență ochii injectați. Paparazzi strigă după mine, dar eu merg înainte, cu capul lăsat în jos și cu o mână în dreptul feței.

Doar că unul dintre ei întreabă:

— S-a săturat de tine?

Iar eu fac cea mai mare tâmpenie de pe planetă. Mă opresc, mă întorc spre microfon și spun:

— *Să se sature? Faceți mișto de mine? Fostul ei iubit e un gunoi total. Acum are un bărbat adevărat... credeți că se poate sătura de așa ceva?*

Mă crispez, închid filmarea și arunc telefonul cât colo. Se izbește de perete, dar, din fericire, are o husă rezistentă tocmai pentru situații de-astea. Nu e prima oară când azvârl telefonul pentru o tâmpenie pe care am făcut-o și care a devenit ulterior știre de interes național.

Se aude o bătaie la ușă, urmată de:

— E totu-n regulă acolo?

Probabil că Ty a auzit telefonul meu izbindu-se de perete.

— E-n regulă! mă răstesc eu.

El deschide oricum ușa. Nemernic băgăcios! Cercetează din priviri încăperea, observă telefonul meu pe podea și spune:

— Presupun că te-a sunat Claudia.

— Dap, răspund și mă uit urât la el. De ce naiba m-ai lăsat să vorbesc aseară în fața lor, Ty? Știi că nu eram în toate mințile.

— Să te las? repetă el.

Lucru rar, Tyrese pare de-a dreptul ofticat pe mine.

— Frate, aseară îți pierduseși controlul. Te-ai răstit la toată lumea, ai fumat toate căcaturile pe care nu trebuia să le fumezi. Am încercat să te smulg din ghearele vulturilor. Uită-te la filmare din nou! Mai îndeaproape, de data asta. Sunt sigur c-o să vezi cum mă împingi de-acolo, ca un nesimțit, când încerc să intervin. Plod răsfățat ce ești!

Ridic din sprâncene.

— Plodul ăsta răsfățat îți plătește facturile, zic eu înțepat.

Pare jignit, iar eu mă simt imediat vinovat.

— Îmi cer scuze, mormăi eu. N-ar fi trebuit să spun asta. Sunt doar... mahmur și furios. Dar nu sunt furios pe tine, OK? Ai făcut tot ce ai putut.

Nu știu dacă-mi acceptă scuzele. Pur și simplu dă din cap, apoi iese fără să mai spună altceva.

Uite cum mai alung o persoană din viața mea! Grozav!

O sun pe Claudia. După ce urlă cinci minute la mine, discutăm despre declarația pe care trebuie s-o dau presei. Scuzele publice pe care trebuie să i le prezint boului de iubit al lui Vaughn. Nu-mi vine să cred că era aseară la ea acasă. De ce Vaughn mai e cu el?

Iar el de ce mai e cu ea? O lume întreagă crede că e iubita mea — cum poate tipul suporta așa ceva?

Simt un gust amar. Presupun că nu contează ce crede lumea. Contează doar ce crede Vaughn. Ce vrea Vaughn.

Și nu mă vrea pe mine.

Dar tot trebuie să îndrept relația cu ea, iar când Claudia pomenește de evenimentul caritabil la care trebuie să mă duc diseară și de care am uitat cu desăvârșire, îmi dau seama că e locul perfect unde-mi pot cere scuze de la Vaughn — un eveniment public unde nu mă poate plesni. Poate purta o rochie drăguță, poate asculta niște muzică mișto, poate savura mâncare bună. CF Society face întotdeauna spectacol.

Claudia îmi pune în program cât mai multe evenimente caritabile, de parcă faptul că dau bani de pomană îmi scuză comportamentul de dobitoc. Mă întreb dacă Vaughn va vedea lucrurile tot așa.

Dar când deschid subiectul, întrebând-o pe Claudia la ce oră să trimit mașina după Vaughn, ea spune repede:

— Nu, Vaughn nu vine diseară cu tine.

Scrâșnesc din dinți.

— De ce?

— De ce crezi, Oak? Pentru că e furioasă pe tine.

Simt o săgeată în stomac.

— Ai vorbit deja cu ea?

— Nu. Nu răspunde la telefon. Nici Paisley.

Glasul Claudiei devine și mai tăios.

— Deci, da, presupun că asta înseamnă că nu e deloc fericită că ți-ai bătut joc de iubitul ei.

— Mă bucur pentru ea. Încă lucrează pentru mine. Nu se poate sustrage de la un eveniment atât de important doar pentru că l-am insultat pe boul de iubitu-său.

— În mod normal aș fi de acord cu tine, dar Vaughn poate fi imprevizibilă. N-o să trimit la evenimentul ăsta, cu tine, o falsă iubită enervată. Cine știe ce-o să facă!

Claudia are dreptate.

— Bine. Deci când o s-o revăd?

— Dă-i câteva zile să se calmeze. Până atunci îți vei cere scuze public de la W, deci sunt sigură că asta te va ajuta.

— Bine, zic eu, descurajat. Trimite-mi declarația pe care vrei s-o recit...

— O, n-o vei face tu, spune ferm Claudia. Scriem noi declarația, ți-o trimit s-o aprobi și apoi o trimitem la ziare. Nu vei vorbi direct cu nimeni. În niciun caz după noaptea trecută.

Îmi convine chestia asta, nu-mi place deloc să vorbesc cu ziariștii.

EA

N-am mai fost părăsită niciodată.

Nici nu aveam cum, de vreme ce W a fost primul meu iubit adevărat. Dar tot e ceva îngrozitor. E oribil și sfâșietor și are puterea de a transforma o fată normală, cu picioarele pe pământ, într-o catastrofă ambulantă.

Ca o ratată desăvârșită, azi-noapte am plâns până am adormit. Am

ațipit suspinând. Apoi am visat. Vise oribile, în care W îmi arunca niște cărămizi în cap, în timp ce Oakley sărea în fața mea încercând să le facă să ricoșeze. La un moment dat, a început să cânte și cărămizile s-au oprit, suspendate în aer.

Ce s-ar mai distra un psihoterapeut pe tema asta! Eu însă sunt extenuată de cât m-am ferit toată noaptea de cărămizile alea nenorocite din vis.

Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, Claudia m-a sunat toată dimineața. În cele din urmă, mi-am închis telefonul, pentru că n-am chef să am de-a face cu ea sau cu Oakley sau cu oricare altă ființă pe ziua de azi. Nu vreau decât să mă ghemuiesc în leagănul din curte și să pretind că noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic.

Ușa din spate scârțâie din balamale. Tresar surprinsă când sora mea se așază lângă mine, ținând o farfurie pe care este prăjitura pe care a făcut-o aseară.

— Uite, spune ea.

— E 10:30 dimineața. E mult prea devreme pentru prăjitură, răspund neconvingător.

Mă ustură gâtul de cât am plâns. Mi-l masez, dar durerea nu-mi trece, pentru că e înăuntrul meu.

— Nu e niciodată prea devreme pentru prăjituri, zice ea zâmbind blând. Știu că-ți place mai mult să suferi mâncând înghețată, dar nu mai avem. Am mâncat-o eu pe toată săptămâna trecută.

— Pe bune?

Paisley ia o gură de prăjitură înainte să-mi răspundă.

— Da. Cred că m-am îndrăgostit de bodyguardul ăla drăguț al lui Oakley, așa că am mâncat o cutie întreagă ca să mă înveselesc. Dar și prăjitura își face treaba. Ia o gură! O să vezi!

Îmi întinde o furculiță încărcată, dar eu nu vreau.

— Te-ai îndrăgostit de Ty? chițăi eu surprinsă.

Bănuiam că-i place de el, dar să fie îndrăgostită? Serios?

— Bine, poate nu sunt îndrăgostită. Dar îmi place foarte mult de el.

— L-ai întâlnit o singură dată, subliniez eu, iar ea clatină din cap.

— Nu-i adevărat. Vine uneori pe la Diamond, recunoaște Paisley. Dar n-ar ieși niciodată cu mine, pentru că lucrez pentru fratele lui Jim și e prea stânjenitor pentru Ty. În plus, mă concentrez asupra carierei mele, deci n-ar avea nicio importanță dacă el mă place sau nu.

— Uau! N-aveam nici cea mai vagă idee.

Ea ridică din umeri.

— Îmi place de el și atât, iar de obicei uit până mă-ntâlnesc cu el din nou.

Mai ia o gură de prăjitură.

— Și, după cum am spus, dulciurile mă ajută.

— Pe mine nu m-a făcut niciodată o prăjitură să mă simt mai bine.

Mă gândesc la toate deserturile primite acasă după moartea mamei și a tatei. Niciunul nu mi-a alinat durerea. Singurul lucru care m-a consolat a fost prezența lui W.

— Nu-i adevărat! W e prăjitura ta. A fost prăjitura ta, se corectează ea.

— Adică mă-ngrășa și-mi dăuna sănătății? mormăi eu, pentru că amândouă știm că nu l-a simpatizat niciodată.

Paisley ia două îmbucături uriașe înainte de a lăsa farfuria jos.

— Te iubesc, Vaughn, știi asta, da?

Dau din cap că da, știu, dar nu vreau să discut cu Paisley despre asta acum. Ea n-a avut niciodată un iubit pentru că s-a concentrat mereu la viitor. Mie nu-mi place să mă gândesc la viitor. Eu vreau ca lucrurile să rămână la fel pentru totdeauna. Mama și tata la masă. Gemenii să rămână mici. W să mă țină de mână.

— Vinerea asta e grătarul de la școala gemenilor, zice ea când își dă seama că nu particip la această conversație. Vii, nu-i așa?

Răspund cu un mormăit care nu promite nimic.

— Claudia vrea să vii cu Oakley.

Acum scrâșnesc din dinți.

— Nu se va opri din sunat, să știi, spune Paisley, apoi face o scurtă pauză. Oakley a făcut ca toate animalele azi-noapte.

Asta-mi captează atenția.

— Ce a zis?

— Nu cele mai frumoase lucruri, recunoaște ea. A vorbit presei despre W.

O privesc tăios.

— Vorbești serios?

Ea dă afirmativ din cap.

— A zis despre W că e un gunoi. Și... ăăă... a insinuat că W nu e bărbat adevărat.

O, Doamne! Nu-i de mirare că și Claudia a luat-o razna.

— Lasă-mă să ghicesc... tu ești total de acord cu aceste afirmații, zic eu sarcastic.

Sora mea oftează profund.

— Vaughn...

— Ce este? Știm cu toții că-l urăști pe W.

— Nu-l urăsc!

— Ba da, îl urăști, spun iritată.

— Ba nu, nu-l urăsc! Ură e un cuvânt puternic. Eu nu-i urăsc pe oameni, spune ea, pe un ton ferm. Dar ai dreptate, nu-mi plăcea de el. Nu-mi plăcea de W pentru că nu se purta frumos cu tine. Doar că-i erai la îndemână.

— Nu-i adevărat, protestez eu.

— Ba da, este! Când anula întâlnirile cu tine în ultimul moment, ție nu-ți păsa. Când ai câștigat biletele alea la meciul cu Dodgers la tombola de la școală și el voia să meargă cu prietenii lui, i le-ai dat imediat. Ai purtat peste tot încălțările alea...

Arată acuzator spre perechea mea de Vans.

— Dar ale lui unde sunt? Știu că ai desenat și pe ele.

Mă împotrivesc dorinței de a-mi acoperi un picior cu celălalt.

— Uiți de câte ori a avut grijă de mine după ce au murit mama și tata. Sau de momentele în care m-a lăsat să rămân la el la cămin când era ocupat cu emisiunea lui de pe YouTube. Era acolo pentru mine.

— Era acolo, mă aprobă ea. W era, fizic, acolo, dar nu era acolo pentru tine, emoțional vorbind. Și, sincer, ai știut asta mereu. De-asta nici n-ai făcut sex cu el.

— Nu eram pregătită! strig eu la ea.

Se sprijină de spătarul leagănului, deloc speriată de țipetele mele.

— Și nu ai fi fost niciodată pregătită cu W.

— Pentru că sunt prea imatură? îi trântesc eu.

— Nu. Pentru că nu l-ai iubit vreodată pe W așa cum credeai, spune și mă prinde de mână. Nu că nu te-aș crede capabilă de o asemenea iubire. Spun doar că sentimentele pe care le aveai pentru W nu erau atât de puternice precum credeai.

Îmi retrag mâna.

— Pentru că nu m-am îndopat cu prăjitură?

— Pentru că W e un dobitoc egoist și tu ești mai supărată că ai pierdut o ancoră din viața ta decât că l-ai pierdut pe W.

Mă răsucesc și-mi cuprind trupul cu brațele. Nu-mi place deloc tonul ei demonstrativ.

Dar probabil că cel mai mult urăsc faptul că are dreptate.

23

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Crezi că l-a înșelat cu fostul?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 e proastă dacă a făcut-o

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 știu, nu-i așa?

Evenimentul se desfășoară la Wilshire. E un dineu elegant, urmat de o licitație discretă — toate câștigurile vor fi donate cercetării medicale — și apoi de un show al formației Deadhead Bloom. Nu știam că ei sunt capul de afiș. King le-a produs ultimul album, ceea ce înseamnă că e o șansă ca și el... rahat, să fie aici în seara asta.

Mi se face rău când îl zăresc la o masă din apropiere. N-aveam nici cea mai vagă idee că o să fie aici. Când vreau să-mi abat privirea în altă parte e prea târziu. Deja m-a observat.

Înclină ușor din cap și-mi zâmbește vag și politicos. Apoi se întoarce spre partenera lui, o femeie superbă îmbrăcată într-o rochie albă, de cocktail.

Oamenii de la masa mea fac cu toții parte din industria muzicii, dar pe niciunul nu-l cunosc foarte bine. Trei dintre ei sunt membrii unei noi și apreciate trupe masculine. La masă mai sunt câțiva manageri din domeniu și o brunetă într-o rochie roșie de mătase. În timpul cinei, scaunul ei se apropie din ce în ce mai mult de al meu, până când tipa îmi ajunge practic în poală. O ignor și vorbesc cu tipul din stânga mea, dar simt că se holbează la mine și, din când în când, încearcă să intervină în discuție.

— Oakley, cum merge treaba la noul album?

— Când ai următorul turneu?

— Ești la aceeași casă de discuri?

De fiecare dată răspund mormăind monosilabic, apoi mă întorc spre directorul executiv și mă prefac că mă interesează ce spune. Ceva despre strategiile de marketing și despre utilizarea grupurilor de pe Facebook pentru a-ți construi o bază de fani online. Deși urăsc rețelele de socializare, știu cum trebuie să lucrezi cu ele, iar acest directoraș n-are nici cea mai vagă idee. Aș vrea să-i spun că, practic, Facebook e acum un dinozaur și că toată lumea e pe Instagram și Snapchat, dar e atât de absorbit de propriul discurs, încât îl las să bată câmpii la nesfârșit, pentru că e un bun tampon între mine și bruneta care se dă la mine.

Licitația trece repede. Singurul lucru pentru care licitez e o excursie la Paris, pentru că mi se pare că i-ar plăcea lui Vaughn. Nu câștig, dar nu-mi pasă. Probabil că oricum n-ar vrea să vină cu mine.

Apoi urmează o scurtă pauză, cât timp se pregătește trupa. Mă ridic de la masă, cu scuzele de rigoare, dar e un chin să părăsesc sala. Oamenii mă tot interceptează, iar eu zâmbesc, dau din cap și repet la infinit același lucru:

— E grozav, dar trebuie să ajung la toaletă.

Merg până la ușile franțuzești care duc spre o mică terasă. Nu sunt sigur că avem voie să ieșim aici. Zona pentru fumat este în curtea interioară principală, dar mie nu-mi pasă că mă aflu într-un loc interzis. Sunt Oakley Ford. Și am nevoie de o pauză de la toți acești oameni și de la pălăvrăgeala lor neîncetată. Simt că mă sufoc.

Nu sunt fumător, dar acum mi-aș dori o țigară. La cât sunt de norocos, cineva cu un obiectiv telescopic de vizavi mi-ar face o poză trăgând dintr-un „cui de coșciug“ la un eveniment legat de bolile pulmonare și apoi voi deveni băiatul de pe posterul campaniilor antifumat și ale pericolelor pe care le presupune celebritatea.

Când aud pași în spatele meu, îmi înăbuș un oftat și mă întorc cu teamă. Mă aștept s-o văd pe brunetă sau poate pe altă tipă care m-a zărit strecurându-mă afară, dar e King. Iese ținând în mână ceva care pare a fi un joint, cred totuși că e o țigară rulată, pentru că are o aromă dulceagă.

— Nu știam că fumezi, zic eu.

— Din când în când, spune el, ridicând din umeri. Mă folosesc de asta ca scuză să scap de conversația cu o mulțime de oameni necunoscuți.

Zâmbesc pieziș.

— Ar trebui să faci ca mine, zic, arătându-i palmele goale. Nu mai inventa scuze. Ieși și gata!

— Mda, mă gândeam eu că tu nu inventezi scuze. Tu faci ce vrei și spui ce vrei, nu-i așa, copile?

Mă copleșește un val de rușine. Am senzația că se referă la filmarea în care-l desființez pe W și care a umplut internetul. Ca să-mi confirme bănuiala, spune:

— Deja ai cucerit-o pe fată, Oakley. Nu e nevoie să învârți cuțitul în rana fostului ei iubit.

Îmi este tot mai rușine, plus că am senzația de vinovăție și de regret, și mi se pune un nod în gât.

— Am dat-o în bară, recunosc eu.

— Dap.

— Doar că... și asta nu e o scuză, spun grăbit. Nu vreau să spun că e în regulă ce am făcut. Dar... ei au un trecut, frate. Doi ani de relație.

— Da, majoritatea oamenilor au. Un trecut.

— Eu, nu.

Glasul mi se frânge, iar stânjeneala mă copleșește. Sunt dintr-odată ca un băiețaș prepuber. Nu știu de ce omul acesta mă face să mă simt atât de nesigur și de vulnerabil. Și Vaughn mă face să mă simt la fel.

— N-am ieșit cu nimeni mai mult de câteva săptămâni, mă trezesc mărturisind. N-am avut nicio relație lungă, ca să avem timp să avem propriile glume sau să încheiem fiecare fraza celuilalt. Genul de relație când ajungi în acel punct în care poți citi gândurile celuilalt, spun, apoi ezit preț de o clipă. Ea a trăit toate astea cu fostul ei iubit.

King dă din nou din cap.

— Eram gelos, mormăi eu.

Asta îl face să chicotească ușor.

— Da, așa e. Mai ai mult până te vei maturiza, Oak. Cu toții suntem geloși.

Ochii mi se aprind de uimire.

— Mda, chiar și eu. N-am avut nicio nominalizare la Grammy timp de trei ani. Sunt cântăreți cu care aș vrea să lucrez, dar care nu vor să lucreze cu mine. Toți sunt invidioși sau geloși. Așa procesezi tu această gelozie. S-o accepți și să-ți alimentezi energia creatoare e una. Să te îmbeți și să fumezi la ieșirea dintr-un club, înjurând un puști care nu se poate apăra e cu totul altceva. Care dintre variante te transformă într-un nemernic îngâmfat?

Știu că are dreptate. Și, cu cât vorbește mai mult, cu atât mă demoralizez mai tare. Văd cum se evaporă orice șansă de a lucra cu el. Dar apoi mă ia prin surprindere.

— Ai dat-o-n bară. Dar... știi ceva? Ai recunoscut.

Mă privește trist.

— Sunt sigur că presa va da totul uitării când echipa ta de PR va da publicității scuzele tale sincere față de fostul iubit al domnișoarei Bennett.

Obrajii mi se încing. Știe că nu eu îmi scriu comunicatele, iar asta mă face să mă simt și mai rău.

— Vrei sfatul meu? mă întreabă el nonșalant.

Doamne, cât de mult îl vreau!

— Te rog, îi zic, aproape implorându-l.

— Toate emoțiile astea volatile ale tale? Gelozia și furia, și timiditatea ta? Să nu le pierzi niciodată! Mai mult de-atât, direcționează-le spre muzică. Înțelegi ce zic?

Dau ușor din cap.

— Da, cred că da.

Vine spre mine și mă bate pe umăr.

— Ne mai vedem pe-aici.

Îl privesc îndepărtându-se și, când aud primele acorduri de chitară acustică, mă întorc în grabă la masa mea și mă așez ca să-i ascult pe Deadhead Bloom. Nu e chiar genul meu de muzică, dar nici nu sună rău.

Ascult trei cântece, apoi dispar. Claudia a spus că nu trebuie să stau

până la sfârșit și nici nu cred că se aștepta cineva s-o fac. În plus, am donat deja jumate de milion pentru cauza asta.

Ies cu Ty din hotel prin holul principal. Afară așteaptă o mulțime de ziariști, dar zona e împărțită astfel încât să-i primească pe invitații la gală. Nu trebuie decât să rămânem pe partea noastră și avem cale liberă până la mașină.

— Oakley!

— Oakley, aici!

— Ai ceva de comentat despre declarația ta de azi-noapte?

Simt cum șovăi.

— Doamne, frate, tu nu te-nveți minte niciodată? murmură Ty în barbă.

Dar am învățat. Nu sunt drogat, nu sunt beat și nu sunt copleșit de gelozie. Mă simt umil după discuția cu King.

Îmi scot ușor mâinile din buzunare și mă apropii de mulțimea înnebunită. Îmi trec privirea peste oceanul de microfoane până când îl găsesc pe cel care aparține celui mai cunoscut ziar online. Mă opresc în fața Samanthei Wright de la Channel 9.

Blonda pare uluită, probabil pentru că sunt celebru că fug de la evenimente fără să discut cu presa. Desigur, asta nu-i oprește pe ziariști să mă fotografieze făcând tâmpenii și să scrie oricum despre mine.

— Cum a fost concertul? mă întreabă Samantha.

Surâd.

— E-n plină desfășurare. Mă doare puțin capul, de-aia am plecat mai devreme. Sper ca oamenii de la CF Society să mă ierte.

— Sunt sigură că se bucură că ai venit ca să susții o cauză atât de nobilă.

— O cauză senzațională, o corectez eu. Mi-aș fi dorit să nu vin aici cu o astfel de mahmureală. Am făcut niște lucruri reprobabile seara trecută, am petrecut mai mult decât era cazul.

Pare absolut șocată de ceea ce se petrece. Nu cred că se aștepta să fiu

atât de sincer în privința petrecerilor, mai ales având în vedere vârsta mea.

— Da, părea că ai avut o noapte grea, spune ea plină de tact, apoi face o pauză.

Văd cum încearcă să formuleze următoarea întrebare. Nu știe dacă ar trebui să întrebe despre remarcile mele idioate cu privire la W... dar dacă tot am deschis eu subiectul mahmurelii, n-are cum să scape ocazia. Mi se face milă de ea și spun:

— Da, m-am distrat pe cinste, Samantha. Aproape că mi-am pierdut iubita din cauza asta.

Ridică din sprâncenele ei perfect pensate. Ceilalți paparazzi roiesc în jurul nostru, vârându-mi microfoanele sub nas. Câțiva se uită urât la Samantha, care a tras lozul norocos. Înregistrările lor vor fi nasoale, iar a ei va fi limpede precum cristalul.

— Presupun că te referi la comentariile pe care le-ai făcut.

— Da, așa e, zic eu, privind cu sfială. Crede-mă, am fost certat pentru asta și merit. Ceea ce am spus despre fostul iubit al lui Vaughn a fost deplasat. Nu doar atât, ci și infantil, și total nepotrivit. Regret sincer cum m-am purtat și nu am nicio scuză. I-am tratat pe iubita mea și pe fostul ei prieten cu lipsă de respect, iar cuvintele mele jignitoare sunt mai degrabă o reflexie a propriei mele persoane și a faptului că trebuie să mă maturizez. Nu sunt suficient de bărbat.

Ea dă din cap cu fervoare.

— Le-ai cerut scuze?

— Lui Vaughn i-am cerut scuze, mint eu, dar plănuiesc să fac asta când ajung acasă.

Însă nu mă pot purta ca și cum relația noastră ar fi la ananghie, mai ales în fața acestor vulturi.

— M-a iertat. A înțeles că eram doar un barbar gelos, dar m-a pus să-i promit că nu mai fac așa. În ceea ce-l privește pe...

Fac o pauză, pentru că habar nu am cum îl cheamă de fapt pe W.

— Domnul Wilkerson? completează ea.

Așa îl cheamă pe W? Wilkerson? Pentru numele lui Dumnezeu!

— În ceea ce-l privește pe fostul iubit al lui Vaughn, spun eu mai departe, intenționez să-l sun și să-mi cer scuze. Ce am spus despre el nu e deloc adevărat. E un tip de milioane.

Bleah!

— El și Vaughn au un trecut comun. Au rămas în continuare buni prieteni, iar tipul gelos din mine trebuie să priceapă și să accepte lucrul ăsta. În orice caz — zic, afișând un zâmbet larg —, îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să discuți cu mine.

Apoi o salut scurt și mă duc spre Tyrese, care mă așteaptă retras. Clipește amuzat din ochi.

— Claudia o să...

Amuțește fără să-și ducă ideea până la capăt.

— Ce? îl întreb îngrijorat. O să mă omoare?

— De data asta, nu cred, spune el, scuturând uluit din cap. Cred c-o să-ți trimită un coș cu fructe, frate.

Urcăm în Escalade, iar eu pufnesc disprețuitor. Sincer să fiu, mă doare-n cot de tot ce crede Claudia despre treaba asta. Nu contează decât să mă ierte Vaughn. Și sper că mă va ierta, mai ales după ce va auzi ce declarație matură am făcut.

Sigur, cred în continuare că iubitul lui Vaughn e un cretin care n-o merită, și ce dacă? N-o s-o cuceresc scoțând în evidență defectele lui W.

O s-o cuceresc scoțând în evidență calitățile mele.

Mă simt total revigorat când Ty se îndepărtează de hotel. Mă trezesc dând din picior și bătând cu degetele în coapse. Sunt energizat, ca și cum trupul îmi e străbătut de un curent electric, care mă face să vibrez.

— Nu mergem acasă, îi spun lui Ty, care-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Unde mergem atunci?

— La studio.

Bat și mai frenetic cu degetele.

— Mă simt inspirat.

24

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Oakley e senzațional. Am văzut de o sută ori cum și-a cerut scuze. Îl iubesc la nebunie.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 și eu. la nebunie. Dovedește că e demn de iubirea noastră.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 vezi screenshotul@OakleyFord te-am iertat

Oakley Ford Verified @VeryVaughn Îmi pare rău

@OakleyFord Știu. Ca să știi, eu cred că ești un bărbat adevărat.

@OakleyFord_stanNo1 mulțumesc!!!!!!!!!!!! Ce drăguți sunt. Aș vrea să le pot vedea toate postările pe Twitter!

Vaughn se poartă ciudat. E tăcută și retrasă și a făcut o singură remarcă sarcastică întreaga seară, ceea ce-mi spune că n-au însemnat nimic scuzele mele publice că i-am făcut prietenul de rahat.

— Te distrezi? întreb când ne îndepărtăm de coada la grătar și mergem mai încolo, pe nisip, într-o zonă mai liniștită.

Avem farfuriile de carton pline cu hotdogi și salată de macaroane.

— Sigur, zice ea pe un ton neutru. Tu?

— Grătarul ăsta e grozav. E superdistractiv.

Și nu mint. Mi-a fost teamă de chestia asta toată ziua, de când Claudia m-a sunat, dis-de-dimineață, ca să mă anunțe că diseară mă voi vedea cu familia lui Vaughn. În primul rând, pentru că Vaughn și cu mine n-am mai vorbit de la toată tărășenia cu W, și, în al doilea rând, pentru

că mi se părea că să mergi la un grătar în scopuri caritabile la Școala Elementară Cardell Hills, unde învață frații mai mici ai lui Vaughn, va fi un veritabil dezastru.

Mă așteptam să fiu examinat în amănunt tot timpul, dar, spre uimirea mea, nimănui nu-i pasă că sunt aici. Grătarul se ține pe plaja El Segundo, dar școala a angajat paznici care să-i împiedice pe intruși să se strecoare la petrecere și să mănânce toată mâncarea. De parcă ar vrea cineva să se strecoare la evenimentul plicticos al unei școli. Lista de invitați e un amestec de copii din clasele 6-8, profesori și părinți. Toți cei de aici au fie sub 13 ani, fie peste 40.

Aici mă simt mai anonim ca niciodată și e cel mai plăcut sentiment din lume. Singurul lucru care m-ar face să mă simt și mai bine ar fi dacă partenera mea n-ar fi atât de ofticată, dar asta e vina mea.

Trebuie să încetez să mai fiu atât de nesimțit cu Vaughn.

Și trebuie să nu mă mai gândesc la cum ar fi s-o sărut din nou.

— Pasează-mi-o! Sunt liber! strigă unul dintre gemeni spre un coleg de clasă.

Mă smulg din vâltoarea gândurilor mele și mă întorc spre jocul de fotbal ce se desfășoară la vreo 90 de metri mai încolo. Spencer și Shane joacă în aceeași echipă, dar nu-i pot deosebi, pentru că amândoi poartă tricouri albastre și șorturi kaki. Dar Vaughn poate, pentru că strigă:

— Bravo, Spence!

Apoi îl încurajează zgomotos pe unul dintre cei doi băieți care înscrie un gol.

Mă bucur și eu, la fel face și Paisley, care stă la câțiva metri de noi, pălăvrăgind cu Ty. Sora lui Vaughn e atât de îndrăgostită de Ty, încât scena mă face să mustăcesc. Roșește și face ochii mari când el îi atinge brațul ca s-o ferească din calea unui grup de puști care trec în goană pe lângă ei.

Ty are o expresie ciudat de blândă în ochii lui întunecați când o apără. O, frate! Sentimentul e reciproc.

— Cred că sora ta și bodyguardul meu încep ceva romantic, îi zic lui Vaughn, sperând că un pic de bârfă o va scoate din depresie.

Și chiar reușește, într-un fel. Se uită la ei și zâmbește vag.

— Poate.

— E nasol că nu se poate întâmpla nimic între ei.

— De ce?

— Ty nu va ieși niciodată cu cineva care lucrează pentru Jim, explic eu. Ar fi prea haos dacă s-ar despărți apoi de ea.

— Paisley lucrează pentru fratele lui Jim.

— E cam același lucru.

— Poate nu se vor despărți. Poate se vor îndrăgosti și se vor căsători și vor avea zece copii și vor îmbătrâni frumos împreună.

Nota disperată din glasul ei mă face să mă simt stânjenit.

— Ești bine?

— Sunt bine, oftează ea. Totul e bine. Mănâncă-ți hotdogul și gata!

Iau o înghițitură, iar ea se întoarce să se uite la meciul de fotbal al gemenilor. Eu o privesc pe ea. Nu-mi place de Vaughn cea tăcută. Aș prefera să-i aud comentariile acide.

— Ce s-a întâmplat? insist eu.

— Nimic.

— E vorba despre tâmpeniile pe care le-am spus despre W?

Trăsăturile i se aspresc instantaneu când pomenesc numele lui W.

— Nu. Ți-am acceptat scuzele, zice pe un ton tăios. Ba chiar am postat pe Twitter că ești matur și senzațional, ai uitat?

— Știm amândoi că Tweeturile tale sunt comandate de Claudia, spun cercetându-i expresia enigmatică. Chiar mă ierți pentru că l-am luat la mișto?

— Da. Doamne, te iert, OK? Putem să nu mai vorbim despre W?

Mă încrunt.

— De ce?

Înainte să apuce să-mi răspundă, două fete se apropie timid de noi. Una are codițe, cealaltă o tunsoare scurtă adorabilă. Nu par mai mari de 11-12 ani și practic tremură când una dintre ele îmi întinde telefonul.

— Bună. Ăăă... Oakley, ești drăguț... putem s-s-să facem o poză cu tine? se bâlbâie fata cu codițe, iar eu îmi înăbuș un hohot de râs.

— Sigur!

Cele două fetițe se înroșesc și se holbează la mine stânjenite.

— Vă fac eu poza, intervine în cele din urmă Vaughn, întinzând mâna după telefon.

Sunt cu vreo jumătate de metru mai înalt decât fetele, așa că trebuit să îngenunchez în nisip, între ele. Mă încordez, pentru că mă aștept să se poarte prea familiar cu mine, dar ele nu fac asta. Sunt atât de timide și de temătoare, una într-o parte, a doua în cealaltă parte... și, pentru prima oară în viața mea, le fac semn să vină mai aproape.

— Haideți mai încoace, altfel n-o să încăpem cu toții în poză.

Ele se apropie de mine. Îmi pun câte un braț în jurul umerilor lor și simt că amândouă sunt pe punctul să leșine.

După ce Vaughn face fotografia, fetele o iau la goană de parcă ar concura pentru aurul olimpic. Câteva secunde mai târziu, alte zece fete se adună în jurul lor și se uită la telefon șoptind și chițăind.

Nu mai vine nimeni altcineva să facă poze cu mine. Ciudat! Cred că cele două fetițe au fost singurele care au avut curajul să mă abordeze.

Ce... revigorant!

— Ce dulci erau, spune Vaughn, zâmbindu-mi sincer pentru prima oară în seara asta.

— Adorabile, o aprob eu.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Ai fost de acord să se apropie de tine.

Dau aprobator din cap.

— De ce? adaugă ea.

Mă gândesc la răspuns preț de o clipă.

— Pentru că n-au încercat să mă atingă. M-au văzut ca pe un premiu, nu ca pe un drept, explic și ridic din umeri. În plus, uneori e plăcut să ai pe cineva aproape.

O iau de mână, iar ea încremenește.

Mă simt cuprins de frustrare. Aproape că-mi vine să-i reamintesc lui Vaughn că e plătită să facă asta, dar, la naiba, nu vreau să mă țină de mână de dragul banilor. Vreau să mă țină de mână pentru că așa își dorește.

Așa că aștept.

Și aștept.

Și apoi... degetele ei se înlănțuiesc cu ale mele. Și ceva dinăuntrul meu se topește.

— Hai să ne plimbăm puțin, îi propun eu.

Aruncăm farfuriile goale într-un coș de gunoi din apropiere și pornim la plimbare pe nisip. Mergem și nu mă pot abține să nu trag cu ochiul la ea. Poartă o pereche de șlapi, nu tenișii ei jerpeliți obișnuiți. Niște jeanși albaștri mulați îi scot în evidență coapsele și fundul. Bluza cu dungi îi dezvelește un umăr și-i lasă la iveală pielea bronzată și catifelată. Înțeleg de ce Jim și echipa mea de PR o consideră „o fată obișnuită“. Vaughn are ceva autentic și dulce.

Părul ei castaniu e prins într-o coadă împletită care i se leagănă la spate la fiecare pas pe care-l face. Nu mă pot stăpâni și o trag ușor de ea.

Ea mă privește stânjenită.

Ne plimbăm în tăcere, fără să ne aventurăm prea departe de locul petrecerii. Mă uit peste umăr și văd că privirea de șoim a lui Ty ne veghează aprig, chiar dacă e atent la ce spune Paisley.

Vaughn și cu mine ne oprim acolo unde apa întâlnește nisipul. Amândoi ne uităm mult timp la ocean.

— Mamei i-a plăcut mult de tine, mă trezesc mărturisindu-i.

— Și mie mi-a plăcut de ea. E senzațională!

Devin brusc sceptic. Apoi mă simt ca un dobitoc pentru că sunt sceptic, că doar mama nu e vreo zgripțuroaică malefică. Aproape toate amintirile mele despre ea sunt frumoase, pline de bucurie și râs și foarte, foarte multă distracție. Dar distracția s-a stins în urmă cu câțiva ani. Cam de când a încetat să mă mai sune.

— E atât de mândră de tine! adaugă Vaughn.

Mă foiesc stingherit.

— Mda... mă cam îndoiesc.

— Ba e! Jur, nu contenea să vorbească despre realizările tale. Apoi mi-a arătat o tonă de poze cu tine.

Mijesc ochii.

— Ce poze?

Vaughn surâde.

— Nimic prea stânjenitor. Dacă nu iei în calcul faptul că te-ai costumat în Iron Man de Halloween.

— Treceam prin faza în care-mi plăceau supereroii, zic, în apărarea mea. Și aveam opt ani, îi explic, după care mă încrunt. Are toate pozele alea în telefon?

— Din câte mi-am dat seama, nu are în telefon decât poze cu tine. Chiar și poze de când erai bebeluș. Ți-am spus, e mândră de tine...

Se întrerupe brusc în mijlocul ideii.

— Ce-i? întreb cu precauție.

— Cred că-și imaginează că o urăști.

Înghit nodul uriaș pe care-l am în gât. Apoi tușesc.

— Neah, n-are cum să creadă așa ceva.

Vaughn ridică din umeri.

— Eu doar îți spun ce mi s-a părut.

Sunt convins. Mama mea e o actriță fenomenală. Probabil a încercat să mă descrie drept personajul negativ ca să se pună pe ea într-o

lumină favorabilă.

Răspund pe un ton amar:

— M-a sunat după ce ați luat masa împreună. Înainte de asta, nu mai dăduse un semn de viață de o lună. Iar înainte de asta, de șase luni. Dacă e cineva care greșește aici nu sunt eu acela.

— Cât de des o suni tu pe ea?

Aici m-a prins. Scrâșnesc din dinți.

— N-o sun, pentru că știu că nu vrea să audă de mine.

Vaughn clatină din cap dezaprobator.

— Sigur, Oakley, continuă să-ți tot spui asta.

— N-ai niciun drept să mă judeci, spun încruntat. Ai petrecut doar două ore cu ea. Asta nu te face automat specialistă în Katrina Ford.

— Bine. Cum zici tu. Uită că am zis ceva.

Pare ursuză din nou. Grozav! Acum suntem amândoi cu fundul în sus. Inspir și mă adun.

— De ce ești atât de prost dispusă în seara asta?

Pentru că nu mă aștept să-mi povestească, nu sunt atât de surprins că tace mâlc. Tăcerea ei mă deranjează totuși, și nemernicul din mine se trezește la viață.

— Ce, tu și băiețașul ăla v-ați certat?

Vaughn tresare.

— Am atins o coardă sensibilă? întreb eu, ridicând din sprânceană.

Buzele ei sunt doar o linie.

— Cred că a fost o ceartă aprinsă, hm? Lasă-mă să ghicesc, el...

— M-a părăsit, mă întrerupe ea.

Clipesc nedumerit.

— Poftim?

— M-a părăsit.

Ochii ei capătă o sclipire sfidătoare.

— Asta vrei să auzi, nu-i așa? Cum m-a părăsit W. Ei bine, asta a făcut. M-a părăsit în seara în care ai venit neanunțat la mine acasă.

E greu să-mi înfrânez zâmbetul de fericire care aproape că e gata să-mi apară pe buze.

— Ah! Ce porcărie! Îmi pare rău.

— Nu te preface că-ți pasă, mormăie ea. De când ne-am cunoscut, n-ai făcut altceva decât să spui lucruri nasoale despre W. Crezi că e nesimțit și îngâmfat.

Mda. Așa e.

— Haide, știi bine că glumeam, mint eu.

— Pe naiba!

Face o față îndurerată.

— Acum n-ai decât să spui ce vrei despre el. Pentru că s-a terminat. Și nu mai vreau să vorbim despre asta, OK?

Pare că va izbucni în plâns și mă simt ca un mare dobitoc pentru că am necăjit-o. Trebuie să înseninez atmosfera, să-i abat atenția înainte de a o lua la fugă și de a încerca să se înece sau ceva de genul ăsta. Din fericire, știu cum să le distrag pe gagici — aduc în scenă farmecul tipic lui Oakley Ford. O combinație unică de nesimțire enervantă și atracție irezistibilă.

— Asta înseamnă că n-o mai fii bosumflată și o să te bucuri de petrecerea asta? întreb vesel.

Se uită urât la mine.

— Nu sunt bosumflată.

— Iubito, ești foarte bosumflată. Și nu e deloc plăcut, ca să fiu sincer.

Rânjesc când spun asta, iar ea zâmbește reținut.

— Știi ce e la fel de neplăcut? Să mă uit la tine cum te îndopi cu hotdog toată seara. Cum de nu ai 250 de kilograme?

Operațiunea Distragerea Atenției are succes.

— Fac sport.

Îmi încordez bicepșii.

— Arme ca astea nu cresc în copaci.

— Care-i treaba cu tine și cu armele tale? Ești obsedat de tine, frate.

— Și de ce n-aș fi? Sunt un tip sexy.

Ea pufnește în râs.

— Râzi tu, dar știm că asta crezi. Haide, spune-o: Oak, ești un tip sexy.

— Niciodată, zice ea.

— Chiar cred c-ar trebui s-o spui...

— Sau ce? mă provoacă ea. Ce-o să-mi faci, Oak? O să mă tragi de păr?

— Nu, dar o să fac asta.

Înainte să clipească, o înhaț și o arunc peste umăr. Un țipăt străpunge aerul.

— Lasă-mă imediat jos, Oakley Ford!

— Poate mai târziu.

O așez mai bine și o iau la goană spre apă.

— Cred că trebuie să te răcorești cu o porție bună de înot, o necăjesc eu, în timp ce ea mă lovește cu pumnii ei mici în spinare. E vina mea, pe bune! Majoritatea fetelor se încing când dau cu ochii de înfățișarea mea virilă.

— Să nu-ndrăznești! mârâie Vaughn, dar o aud râzând.

Alerg mai departe, iar ea mă lovește în umeri.

— E februarie! țipă ea. Jur că dacă mă arunci în apa aia rece o să te ucid!

Apoi reușește să-mi dea un picior în burtă, făcându-mă să-mi cam pierd echilibrul. Ea profită și scapă din strânsoarea mea, aterizând în

picioare. O ia la fugă înapoi spre nisip, iar eu dau fuga după ea.

— Vino-napoi! strig printre hohote de râs.

— Niciodată!

Reușesc s-o prind de marginea tricoului, dar înainte s-o trag la mine-n brațe, ea se împiedică și cade, trăgându-mă după ea. Aterizăm pe nisip cu o bufnitură, Vaughn pe spate, iar eu aproape peste ea.

Râdem amândoi în continuare încercând să ne recăpătăm suflul. Mă ridic în cot și trag cu ochiul la ea și, aproape imediat, râsul e înlocuit de un aer serios. Sexy.

Obrajii ei se înroșesc.

Iar mie mi se taie răsuflarea.

Ea întredeschide gura.

Eu îmi cobor ușor capul.

Nu mi-am dorit niciodată mai mult de-atât să sărut pe cineva...

Simțim nisipul lovindu-ne fețele și ne desprindem brusc unul de celălalt. Mă uit derutat în jurul meu și observ mingea de fotbal de pe plajă. Minunat! Ce sincronizare perfectă!

— Hei! Dați-ne și nouă mingea! strigă unul dintre jucători.

Sar în picioare și trimit mingea spre copii. Apoi mă întorc spre Vaughn și-i întind mâna. După o fracțiune de secundă, mă prinde de mână și mă lasă s-o trag în picioare.

— Ar trebui să ne-ntoarcem, spune ea fără să mă privească în ochi.

— Mda, zic eu cu glas mai răgușit decât de obicei.

Revenim la petrecere și descoperim că oamenii s-au strâns în cerc și ascultă muzică. O femeie cu părul negru cântă la chitară, iar un grup de copii și părinți s-au adunat în jurul ei. Cântă „Firework“, melodia lui Katy Perry. Unii cântă împreună cu ea, majoritatea se mulțumesc să asculte.

— E profa de muzică a gemenilor, îmi șoptește Vaughn. Doamna Greenspoon. A pus fanfara școlii să cânte melodia asta.

Încerc să-mi imaginez o grămadă de corni englezi, flaute și clarinete încercând să cânte melodia și mă apropii de cerc. Doamna G cântă destul de bine la chitară și, deși vocea ei nu prea nimerește sunetele, se distrează și asta se vede.

Vaughn și cu mine ne așezăm pe un șezlong din apropiere și ne uităm la „spectacol“. Îmi trec absent degetele prin părul lui Vaughn, dar nici nu-mi dau seama că fac asta până când ea nu-mi aruncă o privire tăioasă.

— Scuze, murmur eu.

— Nu. E-n regulă. E... plăcut.

Are un glas reticent, confuz și un pic supărat.

În cele din urmă, muzica se oprește. Doamna Greenspoon pune chitara acustică pe un scaun și merge să discute cu câțiva părinți. Restul se îndepărtează și nimeni nu se uită în direcția mea. Toți m-au văzut stând acolo... și nimeni nu m-a rugat să cânt ceva.

Pentru prima oară în viața mea, mă simt... normal. E plăcut să fiu în compania unor oameni care nu vor absolut nimic de la mine.

— Putem pleca după meci, zice Vaughn, făcând semn spre partida de fotbal.

— Eu nu mă grăbesc.

Privesc spre chitara abandonată.

— Crezi c-o să se supere cineva dacă iau un pic chitara?

Vaughn se uită spre scaun, apoi la locul pustiu din jur. Majoritatea celor prezenți s-au dus la meciul de fotbal.

— Nu cred că vor observa.

Cred că e prima oară când aud așa ceva.

Cu un entuziasm ciudat, mă ridic și iau chitara, apoi mă întorc la șezlongul nostru. Vaughn se mută pe șezlongul de vizavi, așezându-se turcește, cu codița împletită peste umăr, privindu-mă cum ating coardele la întâmplare.

— Vrei o melodie anume? glumesc eu.

Totuși, ea se gândește la asta.

— Știi ceva de la Lumineers?

Ridic din sprâncene.

— Serios? Nu vrei un cântec de-ale lui Oakley Ford?

Nu-mi vine să cred că vrea să-i cânt un cover.

Ea se strâmbă.

— Credeam că te-ai săturat de propriile cântece.

— Corect!

Îi zâmbesc, apoi îmi scotocesc creierul după acordurile de la „Ho Hey," cea mai cunoscută melodie a trupei folk.

Încurc introul, dar după ce încep să cânt, melodia își intră în drepturi și notele se cântă parcă singure. Vaughn e fascinată și nu-și mai desprinde privirea din ochii mei. Când ajung la refren, schimb cântecul puțin — trebuie să dau melodiei un strop de originalitate — și Vaughn cască ochii de încântare. Versiunea asta mai rapidă, mai rock a baladei sună de-a dreptul senzațional. Iar eu mă distrez de minune.

Când termin de cântat, niște aplauze entuziaste izbucnesc dintr-odată. Aproape că pic de pe șezlong, speriat. Eram atât de absorbit de muzică, încât nu mi-am dat seama că mă mai asculta și altcineva în afară de Vaughn. Câteva camere foto se declanșează și... s-a zis cu senzația că aș fi normal. Pentru mine, asta e normalitatea, să nu pot cânta o melodie unei fete fără să mă fotografieze cineva.

Vaughn se holbează încă la mine, iar confuzia i s-a întors în priviri. Vreau s-o întreb ce s-a întâmplat, dar dintr-odată oamenii vin spre mine ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut melodia. Unii cer un bis, dar refuz politicos. O iau pe Vaughn de mână și împreună ne îndepărtăm de mulțime.

Meciul s-a încheiat, iar gemenii, transpirați, vin în fugă spre noi. Ne alăturăm lui Paisley și Ty și ajungem cu toții la aceeași concluzie: că trebuie să ne cărăm de-aici.

— A fost foarte frumos, șoptește Vaughn în timp ce înaintăm cu greu prin nisip.

— Ah! Mulțumesc.

Se oprește când ajungem la scările care duc în parcare, lăsându-i pe ceilalți să ne depășească.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— De cele mai multe ori când deschizi gura, spui ceva care mă face să vreau să te plesnesc, spune ea zâmbind amar. Dar când cânți... mi-e foarte greu să te urăsc.

Savurez lauda asta pe drumul până la parcare. Gemenii se înghesuie pe bancheta din spate a Nissanului lui Paisley, în timp ce ea se strecoară la volan. Înainte ca Vaughn să se urce pe locul din dreapta, o prind de mână.

— Hei! Stai puțin. Pot să-ți văd telefonul?

Ea se încruntă.

— Ăăă... sigur. De ce?

Nu-i răspund. Iau pur și simplu telefonul din mâna ei întinsă și-i deschis agenda. Introduc cele zece cifre și i-l înapoiez.

— Ai numărul meu acum, îi șoptesc. Sună-mă dacă ai vreodată nevoie să vorbim, OK?

Vaughn pare uluită. Înainte să mă întrebe ceva, mă înclin, o sărut pe obraz, apoi mă îndrept spre Escalade-ul meu. Urc împreună cu Ty, iar el îmi aruncă o privire înainte de a porni motorul.

— Distracție mare, nu? zice el.

— Cea mai!

Și chiar vorbesc serios.

O scurtă filmare cu mine cântând „Ho Hey“ apare pe Instagram înainte să deschid ochii, a doua zi de dimineață. Aflu de ea doar pentru că mă trezește Jim cu un telefon. Nu pare ofticat, ci încântat.

— Filmulețul are deja peste un milion de vizualizări! croncăne el. Și comentariile. Du-te și citește comentariile. Ți-am trimis linkul.

Amețit, mă ridic în capul oaselor și pun telefonul pe difuzor, ca să pot accesa linkul pe care mi l-a trimis. Mă duce la filmarea de pe

Instagram, dar nu apăs Play. Mă duc direct în jos, la comentarii.

OMG Cât de frumos!

S-a întors, fetelor! VEDEȚI! V-am zis eu că nu e terminat!

CÂT DE TARE A FOST SĂ-L AUD PE OAKLEY CÂNTÂND DIN NOU!

Aia e prietena lui? Vaughn? Ahhh. Vreau și eu pe cineva care să se uite la mine așa cum se uită el la ea.

*FIORI

Doamne! Dumnezeule! Mi-a dat fiori!

Mă trezesc zâmbind. Fiori e cuvântul preferat al muzicienilor. Mă opresc din citit comentarii, pentru că sunt peste 5 000 și mi-ar lua o veșnicie să le parcurg pe toate.

— Fanilor tăi le e dor de tine, spune Jim cu sinceritate. Asta e dovada. Trebuie să scoți un album nou, Oak.

— Încerc.

Ca de obicei, bucuria mea e de scurtă durată. Trebuia să-mi aducă din nou aminte cât de nasol sunt, nu-i așa?

— Încearcă mai mult.

Strâng din dinți.

— Azi ești la studio, nu-i așa?

— Mda, plec peste vreo oră, spun, apoi fac o pauză. Mă gândeam s-o rog pe Vaughn să vină cu mine.

— E o idee bună. Ai fost cu ea aseară și s-a lăsat cu o înregistrare genială... poate că ea e muza ta.

— Am cântat un cover, mormăi eu.

— Nu contează că nu era melodia ta originală, mă contrazice Jim. Ai schimbat cântecul și l-ai îmbunătățit. Ba mai mult de-atât, l-ai cântat cu emoție. Oamenii reacționează la tot rahatul ăsta cu emoția.

Izbucnesc în râs.

— Emoțiile sunt de rahat? Mi-e milă de nevastă-ta, frate!

El mă ignoră.

— Du-te și înregistrează muzică, puștiule. Vedem mai târziu ce a ieșit... stai că mă mai sună cineva. Așteaptă!

— De ce? Închideam oricum...

— Rămâi la telefon, îmi cere el, apoi nu se mai aude nimic.

Îmi calmez iritarea, pentru că, pe bune, eu trebuie să stau aici degeaba cât timp el discută cu un alt client? Am lucruri mai bune de făcut decât să...

— Vezi că te sună King într-un minut, latră brusc Jim în urechea mea.

Mi se pune un nod în gât și uit să respir. Doamne sfinte!

— Vorbești serios?

— Dap. Fii calm! Nu forța nota! Lasă-l să vorbească!

Răsuflu fără grabă.

— Am priceput.

— Fii calm, repetă Jim.

— Am priceput.

Când sună telefonul, mă uit pe ecran și văd că e un număr necunoscut.

— Mă sună chiar acum. Te sun eu înapoi imediat.

Închei convorbirea înainte ca Jim să-mi mai spună încă o dată să fiu calm. Îmi frec mâinile de așternuturi, încercând să-mi controlez emoțiile.

— Hei, King! îl salut eu.

— Hei, Oakley!

— Oak, îi spun. Toți prietenii mei îmi spun Oak.

Și noi doi o să fim ca frații după ce terminăm chestia asta.

— Da, mă rog. Am văzut cum ți se adună like-urile pe Insta. Primești exact reacțiile pe care le meriți.

— E foarte drăguț...

Și apoi, pentru că detest nesiguranța și nu vreau să stau și să aștept, fac exact opusul celor recomandate de Jim.

— Trebuie să-ți spun că sunt cel mai mare fan al tău. Singurul motiv pentru care nu te urmăresc ca un obsedat e că m-ar omorî Jim.

King izbucnește în râs.

— Amândoi știm că mor de nerăbdare să lucrăm împreună. Și de vreme ce ăsta e primul telefon pe care-l primesc de la tine, presupun că e vorba de ceva mai mult, pe lângă felicitările pentru vizualizări.

— Ai dreptate. Am văzut maturitate în muzica ta. Soundul pe care-l aveai înainte putea fi produs de oricine.

Nu greșește. Aș putea încerca să-l păcălesc, să-i spun că lucrez la ceva nou de când ultimul meu album a început să scadă în vânzări, dar și-ar da seama că-l mint din clipa în care va intra în studio. Aleg sinceritatea brutală.

— Dacă nu creez ceva nou, cariera mea s-ar putea sfârși. Știm amândoi că soliștii au o viață profesională foarte scurtă.

— Vrei să-ți construiești un sound nou ca să rămâi în atenție? Pentru că adolescentele sunt singurele fane care contează în acest domeniu și ele încă te iubesc. Dacă tot ce-ți dorești e să-ți păstrezi celebritatea, nu ai nevoie de mine.

— Nu, vreau să creez un sound nou, pentru că nu mă mai regăsesc în cel vechi. Nu încerc să mă reinventez, ci mai degrabă...

Îmi iau inima în dinți, renunț la scutul meu și la atitudinea defensivă și mă străduiesc să-l cuceresc definitiv pe King.

— Mai degrabă încerc să mă descopăr, recunosc eu. De la o vreme, mă simt pierdut.

Apoi tac mâlc și, pentru prima oară în viața mea, aștept.

— Ahhhh...

E o exclamație de satisfacție.

— Pot să mă descurc cu asta, Oak. Ce-ar fi să trec pe la tine, să zicem joi?

— Sună bine, frate, foarte bine.

Mai pălăvrăgim câteva minute, punând la punct detaliile întâlnirii. Când închid, mâinile îmi tremură, palmele îmi sunt transpirate și îmi vine să vomit.

Cu toate astea, în viața mea nu m-am simțit mai bine.

25

EA

@OakleyFord @OakleyFord_No1Stan @sabaataani @vogue @VeryVaughn te rog, dă-mi follow

@OakleyFord Vreau să te mușc

@OakleyFord fii cu mine de ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR!

— Deci, spune Oakley pe un ton lejer, asta e cea mai mișto Zi a Îndrăgostiților din viața ta sau cea mai nasoală?

Aceste două cuvinte le — Sfântul Valentin — îmi provoacă o durere ascuțită în inimă. Știu că pur și simplu Oakley se străduiește să însenineze atmosfera, dar ideea asta mă face să sufăr. Nu credeam în ruptul capului că anul acesta o să-mi petrec Ziua Îndrăgostiților fără iubitul meu. Dar uite că așa se întâmplă. Pentru că nu am niciun iubit. Nu mai am.

Încă mi se pare ireal ori de câte ori mă gândesc la despărțire. Au trecut două săptămâni de când W a ieșit ca din pușcă de la mine din casă. Două săptămâni fără vreun contact, fără mesaje, fără alinturi, fără... lacrimi. Nici măcar o lacrimă... iar asta mă deranjează cel mai mult. W și cu mine am fost împreună atât de mult timp și totuși, după acea boceală zdravănă din noaptea în care el a pus capăt relației, n-am mai plâns deloc din cauza lui.

Sigur, simt o împunsătură în piept când mă gândesc la el în treacăt și cred că am înghițit în sec când m-am chinuit să șterg câteva poze de pe laptop. Dar, în cea mai mare parte din timp, sunt doar... amorțită.

Și...

Ușurată.

Doamne! Mă simt oribil ori de câte ori mă simt așa, dar nu mă pot opri. Și, de fiecare dată în situații de-astea, mă gândesc la discuția pe

care am avut-o cu Paisley, când mi-a spus că nu l-am iubit cu adevărat pe W.

— Închide gura.

Ordinul acesta mă trezește din gândurile mele tulburi. Vine din partea Belindei, o afurisită scundă și cu păr albastru care mă privește sever și desenează în aer un cerc, chiar în fața buzelor ei. Dau ochii peste cap, dar mă execut. După spusele Claudiei, Belinda se va ocupa de mine în dimineața aceasta.

— Nu așa. Parcă ești un pește, zice ea. Vrem să pari îmbufnată, dar nu să semeni cu peștii dintr-un iaz.

Lângă mine, Oakley râde de se cutremură canapeaua.

— E o nebunie, mormăi eu. Și ca să-ți răspund la întrebare, de data asta Ziua Îndrăgostiților nu e nici bună, nici rea. E doar ciudată.

— Poftim? Pozele tale de pe Instagram nu sunt toate înscenate, false?

Glasul lui e calm și afectuos, mă face să respir precipitat și mă simt din nou șocată de reacția nepotrivită pe care o am în fața lui Oakley. Mi-am petrecut ultimele două săptămâni reamintindu-mi că nu e cu adevărat iubitul meu, dar el mă face uneori să uit chestia asta.

De exemplu când îmi trimite mesaje. Cele pe care le primesc direct pe telefon, nu prin intermediul mesageriei de pe Twitter sau Instagram. Și care seamănă suspect de mult cu cele în care flirtează pe Twitter.

Sunt prea lașă să-l întreb dacă e el la celălalt capăt al dialogurilor noastre publice, dar cu siguranță n-ar pune pe cineva din echipa Claudiei să-mi scrie ceva de genul:

În dimineața asta m-am trezit la ora 9:00. Nu mi-am dat seama că soarele e atât de devreme pe cer.

Și:

Sunt la magazinul de instrumente muzicale, încerc chitare. Am nevoie de alta, după cum am nevoie de un nou tatuaj. De-asta n-ar trebui să mă trezesc prea devreme. Vino și distrează-mă!

Asta a fost prima dintre cererile lui nonșalante de a-mi petrece timpul cu el. Și chiar voiam s-o fac. Frate, chiar voiam! Dar ideea de a petrece neoficial timp cu Oakley mă sperie puțin. Nu a trecut nici măcar o lună de când m-am despărțit de W. Mi-e teamă de magnetismul pe care l-ar putea exercita Oak asupra mea, de faptul că m-ar putea ademeni într-o relație-tampon pentru care nu știu dacă sunt pregătită. Așa că am inventat diverse scuze.

Nu pot. Tocmai pregătesc cina.

Nu pot. Încerc să găsesc o rețetă bună de tiramisu.

Nu pot. Mă duc să-i iau pe gemeni de la cursuri.

Cu banii pe care am început să-i aduc în casă, Paisley i-a înscris pe gemeni la baschet — un lucru la care au visat dintotdeauna, dar pe care nu ni l-am permis până acum.

A doua zi după ce l-am refuzat prima oară, am primit o filmare de la Oak.

Ce părere ai?

Cânta din nou, jucându-se cu diverse aranjamente ale vechilor lui melodii. Nimic nou din punct de vedere liric, dar soundul era categoric diferit. Era un sound mai vechi, mai rock decât în cele trei albume anterioare.

E bine.

Bine e un cuvânt de la diavol. E călduț, ca o cafea veche. Nimeni nu vrea așa ceva.

Eu nu sunt cântăreață. Nu știu să cânt la vreun instrument. Nu-ți pot spune decât dacă-mi place sau nu-mi place. Îmi place.

Îți dau fiori?

De câte ori am citit un mesaj de la el, am vrut să-i răspund imediat. De

fiecare dată când aud telefonul zbârnâind.

Dar el mă întreba acum despre reacția mea la muzica lui, nu la persoana lui, așa că am zis:

Nu încă.

Vrei să depun mai mult efort pentru asta, nu?

Vrei să fiu sinceră? Îmi place.

Vreau s-o adori.

Nu puteam spune totuși că-i adoram muzica. Suna bine. Suna diferit. Dar nu-mi dădea fiori și nu aveam de gând să-l mint.

Atunci, da, te provoc să muncești mai mult pentru asta.

Nu mi-a mai scris decât peste câteva ore și m-am întrebat dacă nu cumva l-am jignit.

Mulțumesc că ai fost sinceră cu mine. Într-o bună zi o să-ți zdruncin lumea din temelii.

Eu speram că nu. Nu știu dacă există scuturi de apărare suficient de puternice ca să-i reziste lui Oakley Ford când se hotărăște să zdruncine din temelii lumea unei fete. Voiam să-i scriu: Te rog, nu face asta. N-aș suporta. În schimb, i-am scris:

O să vedem noi.

Ceea ce, privind retrospectiv, cred că a fost mai rău. A sunat ca un superflirt, mai ales că răspunsul lui Oak a fost:

Accept provocarea.

Și a doua a zi chiar a fost mai rău, căci singurul mesaj pe care l-am primit a fost o poză cu un cornet de înghețată însoțită de textul:

M-am întors. De data asta, înghețata nu are un gust atât de bun. Doar ca să știi.

Voiam să postez pe Twitter, ca să afle tot oceanul de admiratoare care-mi scriu zilnic să fiu atentă, că Oakley Ford e prea șarmant ca să-i fie bine și că eu am nevoie de cineva care să mă salveze de mine însămi.

Să păstrezi distanța emoțională față de un tip cu care trebuie să pretinzi că ai o relație e cea mai mare luptă din istorie. Și nu mă ajută nici faptul că în prezent stau întinsă lângă trupul lui musculos pe o canapea comodă, cu capul pe brațul lui. Îmi studiază fața cu faimoșii lui ochi verzi.

— Nu-ți place ca prima noastră Zi a Îndrăgostiților să fie regizată de... — mijește ochii la grupul aflat la celălalt capăt al canapelei — ... cinci indivizi?

— Cred că cinci sunt prea mulți.

Simt că mușchii i se încordează.

— De acord.

Înghit în sec și văd că el zâmbește atotștiutor. Își lasă capul în jos și își schimbă poziția corpului în așa fel încât să mă ascundă privirilor tuturor celorlalți oameni aflați în cameră cu noi. Știu ce urmează și-mi reamintesc că totul e de dragul spectacolului, dar sclipirea din ochii lui spune cu totul altceva.

— N-o atinge!

Oak închide ochii frustrat, apoi se scurge pe pernele canapelei. Dintr-odată, simt că o ador pe Belinda. M-a salvat de la ce știam că va fi un sărut amețitor și minunat, la care aș fi pierdut apoi prea mult timp gândindu-mă.

De dimineață, când m-a sunat Claudia ca să mă anunțe că vom face o

poză romantică azi, de Sfântul Valentin, pentru rețelele sociale, nu m-am gândit că totul avea să fie atât de... personal. A spus că venise momentul ca Oakley să facă o declarație publică. Nu era suficient că fusesem fotografiată luând prânzul cu mama lui sau că apăruseră o grămadă de poze cu Oakley la plajă alături de familia mea.

Oakley trebuia să facă o declarație. Iar declarația însemna să fim împreună, cu picioarele încolăcite și cu obrajii lipiți.

— Lumina e prea puternică, se plânge Claudia. Vrem ca poza asta să spună: „Ne uităm seara împreună la un film“, nu „Tocmai ne-am trezit în pat“.

— Și rezolvi toate astea din lumină?

Oakley își sprijină capul într-o mână și privește în jur.

— Ai fi uimită dacă ai afla câte „citesc“ oamenii într-o fotografie. Îmi amintesc când eram într-o pauză, în turneul Ford. M-am dus într-un club din Germania cu prietenul meu Trevor David, îl știi, toboșarul de la Twenty Four Seven?

Dau din cap. Twenty Four Seven e o trupă rock mai veche care cântă de vreun deceniu. Nu mi-au plăcut niciodată.

— În orice caz, el umbla cu modelul ăsta de la Victoria’s Secret, de la Londra. Tipa avea un nume ciudat. Ceva biblic. Ezrah? Hezbollah...

— Bathsheba?

— Așa, da! Eram la club și cineva se lovește de ea. Eu îmi pun mâna în jurul ei ca să mă asigur că nu cade. În acest timp, un dobitoc face vreo cinci poze și le vinde unui tabloid german. În alea cinci poze părea că eu am îmbrățișat-o toată noaptea, iar dimineața titlurile știrilor spuneau că ea și-a înșelat iubitul cu unul dintre cei mai buni prieteni ai acestuia. Trevor era chiar lângă ea. Într-una dintre poze chiar i se vede brațul, îmi spune și dă din cap. Pur și simplu l-au decupat din fotografii.

— Ce porcărie!

— Mare de tot!

— Dar..., spun și șovăi puțin.

— Dar ce? întreabă el.

Ah, la naiba, o să întreb și gata.

— Dar cu supermodelul brazilian cum a fost?

El rânjește.

— Care dintre ele?

Mă întind spre el și-l ciupesc. El chițăie și mă prinde de mână. Și nu-mi mai dă drumul. Și, pentru prima oară, nu mă retrag nici eu. El mă trage mai aproape.

— Te referi la Izabella Duarte? Chiar mă urmărești ca o obsedată.

Privesc în jos spre mâinile noastre înlănțuite, foarte rușinată.

— E adevărat că la un moment dat eram extrem de interesată de bârfele din lumea celebrităților, recunosc eu.

Scandalul Izzy/April mă făcuse să nu-l mai admir pe Oakley. A urmat moartea părinților mei. Cred că în acel moment sentimentele mele împietriseră.

— De-asta echipele de PR pun în scenă relații false. N-ai fi fost nici pe jumătate interesată de mine dacă aș fi fost singur. Relațiile fac lumea să se-nvârtă.

— Poate, dar eu nu sunt April Showers.

— Nu, tu ești Vaughn Bennett. Iar mie-mi place de Vaughn Bennett.

Inima îmi bate dezlănțuit. Ca să-mi ascund emoțiile, aduc din nou vorba despre April.

— Nu ești gelos când o vezi pe coperta vreunei reviste?

April e pe câte o copertă în fiecare lună.

— Îți dai seama că în realitate nu arată așa, da? Fotografiile alea sunt prelucrate atât de mult, că și propria ei mamă o recunoaște cu greu.

— Deci să-nțeleg că da?

— Dacă-ntrebi cumva dacă plâng după ea, atunci nu. April și cu mine eram doi adolescenți ai căror specialiști în PR au crezut că o relație ca a noastră ar crea și mai multă publicitate. Și aveau dreptate. A fost utilă, dar din partea mea nu a fost nimic mai mult decât o chestie

legată de media. Deci da, m-am distrat puțin cu Izzy, dar nu i-am dat niciodată numărul meu de telefon, spune el, după care coboară glasul. Nu obișnuiesc să-mi înșel iubita, dacă asta vrei să știi. Dacă April și cu mine am fi avut o relație reală, nu m-aș fi uitat la altă fată. Sunt bărbatul unei singure femei, iubito.

Înghit în sec. Nici n-are idee ce-mi face când îmi spune iubito.

— Hai cu mine azi la studio, zice el.

Nu pot să vorbesc, așa că dau din cap. El îmi zâmbește larg și aproape că nici n-o aud pe Belinda care-mi spune să mă mut.

— Hai să schimbăm locurile. Lasă-l pe Oak să-și așeze capul la tine-n poală, propune ea.

Răsuflu ușurată și mă ridic iute în capul oaselor. Lui Oakley îi ia ceva mai mult timp ca să-și dezlipească trupul de al meu. Ne schimbăm poziția, dar faptul că se așază cu capul la mine-n poală nu-mi ușurează situația. Îmi vine să-i mângâi părul de pe frunte. Tremur puțin, iar Oak își dă seama de asta. Mă întreabă, cu ochi scânteietori:

— Ți-e frig?

Belinda îl aude și pocnește din degete.

— O pătură. Ar fi perfect.

Cineva fuge să aducă o pătură.

— Relaxează-te, murmură el.

Cum să mă relaxez? Cred că nimeni nu s-ar putea relaxa în situația asta.

— Darla, întinde-i puțin rimelul pe sub ochi. Arată prea proaspătă, ordonă Belinda.

Darla se înclină deasupra mea cu o pensulă și mă tamponează ușor sub ochi.

— Atâta muncă pentru pozele astea!

— O poză. La singular, zice Oak.

— Cine știe, poate facem un colaj, spune Claudia, iar Belinda o aprobă, scuturându-și părul albastru, tuns bob. Oak, întinde-te și

atinge-i gâtul.

Degetele lui lungi îmi ating gâtul, apăsându-mi ușor pielea și amintindu-mi de felul în care atingea coardele chitarei. Are niște degete frumoase și îndemânatice, capabile să smulgă atâta emoție din cele șase coarde metalice!

— N-o să mai cred în viața mea ce văd pe internet, șoptesc eu.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Aici nu suntem pe internet.

După ce se termină ședința foto, Oak mă urcă în SUV înainte ca Belinda să mai propună vreo altă poză. Când plecăm, Claudia și asistenții ei se ceartă cu privire la textul care ar trebui să însoțească poza. Nu știu ce vor hotărî, dar se pare că și-au restrâns opțiunile fie la emojiul cu inimioară, fie la hashtagul „sentimente“.

Pe bancheta din spate, Oakley își vâră mâna în buzunar. Scoate ceva de-acolo, dar nu-mi dau seama ce anume. Expresia lui e însă ciudat de stânjenită.

— Te simți bine? îl întreb, ridicând din sprânceană.

— Mda. Ăăă... Ți-am luat ceva.

Ridic și din cealaltă sprânceană.

— Un cadou?

El dă din umeri și e adorabil.

— E Ziua Îndrăgostiților. M-am gândit să-ți cumpăr ceva. Dar nu voiam să ți-l dau în fața oamenilor de la PR, pentru că ar fi încercat să-l prindă în poză și chiar nu voiam asta.

Nu-mi pot ascunde surprinderea. Sau sentimentul de vinovăție pe care-l am, pentru că el mi-a cumpărat ceva fără să-l fi îndrumat Claudia, în timp ce eu nu i-am luat nimic. Nici măcar o ilustrată de Ziua Îndrăgostiților. Ar fi trebuit?

— În orice caz..., începe el, apoi ridică din nou din umeri. Uite!

Îmi întinde o bucată de hârtie. Mă holbez la ea, pentru că, ei bine, nu mă așteptam la o bucată de hârtie împăturită. Mi-a scris o scrisoare?

Inima mi-o ia la trap. Sau poate un cântec?

După ce despăturesc hârtia mă simt și mai derutată, pentru că văd ce scrie pe ea. E o listă de ingrediente, urmată de instrucțiuni cum ar fi: se amestecă și se bate și presărați cacao. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e o rețetă de tiramisu.

— Ah, e tot ce pot spune.

— Mi-ai spus că ai căutat o rețetă bună de tiramisu, așa că...

Oakley se foiește pe locul său, părând oarecum jenat.

— Așa că l-am sunat pe Francisco Bello... ai auzit de el, nu-i așa? E de la...

— *Cast-Iron Cookoff! îi continui eu ideea, numind una dintre cele mai populare emisiuni-concurs de gătit de la televizor.*

Entuziasmul mă copleșește.

— Vrei să spui că ți-a dat rețeta lui? Rețeta lui secretă?

— Dap, spune el, zâmbindu-mi vag. E mișto să fii Oakley Ford, hm?

Nu-mi vine să cred. Francisco Bello e faimos pentru strășnicia cu care și păzește rețetele. Curioșii nu au voie să intre în bucătăriile restaurantelor sale, iar în timpul emisiunii unele lucruri sunt acoperite, pentru ca publicul să nu-i ghicească rețetele.

— O, Doamne. E..., spun și dau din cap uluită. E... atât de tare. De-abia aștept s-o gătesc!

Îmi zâmbește din nou.

— Mă gândeam c-o să-ți placă.

Să-mi placă? Îmi place la nebunie. Doar că e un alt gest din partea lui Oakley care mă umple de confuzie pură. De ce-mi face cadouri? Și de ce inima mea nu se potolește deloc când e el prin preajmă?

Înghit în sec, dorindu-mi să am niște răspunsuri, dar se pare că în ultima vreme nu am decât tot mai multe întrebări.

— Mulțumesc, îi spun.

— Cu plăcere.

Ne privim în ochi o clipă. Cred că Oak ar vrea să mai spună ceva, dar mașina se oprește și ne desprindem privirile.

— Am ajuns, anunță Big D.

— Ai mai fost până acum într-un studio? mă întreabă Oak cât timp așteptăm ca poarta să se deschidă.

Momentul romantic dintre noi s-a risipit, dar încă simt o căldură în piept. Bag rețeta în geanta mea de pânză.

— Nu, niciodată, recunosc.

— Nu e prea elegant. Camere antifonate, mult echipament. Vrei să faci un tur?

La poartă, câțiva fotografi — care cred că dorm lângă studio așteptându-i pe artiști să apară — strigă la Oak pentru ca el să-și întoarcă fața. Unii dintre ei îl cheamă pe nume. Big D se postează între Oak și stradă, iar Oak deschide ușa, ignorându-i pe toți.

— Sigur.

Studioul are două niveluri.

— Birourile sunt la etaj, trei studiouri de înregistrări aici, la parter, și unul sus.

— Cum funcționează asta?

— Depinde cum se înțeleg membrii trupei tale.

— Pe bune?

— Dap.

Deschide o altă ușă și-mi face semn să intru.

— Dacă vă-nțelegeți, atunci înregistrați împreună. Altfel, fiecare membru al grupului vine și-și înregistrează partea. Inginerii de sunet le pun laolaltă și apoi toată lumea se întoarce ca să fie pusă și vocea.

— Pare complicat.

— Fără-ndoială, e mai simplu când trupa e o mare familie fericită.

În încăpere sunt niște canapele de piele neagră, așezate în L, câteva

taburete, suporturi de chitară și un sintetizator.

— Tobe nu? întreb.

— Neah, bateriștii sunt cei mai răi. Fiecare are propriul set de tobe. Cei mai buni refuză să lucreze cu tobele altcuiva.

Oak mă lasă să ating câteva instrumente înainte de a deschide ușa spre altă cameră — aici sunt o mulțime de aparate cu cadrane și manete, trei computere uriașe și alte câteva canapele. Pe jos e plin de sticle goale de bere și de mucuri de țigară.

— Pute, nu-i așa? Asta e camera de mixaj a lui Ren Jacobs. E un geniu al computerului, dar fumează ca un furnal. Dacă n-ar fi fost atât de talentat, l-ar fi dat afară de multă vreme.

— Tu nu înregistrezi aici?

— Nup. Din fericire, asta nu are nevoie de reglaj automat, spune și își atinge gâtul.

— Ce e asta, mai precis?

— E un program de software care-i permite sunetistului să corecteze notele cântate, asigurându-se că totul este în armonie. Eu prefer să cânt până când e perfect și inginerul pune înregistrările laolaltă. Îmi ia mai mult timp, dar măcar știu că sunt doar eu. OK, aici avem mai multe mixaje — analog și digital pentru multitrackuri...

Mă uit la brațele lui și la mușchii încordați. Cred că și eu aș fi mândră de brațele mele, dacă aș avea un „arsenal“ ca al lui. Sunt de-a dreptul impresionante. Mă prinde uitându-mă la el și-mi face cu ochiul, atotștiutor.

— Tot echipamentul de aici este de top.

Mă holbam. Dați-mă în judecată.

— De ce ești atât de...

— Cum? Arăt bine?

— Nu, lucrat. Adică de ce ai mușchi? Vrei să arăți așa sau e de dragul imaginii sau de ce?

El își bagă mâinile în buzunare.

— E greu să cânți în turnee. Trebuie să fii în formă. Și da, dacă arăți așa vinzi mai multe discuri. N-o să te mint. În plus, domnișoarelor le place la nebunie.

E bine că nu-mi face din nou cu ochiul, pentru că l-aș fi plesnit, dar știu că are dreptate. E plăcut să te uiți la el.

— De ce ești atât de disperat să lucrezi cu Donovan King? întreb când ieșim din nou pe hol.

— Azi ai o mulțime de întrebări, nu-i așa?

Ridic din umeri.

— Pari să dețiii o mulțime de răspunsuri.

Se oprește și se sprijină de perete. Eu mă postez vizavi de el.

— King e un geniu. Poate scoate din tine muzica despre care nici nu știai că e acolo. De doi ani încerc să scot un album nou. Am trecut pe la patru producători diferiți. Am colaborat cu zeci de compozitori. Am invitat tot felul de artiști să improvizăm împreună. Staruri pop, trupe rock, reggae, rap. Ba chiar am făcut o ședință cu un cor a cappélla. De fiecare dată când am ascultat una dintre aceste înregistrări, toate sunau ca primele mele trei albume. Nu mai trebuie să înregistrez un album nou. O să le mixez pur și simplu pe primele trei și o să lansez porcăria aia, spune și își trece o mână prin păr, supărat. Dar nu asta vreau. Nici fanii mei nu vor asta. Nu mai pot pleca în turnee ca să cânt aceleași porcării la nesfârșit. Ideea de a merge într-un turneu în toată lumea mă face să-mi doresc să mă arunc în ocean.

Își aranjează din nou părul, apoi înclină capul și se uită la mine.

— Când ai cântat la club, fiecare persoană de-acolo credea că-i cânți ei. Nu contează ce sound ai. Oamenii vor dori întotdeauna să te asculte.

— Drăguț din partea ta.

— Cu tine nu sunt drăguță niciodată.

Zâmbim amândoi.

— Ăsta-i adevărul. Mi-aș dori să fiu măcar pe jumătate la fel de pasionată de un lucru din viața mea cum ești tu de muzica ta.

El înclină capul într-o parte.

— Dar arta ta?

Flutur din mână a dispreț.

— E doar un hobby. Nu mă interesează să devin artist plastic, spun, apoi fac o pauză. O să-mi iau diploma în pedagogie.

— Dar dacă nu ești pasionată de asta, de ce s-o faci?

— Părinții mei erau profesori, explic eu, încercând să dau glas lucrurilor care nu-mi sunt prea clare în minte. Tata era profesor de științe la școală secundară, iar mama, învățătoare la clasa a patra.

— Adică înainte ca puștii să devină niște dobitoci.

— Cam așa. Erau... Eram fericiți.

— Hmmm.

Dă încet din cap. Expresia lui arată că înțelege fără ca eu să fiu nevoită să mai spun ceva. Că visurile mele despre viitor sunt legate de pierderile din trecut.

Dar a fi profesor are o logică pentru mine sau, cel puțin, avea în trecut. Adică trebuie să aleg ceva. Nu-mi pot duce toată existența fără să am direcție. Trebuie să-mi construiesc o carieră și să calc pe urmele părinților mei pare un lucru logic.

Nu-i așa?

Tulburată de incertitudinea gândurilor mele, schimb grăbită subiectul.

— Tu erai un mic dobitoc? îl întreb.

— Absolut, dar am fost educat la domiciliu de când am lansat primul album. Așa că în liceu n-am apucat să fac tâmpenii, spune și pare destul de trist. Dacă vrei să devii profesoară e ceva senzațional. Ai fi o profesoară fenomenală.

— Crezi?

— Desigur. Dar...

— Dar ce? întreb suspicioasă.

Oak cade pe gânduri preț de o clipă.

— Ai spus că tatăl tău era spontan, nu-i așa?

— Da.

Nu prea pricep unde vrea să ajungă cu asta.

— Pariez tot catalogul meu muzical că și-ar fi dorit să faci ceva ce-ți place la nebunie.

Ezit puțin.

— Hm... nu știu ce-nseamnă asta.

Oak nici măcar nu clipește în fața nesiguranței mele.

— Atunci caută până găsești. Nu te mulțumi până nu găsești ceea ce cauți, zice și se dezlipește de perete. Te-ai pricepe de minune la orice, mai adaugă el, după care pornește pe culoar și-mi mai aruncă peste umăr: Dar ar trebui să fie ceva ce-ți place la nebunie să faci.

Lui îi vine ușor să vorbească.

În ultimul studio sunt câțiva muzicieni. Oak mă prezintă. Sunt acolo Luke, pe care l-am cunoscut deja, Rocco, bateristul, și Mallik, clăparul lui Oak. Mai sunt și doi chitariști care mi se par oarecum cunoscuți. Încerc să-mi ascund surprinderea când îmi sunt prezentați drept Con și Dalton de la Saints and Sinners, una dintre cele mai tari trupe ale momentului. I-am văzut anul trecut la premiile MTV.

— Iubita mea, Vaughn.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul tâmp de pe față.

— Mă bucur să vă cunosc.

Unii dintre ei zâmbesc cu subînțeles, dar nu-mi pasă. Prea mult.

— Vrei ceva de băut? De mâncat?

— Nu m-ar deranja o Cola.

— Mă ocup.

Trage un scaun tapițat lângă un taburet.

— Ia loc aici. Mă-ntorc imediat.

Mă așez pe scaun, simțind că n-am ce căuta aici. Senzația se amplifică atunci când Luke se apleacă spre mine.

— Așadar, ești încă în zonă, zice el și-mi aruncă un zâmbet nesuferit. Te plătesc bine?

Mă străduiesc să nu mă înroșesc.

— Nu cred că trebuie să plătești vreo fată ca să iasă cu Oakley.

— Da? Că sunt destul de sigur că nicio gagică n-ar prefera să-și petreacă Ziua Îndrăgostiților la studio dacă n-ar încasa niște verzișori pentru asta.

— Mergem mai târziu la cină, mint eu.

— Aha! Unde?

— Nu știu încă. Oak spune că e o surpriză.

Minciunile îmi vin natural, dar simt cum mă cuprinde furia. Ce problemă are tipul ăsta? Aproape că-mi vine să urlu că Oakley mi-a luat un cadou de Ziua Îndrăgostiților, așa că ha! Dar prefer să tac, pentru că a fost un moment senzațional și intim și nu vreau ca Luke să-l strice.

— Și după cină faceți prostii? întreabă Luke cu un rânjet. Că am remarcat că nu prea ești drăgăstoasă cu el, nu-i așa?

— Luke, mârâie Rocco. Taci!

— Ce? Pun și eu câteva întrebări, zice el, agitându-și mâinile. Sunt curios. George curiosul.

Are dreptate, e o maimuță. Care creează belele. Mă uit în jos.

— Nu spun decât că am mai văzut și noi admiratoare. Ne-am culcat cu ele. Le cunoaștem. Și nu se pot sătura, mai ales de Oak.

Nu-mi place să fiu atins. Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul că toate fetele alea au pus mâna pe el.

— Poate de-asta e Oak cu ea, zice Rocco. Pentru că nu e călare pe Oak tot timpul.

— Poate, spune Luke, sceptic, în timp ce ceilalți trei amuțesc.

Oakley revine și Luke tace mâlc. Când îmi întinde sucul, ignor băutura și-l prind de încheietură, apoi îl trag spre mine și-l sărut pe obraz. Cască ochii surprins, căci e prima oară când fac un astfel de gest cu el.

Se așază pe fotoliu, cu piciorul lipit de al meu și cu brațul aruncat pe spătar. Apoi se înclină și-mi șoptește la ureche:

— Aici nu sunt camere.

Pare că mă sărută și el sau că-mi murmură vreo obrăznicie. Toată lumea în afară de Luke se preface că nu se uită la noi.

Enervată de scepticismul evident al lui Luke, mă întorc spre Oakley și-l sărut pe gură. Inițial e prea uimit ca să mă sărute și el. Dar își revine repede, înfigându-și mâna în părul meu și înclinându-și capul cum trebuie. Limba lui se strecoară printre buzele mele deschise, sărutându-mă sexy și umed. Strâng cutia de Cola ca să nu-l iau pe el în brațe. Și uit de asistență, de contract, de falsitatea întregii povești. Uit de tot până când cineva lovește un cinel și mă readuce la realitate.

Când mă retrag, buzele lui Oak sunt roșii și umflate. Ochii îi sunt două flăcări gemene de verde-incandescent. M-aș putea pierde în ei.

Urmează o tăcere îndelungată, apoi Luke scoate un hohot de râs.

— Păi, e OK atunci, zice el tărăgănat. Poate că nu mimați relația asta, la urma urmelor.

26

EA

@VeryVaughn Cea mai tare zi din ultima vreme. Merci că ai petrecut-o cu mn.

@OakleyFord A fost senzațional

@VeryVaughn Ce bine că putem serba Ziua Îndrăgostiților când vrem noi

@OakleyFord J

@1doodlebug1 Ai văzut msjle de pe insta???

@OakleyFord_stanNo1 Îmi place la nebunie povestea asta.

Am stat la studio până la 4:00 a.m. La 9:00 trebuie să fiu înapoi. O să mă omoare. Dar am scris un cântec și vreau să știu ce părere ai.

Mă zgâiesc la telefon, oscilând între reticență și curiozitate. Degetul îmi zăbovește deasupra fișierului audio atașat în mesajul lui. Îmi doresc cu ardoare să-l deschid, dar mi-e teamă să-i aud glasul. În săptămâna care a trecut de la Ziua Sfântului Valentin, mi-a trimis câteva cântece și, de fiecare dată când ascult unul dintre ele, glasul lui răgușit mă face să mă topesc.

Nu prea mă descurc cu povestea asta cu relația falsă. Chiar dacă Oak și cu mine nu ne-am mai sărutat din ziua petrecută la studio, mă gândesc la asta tot timpul. Nu, sunt obsedată de asta. Acum câteva zile, când am ieșit la o întâlnire în public, la acvariu, mi-am petrecut tot timpul holbându-mă la buzele lui și întrebându-mă cum ar fi să-l sărut când nu se uită nimeni la noi. Fără camere, fără rânjetele camarazilor lui. Cum ar fi să-l sărut doar pentru sufletul meu?

Iar noaptea trecută m-am foit și m-am răsucit ore întregi, pentru că mi-a trimis niște poze de la ședința foto de mai devreme și arăta atât de grozav în ele, încât mai aveam puțin și ochii îmi săreau din orbite.

Cred că mă îndrăgostesc de Oakley Ford... și asta mă îngrozește.

Telefonul meu vibrează din nou.

Atât de nasol? Sau atât de mișto că-l asculți pe repeat? Să-ți dau un indiciu: un alt cuvânt pe care-l iubesc muzicienii e „hipnotizant".

Cedez și ascult cântecul, pentru că, oricât de confuze mi-ar fi sentimentele, Oak nu merită să-l las cu ochii-n soare. Apoi mă trezesc holbându-mă la telefon, pentru că tot ce spune Oak în melodia asta reflectă exact felul în care mă simt eu. Confuză, dezorientată, întrebându-mă de ce m-am dat jos din pat azi-dimineață. El este vocea din capul meu.

Prefer noaptea

Întunericul, umbrele

Cotloanele și apele puțin adânci

Unde nimeni nu te cunoaște

Unde ne prefacem cu toții

Nu vedem decât măști

Doar atât vedem

Până la sfârșit.

Ascult din nou cântecul.

Vaughn, mă omori. Pur și simplu mor aici. E sânge pe jos. Criminaliștii n-o să înțeleagă ce s-a întâmplat.

E bun, îi răspund.

Bun? Ăsta e singurul cuvânt din vocabularul tău? Am propus deja două variante. Fiori sau hipnotizant. Ai mai putea folosi senzațional, fenomenal, nemaipomenit, devastator, distractiv, fantastic, minunat...

Sunt impresionată de vocabularul tău. Ai un dicționar la îndemână?

Sunt compozitor. Cuvintele sunt armele mele. Spune ceva!

Oak e mare figură. Și când e vulnerabil pare foarte puternic. Când aveam 15 ani, muzica lui mă făcea fericită, dar nu cred că mi-a vorbit vreodată așa cum o fac versurile acestui cântec. Se deschide, arată oamenilor ce simte cu adevărat.

Și nu mă întreabă decât dacă-mi place cântecul. Nu-i pot ascunde răspunsul.

Cântecul e uluitor.

Da?

Da.

Fiori?

Zâmbesc uitându-mă la ecran.

Voi avea nevoie de o reprezentație în persoană înainte să pot confirma fiorii.

S-a făcut. S-a făcut. S-a făcut. Și... ah, la naiba! A venit King. Trebuie să plec. Dar ne vedem mai târziu și o să-ți cânt melodia.

De-abia asta îmi provoacă fiori pe șira spinării și nu are prea mult de-a face cu muzica lui Oak, ci cu Oak în persoană. Ascult cântecul din nou și-l aud cum îmi spune că a trăit puțin, dar pare o veșnicie, și că

nimeni nu poate vedea dincolo de masca pe care o arată lumii întregi. Și cum e în continuare singur, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a văzut și le-a făcut. Imaginea viitorului lui e o ceață rece, amorfă.

Și nu tot așa mă simt și eu? În familia mea, pierdută, fără părinți, întrebându-mă care e următorul meu pas în viață?

Dar, spre deosebire de el, eu nu m-am expus niciodată așa... nu mi-am mărturisit greșelile, n-am cerut iertare, nu mi-am recunoscut ignoranța. Nu mi-am scos niciodată masca și nu m-am arătat niciodată atât de vulnerabilă în fața altcuiva. Nici măcar față de W. Sau poate mai ales față de W.

Paisley dă buzna în camera mea, trezindu-mă din visare. E îmbrăcată pentru muncă și sunt surprinsă că e încă acasă. Gemenii au plecat deja la școală.

— Ai văzut asta? întreabă ea sumbru, întinzându-mi telefonul.

— Ce să văd?

Are obrajii roșii și observ că se căznește să... să ce? Să-și înfrâneze furia?

— Citește!

Îmi aruncă telefonul și-l prind. Când mă uit la ecran, mă fac albă ca varul.

Răspunsul fostului iubit la scuzele lui Oakley Ford: „Bucură-te de resturile de la masa mea!“

— O, Doamne, șoptesc și simt cum mi se face rău de la stomac. Nu poate fi adevărat.

N-are cum. W n-ar spune niciodată ceva de genul ăsta, mai ales unui reporter. A semnat un acord de confidențialitate care-i interzice... la naiba, care-i interzice să spună ceva despre falsa mea relație cu Oak. Din câte-mi amintesc, acordul nu prevede că n-are voie să spună nimic despre Oak în general.

Dar acest comentariu oribil... Nici măcar nu e vorba despre Oak aici. E vorba despre mine. Eu sunt resturile de la masa lui. Cum a putut face așa ceva?

— Paisley!

Ea mă privește îngrijorată.

— Ce e?

— Poți să mă lași un minut? Trebuie să-l sun pe W.

Sunt uimită de calmul cu care vorbesc.

— Sigur. Sunt jos dacă ai nevoie de mine.

Închide ușa în tăcere, dar eu n-o bag în seamă. E o greșeală, hotărăsc eu. Ceva inventat de vreun blogger ca să adune multe vizualizări. W și cu mine ne-om fi despărțit, dar nu m-ar face niciodată târfă în fața presei naționale.

— Ce anume n-ai priceput când ți-am zis că am terminat-o cu tine? se răstește el la telefon, fără să mă salute.

Suspin ușor. Chiar a spus asta?

— Nu-ți face griji, mă răstesc și eu, căznindu-mă să-mi înfrânez furia. Nu durează mult.

— Ai cinci secunde, după care închid.

Simt cum mi se face rău de la stomac. Cum Dumnezeu am ajuns aici? W mă iubea. Cum de-mi poate vorbi cu atâta cruzime și răutate? Relația noastră n-a însemnat nimic pentru el?

— Ai vorbit cu presa de dimineață? îl întreb și, într-un fel, sper să nege.

Sau, cel puțin, să spună că declarația lui a fost scoasă din context. W tace o clipă. Apoi izbucnește:

— Da, am vorbit! Ce altceva puteam să fac? De o săptămână, reporterii au invadat căminul. Azi a apărut un tip lângă sala unde fac psihologie, rugându-mă să comentez pe marginea scuzelor dobitocului ăluia. Ce era să fac, să nu spun nimic?

Mă ridic în picioare și strâng cu forță telefonul.

— Exact asta trebuia să faci!

— Nasol! El poate să spună diverse chestii despre mine și eu nu pot să

răspund? Scuzele alea au fost o glumă... n-a vorbit serios. Încerca doar să-și spele imaginea în fața reporterilor. Așa ai spus chiar tu. Se gândește doar la imaginea lui. Cu a mea cum rămâne?

— Dar cu a mea cum rămâne? strig eu. Ai zis că sunt „resturile de la masa ta“! Ai spus unei țări întregi că sunt o târfă! Cum ai putut face asta?

Urmează o altă pauză, timp în care W își drege glasul.

— N-am zis că ești târfă. Dar... îmi pare rău că am zis ce-am zis, OK? Nu voiam să te rănesc.

Înghit nodul dureros din gât. Asta e diferența dintre W și Oak. Când și-a cerut scuze pentru că l-a batjocorit pe W, Oak a vorbit serios. A fost sincer și și-a regretat greșeala, chiar dacă asta a însemnat că s-a pus într-o poziție vulnerabilă.

În timp ce W nu-mi spune adevărul nici când suntem singuri. M-a rănit cu bună-știință. A intenționat să-mi facă rău mai mult decât a intenționat să-i facă rău lui Oakley, altfel n-ar fi făcut niciun comentariu că sunt o târfă. Ar fi spus poate că muzica lui Oakley Ford e nasoală și că nu-și dă seama cum de m-am combinat cu un star pop expirat.

— Cum spui tu, W, mormăi eu. Presupun că ăștia doi ani împreună n-au însemnat nimic pentru tine.

— Îți bați cumva joc de mine? urlă el. Nu eu sunt cel care a aruncat relația asta la gunoi. Tu ai făcut-o. Tu ai acceptat o slujbă care ne-a făcut rău. Tu ești cea care s-a giugiulit cu boul ăla. Tu m-ai mințit că le-ai dat înregistrarea mea celor de la agenție. Tu, Vaughn!

Mă copleșește un val de oboseală extremă. Nu mai pot continua. Nu mai pot trece prin asta din nou. Dar W are chef să răsucească și mai adânc cuțitul în rană.

— Nu mai suntem împreună. Nu am nicio datorie la tine și pot să vorbesc cu cine vreau și să spun ce vreau despre tine.

Îl aud gâfâind la telefon.

— Nu mă mai suna. Nu vreau să-ți mai văd numele pe ecranul telefonului meu. De fapt, îți șterg numărul chiar acum, ce zici de asta?

Buza de jos începe să-mi tremure. Nu! Refuz să plâng din cauza lui.

— Apropo, am văzut pozele de pe Instagram cu tine și cu așa-zisul tău iubit — dulci și intime și plictisitoare, hm, V? M-am bucurat și mai tare că te-am părăsit, plicticoaso ce ești! râde el zgomotos. Ah, și în caz că te întrebai, mi-am tras-o de Ziua Îndrăgostiților. Și mi-a plăcut la nebunie.

Și cu această ultimă lovitură de cuțit, fostul meu iubit îmi închide telefonul.

27

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 fostul ei iubit e un ratat

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 da, dar nu vorbea ca și cum ea l-ar fi înșelat? E drăguț.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 poate? Dar cine n-ar renunța la o persoană obișnuită pentru Oakley Ford?

Vaughn e terminată și mă omoară s-o văd atât de distrusă din cauza unui dobitoc care n-a iubit-o niciodată mai mult decât s-a iubit pe sine. A venit la studio acum vreo 20 de minute, cu ochii umflați și cu nasul înroșit. Când am adus-o în camera de mixaj, băieții s-au împrăștiat imediat, iar Luke a mormăit ceva despre fetele care plâng și aduc ghinion.

— Nu pot să cred că a zis lucrurile alea oribile despre mine. A făcut să pară că cei doi ani petrecuți împreună au fost un adevărat chin pentru el! spune ea și mă privește cu ochi mari și triști. Am încercat mereu să fiu iubita perfectă. Nu l-am contrazis niciodată. Când și-a dorit să mergem la bal cu limuzina și eu nu-mi permiteam, nu m-am supărat că s-a dus cu prietenii lui înainte. Când Paisley a cumpărat tichete la premiera Last Superhero II și W n-a putut veni, eu am stat acasă. Când sora mea a dorit să ne facă tuturor cinste la Disneyland, lui W i s-a părut prea infantil, așa că am rămas acasă, cu el. L-am ales întotdeauna pentru că a fost mereu acolo când am avut nevoie de el.

Ah, Doamne! Deci de-asta a pierdut atâta vreme cu dobitocul ăsta. Moartea părinților ei au lăsat-o cu o prăpastie în suflet, pe care a încercat s-o umple cu prezența lui W. Și a rămas cu el ca să-și poată spune că tot timpul în care nu stătuse cu familia ei se datora faptului că-l iubește pe W. Chiar dacă nu-l mai iubea, de fapt, de mult timp.

O cuprind cu brațul și o trag mai aproape de mine, dar habar nu am ce să-i spun. Nu mă prea pricep să-i consolez pe oameni. Nu numai că n-am avut niciodată o iubită adevărată, dar nici măcar nu-mi amintesc

când a venit un prieten ultima oară la mine cu vreo problemă.

Mă prinde cu mâinile de tricou și practic se urcă la mine în poală în timp ce plânge. Într-un fel, îmi doresc să-mi pot retrage scuzele pe care mi le-am cerut față de W în mod public. E clar că nu le merita, dar mai ales mi-aș dori să pot absorbi suferința lui Vaughn așa cum îi absoarbe tricoul meu lacrimile.

Îi mângâi brațele. O sărut pe creștet. Îmi reamintesc că acum suferă și că sunt o ființă abominabilă pentru că mă bucur de apropierea fizică dintre noi. E prima oară când mă lasă s-o țin în brațe. Aici nu sunt camere de filmat. Nu facem nimic ca să fim văzuți.

E un moment real, oribil și minunat în același timp. Aș ține-o în brațe la nesfârșit dacă m-ar lăsa.

După scurt timp, Vaughn se desprinde de mine și-și șterge fața cu dosul palmelor.

— Arăt îngrozitor.

Ea arată întotdeauna minunat. Îmi trec degetele mari peste pomeții ei, dorindu-mi s-o sărut și să-i alung lacrimile.

— Pot s-o chem pe machieuza mea, îi propun.

— Ai o machieuză? Credeam că era acolo doar pentru ședința foto.

— Crezi că la concerte îmi aplic singur creionul dermatograf?

Ea râde printre lacrimi.

— Uite ce fată cuminte am.

Îi cuprind umerii cu brațul. Ea se vâră în mine și jur că inima mi-o ia la galop, pentru că-mi doresc să fie iubita mea. De-adevăratelea.

— Pot să-ți cânt ceva?

— Da, te rog.

— Ai vreo cerere specială?

Stă puțin pe gânduri.

— Alege tu.

Încep să fredonez, iar ea își vâră capul în scobitura umărului meu cât timp cânt „A Beautiful Mess“, melodia lui Jason Mraz, cu versuri care-mi răsucesc cuțitul în rană.

Cânt până când respirația întretăiată i se potolește și ea adoarme, ostenită de furtuna de lacrimi și emoții. Mă desprind de ea încetișor și-i pun un pulover rătăcit peste picioarele goale. Ies pe hol, unde-i găsesc pe băieți repetând în liniște.

— Am terminat pe ziua de azi, îi anunț.

— Ar trebui s-o scoți în oraș diseară, sugerează Rocco și chiar și Luke îl aprobă.

— Da, o seară în oraș. Să-i mai abați gândurile.

Dacă recomandarea ar fi venit din partea lui Luke, aș fi ignorat-o, dar Rocco e însurat de aproape 10 ani, ceea ce în LA înseamnă vreo trei vieți de om. Așa că dau din cap și zic:

— Atunci cred că asta facem, ieșim în oraș.

— Te distrezi? o întreb pe Vaughn mai târziu.

Ea dă din cap și-mi zâmbește confuz. Iubita mea a băut multe pahare de șampanie ca și cum ar fi fost apă. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui s-o opresc, dar în ultimele trei ore a reușit să nu plângă deloc, așa că... o s-o suport așa.

A trebuit să-mi folosesc puterea de convingere ca s-o scot la club, dar nu o pot condamna că la început a șovăit. Mersul în cluburi nu ne-a avantajat până acum. Prima oară, am ignorat-o toată noaptea. A doua oară, am forțat-o să mă sărute.

În seara asta n-o să repet aceste greșeli. De când am venit, nu m-am dezlipit de ea și nu o s-o sărut dacă nu mi-o cere ea. Frate, sper să-mi ceară asta.

— Las-o mai moale cu șampania. Mai găsim și mâine sticle, glumesc eu.

— Nu și dacă mă implic eu! spune ea, dând pe gât încă un pahar cu băutură.

La naiba! Dacă are chef să se îmbete, poate că ar trebui să plecăm ca

să poată bea între patru pereți. Simt cum corup o persoană inocentă. Dar... Vaughn se distrează. Iar eu o ador pe Vaughn când se distrează.

Dar, în același timp, îmi dau seama că mi-e dor de Vaughn cea serioasă, care nu bea.

Imaginează-ți!

— Vrei să mergem acasă? o întreb.

Se împotrivește strâmbându-se, așa că mă grăbesc să adaug:

— La o petrecere privată. Vrei să mutăm cheful la mine acasă?

— Da! E o idee senzațională.

Așa că-i fac semn lui Ty să aducă mașina. Acesta pare dintr-odată ușurat. O iau pe Vaughn de mână și mă duc să-l caut pe Luke. Dacă dăm o petrecere, el e primul pe listă.

— Petrecere la mine acasă! îi strig peste capetele a trei gagicuțe.

E evident că în seara asta Luke vrea să se distreze.

— Petrecere acasă la Ford! urlă el și jumătate din oamenii din salonul VIP ridică mâinile, bucuroși.

Doamne Dumnezeule! Ce nu fac eu pentru tine, Vaughn.

Ea pare puțin uimită de reacția oamenilor.

— Sigur vrei ca toți oamenii ăștia să vină la tine acasă? întreabă ea dând nesigură din cap.

E atât de beată! Săraca de ea! Mă simt vinovat. Poate că ar fi trebuit să mergem pe plajă, nu la club.

— Da, petrecere acasă la Ford. Ura!

E cel mai slab „ura“ din istorie. O iau în brațe și îi lipesc capul de umărul meu.

— Să stai aproape de mine. Petrecerile de la mine de-acasă pot fi dezlănțuite.

Ea se desprinde și se uită la mine și, pentru prima dată în seara asta, are privirea limpede.

— Vreau o petrecere dezlănțuită.

— Atunci o vei avea.

Dacă asta își dorește în seara asta, asta îi voi oferi. Și, cumva, Luke știe că lucrurile au scăpat de sub control, pentru că, 30 de minute mai târziu, oamenii renunță la haine înainte să apuc să închid ușa de la intrare.

— Toți cei de-aici trebuie să fie majori, îi reamintesc în timp ce el se îndreaptă spre piscină.

Ar fi trebuit să închid încălzirea, ca să-i înghețe bilele când sare în apă.

— Pune-l pe Ty să-i legitimeze pe toți!

Luke dă batjocoritor din mână.

— Nu sunt polițai!

Nu, ești un cretin.

O duc pe Vaughn în bucătărie și o urc pe blat, ca să se poată sprijini de un dulap. În frigider găsesc o sticlă de Perrier. Îi scot capacul și i-o pun în mână.

— Bea asta. Trebuie să vorbesc ceva cu Ty, bine?

— M... bine!

Își leagănă picioarele. Încă nu e beată de tot, ceea ce e bine. Mi-e teamă totuși că, la un moment dat, toate sentimentele pe care le ține la distanță cu ajutorul alcoolului o vor copleși. Și eu am încercat să-mi înec necazul în băutură, dar nu funcționează niciodată. Iar Vaughn e pe cale să afle asta.

Deocamdată, sper să fie în stare să rămână locului cinci minute, până văd ce face Ty și dacă are nevoie de ajutor.

— Mă-ntorc imediat.

Mă înțeapă cu o sanda aurie în coapsă.

— N-o să pățesc nimic. Du-te. Fă-ți treaba.

Nu vreau s-o părăsesc. Îmi pun mâinile pe șoldurile ei și mă înclin spre

ea.

— O să am grijă de tine.

— În seara asta? întreabă ea, ridicând din sprânceană.

— Pentru început.

Cedez ispitei cu care m-am luptat toată seara și o sărut pe tâmplă.

— Pentru început, șoptesc din nou cu buzele lipite de pielea ei transpirată.

Mă grăbesc să ies și-l găsesc pe Ty vorbind la telefon în camera din față.

— Chemi întăriri? îl întreb.

— Dap.

— Îmi pare rău.

Ochii i se măresc de uimire. De obicei nu-mi cer scuze când îl pun să muncească în plus.

— E meseria mea, spune el lejer.

— O fi, dar tot îmi pare rău. Meseria ta e nasoală de tot uneori.

Izbucnește în râs.

— Se plătește bine, iar tipul pentru care lucrez e destul de cumsecade.

Lauda asta subtilă mă face să vreau să cânt de bucurie, dar pentru că sunt orgolios mă mulțumesc să-i zâmbesc larg.

— Sunt cu Vaughn dacă ai nevoie de mine.

— Tu ai grijă de ea. Mă ocup eu de restul balamucului.

— Mulțam, frate.

— Nicio problemă.

Mă întorc în bucătărie și o găsesc pe Vaughn pălăvrăgind veselă cu Paxton Hayes, un actor dintr-un serial foarte popular cu vampiri. Vai de mine! Paxton n-are decât să-și găsească altă gagică. Vaughn e a mea. Nu știu când anume s-a întâmplat asta, dar de-a lungul acestei

povești Vaughn s-a transformat din fata cu care am fost obligat să apar în public în fata pe care-mi doresc s-o am în viața mea.

— Pax, când ai ajuns?

Pun un picior între Pax și Vaughn sub pretextul că dau noroc cu el.

— Tocmai venisem la bar când plecați voi. M-am gândit să vă însoțesc.

— Absolut, spun eu, bătându-l prietenește pe spate. Ce vrei să bei? Pari însetat.

Îl îndepărtez de Vaughn și-l conduc în living, unde avem de băut. El mă privește amuzat.

— Mi-ar prinde bine un whisky cu Cola.

— Imediat vine un whisky cu Cola.

De bar se ocupă un necunoscut.

— Hei, frate, Paxton vrea ceva de băut. Îl servești tu?

Străinul dă din cap, iar eu mă întorc la bucătărie, dar constat că Vaughn a dispărut. Mă plimb 15 minute prin casă și, în cele din urmă, îi cer ajutorul lui Ty.

— Avea nevoie la toaletă, spune el, apoi se încruntă. Dar asta s-a întâmplat acum 10 minute.

— Of, la naiba! Poate că a leșinat pe undeva.

Urc câte două trepte deodată și mă uit în camerele de oaspeți. Două dintre ele sunt ocupate, dar nu de Vaughn. Ignor cuplurile care se giugiulesc în paturi și mă întorc pe coridor.

Când mă îndrept spre dormitorul meu, trec pe lângă Luke. Se sărută de mama focului cu o brunetă cu bluză albastră și cu sandale aurii...

Fac doi pași înapoi. Nu! Am halucinații, nu-i așa? Pentru că n-are cum să se sărute cu...

— Vaughn? o strig eu, uluit.

28

EL

StarStalkerz.com

Ce am văzut: Venice Beach. Cântărețul Nicky Novak și iubita lui Elizabeth Simms se țin de mână și se plimbă romantic pe faleză. Ce frumoooos!

Ce am văzut: LA. Oakley Ford și anturajul pleacă din The Head la o petrecere privată. Și cu toții știm ce se întâmplă la petrecerile private ale lui Oakley Ford…

Inima îmi bate de trei ori mai tare. Fata cu păr negru se dezlipește de Luke și trage cu coada ochiul pe deasupra brațului acestuia.

— Oak? spune Vaughn împleticit.

Când îi văd buzele îmi vine să dau un pumn în perete. Sau în falca lui Luke. Sau poate în propria falcă, pentru că sunt o unealtă proastă și jalnică și m-am gândit... la ce m-am gândit? Că era îndrăgostită de mine? Că m-a considerat vreodată ceva mai mult decât un job?

Aproape că mă înec de furie.

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici?

Luke îmi rânjește beat.

— Frate, am venit la toaletă, iar gagica ta a sărit pe mine.

Cu ochii tulburi, Vaughn se uită când la unul, când la celălalt. Are o revelație, dar habar nu am la ce se referă. Apoi își duce mâna la față și se răsucește, luptându-se cu ușa de la baie. După care dă buzna înăuntru.

Luke și cu mine ne holbăm unul la altul, în timp ce o auzim pe Vaughn vomitând. El face semn cu mâna spre toaletă.

— E a ta, frate.

Simt cum iau foc de mânie. Mânie pură, oarbă, care mă face să-l apuc de guler și să-l izbesc de perete.

— E iubita mea! mârâi la el. Să te ia naiba, îmi sărutai iubita!

Panica i se citește în priviri, peste aburii alcoolului.

— Eu... eu...

— Tu ce? mă răstesc, dar apoi scoate un sunet înăbușit și-mi dau seama că nu poate răspunde pentru că-l strâng prea tare de gât.

Slăbesc puțin strânsoarea.

— Credeam...

— Ce credeai?

— Credeam că e o chestie de publicitate, mormăie el. Cum a fost cu April.

— Ei bine, nu e, mă răstesc iar.

— Hai, Oak, fii sincer cu mine! Tu nu poți avea o relație normală. Tu vrei supermodele, blonde înalte cu balcoane mari și...

Geme când îi apăs din nou gâtul cu brațul.

— Nu știi nimic despre mine.

Sunt atât de furios, încât amețesc, dar îmi las mânia să se dezlănțuie. Sunt nevoit s-o fac, altfel durerea se va întoarce. Și gelozia. Refuz să mă gândesc la felul în care buzele lor s-au contopit. Refuz!

— Îmi pare rău, OK? șuieră el. Mi-a spus că se simțea tristă și avea nevoie de o încurajare. Credeam că...

Fiecare cuvânt de-al lui mă dezgustă și mai tare. Deci credea că va profita de o fată prea beată și prea amărâtă ca să știe ce face? Luke a fost întotdeauna un dobitoc, dar nu mi-am dat seama în ce măsură.

— Te-ai înșelat.

— Nu știam că e așa. Dar acum știu și nu se va repeta, OK?

— Să fii sigur că nu se va repeta! N-o să te apropii la mai puțin de trei metri de ea, m-ai auzit? Dacă îndrăznești doar să te uiți la ea, o să te

bat atât de rău, încât...

— Oak, bubuie o voce gravă, apoi o pereche de brațe musculoase mă desprinde de Luke.

Fostul meu amic se împleticește într-o parte, ducându-și o mână la gât. Mă privește de parcă aș fi înnebunit. Poate că așa și este. Nu-mi pot lua gândul de la gura lui sinistră lipită de buzele lui Vaughn. Mâinile lui erau pe talia ei. Trupul lui lipit de al ei.

— Ești bine, frate? întreabă calm Tyrese, iar eu reușesc să dau din cap că da.

— Dă-l afară din casa mea! mormăi eu.

Nu trebuie să-i spun de mai multe ori. Luke protestează, în vreme ce bodyguardul meu îl târăște spre scări. Strigă că n-a știut că e pe bune, că-i pare rău, că se va revanșa față de mine, dar eu nici nu mă pot uita la el.

Am terminat-o cu el. Primul lucru pe care-l voi face mâine va fi să-l sun pe Jim și să solicit un alt basist la studio. Nu-mi pasă cum va face asta, dar trebuie s-o facă.

Îmi dau seama că Vaughn a terminat de vomitat. Bat ușor la ușă, dar aproape că nu-mi doresc să răspundă. Nu vreau să-mi deschidă ușa.

— Oak.

Glasul ei slab răzbate de dincolo de ușă, apoi deschide. Vaughn e cenușie la față și are ochii injectați.

— Nu mă simt prea bine.

Tonul îndurerat și jenat mă calmează. E atât de beată, încât se bălăngăne, iar eu nu mă pot abține și o ajut să se echilibreze. La naiba! Vreau să-i fac scandal pentru că s-a sărutat cu Luke. Vreau s-o întreb ce mama naibii a avut în cap. Dar e evident că nu e în stare să vorbească.

— Totul se-nvârte cu mine, șoptește ea, iar inima mi se oprește o clipă.

— Știu, oftez eu. Hai să te bag în pat.

Face un pas în față și aproape că se prăbușește. Oftez, o ridic în brațe și o car la mine în dormitor. Își vâră fața în scobitura gâtului meu și

suspină ușor.

— Mă doare capul, Oak.

— Știu, iubito. E-n regulă. O să-ți aduc o pastilă să nu te mai doară.

O las încet pe pat, apoi mă duc în baie, de unde îi aduc niște ibuprofen și un pahar cu apă. O oblig să ia două pastile și să bea toată apa. O face fără să protesteze, apoi se întinde și ia o pernă în brațe.

— Se-nvârte, mormăie ea.

— Închide ochii și culcă-te!

Oricât aș încerca, n-o pot convinge să se bage în așternuturi, așa că, în cele din urmă, iau celălalt capăt al păturii și o învelesc cu el. Adoarme înainte să apuc s-o învelesc complet.

Eu stau în picioare lângă pat și o privesc un minut. E ghemuită pe o parte, cu ochii închiși. Aș vrea să mă întind lângă ea, s-o iau în brațe și să-i spun că e-n regulă că l-a sărutat pe Luke.

Dar, la naiba, nu e deloc în regulă. Nu e.

Oftez, mă duc spre ușă și închid lumina. Dormitorul rămâne în întuneric. Mă uit încă o dată la fata care doarme la mine în pat și cobor ca să-mi ajut bodyguarzii să-i dea afară pe toți necunoscuții din casa mea.

Ultimii rătăciți nu pleacă decât pe la 4:00 dimineața. Mă întorc împleticindu-mă în dormitor și o găsesc pe Vaughn înfășurată în pătură ca un burrito. Mă învelesc și eu cu un colț și adorm aproape instantaneu. Când mă trezesc, sunt învelit complet și pe ferestre intră deja lumina după-amiezii.

Cealaltă jumătate de pat e goală.

Sar în picioare și fug la parter. Cercetez livingul gol și imaculat, cu mâinile în șolduri. Cred că Big D a chemat firma de curățenie. Iar eu am dormit buștean în tot acest timp, inclusiv când Vaughn a plecat pe furiș.

— Big D, strig eu.

— La bucătărie.

Îl găsesc la masă, bând apă Perrier și rezolvând cuvinte încrucișate.

— Unde e Vaughn?

— Acasă la ea, presupun.

— Când a plecat?

Se uită la ceas.

— Acum vreo patru ore. L-am pus pe Daniel din ziua cu înghețata s-o ducă acasă cu mașina.

Îmi întinde unul dintre telefoanele de serviciu.

— Ai o mulțime de mesaje, începând cu Jim. Să-l suni în clipa în care faci ochi.

Patru ore. E ceva. Mă întreb ce-o face ea acum.

— Vreun articol negativ în presă despre care ar trebui să aflu?

— Nup. E liniște și pace în Oakville.

Big D zâmbește ironic.

— Bravo, mârâi eu.

Îmi iau din frigider o sticlă de Powerade, fac o pauză și mă întorc din nou spre Big D.

— Hei, bună dimineața. Mulțumesc că ai venit.

Lasă ziarul jos și mă analizează îndelung.

— Zicea Ty că ai început să te schimbi. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

Mă chinui să nu țopăi ca un copil de cinci ani prins la furat din bombonieră.

— Ăsta e felul tău de a-mi spune că înainte eram un dobitoc?

— Neah. Doar că uneori te lăsai copleșit de viața ta.

— Deci eram un dobitoc?

Închid ușa de la frigider cu umărul, iar Big D râde.

— Toți suntem niște dobitoci, Oak. Sună-l pe Jim înainte să-i explodeze tărtăcuța.

Iau telefonul, sticla și o banană, ies pe terasă și-l sun pe Jim.

— Cum merg înregistrările? Când ascult și eu ceva muzică? mă întreabă el.

— Credeam că ți-am trimis...

Mă opresc căci îmi amintesc că nu, nu i-am trimis nimic lui Jim. I-am trimis prima înregistrare lui Vaughn. Vaughn, care m-a făcut să aștept 10 minute până a scos din ea cuvântul bun. Jur că n-are decât un adjectiv în vocabular. O să mă ocup de asta.

Trebuie să învețe cuvinte noi, cum ar fi sexy și meseriaș, și marfă. Și pe toate să mi le aplice mie. Când o s-o revăd, o să începem aceste lecții. Imediat după ce o să-mi explice de ce mama dracului l-a sărutat pe Luke. În timp ce-i dădeam pe toți afară, am ajuns la concluzia că era atât de beată, încât probabil a crezut că eram eu, nu Luke. Avem cam aceeași înălțime. Aceeași culoare de păr. În beția ei, ne-a confundat.

După ce și-a dat seama că avea buzele lipite de boul ăla, s-a repezit să vomite. Singura reacție corectă după ce a conștientizat că a sărutat un ratat.

— Nu mi-ai trimis nimic. Sau, dacă mi-ai trimis, n-a ajuns. Mai trimite-mi o dată.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu-ți trimit nimic până când King și cu mine nu terminăm albumul ăsta. Sau măcar jumătate din el.

Nu vreau să-mi asculte nimeni cântecele, deocamdată. Criticile m-ar putea deturna în acest moment. Există doar doi oameni care vreau să-mi asculte muzica, iar aceia sunt King și Vaughn. De fapt, ea ar trebui să vină azi la studio și să mă audă live. Vreau să-mi spună în față că melodia mea e bună.

— Tu îmi trimiți mereu ce înregistrezi, îmi amintește Jim. Sunt managerul tău. Îmi trimiți ce creezi. Eu îți spun dacă e OK și împreună câștigăm atât de mulți bani, încât saudiții ne sună pentru

împrumuturi.

— Se va întâmpla și asta, îl asigur eu, pentru că vreau să închid mai repede și s-o sun pe Vaughn. Dar o să fie la momentul potrivit. Trebuie să plec, Jim. Scrie-mi un SMS dacă ai nevoie de ceva.

Asta însemnând nu mă suna, pentru că n-o să-ți răspund.

Apoi o sun pe Claudia, pentru că n-am chef să mă întrerupă după ce intru în studio. Mă duc să înregistrez acum, până când King se va sătura de mine, iar ultimul lucru de care am chef e să am de-a face cu Claudia și micile ei conspirații. În plus, Vaughn și cu mine ne descurcăm de minune.

— Claud, hei, sunt Oak.

— Mă bucur că m-ai sunat! Am primit o mulțime de solicitări de interviuri din partea GQ, People, USA TODAY și ET. Zvonurile potrivit cărora lucrezi cu King, alături de cele despre noua ta relație generează un interes real și pozitiv. Pe care vrei să-l faci? Ar trebui s-o aduci și pe Vaughn, nu ca s-o pui să răspundă la întrebări, ci ca să-i fie remarcată prezența. Poate chiar o să vă facem o poză împreună. Poate sta pe scaunul de pian. Tu o să stai pe jos, cu mâna ridicată atingând-o pe fund. E un gest tandru, totuși nu foarte provocator.

Îmi mănânc restul bananei în vreme ce ea îmi ciripește în ureche. Cât timp Claudia vorbește despre hainele pe care le vom purta la ședința foto pe care a copt-o ea, mă întorc înăuntru și-mi caut telefonul personal, ca s-o sun pe Vaughn. Îl detectez pe noptieră.

Trebuie să fac un duș înainte de a mă întâlni cu King la studio. Stai puțin, am măcar habar la ce oră ne întâlnim? Îmi verific mesajele și văd că mi-a scris de dimineață că e disponibil în jurul orei 2:00. Îl anunț că totul e în ordine și apoi caut numărul lui Vaughn.

— Nu pot face nimic din toate astea, Claud. Înregistrez. Poate după aceea.

— Dar Vaughn?

— Mă ocup eu de toate.

Și închid înainte să-mi spună în câte feluri pot s-o dau în bară. Am auzit că starurile de calibrul meu au o grămadă de soldăței supuși. Unde am dat greș?

Îmi arunc telefonul de serviciu pe pat și o sun pe Vaughn.

— Hei, spune ea, cu glas șovăitor, precaut.

Fără îndoială se simte stânjenită după faza de azi-noapte, când m-a confundat cu Luke.

— Cum te simți?

— Ca moartea.

Îmi înăbuș un hohot de râs.

— Trebuia să rămâi pe-aici. Big D știe cele mai bune leacuri pentru mahmureală.

— A spus ceva despre un câine păros, dar m-a făcut să vomit din nou.

— Tot în pat ești?

— Nu. Am reușit să mă târăsc la parter pe canapeaua din living ca să mă prefac că sunt un om normal.

— Normalitatea e supraestimată, iubito. Dacă-ți trimit o mașină, vii azi la studio?

Aud un oftat profund.

— Așa vrea Claudia? întreabă ea.

Mi se strânge stomacul. Nu trecuserăm de bariera asta? Mă calcă pe nervi că încă ia decizii bazându-se pe ce crede că vrea Claudia sau ce e avantajos pentru imaginea mea.

Dau să-i spun că nu, asta e ce vreau eu, dar mă cuprinde nesiguranța. Dacă spun nu și mă refuză, o să mă simt ca naiba. Și-mi doresc s-o văd azi. Vreau să mă audă cântând. Vreau să mă sărute pe mine, Oakley Ford, fără camere, fără băutură, fără nimic altceva. Doar ea și cu mine.

— Mda. Claudia.

Nu e o minciună prea mare. E una mică. Minusculă, aș spune.

— O oră e OK? N-am făcut duș și miros de parcă mi-ar fi vărsat cineva o cutie de bere în cap.

— Nicio problemă. Trimit de-acum o mașină, că o să stea în trafic vreo oră.

— Bine, Oak, ne vedem atunci.

Măcar îmi spune Oak. Mă mulțumesc cu atât.

Când ai inspirație, totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Cât o aștept pe Vaughn scriu câteva versuri. După ce șterg de mai multe ori, scriu și o melodie și i-o dau lui King. Aleg câteva ritmuri, în timp ce el citește versurile.

— Da, îmi place, spune el, fredonând un fragment. Poate ceva mai repede peste fraza de legătură. Așa...

Lasă caietul pe consolă și-mi face o demonstrație.

Cânt primul vers pe ritm și mi se pare perfect. Zâmbim. Ceva se coace aici și e delicios. Munca alături de King e exact cum îmi imaginam că va fi. Mă face să mă simt încrezător, chiar și atunci când îmi pune întrebări de control, cum ar fi când a fost ultima oară când m-a mișcat un cântec, orice cântec. Îmi povestește chestii personale, unele despre propriile eșecuri, iar curajul lui mă face să-mi amintesc de eșecul meu. King e producător și terapeut în același timp, totul ambalat sub forma unei minți geniale.

Telefonul îmi sună și ridic un deget, ca să-l opresc un minut pe King.

Am ajuns.

O mulțime de cuvinte se bat pentru a-mi ieși primele de pe buze: da, în sfârșit și slavă Cerului.

— A venit Vaughn, îi spun lui King. Te superi dacă luăm cinci minute pauză?

— Nu. Mă duc în spate și o să mă prefac că-ncerc să nu mai fumez.

Batem palma, iar eu mă duc să o întâmpin pe Vaughn.

— Ai venit, zic eu.

E cam palidă la față, dar e tot frumoasă. Începe să-mi placă faptul că nu se machiază. La ea totul e natural, sincer și uluitor. O trag

înăuntru, luptându-mă cu dorința de a o săruta.

O sticlă de apă o așteaptă pe o măsuță din studio și i-am făcut mai devreme rost de o pătură de la asistenții de la etaj. E rece aici din cauza instrumentelor și a echipamentului. Ar putea răci, pentru că umblă doar în maiouri.

— N-am văzut nicio cameră de filmat afară, spune ea când ajungem la ușa studioului.

Îi deschid ușa, apoi o conduc la scaunul pe care i l-am pregătit.

— Da, că veni vorba. E posibil să fi mințit.

Îi fac semn să ia loc, iar ea se prăbușește pe scaun.

— Claudia n-a spus că trebuie să vii și tu.

Observ cum se încruntă.

— Atunci de ce sunt aici?

Trag un taburet și-mi iau chitara Les Paul, așezând-o pe picioare.

— Credeam că vrei să auzi ce lucrez aici cu King.

— Offf...

Iată din nou acel oftat profund.

Las jos chitara și mă ridic în picioare. Simt cum iritarea se furișează în mine. Este ceva foarte important și ea nu numai că nu-mi apreciază gestul, dar nici nu cred că are habar ce înseamnă el. Îmi masez fruntea cu un deget. Cum să-i explic asta fără să par un mare nesimțit?

— În general, când artiștii creează, sunt de față doar ei, alți muzicieni și producătorii.

Tresare.

— Deci asta e o chestie importantă?

Mândria mă face să ridic nepăsător din umeri.

— Nu chiar.

— Stric totul, nu-i așa?

Își aruncă privirea spre ușă, de parcă și-ar dori să fie oriunde în altă parte.

— Te rețin din alte treburi?

Nu-mi pot alunga răceala din glas.

— Nu. Doar că sunt... mahmură. Am băut prea mult azi-noapte.

Îmi zâmbește trist. Lipsa ei de entuziasm, dorința ei evidentă de a fugi sunt pentru mine ca un pumn în stomac.

— Doar asta regreți de noaptea trecută? zic eu tăios.

— Cred că da. Adică scuze că am băut prea mult și am adormit la tine în pat.

Îmi evită ochii cu bună-știință.

— Îți pare rău că ai adormit la mine-n pat, repet eu. Asta regreți? Că ai băut prea mult și ai adormit la mine-n pat? Că te-ai combinat cu nenorocitul de Luke nu regreți?

— M-am culcat cu Luke? face ea, sărind oripilată în picioare. Cum...

— Nu, altceva voiam să spun. L-ai sărutat pe Luke.

Vinovăția i se citește pe chip.

— Ah! Faza asta. Speram să nu aduci vorba de ea, spune și înghite în sec. N-a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

N-a fost cea mai bună idee? Îmi vine să urlu de nervi. E puțin spus.

— Atunci de ce ai făcut-o? o întreb tăios.

— Pentru că eram beată. Și pentru că mă simțeam ca naiba după lucrurile pe care mi le spusese W. Și pentru că Luke era acolo.

Durerea mă dă gata. Reușisem să mă conving că-l confundase pe Luke cu mine, dar se pare că lucrurile n-au stat deloc așa. Știa că se sărută cu cineva care nu eram eu... și acest lucru mă supără mai tare decât mă așteptasem.

Mă uit la ea și nu-mi vine să cred.

— Deci te-ai fi giugiulit cu oricine? Asta vrei să spui? Nu conta cine e,

atâta timp cât avea buze și limbă?

Vaughn se crispează.

— Nu, nu e vorba de asta. Eram... beată, zice ea din nou, înfrântă. Eram beată și supărată și te voiam pe tine și nu te găseam, iar Luke apăruse brusc acolo și flirta cu mine și...

Lasă fraza neterminată. Una dintre afirmațiile ei îmi rămâne în minte.

— Mă voiai pe mine?

Își mușcă buza.

— Mă căutai?

Îi cercetez chipul.

— Pentru că... mă voiai pe mine. Ce-nseamnă asta?

— Nimic, mormăie ea. Nu-nseamnă nimic, OK?

— La naiba, știm amândoi că nu-i adevărat.

Îmi trec mâna prin păr, ofticat.

— Ba înseamnă ceva. Erai supărată și plecaseși să mă cauți pe mine. Pentru că mă voiai pe mine, Vaughn. Recunoaște și gata.

— Vrei să recunosc? Bine! Recunosc! Îmi place de tine, Oak. Îmi place de tine și m-am săturat să mă prefac și nu mă gândesc decât cum să te sărut și...

N-o mai las să-și ducă gândul până la capăt. O îmbrățișez și instinctul îmi umbrește rațiunea. O sărut așa cum voiam s-o fac azi-noapte. Cum voiam s-o fac de când... de când m-a privit cu stele în ochi, atunci, la plajă. Nu, înainte de asta. Când înghețata i se scurgea de pe degete și i-am gustat dulceața pentru prima oară. Poate chiar de și mai multă vreme, de când era caustică și fițoasă.

Îmi doream sărutul ăsta de atât de mult timp, încât îi sorb buzele ca și cum ar fi singurul ochi de apă din cel mai întins deșert de pe pământ. Iar ea se topește. Își întredeschide buzele și mă sărută și ea.

Și totul e exact cum îmi imaginam. Mai tare decât 50 000 de oameni care-ți strigă numele. Mai tare decât întreaga Madison Square Garden, plină până la refuz, cântând versurile odată cu tine. Mai tare decât

orice melodie cântată vreodată. Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, iar eu o ridic, ca s-o pot săruta mai mult, mai profund, cu și mai multă sete.

Își vâră limba în gura mea și cineva suspină. Probabil că eu. De fapt suspinăm amândoi, încep să-mi frec trupul de al ei și știu că și ea se simte la fel de bine ca mine.

Mi-aș dori s-o sărut la nesfârșit. Ar trebui să rămânem așa pentru totdeauna. Generațiile ce se vor naște de-acum înainte ne vor găsi în țărână, doi îndrăgostiți care au murit sărutându-se.

Brusc, se desprinde din îmbrățișare și se holbează la mine. Pe chip i se citește confuzia.

— Voiam să-ți aduc aminte că eu sunt tot aici.

Glasul lui King răzbate prin sistemul audio de un milion de dolari.

— O, Doamne Dumnezeule!

Vaughn se face mai roșie decât faimosul ruj al maică-mii. Confuzia se transformă în groază. Își lipește palma peste gură și iese din încăpere ca din pușcă.

Rămân acolo ca un imbecil pentru că sunt prea uimit de reacția mea ca să mă pot mișca. Așa trebuie să fie un sărut? Cerule mare și sfânt! Și, dacă e așa, de ce a luat-o la goană?

Mă iau după ea, dar deja s-a năpustit în baie și a încuiat ușa.

— Vaughn, iubito! Ieși de-acolo!

Aud cum deschide robinetul și zgâlțâi puțin clanța.

— Ți-e rău?

— Pleacă! Pleacă înapoi la muzica ta! Oricum numai despre asta e vorba.

Mă răsucesc să văd dacă e cineva prin preajmă care mă poate ajuta să interpretez ce s-a întâmplat, dar sunt singur... și iubita mea s-a încuiat în toaletă. Poate că-i mai bine așa. Prefer să nu audă nimeni dialogul ăsta umilitor.

Mă întorc în studio, clătinând din cap. King nu scoate o vorbă când mă vede prăbușindu-mă pe scaun.

— Ce este? fac eu după o tăcere prelungită.

— Nimic, frate, zice el rânjind. Ar fi trebuit să vin mai devreme. Nu știam că primesc un album cu spectacol la ofertă.

— Poate o să-mi găsesc un alt producător.

Zâmbește și mai larg, dacă așa ceva e posibil.

— Nu. Acum nu mai plec. Simt focul și magia în atmosferă. Condițiile perfecte de creat muzică.

Mârâi și-mi scot pixul ca să șterg primul vers, în care scrisesem că sunt atât de amețit, încât mi se pare că văd cerul verde. King trage cu ochiul peste umărul meu.

— Fata asta te schimbă.

Nu-l bag în seamă și scriu următorul vers, despre cum inima mea seamănă cu un cimitir de fiare vechi, plin cu piese de schimb desperecheate.

— Așa fac cele mai mișto dintre ele.

Se duce la un panou să lucreze, dar îi simt privirea pătrunzătoare.

— Mai ai ceva de spus? mormăi eu.

El rostește întinzând mâna:

— Cele mai mișto femei îți pun caracterul la încercare și mistuie tot balastul până când și tu devii un om mai bun. Ea e una dintre cele mișto.

— De unde știi? îl provoc eu, cu bărbia ridicată și cu o privire criminală.

King se uită la mine zâmbind misterios.

— Știi și gata.

29

EA

Top 5 motive pentru care fanii ar trebui să aștepte un nou album Ford CÂT MAI CURÂND! Click acum!

5. Au trecut doi ani de la ultimul turneu și de la ultimul album. Fanii mor de nerăbdare după ceva nou. Oakley Ford s-a purtat întotdeauna frumos cu fanii săi.

4. Oakley Ford și King au fost văzuți împreună la câteva evenimente caritabile publice, iar ieri cei doi au fost zăriți intrând pe furiș în faimosul studio de înregistrări Hollow Oak. Fanii atenți ai lui Ford au postat această fotografie pe pagina de Instagram FordNews.

3. Au trecut doi ani de la relația cu April. O iubită nouă înseamnă muzică proaspătă, nu-i așa?

2. Se maturizează. Oakley va împlini în curând 20 de ani și asta înseamnă că nu mai e adolescent. Va dori să ne arate cum sună muzica lui de la maturitate.

1. Albumele surpriză sunt la modă. Beyoncé! Kanye! Frank Ocean! Să lansezi un album fără niciun avertisment e o mișcare importantă, care i se potrivește noului și maturului Oakley.

Mă comport ca un copil de șase ani. Cine se închide în baie ca să evite o discuție? Eu, eu fac asta. Vaughn Bennett, o fată care se simte dată peste cap, genul de persoană fără niciun căpătâi, care sărută doi tipi în aceeași zi.

Frate! Când a devenit atât de palpitantă viața mea amoroasă?

Numai că... doar unul dintre săruturi fusese excitant cu adevărat. Doar unul dintre săruturi mi-a făcut inima să zboare și degetele de la picioare să mi se crispeze.

Sărutul lui Oakley.

Celălalt sărut a fost o greșeală din capul locului. Mi s-a părut că Luke

e cam scârbos încă din clipa în care l-am cunoscut, dar alcoolul ăla nenorocit m-a făcut să uit asta azi-noapte. Și apoi Luke a început să flirteze cu mine și să-mi spună ce mișto sunt, și când m-a sărutat nu m-am împotrivit pentru că am crezut s-o să mă facă să mă simt bine.

N-a fost așa. Pentru mine, sărutul e ceva frumos când îmi place de cineva. Când am simțit buzele lui Luke lipite de gura mea n-am simțit nimic. Dar buzele lui Oak? Întregul meu trup a vibrat ca răspuns și asta m-a speriat rău de tot.

Îmi acopăr obrajii cu palmele și gem îndelung, sperând că apa care curge va înăbuși zgomotul. În viața mea n-am fost mai confuză. Nu mă pot concentra la nimic... creierul meu e o salată de gânduri. Gânduri despre Oakley. Despre acel sărut uluitor. Despre faptul că mi-am luat un an liber ca să muncesc și că, de fapt, am acceptat o slujbă care îmi oferă ocazia să mă gândesc la lucrurile la care nu voiam să mă gândesc.

Zilele astea, mi se pare că toată lumea ia decizii în locul meu. W s-a hotărât să mă părăsească. Claudia hotărăște unde trebuie să mă duc în fiecare zi. Oak a decis să mă sărute ca un disperat și să mă facă să simt lucruri pe care încercam să nu le simt niciodată.

Ridic capul și apoi mă uit la perechea mea de tenişi Vans. Mă enervez când văd desenele mâzgălite pe ei. Odinioară îmi plăceau aceste încălțări, dar acum le consider... prostești. Mâzgălelile unei fete caraghioase care credea că prietenul ei o va iubi pentru totdeauna.

Mă aplec încet și-mi scot pantofii din picioare. Îi ridic și mă duc la coșul de gunoi de lângă ușă. Ezit o clipă, apoi îi arunc la gunoi.

Oakley nu mă așteaptă pe hol, așa cum credeam eu. Grație geamurilor care împânzesc holul, observ că s-a întors în studio. El și King discută însuflețit, în vreme ce Oak aruncă în aer un pix și-l prinde apoi în mână.

Obrajii mi se încing din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropii de ușă, încălțată doar cu șosetele negre. Sper că King nu va deschide subiectul despre sărutul la care a fost martor. Sper că n-o va face nici Oak, cel puțin nu de față cu King.

— Hei, spune Oakley când intru în încăpere.

Are un ton nonșalant, dar și o nuanță de îngrijorare, ca și cum n-ar ști precis ce urmează să fac.

— Cum merge cu compusul? întreb, încercând să par relaxată.

Mă trântesc pe canapeaua de lângă perete și-mi încolăcesc brațele în jurul genunchilor.

— Fenomenal.

Privirile ni se întâlnesc. Îi citesc întrebarea în ochi, dar Oakley nu-i dă glas. O face, în schimb, King.

— Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi?

— I-am pierdut, mormăi eu.

Cei doi schimbă o privire, iar Oak ridică din sprânceană spre mine.

— Bine, mă rog, spune King. Ah, ce-ar fi să ne spui părerea ta, domnișoară Bennett? Băiatul nostru tot încearcă să cânte mai lent partea de legătură, iar eu îi spun că nu e deloc modern, dar el nu mă ascultă. Poate-mi dai tu o mână de ajutor.

Oak își dă ochii peste cap.

— N-o să-ți dea nicio mână de ajutor, pentru că te înșeli.

Ia chitara și atinge o coardă.

— Fii atentă, Vaughn, și spune-mi dacă am dreptate.

Vocea lui aspră răsună în studio, iar stânjeneala pe care am simțit-o la toaletă începe să se risipească. Atât de puternică e muzica lui. De fiecare dată când tipul ăsta cântă, timpul parcă se oprește în loc și suntem cu toții absorbiți în lumea lui.

Versurile sunt mai furioase decât m-aș fi așteptat, până la fraza de legătură, când devin oarecum melancolice. Îmi dau seama de ce vrea ca partea asta să fie mai lentă. Are o tonalitate atât de diferită de restul cântecului!

— Deci? face King când Oak termină de cântat.

Amândoi mă privesc nerăbdători, iar eu zâmbesc timid.

— Ăăă. Nu sunt de acord cu niciunul dintre voi. Nu cred că merge nici rapid, nici lent. Versurile din această parte sună de parcă ar fi dintr-un alt cântec. Adică, uneori asta e de bine, dar în cazul ăsta e un fel de... dezechilibru.

Îmi privesc propriile mâini astfel încât niciunul dintre ei să nu se poată uita urât la mine.

— Mda... Înțeleg ce vrei să spui.

King pare dus pe gânduri. Ia pixul din mâna lui Oakley și începe să noteze ceva într-un carnețel.

— Ce-ar fi dacă am schimba puțin versurile astea?

Oak se înclină să vadă mai bine și încep amândoi să-și stoarcă din nou creierul. Eu mă ghemuiesc pe canapea și le ascult șușoteala. Nu-mi amintesc să fi adormit, dar e clar că am făcut-o, pentru că deschid ochii brusc când simt o mână caldă pe obraz. Clipesc și-mi dau seama că King a plecat și am rămas doar eu și Oak.

S-a cocoțat pe marginea canapelei și mă mângâie pe obraz, privindu-mă cu minunații lui ochi verzi.

— Ai ațipit, îmi zice el, iar eu mă ridic căscând în capul oaselor.

— Ah! Îmi pare rău. E de la mahmureală, nu de la muzica ta. Jur!

El izbucnește în râs, apoi devine iar serios.

— Ce s-a-ntâmplat cu pantofii tăi?

— I-am aruncat la gunoi, mărturisesc.

— Vreun motiv anume?

— Fac parte din trecutul meu.

Oak dă ușor din cap.

— Bine. Pot să-ți cumpăr altă pereche de Vans?

— Nu, spun, scuturând din cap. O să-mi cumpăr singură. O să-i pictez cu o nouă poveste.

Se așază pe scaun și-și ia pixul.

— Sper că ai loc să scrii Oak pe ei.

— Oak? întreb.

— De ce nu?

Zâmbesc vag.

— Mda... poate că am.

Mai târziu mergem acasă la Oak. Nu pentru că așa a spus Claudia, ci pentru că așa ne înțelegem pe tăcute. Acolo vrem să fim. Comandăm pizza și o mâncăm afară, pe șezlongurile din fața piscinei imense a lui Oakley. Când terminăm de mâncat, soarele deja a asfințit, dar asta nu-l împiedică să intre în cabina de lângă bazin și să se schimbe în costumul de baie.

Respirația mi se precipită când reapare. E prima oară când îl văd fără cămașă. Adică doar pe el. I-am văzut pieptul în poze, dar în realitate totul e și mai... delicios. Iar tatuajele sale sunt extrem de sexy. Pe braț are o cruce, cu numele mamei lui sub ea. Un vârtej de note muzicale și ceea ce cred că e o bară de chitară pe celălalt braț. Niște șiruri de date și coordonate între omoplați — n-am mai rezistat și am căutat pe Google acum câteva zile ca să-mi dau seama ce înseamnă acel tatuaj și s-a dovedit că e vorba despre datele și coordonatele geografice ale locurilor sale preferate din timpul turneelor.

Uneori uit că are 19 ani. E atât de înalt, musculos și masculin, încât arată mai matur. De fapt, seamănă din ce în ce mai mult cu celebrul său tată, dar păstrez comparația asta pentru mine, căci nu cred că ar aprecia-o. Rareori îl pomenește pe tatăl lui și e evident că au avut ceva conflicte.

— Mereu mă sorbi din priviri, ha? mă necăjește el. Ai grijă, iubito, o să mă complexezi.

— Ai deja un complex. Se numește egomanie.

— Ha, face el, apropiindu-se și trăgându-mă de codița care-mi atârnă peste umăr. Poate că dacă nu te mai holbezi așa la mine tot timpul, egoul meu ar avea dimensiuni normale.

— Tu nu ai nimic de dimensiuni normale, ripostez eu, apoi roșesc pentru că a sunat ca o aluzie și chiar nu încercam să insinuez așa ceva.

El dă din sprâncene în sus și-n jos.

— Ai văzut afișul din Vogue, hm?

Mă înroșesc și mai tare.

— Taci și aruncă-te în apă sau ceva de genul ăsta.

— Chiar n-o să mi te-alături? face Oak dezamăgit.

Mi-a spus că sunt costume de baie în cabină, dar nu costumele de baie sunt problema mea. Pur și simplu, n-am chef de înotat.

— Mi-e atât de lene azi, zic eu pleoștită. Pe bune! Mahmureala aia mi-a pus capac.

— Deci să țin minte... încuie dulapurile cu alcool data viitoare când vine Vaughn la petrecere.

— Te rog, așa să faci, zic eu.

El chicotește, lasă un prosop pe șezlong și se duce la marginea terasei. Nu testează deloc temperatura apei cu vârful degetelor de la picior, ci se aruncă în apă și înoată până în celălalt capăt al piscinei. Capul său blond i se ițește din apă, apoi începe să înoate pe spate, iar eu îi admir silueta puternică.

Mă întind pe spate și privesc cerul la asfințit, mirându-mă de întorsătura dramatică pe care a luat-o existența mea. Cu două luni în urmă nici n-aș fi visat că voi sta pe un șezlong în luxoasa curte din spate a lui Oakley Ford, în timp ce starul pop de care odinioară eram îndrăgostită înoată în piscină.

Totuși, viața lui Oak nu e una banală. Bodyguarzii, banii, fanii, casa asta de pe plajă, cu piscina ei cu gresie albastră, prietenii lui... deși nu pare să aibă prea mulți prieteni, pentru cineva atât de faimos. Sau, cel puțin, nu are prietenii potriviți.

— Gândești atât de profund, că-ți aud rotițele învârtindu-se. Ce te supără?

Îl privesc lung preț de-un minut. Are mici stropi de apă pe genele lungi, care sclipesc ca niște nestemate în razele soarelui la apus.

— Nu știu. Doar că...

Nu-mi duc ideea până la capăt. El se ridică pe marginea piscinei și se lungește ud lângă mine. Îi arunc un prosop ca să-și acopere corpul perfect. Îmi distrage mult prea mult atenția. Se șterge cu prosopul pe cap și pe corp, apoi îl aruncă în spatele său.

— Haide, mă imploră el. Spune-mi ce te frământă.

— O să transformi asta într-un cântec?

Încep să suspectez că în melodiile lui e vorba despre el însuși... un fel de confesiune. Genul ăsta de curaj este uimitor și extrem de puternic.

— Poate, zice el, dând din cap spre mine. E riscant să ai o relație cu un compozitor.

Hmmm... Nu mă gândisem la asta, dar, în mod ciudat, îl cred. Adică nu cred că ar scrie vreodată un cântec care m-ar răni sau care m-ar umili. Îmi ațintesc privirea spre lumina palidă de pe cer.

— Părinții mei au murit acum două veri, spun încet. Tata o scosese pe mama la o întâlnire. Se întorceau acasă de la Cheesecake Factory, localul preferat al mamei. Cel mai mult îi plăcea rulada, spun și dau din cap amintindu-mi. În orice caz, s-a întâmplat ceva și tata a pierdut controlul volanului. Mașina s-a izbit de parapetul de ciment și au murit amândoi pe loc.

Durerea ascuțită a pierderii suferite mă obligă să mă opresc și să-mi recapăt suflul.

— Nu plănuiam să mă duc la școala de vară. Tata voia s-o fac. A zis că dacă absolv liceul mai devreme, pot să-mi iau un an liber înainte de a merge la colegiu. S-a gândit că-mi pot petrece acel an colindând prin Europa, ca să mă educ la școala vieții.

— Ai plecat vara trecută?

— Nu. Am terminat liceul mai devreme, exact așa cum dorea el, dar am făcut-o ca să-mi pot ajuta sora. Oricum, după moartea lor, nu mai voiam să plec în Europa. Mi-era...

Mă opresc.

— Ce ți-era?

Înghit în sec.

— Prea frică să plec. Cred că mi-era frică de viață. De-asta am ieșit cu W atât de mult timp, deși cred că amândurora ne-a trecut de multă vreme iubirea. De-asta relația asta falsă pe care o aveam cu tine era OK. Mă pricep să mă prefac, dar nu prea mă pricep să trăiesc. Toată lumea știe ce vrea de la viață. Carrie merge la Berkeley pentru că vrea să devină avocat, ca mama ei. Justin se duce la UCLA ca să fie contabil. Kiki se va face cosmeticiană. Așa că le-am spus și eu că vreau

să fiu profesoară ca părinții mei și am crezut că dacă W se duce la USC, aș putea merge și eu tot acolo.

— Nimic din toate asta nu pare să te facă fericită.

— Părinții mei trăiau pentru momentul prezent. Dar eu vreau să am un plan, un viitor. Tu mi-ai spus să nu mă mulțumesc cu puțin. Mi-ai spus să-mi descopăr adevărata pasiune, dar nu știu care e asta. Știu doar ce nu-mi doresc.

— E un început bun.

— Oare?

Îmi întorc privirea spre el. El se întinde spre mine și mă mângâie pe obraz cu degetul mare.

— Da, spune el și-mi cuprinde obrazul în palma lui mare. Da, repetă apoi.

Lacrimile mi se preling pe față și îi inundă palma. Văd cum i se scurg pe încheietură și apoi în jos, pe antebraț. Starea mea emoțională haotică nu-l fac s-o ia la sănătoasa. Se trage mai aproape de mine, iar picioarele metalice ale șezlongului scârțâie pe podeaua terasei.

— Când ți-ai dat seama că vrei să fii cântăreț?

— La patru ani? La cinci? Cred că m-am născut știind asta. Părinților mei le era teamă că voi dori să devin actor, ca ei, dar mie mi-a plăcut dintotdeauna muzica, să spun povești prin intermediul melodiilor. Îmi plăcea să-mi aud vocea formându-se și emițând note. E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Los Angelesul e plin de oameni cu țeluri înalte.

Mă întind ca să-l prind de mână. Strângerea lui e caldă și fermă.

— Toți oamenii vin aici cu ambiții imense. Nu vreau visurile lor, dar vreau să am și eu un vis.

— Poate ai și tu unul, dar ți-e teamă de el.

— Poate.

Mă uit la mâinile noastre împreunate și mă gândesc la lucrurile care mă fac să simt ceva. Familia mea, gătitul pentru ei, desenele. Pot să-mi fac o viață din asta? Oare ăsta e viitorul meu?

El mă ia în brațe și mă duce pe șezlongul lui.

— Dacă ai avea toți banii din lume, ce-ai face cu ei?

— Aș călători, aș vrea să văd lumea, răspund eu imediat.

— Atunci asta ar trebui să faci.

— W credea că e o tâmpenie.

Oak mârâie și îi simt pieptul vibrând.

— Amândoi știm ce părere am despre W. Ți-e mai bine fără el. Bine-ai făcut că te-ai despărțit de el.

Oak pare nemulțumit și gelos, lucru care mi se pare adorabil.

— Ăăă... el s-a despărțit de mine, ai uitat?

— A făcut așa doar pentru că știa ce va urma.

— Ce anume?

Ascult cu atenție să aud dacă Oak va spune că el urma.

— Că doar pierdeai vremea cu el și că, în cele din urmă, ți-ai fi dat seama că poți găsi ceva mai bun, spune Oakley, ridicând din umeri. În plus, probabil că are o sculă mică și tinde să supracompenseze.

Îmi dau ochii peste cap. La bărbați totul e despre mărime.

— N-am de unde să știu.

El ridică din sprâncene.

— Niciodată n-ați...

Face o mișcare scurtă cu pumnul strâns.

— Ce-i asta? izbucnesc eu în râs. Sex? Nu. N-am făcut niciodată sex cu W.

Face ochii caraghios de mari.

— Nu l-ai atins niciodată jos?

— Oakley Ford, chiar vrei să afli toate detaliile scârboase dintre mine și W?

Cochetează puțin cu ideea asta. Așa că-l lovesc peste umăr.

— Stai așa, dacă el n-a avut parte de niciun strop de acțiune înseamnă că nici tu?

Acum Oak pare de-a dreptul oripilat.

— Putem să lăsăm baltă discuția asta?

Apa din bazin are doar vreo 16 grade, dar devine din ce în mai atrăgătoare. Dacă sar în apă, poate că această conversație penibilă va lua sfârșit.

— Nu, nu, nu putem, zice el, ridicându-se în capul oaselor și luându-mă cu el. Vreodată a...

Îi lipesc palma peste gură.

— O, Doamne! Nu mai vorbi! Te rog!

Ezită și apoi dă din cap, dar în clipa în care-mi retrag mâna, el continuă cu comentariile.

— Să-l ia naiba, ce dobitoc egoist! Dar n-a avut nicio problemă să-ți ceară toată atenția!

— Nu-mi vine să cred că vrei să discutăm despre asta, spun și-mi acopăr fața.

— Dar tu ți-ai făcut-o singură vreodată?

Unde sunt cutremurele din California când ai nevoie de ele?

— Da, bine, mă masturbez. E... mișto. Chiar foarte mișto.

— Îți dă fiori?

Oftez. E evident că dacă nu-i ofer ceva, o să mă tot bată la cap.

— Nu, fiori nu, dar e mișto.

— Hai cu mine!

Se ridică brusc și-mi întinde mâna.

— Unde mergem?

— Înăuntru. Nu cred că ești gata deocamdată de giugiuleală în aer

liber.

Ridic din sprânceană.

— Crezi că primești ceva?

— Nu. Nu eu.

Ochii i se întunecă.

— Haide!

Mă ridic în picioare și-mi strecor mâna în palma sa. Nu știu exact spre ce mă îndrept, dar Oak nu m-a presat niciodată. Nu a adus niciodată vorba de sex până acum. Îl las să mă conducă prin living și apoi pe hol, spre camera media. Face lumina mai mică, pune un film și mă așază pe canapea. Îmi vâră un deget sub bărbie și-mi înalță capul, ca să ne privim în ochi.

— Ai încredere-n mine?

— Da... de ce? întreb eu preocupată.

În loc de răspuns, îmi cuprinde fața în mâini, iar bătăturile care i s-au format peste ani din cauza cântatului la chitară îmi zgârie pielea. Își lipește buzele de gura mea — tandru, dulce, moale. Ne sărutăm o clipă, iar umilința și furia mea dispar sub mângâierea sa. Apoi, Oak se desprinde de mine.

— Ești tare frumoasă. Fiecare zi pe care o petrec cu tine e mai strălucitoare și mai palpitantă decât cea de dinaintea ei. Și dacă vom face vreodată sex se va întâmpla pentru că așa vei dori tu, nu pentru că așa voi dori eu sau pentru că-ți vei imagina că așa mă vei păstra.

Își trece degetul mare peste buzele mele și-mi simt întregul trup străbătut de o străfulgerare de energie.

— Dar până când vei fi pregătită, avem o grămadă de lucruri pe care le putem face ca să te simți bine.

Simt cum mi se face pielea de găină.

— D... dar tu?

— Eu am două mâini — îmi face cu ochiul — și o imaginație din cale-afară de bogată. Deci da, pot să pun un film și să mă prefac că sunt atent la el, deși nu-mi doresc altceva decât să te sărut cu disperare.

— Vrei să mă săruți din nou chiar dacă l-am sărutat pe Luke?

Vinovăția îmi dă un junghi în stomac. Îi evit privirea, dar el îmi ridică bărbia — nu am încotro și trebuie să mă uit la el.

— Nu mai ești supărat?

— Ai de gând să-l mai săruți vreodată?

— Nu. Doamne, nu!

— Atunci nu sunt supărat, spune el zâmbind cu subînțeles. Și da, nu-mi doresc altceva decât să te sărut din nou.

— Asta e tot?

Sunt de acord cu sărutatul, dar privirea lui îmi spune că vrea să facă mult mai mult de-atât. Îmi răspunde direct:

— N-o să-mi limitez săruturile doar la gura ta.

Roșesc... peste tot.

— Și n-o să-mi ceri nimic în schimb?

Am știut dintotdeauna că dacă l-aș fi lăsat pe W să mă atingă, ar fi așteptat același lucru și... pur și simplu nu voiam să fac asta. Dar da, simțeam cum unele locuri mă dor. Sânii mă furnicau. Hainele mi se păreau prea strâmte. Dar ceva mă împiedicase mereu.

Oak închide ochii.

— Ești sigură că nu mă pot duce la USC, ca să-l bat pe W până-l bag în spital?

Se pare că-mi înțelege dilema fără să fiu nevoită să-i dau glas.

— Putem să nu mai discutăm despre W? spun încet.

— Gata, fără W, spune el, apoi se întinde pe canapea și se bate ușor peste piept. Vino-ncoace! Tu ești la comandă!

Mă aplec peste el.

— Poate că vreau să te uiți la film. Poți să te prefaci că te ia căscatul și-ți strecori brațul peste umerii mei.

Mă trage peste el.

— Ups, te-ai împiedicat și ai căzut.

— Nu-i același lucru, ripostez eu.

— Ba e, oarecum.

Se înclină în față și mă sărută înainte să mai apuc să spun ceva. Limba lui îmi pătrunde în gură și se înlănțuie cu a mea. O mână de-a lui mi se înfige în păr, în timp ce cealaltă se strecoară sub tricoul meu lălâu.

Îl simt între picioare, tare și musculos. Mă frec de el și, drept răspuns, mă prinde și mai tare. Geme lipit de buzele mele, iar sunetele profunde și virile pe care le scoate îmi taie răsuflarea.

Eu, Vaughn Bennett, îl excit pe Oakley Ford. Se lipește de mine. Suspină când mă mișc. Încerc asta din nou și buzele lui le caută pe ale mele.

— Ești foarte sexy, Vaughn. Foarte, foarte sexy.

Glasul lui răgușit îmi provoacă fiori pe șira spinării. Degetele lui Oak dansează mai jos, până în partea din spate a jeanșilor. Dintr-odată vreau să știu mai mult. Ce-mi poate face? Ce voi simți?

Carrie și Kiki au vorbit despre asta. Amândurora le place sexul și acum îl am aici pe Oakley, dornic să-mi arate ce am ratat. Fără să aștepte ceva în schimb.

Îmi strecor mâna între trupurile noastre, iar dosul palmei mele îi atinge erecția. Geme, dar eu nu mă mișc niciun centimetru. Sunt la comandă. Mă desprind de el, cât să-mi pot deschide nasturele jeanșilor. El duce mâna la fermoar.

— Îmi permiți? spune el răgușit.

— Mda.

Nici vocea mea nu e mai brează.

Îmi descheie fermoarul, apoi degetele lui lungi și pricepute mă cuprind, peste lenjerie, în pantaloni. Îmi mișcă mâna într-un cerc larg și mă asaltează atâtea senzații de parcă aș avea între picioare o mie de terminații nervoase.

Îmi trec mâna tremurătoare peste capul său. Gura lui îmi găsește

gâtul, iar buzele sale îmi dezmiardă urechea. Degetele de la picioare mi se încordează și răsuflu din ce în ce mai întretăiat.

— Am eu grijă de tine, șoptește Oak pe gâtul meu. Am eu grijă de tine.

Îmi masează zona aceea fierbinte la nesfârșit, până când văd stele verzi în fața ochilor și întregul trup mi se tensionează de parcă e străbătut de un curent electric. Gem și apoi mă prăbușesc peste el, iar inima îmi bate dezlănțuit. Și lui i-a luat-o inima la trap.

— O, Doamne, ce bine a fost!

Palma lui încă mă atinge, iar eu îmi simt corpul vibrând contopit cu al lui și tremurând ca o frunză.

Încerc să articulez câteva cuvinte, dar nu reușesc. Din fericire, Oak nu are nevoie de așa ceva. Mă ține pur și simplu în brațe până când ațipesc. Și nu știu dacă e închipuirea mea sau e chiar vocea lui răgușită care-mi cântă până când adorm.

30

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Cred că sunt un cuplu adevărat

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 mda, e îndrăgostit de ea

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 L

DUPĂ ȘASE SĂPTĂMÂNI

Mă distrez cum nu m-am mai distrat în viața mea. Și asta spune multe, pentru că în trecut am făcut niște lucruri de-a dreptul senzaționale. Am lenevit pe diverse insule private. Am susținut concerte cu casa închisă în câteva dintre cele mai frumoase orașe din lume. Ca să nu mai pomenesc de timpul petrecut cu femei superbe, de la modele și actrițe până la colege cântărețe.

Dar niciuna dintre ele n-a fost nici pe jumătate ca Vaughn și niciunul dintre concertele sau vacanțele acelea nu au fost la fel de distractive ca timpul pe care-l petrec alături de Vaughn. Numai săptămâna trecută ne-am făcut suficiente amintiri cât să ne ajungă o viață întreagă.

Luni ne-am pierdut toată ziua pe plaja El Segundo. Era complet pustie pentru că toți erau la școală sau la muncă, așa că am avut parte de intimitate când ne-am hârjonit în apă și ne-am întins apoi pe un prosop imens, discutând aiureli și împărțind o farfurie uriașă de nachos de la o tonetă de pe faleză.

Iar luni seara ne-am făcut de cap la ea în pat.

Marți a venit pe la studio.

Și marți seară ne-am făcut de cap lângă piscina mea.

Miercuri mi-am ținut promisiunea față de frații ei și i-am dus acasă la amicul meu, ca să se dea pe halfpipe.

Și miercuri seară ne-am făcut de cap la mine în pat.

Joi am mers la clubul lui King, unde am cântat o improvizație despre care Vaughn a spus că e „senzațională“. Vocabularul ei se îmbunătățește pe zi ce trece.

Joi seară ne-am făcut de cap pe la mine prin bucătărie. Ty n-a fost prea încântat când a intrat peste noi, dar eram complet îmbrăcați, așa că n-a avut ce să comenteze.

N-o să vă mint — încă ne ținem hainele pe noi când ne giugiulim. Mă enervează chestia asta? La naiba, sigur că da! O presez pe Vaughn să-mi arate comorile? Nu. Pentru că i-am promis că voi avea răbdare cu ea și e o promisiune pe care intenționez să mi-o țin... indiferent cât de tare o detestă corpul meu.

Azi e vineri și mă aflu în curtea din spatele casei lui Vaughn la un grătar, e o după-amiază superbă de martie. Gemenii încearcă să construiască o casă din cărți de joc pe masa din grădină, dar structura fragilă se tot prăbușește. Paisley face friptură la grătar, iar Ty stă lângă ea și-i spune unde greșește. Big D e la câțiva metri distanță, distrându-se pe seama faptului că sora lui Vaughn și bodyguardul meu se ciorovăiesc ca un cuplu de mult căsătorit.

Tehnic, Ty nu e de serviciu în seara asta. E tura lui Big D, dar când Ty mi-a scris să vadă ce fac și a aflat că eram acasă la familia Bennett la un grătar, s-a autoinvitat și și-a făcut apariția fără să-mi mai dea timp să întreb dacă e OK.

Se îndrăgostește de Paisley. Tare!

— O place mult, îmi șoptește Vaughn.

Se uită și ea la Ty și la Paisley, cu un zâmbet vag pe buze.

— Și crede că e subtil, șoptesc și eu. Bărbații sunt idioți.

Asta o face să râdă, iar acel sunet dulce și melodios are efectul scontat asupra mea — inima îmi flutură și palmele mi se umezesc. Ty nu e singurul tip îndrăgostit până peste urechi.

Sunt atât de prins de fata asta, că nici măcar nu e amuzant. Știu că și ea e îndrăgostită de mine. Văd asta în felul în care râde la glumele

mele, în felul în care-și înlănțuie degetele cu ale mele, de câte ori o iau de mână. În felul în care se uită pe furiș la mine când crede că nu sunt atent. Și în felul în care-și mușcă buza de câte ori privirile noastre se întâlnesc.

— Vaughn! Telefonul tău tâmpit nu încetează din bâzâit, strigă Shane de pe terasă. Ne tot dărâmă cărțile!

— Hm! face și ea. Cărțile vi se tot prăbușesc din cauza temeliei fragile!

Are dreptate. N-am văzut în viața mea un cuplu mai jalnic de constructori de castele din cărți de joc. Vaughn și cu mine ne îndreptăm spre terasă, iar ea își ia telefonul de pe masă. Se uită la ecran, apoi face câțiva pași într-o parte și începe să tasteze cu furie. Mă apropii de ea.

— Cui îi scrii?

— Ăăă... nimănui, spune ea pierdută, ascunzând ecranul telefonului de ochii mei.

— Nimănui?

Mi se ridică imediat părul pe ceafă. Mai păstrează legătura cu W? Ieri mi-a spus că nu a mai auzit nimic de la el de când cu comentariul referitor la resturi, dar dacă era o minciună? Dacă încă vorbește cu dobitocul ăla?

Vaughn ridică ochii. Când îmi vede mutra supărată, îmi spune, pe un ton liniștitor:

— Nu e W.

— Atunci cine e?

— Nimeni, repetă ea.

Îmi înăbuș iritarea crescândă.

— Tocmai ai trimis cinci SMS-uri. Vrei să spui că nu erau adresate nimănui și au dispărut pur și simplu într-un cyber-cimitir?

Vaughn își vâră telefonul în buzunar.

— Îți jur că nu e nimic dubios, OK? Putem s-o lăsăm baltă?

— Mă cunoști?

Scoate un hohot exasperat de râs.

— Doar de data asta ne putem preface că nu ești un băgăcios?

— Nu sunt băgăcios, protestez eu.

— Atunci, las-o baltă!

— Nu, fac eu, încrucișându-mi brațele cu încăpățânare. Cui îi dai mesaje?

Ea ezită.

— Haide, spune-mi. Dacă nu-i nimic dubios, care-i treaba?

După o pauză lungă, Vaughn oftează lung.

— E mama ta, bine?

Clipesc surprins.

— Îți dai mesaje cu mama?

— Da.

— De ce? Și de când anume?

— Mi-a scris de câteva ori de când am ieșit împreună la prânz, mărturisește Vaughn. Doar să mă salute și să mă-ntrebe ce fac.

Ceva mi se răsucește în stomac. Cred că sunt gelos, dar e o tâmpenie, nu-i așa? De ce mi-ar păsa că mama îi dă mesaje lui Vaughn? Știu că s-au plăcut reciproc când s-au cunoscut, așa că are logică faptul că au păstrat legătura.

Cred că e foarte plăcut.

Îmi înăbuș o urmă de resentiment. Mă rog. Ce noroc pe Vaughn! Katrina Ford o place suficient de mult cât s-o salute și s-o întrebe ce mai face. Ai crede că-l place și pe propriul fiu cât să procedeze la fel și cu el, dar se pare că îmi fac prea multe speranțe.

— Îi povesteam despre grătar și cred că ar fi vrut s-o invit și pe ea.

Încremenesc.

— Dar n-am invitat-o, adaugă repede Vaughn. N-aș fi făcut așa ceva

fără să-ți cer mai întâi permisiunea.

— Și-mi ceri permisiunea? o întreb cu glas sugrumat.

— Nu... Da? Nu știu. Vrei să vină? Avem destulă mâncare.

De care mama probabil că nu s-ar atinge. Nu mai mănâncă deloc carne roșie de când eram eu în scutece. Și de ce mama naibii ar vrea să vină aici? Un grătar în curte e mult prea modest pentru Katrina Ford. Preferă evenimentele de clasă, cu lumini strălucitoare și hoarde de admiratori.

— Nu-mi pasă, răspund, sperând să par indiferent. Dar nu pricep de ce o interesează așa ceva. Nu e stilul ei să meargă la grătare.

Vaughn își scoate telefonul din buzunar, pentru că a mai primit un mesaj. Își mușcă buza de jos.

— Ah, Oak. Cred că-și dorește mult să vină. Uită-te la asta.

Trag cu ochiul la ecranul pe care Vaughn îl întinde spre mine.

N-am mai mâncat o friptură de ani întregi! Acum, datorită ție, poftesc la așa ceva. Poate c-o să-l pun pe asistentul meu să dea fuga și să-mi aducă una.

Dap, cerșește o invitație, pentru că femeia asta nu consumă carne.

— Invit-o și gata, mormăi eu.

Vaughn se luminează.

— Da?

Începe imediat să tasteze un mesaj. O las acolo și mă îndrept spre grătar, ca să discut ceva cu Ty.

— Maică-mea e pe drum, vine încoace.

Își întoarce spre mine capul ras.

— Pe bune?

Dau afirmativ din cap.

— Vine cu anturajul ei? Să mai chem bodyguarzi?

— Nu cred. În plus, mama știe să treacă neobservată. Dacă nu vrea ca paparazzi să se țină după ea, atunci nu se vor putea ține.

— Sper că poartă peruca aia roșie, se bagă în vorbă Big D. Și ochelarii stil anii `70? Mai știi combinația aia?

— Și pantalonii de piele roz, îi reamintește Ty. Nu uita de pantaloni!

Nu mă pot abține să nu râd când îmi amintesc cum s-a deghizat mama la ultimul meu concert ca să se poată strecura în culise. Nu că n-ar fi văzut-o nimeni. Toată lumea se holba la ea. Doar că ținuta era atât de caraghioasă, încât nimeni n-a bănuit că era vorba de Katrina Ford, căci Katrina Ford nu s-ar fi îmbrăcat niciodată cu ceva oribil. A fost genial!

Acum însă sunt mai puțin preocupat de ținuta pe care o va purta mama și mai îngrijorat de cât de stânjenitoare va fi toată situația asta.

31

EA

Kat Ford se alătură distribuției stelare a lui Weisenberg!

O altă vedetă a apărut pe lista regizorului premiat cu Oscar, Mick Weisenberg, pentru următorul său thriller, a cărui producție va începe în această vară. Katrina Ford, starul din comediile romantice Mr. Right Now și Hopeful Romantic, tocmai a semnat contractul pentru a se alătura protagoniștilor din ultimul film al lui Weisenberg. Ford va renunța la talentele ei de comediană și va contribui la această mult-așteptată peliculă cu experiența din filmele de groază din trecut (Machete Head 2, Dead Night 1-3).

Din distribuție mai fac parte Julie Drake, Freddie Herrera, câștigător al premiului Oscar, și noua senzație, Natalie Gale.

— Mama ta poartă un trening brodat? întreb holbându-mă când mama lui Oak intră gingaș în curtea noastră din spate.

Katrina a adus câțiva oameni cu ea — doi indivizi musculoși, probabil bodyguarzi, și o asistentă îmbrăcată în negru, care cară două telefoane, o geantă enormă sub braț și o uriașă cutie albă. Kat e îmbrăcată din cap până-n picioare într-un trening verde-praz, plin de flori. E unul dintre lucrurile pe care le-am văzut într-o vitrină și știu că ar trebui să-mi placă, dar nu-mi place. Totuși, mama lui Oak îl pune cumva în valoare.

— Cine știe? mormăie el.

E evident că nu e deloc fericit că mama lui e aici. Ca și cum venirea ei înseamnă sfârșitul distracției. Sunt puțin uimită că s-a distrat atât de bine în ultimele luni, doar cu mine și cu familia mea.

Dacă nu e la studio, vrea să fie aici. Iar băieții nu se mai satură de el. Au simțit absența tatălui nostru mai mult decât mi-am dat eu seama, iar Oak e fratele mai mare pe care și l-au dorit întotdeauna. Îl ajută faptul că are niște jucării care nu sunt de pe planeta asta, dar ei s-ar ține după el ca niște boboci și dacă ar apărea cu mâna goală.

În adâncul sufletului, Oakley e un copil și bănuiesc că nu s-a jucat suficient. Ah, există o mulțime de oameni care vor să-și petreacă timpul cu el, dar e mereu cu garda sus. Și asta trebuie să fie foarte stresant.

— Să sperăm că Ty se-ntoarce cu mai multă haleală. N-am cumpărat suficientă carne pentru toți, se frământă Paisley.

— Mama nu se atinge de carne, o liniștește Oak. E-n regulă orice ai.

— Nu crezi că ar trebui s-o saluți? îl întreb.

— Tu ai invitat-o aici.

Dap, încă e cu fundu-n sus. Îl iau de mână și-l târăsc spre Katrina. Am făcut asta din ce în ce mai des în ultima vreme — să-l țin de mână. Pare atât de... potrivit.

Lui W nu i-au plăcut niciodată manifestările publice de afecțiune. Spunea că să mă țină de mână în public era o formă pretențioasă a iubirii. Cuplurile adevărate n-au nevoie să se laude cu relația lor. Desigur, am fost de acord cu el, pentru că nu aveam chef să stric atmosfera când eram cu W. Însă aveam nevoie și mai mult de el, nu doar să mă țină de mână.

Dar, Doamne, mă-nfior toată când mâna lui Oak mi-o cuprinde pe-a mea. Mă ține strâns, ca și cum n-ar vrea să-mi dea vreodată drumul.

Face asta și când ne sărutăm. Și când facem... alte lucruri. Doar când mă gândesc la acele lucruri simt cum obrajii îmi iau foc. Oak nu m-a presat să merg mai departe decât vreau deocamdată, dar sărutările... și atingerile... sunt de-a dreptul... incredibile!

Alung gândurile nepotrivite și o întâmpin pe mama lui Oak.

— Bună, Katrina. Mulțumesc că ai venit.

— A, nu, mulțumesc că m-ai invitat.

Katrina se înclină ca să mă îmbrățișeze. E cu vreo zece centimetri mai înaltă decât mine desculță. Pe tocuri, e aproape la fel de înaltă ca Oak.

— Am adus ceva la masă.

Îi face cu mâna asistentei, care-mi întinde cutia albă.

— Când am jucat în Small Wonders, personajul meu aducea mereu

mâncare și flori când era invitat în casa cuiva. Florile erau semnătura eroinei mele. De aceea, la finalul filmului, e atât de emoționant când Sassy, fiica vitregă, îi oferă flori din grădina mamei sale. E o scenă superbă. Ai văzut filmul?

Dau din cap că nu și apoi regret imediat, pentru că rămâne blocată.

— Lui Vaughn îi plac mai degrabă filmele de acțiune, intervine Oak. Iau eu asta. Vaughn, ea e Amanda, asistenta mamei. Iar tipii din spatele ei sunt Gary și Tobias.

Se desprinde de mâna mea ca să ia cutia și s-o ducă la masa deja plină cu mâncare. Paisley aproape că înnebunise la magazin, dorind să se asigure că Oak nu va fi nemulțumit cu mâncarea de la noi de-acasă. N-ar trebui s-o judec totuși, pentru că și eu am făcut seara trecută trei deserturi.

Dau mâna cu toată lumea, chiar și cu Gary și Tobias, care se uită la mâna mea ca la capul unei reptile.

— Hai să-mi cunoști familia, spun și o conduc pe Katrina spre sora-mea. Ea e sora mea, Paisley. Ea ține familia unită.

— Doamne, nu-mi vine să cred că arăt ca o bucătăreasă transpirată în fața Katrinei Ford, se plânge Paisley.

Își șterge mâna de șorț, apoi o întinde. Katrina îi dă mâna la o parte și o trage pe Paisley în brațele ei, în ciuda șorțului pătat cu grăsime.

— Doamne, ce frumoasă ești! De ce lucrezi în culise și nu în fața camerei de filmat? întreabă mirată Kat îndepărtându-se.

Paisley roșește.

— Îmi place să lucrez la Diamond, mormăie ea.

Complimentele Katrinei sunt puțin intimidante, dar din fericire reușesc să-i abat atenția de la sora mea direcționând-o spre gemeni, care se joacă acum cu Big D pasându-și mingea.

— Ei sunt frații meu, Spencer și Shane.

— Vai, vai, inima mea! spune Kat bătându-se ușor în piept. Familia ta e adorabilă. Aș vrea să vă iau și să vă duc cu mine în Malibu pentru totdeauna.

— Locuiești pe plajă? întreabă Spencer. Că nouă ne-ar cam conveni

asta.

Shane îl aprobă strașnic din cap.

— Desigur! E o plajă cu acces public, dar puteți ajunge direct de pe terasa mea pe nisip.

— Marfă!

Cei doi bat palma bucuroși.

— Când ne putem muta?

— Nu vă mutați nicăieri, îi anunț eu. Duceți-vă și spălați-vă pe mâini! Paisley aproape că a terminat de gătit.

Gemenii protestează puțin, dar știu din experiență că nu primesc de mâncare dacă nu se spală pe mâini. După ce pleacă ei, Katrina îmi zâmbește.

— Și părinții voștri?

Îi arunc lui Oak o privire stingheră, iar el se strâmbă. Nu vorbește cu părinții lui, deci cum ar putea ști Katrina despre trecutul meu?

— Au murit acum vreo doi ani. Un accident de mașină, îi spun eu.

Rămâne șocată.

— Îmi pare foarte rău. Nu știam.

— E-n regulă.

Nu e în regulă deloc.

Nu va fi în regulă niciodată, dar mi-e mai ușor când spun povestea asta, mi-e mai ușor să consider că e unul dintre accidentele din viața mea. Am 17 ani, am studiat la Thomas Jefferson High și părinții mei au murit când aveam 15 ani.

— Mamă, ăsta e cașmir? intervine Oak.

Respir ușurată pentru că ne îndepărtăm de subiectul trist și incomod al morții părinților mei.

— Nu e minunat de enervant? Carlo mi l-a trimis azi din partea celor de la Gucci.

— Sunt 21 de grade.

— Se face răcoare seara, protestează ea.

— Arăți superb, îi spun și-l prind pe Oak din nou de mână, de data ca să-l ciupesc de pielea catifelată dintre degete.

El tace și aproape că regret asta și mai mult. Din fericire, Paisley ne cheamă la masă. Masa din bucătărie e scoasă afară în curtea interioară, ca să avem loc pentru toată lumea. Sora mea refuză să se așeze până când nu iau loc toți, inclusiv bodyguarzii și asistenta.

Katrina se așază între gemeni, care se holbează pe rând la ea, sorbind-o din priviri, între două înghițituri lacome.

— Fii cuminte, îi șoptesc lui Oak, care a decis că e cazul să stea atât de aproape de mine, încât practic suntem unul călare pe celălalt.

N-o să analizez de ce nu mă mut mai departe, deși mai e loc pentru o întreagă familie între mine și Paisley.

— Mama mă scoate din minți.

— O să-ți fie dor de ea când n-o să mai fie.

Chipul lui Oak devine sumbru. Îmi așază mâna pe spate și mă mângâie ușor pe gât.

— Știu că ai dreptate. O să mă străduiesc mai tare, de dragul tău.

— Fă-o de dragul tău!

Trebuie să am încredere în Oak. Face eforturi. În timpul cinei, o-ntreabă cum merge renovarea și râd amândoi pe seama numeroaselor ocazii în care ea a redecorat casa din Malibu. Dar e și un dram de tristețe în toată povestea asta, în discuția lor, căci știu amândoi că ea încearcă să-și refacă viața, dar nu reușește deloc.

— Aș putea oare să pun un tobogan? Zilele trecute am văzut un vecin care instala un tobogan pentru copii.

— Ne plac la nebunie toboganele, spune Spencer.

Și eu, și Paisley rămânem paf, pentru că frații noștri ar prefera să fie aruncați în acid decât să pună piciorul într-un loc de joacă.

— Ba nu vă plac, spune Paisley.

— Ba ne plac.

Spencer se uită urât, iar Shane dă din cap, aprobându-l.

— De când vă plac vouă toboganele? V-am întrebat weekendul trecut dacă vreți să mergem în parc și ați spus că parcul e pentru copii mici.

— Ba ne plac, insistă Spencer. Doar că nu voiam să mergem la căc... la porcăria aia de pe Fifth Street. Miroase ca la tomberon.

— E cel mai frumos parc din El Segundo, spune ea.

— Atunci El Segundo miroase ca la tomberon.

— Ah, mă rog, nu trebuie să instalez un tobogan, se bagă-n conversație Katrina, uitându-se ba la Paisley, ba la gemeni.

— No. Toboganele sunt marfă. Paisley habar n-are despre ce vorbește, intervine Shane.

— Îmbătrânește. În curând va avea nevoie de aparat auditiv.

— Shane Bennett, ce tot spui acolo? N-am nici 23 de ani! strigă Paisley.

Se uită la mine, căutând ajutor, dar eu chicotesc în șervețel. Oak își îngroapă fața în scobitura gâtului meu, încercând să-și înăbușe hohotele de râs.

— Îmi place familia ta la nebunie, spune el râzând.

Și mie îmi place. Și mie.

După cină, curățăm masa și Oak mormăie pe sub mustață cum că n-a văzut-o pe mama lui ducându-și farfuria de când avea el vreo cinci ani. Dar Katrina pune osul la treabă ca toți ceilalți. Poate o ajută unul dintre roluri să interacționeze, dar pare sinceră și drăguță.

În garaj, Big D găsește jocul scărițelor, pe care-l aduce în curtea din spate.

— Ce sistem de punctaj aveți? o întreabă el pe Paisley, jucându-se cu mingea de golf pe care o ține în mână.

Ea ridică din umeri.

— Un punct pe țeava de jos, două în mijloc și trei în vârf.

Ty se încruntă.

— Nu. Trebuie să numeri și câte bolas rămân pe scări. Fiecare valorează un punct.

— Ce e o bola? întreabă Katrina agitată. N-am mai făcut asta niciodată.

— Bola e sfoara cu câte două mingi de golf la fiecare capăt, explic eu. Scopul e să înfășori cât mai multe sfori în jurul celor trei stâlpi.

— Dacă am fi fost la tine acasă, ai fi stabilit tu regulile, dar acum ești la mine acasă, așa că ținem scorul după metoda Bennett, spune Paisley scoțând bărbia în afară.

— Recunosc privirea asta, spune Oak din fața mea. E privirea care spune că ori facem așa, ori deloc.

Își face palmele căuș în dreptul gurii.

— Lasă-te păgubaș, Ty. Îți spun din experiență că nu are sens să te contrazici cu ea.

Mă răsucesc și-i trag un pumn în umăr.

— Au! se preface el rănit. Nu dărâma comoara!

— Tatăl tău a făcut chestia asta? întreabă Big D, înainte să-l pocnesc din nou pe Oak.

— Da. Din țevi de PVC.

Structura are vreun metru și jumătate și constă în trei rânduri de țevi pe un suport. Scopul jocului e de a înfășura cele două mingi de golf lipite la capetele unor sfori în jurul țevilor.

— Și o grămadă de adeziv! adaugă Spence.

Gemenii bat palma. Eu zâmbesc larg, bucuroasă că această amintire, despre cum a fost construit jocul îi binedispune în loc să-i întristeze.

— Au fost drogați cu lipici o zi întreagă, le explic eu lui Oak și mamei sale.

Ty și Paisley încă se ceartă pe reguli, în timp ce Big D ne împarte în două echipe. Hotărâm că echipele se vor numi familia Bennett împotriva familiei Ford. Ty joacă la noi, iar Big D și bodyguarzii

Katrinei fac parte din echipa Ford. Amanda se oferă să țină scorul, în stil Bennett.

La pauză, echipa Bennett conduce detașat. Ty mormăie că asta se întâmplă pentru că trișăm.

— Ești la noi în echipă, Ty, îi reamintește Paisley.

— Nu e distractiv când trișezi, protestează el.

— Aruncă dracului... naibii bola, strigă Oak. Ții jocu-n loc. Ar trebui să fii penalizat pentru asta.

— Vezi, o să pierdem din cauza ta, zice Paisley, apoi smucește bola din mâna lui Ty și o aruncă peste peluză, țintind perfect.

Bola dărâmă una dintre mingile lui Oak, ceea ce înseamnă că am câștigat din nou. Gemenii aleargă de nebuni, bătând cuba cu toată lumea, iar eu bat palma cu Paisley. Am crescut jucându-ne cu părinții noștri. Echipa Ford nu are cum să ne bată, indiferent care ar fi sistemul de punctaj.

— Hai, mamă, te descurci, o încurajează Oak pe Kat, când aceasta își învârte bola.

Oak e în spatele ei, așa că nu-i vede fața schimonosită și pleoapele strânse de emoție. Închide ochii ca și cum ar vrea să țină bine minte acest moment. Când fiul ei i-a spus mamă, când a încurajat-o, când se aflau în armonie perfectă.

— Hai, Katrina! strig și eu.

— E în echipa adversă, zice Paisley, încruntându-se. Îți dorești să pierdem?

Zâmbesc larg. Sunt prea fericită ca să-mi pese de rezultatul acestui meci, pentru că, oricât de siropos ar suna, ziua asta toată e un mare câștig.

După ce învingem echipa Ford de trei ori la rând, gemenii îi duc în casă pe bodyguarzii Katrinei, ca să le arate consola lor de jocuri. Paisley și Ty se ceartă în timp ce strâng jocul. Big D rămâne în urma lor. Amanda a dispărut, lăsându-ne pe mine, pe Oak și pe mama lui pe peluză.

Katrina și cu mine ne instalăm pe scaunele de pe terasă, dar Oak preferă să se așeze pe jos, rezemat de piciorul meu.

— Cum merg lucrurile? întreabă Katrina.

Atmosfera prietenoasă din timpul meciului s-a cam risipit, arătând că tensiunea dintre mamă și fiu nu avea să fie ștearsă cu un joc de-a scărița.

— Bine, răspunde Oak.

Își sprijină capul de piciorul meu, cu părul lui moale lipit de pielea mea. Mă aplec și-i dau la o parte părul din ochi.

— La tine?

Ea ridică din umeri.

— Știi și tu cum e. Am îmbătrânit, așa că primesc doar roluri nasoale, dar sunt câteva lucruri care mă interesează.

— Ce porcărie! zic eu.

— Ce proiecte ai? vrea Oak să știe.

— Câteva roluri mici în niște producții viitoare. Tocmai am semnat pentru noul thriller al lui Weisenberg. Celelalte sunt mai mult drame și voi juca personaje mult mai în vârstă decât mine.

Își privește mâinile, aproape stânjenită.

— Sunt vanitoasă, dragule. Știi bine.

— Sunt norocoși să te aibă, mormăie Oak.

Amândoi vorbesc ținându-și ochii în jos, de parcă le e teamă să se uite unul la celălalt.

— Mulțumesc. Dar destul despre mine. Tu la ce lucrezi?

În tăcere, Oak desenează niște cercuri, cu degetul, pe dalele de piatră. Când Katrina pare dezamăgită de absența unui răspuns, izbucnesc:

— Lucrează la o muzică nouă.

Mama lui face ochii mari.

— Serios? E fantastic!

El își drege glasul.

— Da, lucrez la un sound nou. Nu știu dacă o să ajung undeva. Probabil că o să fie o porcărie.

— Nu e deloc o porcărie. E uluitor. Mi-a dat fiori, declar eu.

El se întoarce spre mine ca să mă privească.

— E prima oară când aud așa ceva.

— Păi, nu-i nevoie de laude. Egoul tău amenință să ia în stăpânire toată Coasta de Sud.

Îl strâng de umăr ca să-i arăt că glumesc, apoi mă întorc spre Katrina.

— E minunat! adaug eu. Îl reprezintă pe Oakley mai mult decât orice altceva.

— Chiar sună minunat. Nu-mi vine să cred că Oak te lasă să asculți ce compune. Nu face asta niciodată. Jim ce părere are? întreabă Katrina.

— Nu i-am arătat nimic lui Jim, recunoaște Oak, lipindu-și obrazul de mâna mea.

Ochii Katrinei, ca și ai lui Oak nu ratează nimic.

— Oricum, sunt sigură că e splendid.

— Știu că tu și tata n-ați dorit să semnez acest contract, mormăie el.

— Ah, Oak! Tatăl tău își făcea griji că oamenii vor profita de tine, pentru că erai atât de tânăr! Erau atâția oameni care voiau să te exploateze.

— Știm amândoi că nu de-aia a fost tata împotrivă, spune el pe un ton amar, iar ea își mușcă buza.

— Voiam ce e mai bine pentru tine.

— Chiar așa? Pentru că amândoi ați încetat să mai vorbiți cu mine după ce l-am semnat.

De data asta, ridică o privire acuzatoare spre Katrina.

— Tu ai înaintat hârtiile ca să devii independent! strigă ea. Ce puteam să credem? Nu mai voiai să fim părinții tăi.

— Nu, voiam să iau propriile decizii în privința muzicii și a carierei

mele.

Inițial, Katrina dă să protesteze, dar apoi se domolește. Dorința de a relua legătura cu fiul ei e mai puternică decât orice orgoliu.

— Atunci n-am știut cum să ne descurcăm cu tine. Nu cred că vreunul dintre noi și-a dat seama ce s-a întâmplat până când băiețelul nostru n-a devenit Oakley Ford — un bărbat cu drepturi depline la frageda vârstă de 16 ani. N-am primit bine vestea și-mi pare rău pentru asta. Te iubim mult și ne e dor de tine, Oak. Vreau să petrec mai mult timp cu tine. Putem face asta? Măcar uneori?

Rugămintea ei e atât de fierbinte, încât mi se pune un nod în gât. Aș da orice ca să mai trăiesc o zi alături de părinții mei. Oak înclină capul ca să se uite la mine și știu că-mi citește în ochi invidia și durerea, pentru că mă ia de mână ca să mă consoleze. Și apoi răspunde, însă nu Katrinei:

— OK, pentru că știu cât de important e pentru tine.

32

EA

Vrei să vii la o petrecere? Părinții lui Justin sunt plecați.

Îi arăt ecranul lui Oakley. Stă rezemat de blat, mâncând o felie de tort de ciocolată, care era în cutia albă adusă de Katrina. Ea a plecat în urmă cu vreo jumătate de oră, iar Oak a mai rămas. Nu pare deloc grăbit să plece.

— Da, putem merge?

— Nu știu. Nu trebuie să vorbești cu Ty sau cu Big D?

Se încruntă la mine, dar nu mă las înduplecată.

— Dacă se supără pe tine?

— Ăștia sunt oamenii care au venit cu tine la concertul lui Maverick?

— Mda.

— Păreau mișto.

E evident că vrea să meargă, așa că-i scriu lui Kiki:

Sunt cu Oak. Cât de tare crezi c-o va lua lumea razna?

OMG. Serios? Eu o iau razna chiar acum. Are și vreun prieten cu el?

Da, prostuțo, eu.

Ha ha.

Dacă venim, toată lumea trebuie să se poarte normal. Să nu-i ceară nimeni să cânte. Să nu-ncerce nimeni să i-o tragă. Să nu facă nimeni din țânțar armăsar.

Să-l trateze ca pe un tip normal de la liceu?

Exact.

E Oakley Ford, V. Tu vrei imposibilul!

Atunci nu venim.

— Eu tot vreau să merg, spune Oak, trăgând cu ochiul peste umărul meu.

— Cuvântul privat înseamnă ceva pentru tine?

Își clătește farfuria la chiuvetă.

— Da, înseamnă că nu e treaba nimănui ce facem noi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu asta voiam să spun.

— Știu, zice el și mă sărută pe tâmplă. Dar asta-i definiția mea. Hai să mergem!

— N-a fost de acord cu condițiile mele, protestez eu.

— Mergem la o petrecere, nu să negociem o eliberare de ostatici.

— Bine.

Strig după soră-mea, care stă la masa din celălalt colț al salonului.

— Paisley, noi mergem la Justin în seara asta. Părinții lui sunt plecați de-acasă și el dă o petrecere.

Ty dă să se ridice, dar Oak îi face semn să se așeze la loc.

— Nu, Ty, în seara asta, nu. Ne ducem acasă la un prieten.

Ty pare îngrijorat.

— Nu știu ce să zic, frate. Nu cred că lui Jim o să-i convină.

— E-n regulă. Prietenii lui Vaughn sunt oameni de treabă. O să bea, dar nu se urcă nimeni la volan și nu e nimic pretențios. Poate 20 de copii, cel mult, îl liniștește Paisley.

În mod straniu, Paisley e complet de acord cu relația dintre mine și Oak. Ty se lasă pe spătarul scaunului. Nu vrea s-o părăsească pe Paisley. Oak și cu mine schimbăm o privire cu subînțeles, apoi îmi iau cheile de la mașină.

— Fără cântat? întreabă el, urcându-se pe locul din dreapta.

— Matt, prietenul lui Justin, pretinde că e muzician. Kiki și Carrie vor trebui să-l placheze ca să nu te asalteze cu filmările lui de pe YouTube.

— Hei, o mulțime de vedete au fost descoperite așa. Nu desconsidera mașinăria de fabricat staruri care e internetul.

Oak își dă scaunul mult în spate, apoi îmi pune centura de siguranță. Îmi amintește puțin de tata și de picioarele lui lungi.

— N-o desconsider. Îl desconsider pe Matt. N-o face pentru că-i place muzica, ci pentru că vrea să le vrăjească pe fete.

Un lucru care lui Oak i se întâmplă foarte frecvent.

— Și dacă am chef de cântat?

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai decât, campionule.

El surâde și tace, bătând ușor cu degetele în propriii genunchi. Justin nu locuiește departe, doar la vreo doi kilometri distanță. Când ajungem, câțiva oameni stau în fața casei. Oak își ridică gluga și-și trage șapca de baseball peste ochi și nimeni nu-l recunoaște. Ușa se deschide brusc, înainte să ciocănesc.

— O, Doamne, tu ești! Ești acasă la iubitul meu! exclamă Kiki, apoi își trage o palmă peste gură. Încerc să mă potolesc. Cât pot de mult. Pot să-ți ating tatuajul? Cel cu crucea...?

— Nu, i-o tai eu și trec pe lângă ea. Nu-l poți atinge. Nu poți spune „O, Doamne“. Și nu te mai holba!

— Nu pot să nu mă holbez. E superb.

Ne urmează în timp ce eu îl târăsc pe Oak înăuntru.

— Oak, îi mai ții minte pe Carrie, pe Justin și pe Kiki? Ei sunt Colin, Matt și Tracy.

Înșir o grămadă de nume. Oak preia inițiativa și dă mâna cu toți sau bate cuba cu ei. După câteva momente se potolesc cu toții, dar cineva, probabil Carrie, dă muzica mai tare și-i pune lui Oakley o bere în mână.

— Un păhărel roșu, murmură încântat Oak.

— Asta-i normalitatea, îi spun, luând sticla cu apă pe care mi-o întinde Carrie.

În seara asta nu mă ating de băutură, mai ales după tot ce s-a întâmplat acasă la Oakley. Mă reazem cu fundul de marginea mesei din salon, chiar lângă bucătărie. El ia o înghițitură, cu precauție, apoi încă una. După ce bea jumătate de pahar se apleacă spre mine.

— E oribil.

Îi iau paharul din mână și sorb puțin din berea la butoi.

— Ah, frate. Chiar e.

— Îmi place la nebunie.

— Deci, Oak, acum ești fan Rams? întreabă Justin.

— Doamne, așa pare, nu-i așa? N-am fost deocamdată la niciun meci de-al lor. Tu?

— Eu am fost la un meci din presezon cu tata și cu frate-meu, dar n-am luat bilete și la partidele din campionat. Sunt foarte scumpe.

Oak dă din cap ca și cum ar pricepe și-și încolăcește mâna în jurul taliei mele.

— Tata era superfan LA Rams, dar s-au mutat înainte să mă nasc eu. A fost atât de ofticat, încât n-a mai avut chef să-i susțină vreodată.

— Și tata la fel, intervine Matt. Când au primit aprobarea să se mute la loc, credeam c-o să fie fericit. În schimb, mi-a spus c-o să mai țină cu Rams când o face plopul pere.

Câțiva se apropie și se alătură discuției despre fotbal. Pentru că

sportul mă plictisește mai mult decât orice altceva, mă duc afară pe terasă, la Kiki și Carrie.

— Zi sincer, e ciudat să fii combinată cu Oakley Ford?

Carrie îmi întinde țigara ei. Scutur din cap refuzând și mă cocoț pe balustrada terasei.

— La început era ciudat, dar acum e doar... Oak.

— Oak, hm? face Kiki, ridicând din sprâncene. N-o să-ți faci griji când pleacă în turneu și e înconjurat de fete care-l doresc?

Nu m-am gândit prea mult la asta, dar ceva din adâncul sufletului meu îmi spune că nu trebuie să-mi fac griji.

— Oak nu e genul de bărbat care înșală. Mi-ar spune dacă s-ar îndrăgosti de altă fată.

E un tip căruia nu-i place să fie atins și de când sunt cu el n-a mai apărut prin preajmă nicio altă fată.

— Pe bune? Eu nu cred că aș suporta așa ceva, spune Carrie, lovind ușor țigara de balustradă. Aș fi superstresată și megageloasă tot timpul.

— Vaughn a fost mereu relaxată, zice Kiki.

— Nu e meritul meu, spun râzând. E meritul lui Oak. Nu e genul ăsta de tip.

Spre deosebire de experiența cu W, n-am găsit niciodată vreun grup de fete atârnând pe la Oak pe-acasă sau pe la studio. Dacă ar fi vrut, ar fi putut avea sute de fete. În plus, nici măcar nu comentează aiurea în tramvai despre cât sunt de sexy unele celebrități și cât i-ar plăcea să le-o tragă... lucru pe care W îl făcea la greu.

— Dar April Showers? protestează Carrie. A fost cu zeci de fete în timpul relației cu April.

Îmi mușc buzele. Cum să le explic asta fără să dau totul de gol?

— Nu e mereu adevărat tot ce apare în presă, spune Oak din prag.

Cele două fete se înroșesc în timp ce el se apropie. Când ajunge la mine, mă cuprinde din nou de talie, echilibrându-se sau echilibrându-mă. Ori poate amândouă.

— April și cu mine eram prieteni. Am făcut împreună câteva chestii, dar n-a mers. Uneori revistele și site-urile adoră să stârnească bârfe pentru trafic și vizualizări. Turneele nu sunt deloc ceea ce par din exterior. Înseamnă foarte multă muncă, iar în zilele libere călătorim de obicei dintr-un loc în altul. Ne e dor de familie, de prieteni, de patul de-acasă.

— De fapt, sună de-a dreptul senzațional, îi spun și privirile ni se intersectează.

— Data viitoare ar trebui să vii cu mine.

— Poate că voi veni.

Zâmbesc, dar el nu-mi zâmbește. Îmi dau seama că e cât se poate de serios. Ar fi senzațional să-l însoțesc în turneu, când călătorește prin toată lumea.

— Și, cu asta, eu cred că mă duc înăuntru, anunță Carrie. Și tu la fel, Kiki, adaugă ea, trăgând-o pe Kiki jos de pe balustradă.

— Dar vreau să văd ce se mai întâmplă, se văicărește Kiki, iar Oak zâmbește subtil.

— Nu e o emisiune TV, o ceartă Carrie și o târăște pe Kiki înăuntru.

— Nu, e mai tare.

Nu-mi pot reține un hohot de râs.

— Ar trebui să intrăm și noi.

Oak mă strânge de șold.

— Trebuie?

Simt că nu mai pot respira. Toate simțurile mi se ascut. Îi simt degetele grele pe pantalonii mei. Aerul rece al nopții îmi gâdilă terminațiile nervoase.

— Cum ați scos-o la capăt? Tu și April? întreb încet.

El răspunde fără ezitare, pentru că știe exact ce vreau să spun.

— N-am fost niciodată prieteni, în ciuda a ceea ce le-am spus prietenelor tale. Eram doi puști răsfățați care credeau că merită mai mult decât aveau, deși aveau totul. Eu îmi imaginam că ea trebuie să

facă doar ce vreau eu, și ea credea la fel despre mine. N-am fost foarte de treabă cu ea, zice el și se strâmbă. O să-mi porți pică pentru asta?

— Nu. Mă-ntrebam cum ați putut să separați lucrurile. O așezai pe April în galeria cu prieteni și o plasai în altă parte când trebuia să fii... afectuos cu ea?

Mă prinde de bărbie și mă obligă să mă uit la el.

— Am nevoie să mă privești în ochi când îți spun asta. April și cu mine n-am fost niciodată împreună. Ce ai văzut în public nu era decât un rol, ca să obținem mai multe apariții în presă. Eram în turneu și Claudia voia să fiu zilnic pe coperta vreunei reviste. April și familia ei trăiesc pentru porcăria asta. În final, i-am rănit sentimentele și nu credeam că se va întâmpla una ca asta, pentru că-mi imaginam că e o bună actriță. Îmi pare rău că a suferit. Dacă e cineva la ananghie aici — face un gest între noi doi —, eu sunt acela. Dar cred că știi asta.

— Deocamdată sunt tare derutată.

Îmi frec de genunchi palmele transpirate. Oak își trece arătătorul peste buza mea de jos.

— Știu, iubito. Și înspăimântată?

Dau scurt din cap.

— Și mie mi-e teamă. Dar hai s-o scoatem la capăt împreună. Hai să vedem încotro ne-ndreptăm. N-avem nevoie de etichete, de cuvinte. N-avem nevoie decât să fim împreună.

Îmi alung neliniștea răsuflând precipitat și răspund:

— Bine.

El mă strânge de mijloc și apoi mă ridică de pe balustradă.

— Deci, Matt cântă, hm?

— Ai de gând să cânți și tu?

— De ce nu? întreabă el, zâmbindu-mi cu subînțeles. Am auzit că atrage gagicile ca un magnet.

Intră în casă înainte să apuc să-l pocnesc.

— Are cineva vreo chitară? întreabă el în gura mare.

Matt sare atât de repede, încât aproape că dărâmă masa. În mod miraculos, apar patru chitare, inclusiv una de la Justin, care, în clasa a cincea, și-a făcut praf flautul izbindu-l de aleea de asfalt, apoi a trecut peste el cu bicicleta de nenumărate ori. Flautul era de plastic și n-a pățit nimic, dar pe Justin l-a bătut taică-său măr.

— Dar tu nu cânți la niciun instrument, zic eu acuzatoare.

— Știu. E pentru Ford. Pentru orice eventualitate, spune el sfios. Am împrumutat-o de la unchiu-meu.

— E un instrument bun.

Oak ia chitara în brațe și-i atinge coardele.

— Ce vrei să cânți? întreabă Matt nerăbdător. Îți știu tot repertoriul. Chiar și cântecele noi.

Fetele și eu ne ascundem cu greu un zâmbet.

— Am chef să cânt orice, numai melodiile mele nu. Știi ceva de la Smashing Pumpkins?

Matt dă afirmativ din cap.

— Da, știu „The Everlasting Gaze“ sau „Today“.

— „Today“ să fie. Unde facem chestia asta?

Matt îl conduce în living.

— Poți să stai jos aici.

Îi arată spre mijlocul canapelei. Oak se așază, iar Matt stă pe un scaun în fața lui Oak.

— În locul tău, mi-aș face griji că Matt încearcă să-mi fure iubitul, îmi susură Kiki la ureche.

— Chiar pare îndrăgostit.

— Îndrăgostit, spune și Carrie, din partea cealaltă. Dacă Oak și-ar flutura genele spre Matt, acesta ar îngenunchea atât de repede, încât toată casa s-ar cutremura.

— Mmm. Frumoasă imagine.

— Vino lângă mine, iubito, strigă Oak, arătându-mi perna de lângă el.

— *Iubito? îmi șoptesc Carrie și Kiki.*

Le ignor, încerc să nu mă înroșesc ca o sfeclă și mă strecor printre câteva zeci de oameni ca să ajung lângă Oak. Se mută puțin ca să se sprijine cu spatele de mine și să îndepărteze chitara de trupurile noastre. Apropierea dintre noi mă face să-i simt brațul când își mișcă degetele pe coardele chitarei.

Băieții cântă o piesă și Matt intră imediat cu următoarea. În scurt timp, ajung la melodiile trupei 1D. Ba chiar Oak cântă o variantă mai gravă a melodiei „I Knew You Were Trouble“ a lui Taylor Swift, aruncându-mi priviri cu subînțeles, care nu scapă nimănui.

Când îmi cântă în public, Oak e diferit de cel care cântă în studio. La studio, muncește. Cântecele sunt de multe ori întrerupte la jumătate și el, alături de King, încearcă apoi o variantă total diferită. Aproape niciodată nu auzi un cântec de la cap la coadă.

Dar aici, fiecare cuvânt îi iese din gură de parcă ar fi un mesaj prin care-mi spune că-i place de mine, crede că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată și că-l salvez, într-un fel sau altul.

Rugându-mă să mă așez lângă el, uitându-se la mine aproape tot timpul, îmi face o declarație publică despre sentimentele sale. Un lucru pe care W nu-l făcea aproape niciodată. Băiatul ăla nici nu purta perechea de Vans pe care o desenaserăm împreună. Spunea că voia să-i păstreze intacți, dar am știut încă de pe-atunci, cum știu și acum, că-i era jenă cu ei.

Dar Oak n-are nicio problemă să cânte în gura mare cât e de fericit pentru că e îndrăgostit de mine.

— Cântă-ne un cântec nou de-al tău, îl îndemn eu.

Știu că are dubii în privința muzicii sale, dar aceasta e mult mai frumoasă decât își dă el seama. Un public admirativ ca cel de față ar fi locul perfect să testeze o melodie sau două.

Cred că Oak este de acord, pentru că începe exact cu cântecul de care nu e mulțumit deloc și nici King nu este.

— Da? întreabă el.

Se aude un cor de răspunsuri aprobatoare. Oak cântă jumătate de melodie, apoi se oprește și spune că-i e sete. O mulțime de picioare dă buzna la bucătărie, fiecare dorind să fie primul care-i aduce ceva de băut.

Oak are gâtul transpirat. E greu să cânți la chitară. Îmi trec degetul peste gâtul lui, iar el tremură și se lasă pe spate, punându-și capul pe umărul meu.

— Cum e să fii tu? întreabă Justin.

Sesiunea de cântat a rupt barierele, iar regulile pe care Carrie și Kiki încercaseră să le impună au fost îndepărtate prin muzică. Oak se întinde spre mine și mă prinde de mână, așezând-o pe umărul său. Își înlănțuie degetele cu ale mele și și le duce în dreptul pieptului.

— Nu pot să mă plâng.

Asta înseamnă că nu se va plânge. Are atât de multe lucruri, încât ar fi aiurea să spună cât de îngrozitoare poate fi uneori viața lui.

— Care e cea mai mișto parte din viața ta? insistă Justin.

— Fetele? Fac pariu că fetele sunt senzaționale, zice Matt, care e nevoit să se ferească, pentru că spre el zboară un escadron de pahare de plastic.

— Ce? Așa e, nu? protestează el.

Oak zâmbește aproape imperceptibil.

— Chiar dacă ar fi adevărat și nu spun că e, n-aș desconsidera-o în așa măsură pe Vaughn vorbind despre altcineva. Ea e iubita mea și singura despre care am chef în prezent să vorbesc.

Cuvintele lui sunt atât de sincere, încât fac ca inimile tuturor fetelor să tresalte, inclusiv a mea. Îl prind strâns de mână. Crede că el este cel în pericol? Nici gând. Eu sunt cea îndrăgostită până peste cap.

Bate apoi în chitară de câteva ori, cu palma, înainte de a continua.

— Cel mai mișto lucru e să urci pe scenă și să auzi mii de oameni cântând versurile împreună de tine. Te poți opri în mijlocul melodiei, iar ei continuă să cânte. E ceva incredibil. Nici nu pot descrie senzația. În acele clipe, practic te simți invincibil. Ca și cum ai putea zbura cu ajutorul glasurilor lor.

Matt pare dezamăgit de răspuns, dar ca el nu sunt mulți.

— Care e cel mai greu lucru? întreabă Carrie, oferindu-i lui Oak un pahar cu apă.

O privesc cu recunoștință.

— Mulțumesc.

Oak ia paharul cu mâna liberă, fiind nevoit să-mi dea drumul.

— Nu prea am parte de lucruri de genul ăsta, spune el, gesticulând spre oamenii din încăpere. Tot ce fac e o întreagă producție. Dacă vreau să merg la un meci al celor de la Rams, nu pot să stau pur și simplu în tribună, alături de Vaughn. Oamenii mei trebuie să-i sune pe cei de la administrația clubului. Vom avea nevoie de permise de trecere pentru mine și, probabil, pentru patru bodyguarzi. Pe margine vor fi reporteri, alți oameni și poate că-n prima repriză n-o să mă întrebe nimeni nimic. Dar la pauză, cineva cunoaște pe altcineva și vărul surorii acestuia vrea să intre în industria muzicală și mă-ntreabă dacă aș vrea să-i spun câte ceva despre asta. Și cei care nu vor relații în lumea muzicii fac poze și selfie-uri, ca să poată spune că au fost primii care l-au văzut la meci pe Oakley Ford.

Face o scurtă pauză.

— Și știu că, în timp ce spun toate astea, par un porc îngâmfat. Ah, bietul Oak, nu poate face ce fac oamenii obișnuiți decât în seara asta, când stă cu noi, cântă cu noi, se joacă Frisbee în curtea din spate! A fost senzațional. Nimeni nu se laudă cu seara asta. Nimeni nu mă tratează diferit.

Matt privește rușinat spre chitare.

— Neah, nu m-a deranjat să cânt. A fost grozav. Dar de obicei când plec de acasă, bodyguardul mă urmează și asta nu-i deloc grozav. E o porcărie. Pe de altă parte, fanii mă ajută să-mi plătesc facturile și, dacă n-ar fi fost ei, nu știu ce s-ar fi ales de mine. Așa că sunt recunoscător pentru tot ce am și-ncerc să nu mă plâng prea tare, spune el și bate din nou în chitară. Acum, că v-am făcut capul calendar, ce-ar fi să mai cântăm câteva melodii înainte să-mi duc iubita acasă?

Matt își ia repede chitara, iar Oak îmi dă drumul cu greu și se ridică în capul oaselor.

Știu că face asta pentru că așa vrea, dar... cum va fi anul ăsta cât o să

fiu cu el? O să am grijă de el. O să-i ofer lucruri pe care de obicei nu le poate primi pentru că este Oakley Ford. Fie că e vorba de pierdut timpul cu puști de vârsta lui, fie că e vorba de reluarea legăturii cu mama lui, orice-ar fi, vreau să aibă parte de aceste lucruri.

33

EL

lilbabyblue @Gracie33Dawson OAKLEY FORD A FOST ÎN SEARA ASTA LA O PETRECERE ÎN ES!!!!

Gracie33Dawson @lilbabyblue POFTIM????? de unde știi?

lilbabyblue @Gracie33Dawson l-a văzut vară-mea. A făcut cunoștință cu el!!!

Gracie33Dawson @lilbabyblue omg. *moare de gelozie

Îmi scot pantofii și mă prăbușesc îmbrăcat pe patul lui Vaughn. Ea stă în prag, la început râzând, apoi expresia îi devine serioasă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb în timp ce mă fac comod.

— Vrei cumva... să dormi aici?

E atât de roșie în obraji și atât de drăgălașă, încât îmi vine să mă ridic de pe saltea și s-o sărut. În schimb, îmi vâr mâinile sub cap și zic:

— Te deranjează? E aproape ora trei și mor de oboseală.

— Și Ty?

— E mulțumit dacă-l lași să doarmă pe canapea.

Vaughn a rămas surprinsă când l-a găsit la ea acasă, la întoarcere, dar eu nu. Ty ne-a urmat până la petrecere și a stat în Escalade până când am plecat, dar nu i-am spus lui Vaughn pentru că ar fi insistat să intre și el, ceea ce eu nu-mi doream. S-ar fi dus naibii toată dinamica.

Ea își mușcă buzele.

— Canapeaua e prea mică pentru el. N-o să doarmă deloc comod.

Îmi place la nebunie că-și face griji pentru bodyguardul meu. Fetele cu care mă vedeam până acum nu dădeau doi bani pe confortul „angajaților“.

— O să fie bine, o asigur eu. Crede-mă, a dormit și-n locuri mai rele.

— Totuși. Mă duc să-i duc niște pături, zice ea și iese valvârtej din cameră.

Îi aud pașii pe hol, apoi o ușă ce scârțâie când e deschisă. Mi-e prea lene să mă duc la parter ca s-o ajut, așa că rămân întins și mă gândesc la tot ce am făcut azi împreună. Grătarul. M-am văzut cu maică-mea. Nu, m-am distrat cu maică-mea. Chiar a fost surprinzător de... distractiv. Și petrecerea a fost fenomenală. Am fost la sute de petreceri, dar pot spune cu toată sinceritatea că asta a fost cea mai tare. Prietenii lui Vaughn sunt atât de relaxați și cântecele mele au picat atât de bine! Mă simt așa de inspirat, încât aproape că-mi doresc să merg la studio ca să înregistrez ceva.

Dar dacă aș merge la studio, n-aș mai sta în dormitorul lui Vaughn. În patul lui Vaughn. Nu i-aș mirosi șamponul dulce-aromat de pe perne și nu mi-aș trece degetele peste așternuturile moi pe care doarme în fiecare noapte. Ea se întoarce după câteva minute, bombănind.

— Mereu e atât de dificil?

Zâmbesc larg.

— Ty? Da. De ce? Ce a zis?

— A zis că poate dormi foarte bine și fără pernă. Cine doarme fără pernă? spune ea, intrigată. I-am dat oricum o pernă și o pătură și i-am pus cearșaf pe canapea, așa că sper că va dormi bine. M-am oferit să-i las lampa de veghe aprinsă în caz că se trezește peste noapte și a râs de mine cred că vreun minut.

Râd și eu, pentru că gândul că Ty ar avea nevoie de o lampă de veghe e foarte amuzant. Vaughn șovăie la capătul patului.

— Ăăă, îngaimă ea înghițind în sec și cercetându-mă cu ochii ei căprui-aurii. Vreau să mă pregătesc de culcare.

— Și cine te oprește? întreb eu.

— Nu mă schimb în fața ta. Ce fel de fată crezi că sunt?

Fata mea, vreau să spun, dar nu vreau s-o fac să se intimideze și mai mult. Știu ce crede... că rămân peste noapte pentru ca noi doi să putem... știți voi. Dar asta n-a fost niciodată intenția mea și mă grăbesc să-i spun.

— Pot să dorm pe jos dacă vrei.

— Ce? Nu fi caraghios! N-o să dormi bine pe jos!

Mă chinui să-mi înăbuș un zâmbet.

— Ai o obsesie stranie cu gradul de confort al oamenilor, o anunț.

— Vai, Oak, îmi cer scuze că sunt o persoană care se gândește la binele altora. Bine, dormi pe jos, dacă vrei, ca un cățel.

— Nah, prefer să mă cuibăresc lângă tine. Dar dacă vrei să mă consideri cățel, nu m-ar deranja să mă scarpini pe burtă și să mă mângâi pe păr.

Se înroșește din nou în obraji. Se duce la scaunul de la birou și smulge niște haine de pe spătarul lui.

— Mă duc să mă spăl pe dinți și să mă schimb în pijamale. Dacă vrei să te speli, mai sunt periuțe de dinți la baie, dar eu mă duc prima, așa că așteaptă-ți rândul, spune și iese din nou valvârtej din cameră.

Mă ridic în capul oaselor, îmi scot tricoul și-l arunc pe jos. Apoi îmi dau jos jeanșii și rămân în boxerii negri. Îmi dau seama că e prima oară când îmi petrec noaptea întreagă cu o fată. N-am lăsat pe nimeni să rămână peste noapte la mine acasă și nici într-unul din apartamentele mele de hotel. Din senin mă întreb dacă W a dormit vreodată în acest pat și strâng pumnii. Urăsc ideea că ratatul ăla a dormit alături de Vaughn, chiar dacă nu s-a culcat cu ea.

— Ah, se aude un vaiet din prag.

Vaughn mă cercetează cu privirea, de la față până la lenjeria intimă și înapoi.

— M-am făcut comod, spun, în speranța că acest cuvânt — comod — o va face să nu se mai agite atât.

Reușește. Oarecum. Încă roșește când se urcă în pat, dar nu-mi cere să mă îmbrac. Oricum, e ea destul de îmbrăcată pentru amândoi. Pantaloni de pijama din flanel și un tricou lălău roz pe care scrie... mijesc ochii...

— Îmi pare rău, dar pe tricoul tău scrie Weekend Distractiv cu Familia Bennett?

Ea oftează.

— Nu mă judeca. Nu e vina mea că părinții mei erau tembeli.

— Nu, iubire. Tu ești cea care a ales să doarmă în monstruozitatea asta. Asumă-ți responsabilitatea!

— Dar e atât de moale! protestează ea. Îmi atinge atât de plăcut pielea!

O trag spre mine.

— Iar tu îmi atingi pielea atât de plăcut, îi spun, apoi îmi strecor piciorul gol printre picioarele ei îmbrăcate în pijamaua de flanel și-mi vâr bărbia în scobitura gâtului ei.

Ea oftează speriată.

— Ce faci?

— Te țin în brațe. E vreo problemă?

— Credeam că ești obosit...

— Pentru asta nu sunt niciodată prea obosit.

Râsul ei vibrează între noi. Îmi place la nebunie acest sunet. Îmi place faptul că eu sunt cel care i-l provoacă.

Mormăi nemulțumit când ea se ridică în fund. Ah, bine, doar se apleacă să stingă veioza. Camera e acum în întuneric, dar perdelele sunt străvezii, astfel că razele lunii luminează chipul ei drăgălaș.

— Vrei să te bagi sub pătură? șoptește ea.

Mi s-a uscat gura. Tușesc.

— Ăăă... sigur.

Știu că nu e o invitație să... facem prostii, dar reușește să-mi deruteze trupul. Îmi îndepărtez șoldurile astfel încât să alung orice stânjeneală. Probabil că se va speria dacă își va da seama cât sunt de excitat.

Așternuturile foșnesc când Vaughn și cu mine ne strecurăm sub ele. De

data asta nici măcar nu o mai trag eu spre mine... se cuibărește din proprie inițiativă lângă mine, cu o mână caldă lipită de pieptul meu.

— Ce repede îți bate inima!

La naiba, speram să nu observe. Dar e atât de aproape de mine și miroase atât de bine și e atât de delicată și caldă la atingere, încât nu mă pot abține. Mi se usucă buzele, apoi încep să mă furnice.

— Te simți bine? mă întreabă ea.

Îmi trec degetele prin părul ei.

— Grozav!

Urmează o pauză lungă.

— Tu ești grozav!

Răsuflarea ei caldă îmi gâdilă umărul.

— Prea obosit ca să mă săruți?

Mă tachinează și mă face să chicotesc.

— Încercam să fiu un gentleman.

— Nu vreau să fii.

Răspunsul ei în șoaptă îmi face inima să zboare.

Mă întorc pe o parte, ca să stau cu fața spre ea. Ochii îi sclipesc în întuneric. Își linge buzele. E atât de sexy, că mă cutremur. Inima îmi bate atât de repede și de tare, încât mi-e teamă că o s-o audă și Vaughn. Dar ea nu spune nimic. Se apropie până când buzele noastre sunt doar la câțiva centimetri distanță.

Îi mângâi obrazul, apoi îmi lipesc gura de buzele ei. Oh, Doamne! Mereu e așa când o sărut — am o senzație incredibilă de familiar, o tresărire de plăcere când buzele i se contopesc cu ale mele. Are gust de pastă de dinți și de ceva dulce, ceva caracteristic doar lui Vaughn. După ce ne sărutăm, gâfâim amândoi, și în scurt timp ne sărutăm din nou. Înainte să apuc să spun ceva, ea este cea care mă sărută și senzațiile uluitoare mă copleșesc din nou.

— Oak, șoptește ea.

— Hm?

O mângâi pe șoldul zvelt, apoi pe fund.

— E tare plăcut.

Râd răgușit.

— Da, este.

Ne sărutăm din nou, lung și profund, și limbile noastre dansează împreună.

— Eu...

Eu mă îndrăgostesc de tine.

Într-un mod miraculos, reușesc să-mi stăpânesc aceste cuvinte. N-ar face altceva decât s-o sperie și nu vreau să stric nicicum acest moment perfect. Vaughn geme când îi cuprind unul dintre sânii delicați.

— Ah, spune ea, cu o nuanță de surpriză în glas.

Sunt atât de disperat după ea! Atât de disperat! Nu știu exact cum ajung peste ea și nici când trupul meu începe să se frece ușor de al ei. Sunt nesăbuit, copleșit de nevoia de a fi cu ea. Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și mă sărută cu înfocare. Mă forțez să-mi desprind gura de buzele ei.

— Cumva — iau o gură de aer — ne mișcăm prea repede?

Clipa ei de șovăială este răspunsul de care aveam nevoie. Oricât de dureros ar fi — dureros la modul fizic — mă rostogolesc pe spate și iau o gură mare de oxigen.

— Categoric da, spun eu, răspunzându-mi singur.

Vaughn se ridică în capul oaselor. Părul îi e răvășit și, deși e beznă, văd că-și mușcă buza de jos, umflată de sărutat.

— De fapt, cred că..., face ea, mușcându-și din nou buzele. Cred că... Sunt gata pentru mai mult.

Mă străduiesc să fiu reținut.

— Da? Ai băut o bere în seara asta.

— O înghițitură de la tine, mă corectează ea. N-am băut decât apă, spune ea și apoi respiră încet. Eu sunt la comandă, corect?

— Desigur, spun, deschizând brațele. Sunt al tău. Fă-mi ce vrei!

Își linge buzele, iar eu aproape că mor. Mă prind cu degetele de așternuturi ca să nu sar pe ea, deși asta îmi doresc. Cu atenție, își trece un picior peste șoldul meu și se așază la mine în poală. Este cea mai grozavă tortură din lume.

Își plimbă un deget peste conturul tatuajului în formă de cruce de pe umărul meu — cel pe care mi l-am făcut după primul disc de aur.

— Tatuajul ăsta e sexy. E rău că-mi imaginez asta pentru că e și numele mamei tale acolo?

— Nu vorbi acum despre mama, o implor eu, iar ea dă din cap cu seriozitate.

— Bună idee, spune, mângâindu-mă pe brațe. Chiar ai un arsenal musculos impresionant.

Se poartă de parcă și-ar dori să-și petreacă câteva săptămâni explorându-mi trupul, ceea ce e grozav și îngrozitor în același timp. Simt cum zvâcnesc între picioare.

— De ce gâfâi? Te doare?

Da. Rău.

— *Nu, mint eu. Totul e bine.*

Doar o mică minciună. Prefer să mă atingă decât să nu se întâmple nimic, deși fiecare atingere a ei îmi trezește dorința, așa cum briza ușoară ațâță scânteile și le transformă într-un foc mistuitor.

— Ce-ar trebui să fac? șoptește ea.

Își trece palmele peste pieptul meu și-mi descopăr pe propriul trup zone mai sensibile decât mi-aș fi închipuit vreodată. De obicei, îmi doresc pe mine doar mâna unei fete. Sau gura ei. Dar Vaughn și apropierea de ea mă excită atât de tare, încât fiecare celulă îmi tremură sub mângâierile ei ușoare ca fulgul.

— Ce vrei tu, spun răgușit.

— Dar nu știu exact ce vreau, zice ea, mușcându-și din nou buzele. Pot

să te las pe tine la comandă?

Niciun un om de pe Pământ n-a fost vreodată mai rapid. Mă ridic, o răsucesc și o acopăr cu trupul meu într-o fracțiune de secundă.

— Ce-ți dorești?

Ochii ei sclipesc în camera întunecată.

— Totul.

— Ești sigură?

— Sută la sută.

— Putem aștepta.

Acum, când îi simt trupul sub mine, îmi reamintesc că am promis să am răbdare. Chiar vreau să aștept.

— M-am săturat de așteptare.

Ah, slavă Cerului! Mă aplec și o sărut, cu răbdare, ca să-i învăț reacțiile. Cum îi place să fie sărutată. Cum o face să gâfâie o mică mușcătură pe gât. Cum o înfioară o răsuflare fierbinte în ureche.

O sărut peste tot. Pe claviculă, pe panta delicată de deasupra sânilor, pe abdomenul plat. Și mai jos.

— Credeam c-o să facem sex, spune ea.

Își trece degetele prin părul meu, de parcă nu știe cu siguranță dacă ar trebui să se lipească de mine sau să se îndepărteze.

— O să facem. Dar mai întâi trebuie să fac asta.

— Ești sigur?

— De-abia aștept!

Îmi dă drumul, iar eu încep s-o sărut ușor, apoi mai brutal, până când freamătă și tremură și geme. De data asta, ea își înfige degetele în așternuturi. Când simt că nu mai pot aștepta nici măcar o secundă, întind mâna spre jeanșii aruncați și scot un prezervativ, pe care mi-l pun.

— S-ar putea să doară, îi șoptesc eu.

Ea dă din cap, arătându-mi că înțelege asta. Mă împing ușor înainte, iar ea scoate un mic țipăt speriat. Aștept ca trupul ei să se adapteze la trupul meu. Când deschide picioarele și-și înfige unghiile în umerii mei, mă mișc mai departe.

Ne mișcăm amândoi, lent, atent, până când plăcerea mă face să închid ochii. Ne strângem în brațe și furtuna de emoții ne copleșește. După aceea îi iau trupul în brațe. Are fața îngropată în scobitura gâtului meu. Inimile noastre bat puternic una lângă alta, într-un ritm perfect sincronizat. O iubesc pe fata asta. Atât de mult!

— Vaughn? murmur înainte de a ațipi.

— Hm? spune ea amețită.

— Astăzi a fost cea mai frumoasă zi din viața mea.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, mă simt un pic stânjenit. Am spus ceva jalnic? Îmi țin respirația cât timp aștept răspunsul ei.

— Super! Mă bucur.

Mă sărută tandru pe piept, apoi adormim înlănțuiți.

34

EA

@OakleyFord bună

@OakleyFord Te iubim. Te iubim. Te iubim.

@OakleyFord dă-mi follow

@OakleyFord Am desenat asta pentru tine

@OakleyFord Am cumpărat bilete la primul concert din turneu! Ne putem întâlni, te rog?

@OakleyFord Când mai vii la Dallas?

@OakleyFord E ziua mea de naștere! Poți să-mi scrii. Te rog! e tot ce-mi doresc.

@OakleyFord Te iubesc

@OakleyFord De-abia aștept turneul!

@OakleyFord cum fac rost de 4 bilete VIP la turneul tău?

@OakleyFord xxxxoooo

@OakleyFord părăsește-o pe fata aia, nu e destul de bună pt tn

@OakleyFord @mrsoakleyford e o profitoare

@OakleyFord @weirdmagicalone și-a părăsit iubitul ca să fie cu oak #cetârfuliță #duteacasă

Închid Twitterul și mă întreb dacă aș avea voie să șterg de tot contul. Zilele astea nu e nimic pozitiv acolo. Căpătasem obiceiul să nu mai citesc, dar, din nu știu ce motiv, după ce mi-am verificat mesajele, am deschis aplicația și am citit nu doar feedul meu, ci și pe cel al lui Oakley. Mare greșeală!

— Pui tu ceva la cale, spune Oak.

Alung orice gând despre Twitter și-i zâmbesc.

— Ceva grozav!

Oak mă bate la cap de câteva săptămâni să-i zic ce am vorbit cu maică-sa prin SMS-urile pe care ni le-am trimis una celeilalte. L-am dus cu vorba promițându-i că va afla... în curând.

Uneori, copilul răsfățat din Oak răzbate la suprafață. Nu-i place să împartă nimic și n-are prea multă răbdare. E obișnuit să primească tot ce vrea, oricând vrea.

Cu excepția virginității mele. A avut răbdare cu mine, dar m-am bucurat să renunț la ea. A fost ceva de nedescris. Indiferent câte adjective mă poate învăța Oak, nu există niciunul care să descrie felul în care m-a făcut să mă simt.

La început a durut, dar el a așteptat, șoptindu-mi cât de minunată sunt și cât de bine îl fac să se simtă. Valabil și pentru mine. Mă înfior doar când mă gândesc la asta. Mă îndrăgostesc foarte tare de el. Știu că nu l-am iubit pe W, pentru că ce simțeam atunci era doar flăcăruia unei lumânări prin comparație cu infernul pe care îl trezește Oak în mine.

Dar deși are răbdare când vine vorba de lucrurile astea, în rest, tot ce vrea de la viață vrea imediat.

Ah, există niște tenisi în serie limitată de... cât...? zece perechi? Nicio problemă, Oak, îți trimitem și ție o pereche. Vrei să vină cineva să-i arăți ce model vrei să fie talpa?

A trebuit să fiu atentă și să nu mă arăt interesată de diverse lucruri. Mă uitam pe Instagram și am găsit contul unui fotograf de călătorii.

Am pierdut, cred, vreo două ore uitându-mă la pozele lui. A doua zi m-am trezit cu o cameră foto la ușă și cu un bilet pe care scria: „Vaughn, prietenul tău, Oakley, m-a întrebat ce aparat am folosit. I-am spus că, dacă ești începătoare, ăsta ți-ar plăcea cel mai mult. Este o adevărată comoară“.

Când m-am plâns la Oak, el mi-a răspuns:

— Va trebui să ai ceva de făcut când vei fi cu mine în turneu.

Și n-are niciun sens să te cerți cu el. Sunt momente în care, pur și simplu, refuză să asculte și faza cu camera foto e unul dintre exemple. La fel ca și perechea de Vans noi și imaculați, o geantă de care am pomenit o dată, în treacăt, și niște sandale aurii pe care le-am admirat într-o vitrină.

Nu sunt singura care a primit bunătăți. Shane și Spencer s-au ales cu adidași noi și cu permise de intrare într-un parc exclusivist de skating, plus câteva lecții individuale cu un tip pe care eu nu l-am recunoscut, dar pe care gemenii îl știau... și, pentru prima oară în viața lui, Spencer n-a fost capabil să vorbească atunci când l-au întâlnit. Paisley a primit o minunată geantă Prada, de un roșu-purpuriu.

Am protestat, dar ea a spus că el își permite aceste lucruri la banii pe care-i are. Presupun că e adevărat. Totuși, mă abțin în preajma lui. N-am nevoie de mai multe cadouri-surpriză. Să sperăm că, după ce va începe turneul, va fi prea ocupat cu probele de sunet și cu repetițiile ca să-mi mai cumpere mie lucruri.

Încă nu-mi vine să cred că vrea să merg cu el. La început m-am împotrivit, dar, după cum spuneam, e inutil să te cerți cu Oakley Ford. Mâine-dimineață pleacă la New York, prima oprire din turneul internațional. Eu îl voi urma câteva zile mai târziu, pentru că Paisley e într-o delegație, iar eu trebuie să stau acasă cu gemenii.

Să fiu sinceră, sunt un pic emoționată. N-am mai călătorit niciodată fără familia mea și nici nu știu ce o să fac eu în acest turneu. Nu sunt nici groupie, nici roadie și nici n-am vreo legătură cu industria muzicii. Deocamdată, singura activitate din agenda mea e să-i fac poze lui Oak cu noua mea cameră foto. În afară de asta, cine știe?

Pentru că Oak va împlini 20 de ani în prima săptămâna a turneului, o să-i organizăm diseară o petrecere-surpriză în avans, lucru pe care-l tot pun la cale pe ascuns cu mama lui de câteva săptămâni încoace.

— Nu-mi plac surprizele.

Se trage de masca împotriva cearcănelor pe care am împrumutat-o de la Paisley.

— Nu ți-au plăcut cele de care ai avut parte în trecut. Asta o să-ți placă.

— De unde știi?

Mă aplec și-l sărut pe obraz.

— Pentru că e din partea mea.

— Ty, ajută-mă, frate. Ce se-ntâmplă aici?

Ty pufnește temător, pe scaunul de șofer.

— Cred că glumești. Nu risc să le calc pe coadă pe surorile Bennett.

Se oprește în fața restaurantului pe care l-am rezervat pentru eveniment. Katrina a plătit, în mare parte, dar eu și cu Paisley ne-am ocupat de decorațiuni. Chiar și gemenii ne-au ajutat să asamblăm nenumăratele casete și casetofoane pe care le-am găsit pe la talciocuri și magazine de antichități. Îmi țin promisiunea de a-i organiza o petrecere pentru copii — ceva normal, pentru că până acum majoritatea petrecerilor lui au însemnat chestii luxoase, cum ar fi sculpturi în gheață și cântăreți faimoși.

Ty și cu mine îl conducem pe Oak la ușa din spate.

— Cinci trepte, îl instruiește Ty.

— Am o presimțire rea, spune Oak. Instinctul îmi spune s-o iau la goană.

— Ești sigur că nu-ți spune că iubita ta o să te pocnească de n-o să te vezi dacă nu-ncetezi cu văicăreala? îl avertizez.

— Nu, dar mi-e atât de foame, încât e posibil să primesc mesaje contradictorii.

Mă prinde de mână și mă trage lângă el.

— O să-ți cumpăr ceva scandalos de scump ca să te pedepsesc.

Îl trag de ureche.

— Poate că ăsta e scopul. Să te fac să mă copleșești cu cadouri și

bunătăți.

— Neah, tu ești moartă după trupul meu. Ceea ce, apropo, e superficial din partea ta, dar încerc să mă obișnuiesc cu ideea.

— Obișnuiește-te mai întâi cu asta, zic eu și-i dau masca jos. Surpriză!

— Surprizăăăăă! țipă cei 40 de oameni adunați în salonul privat.

E un amestec de persoane... prietenii mei, oamenii cu care lucrează Oak și câțiva dintre amicii lui, adică cei despre care mi-a spus că-i sunt mai apropiați.

Oak se duce direct la Kinney Banks, un artist solo la ale cărui concerte a cântat odinioară în deschidere.

— Frate, când ai venit?

Cei doi se îmbrățișează bărbătește.

— Azi-noapte. Iubita ta m-a contactat și m-am gândit că n-am cum să ratez ziua de naștere a lui Oak, spune el, ridicând o eșarfă. Pentru că unde în altă parte aș putea să mă mai joc de-a baba-oarba?

Oak se întoarce spre mine și-mi zâmbește larg.

— Instinctul m-a înșelat, spune el, luându-mă în brațe și învârtindu-mă. Ești cea mai tare, iubito!

— Știu.

Mă lasă jos, dar nu-mi dă drumul de tot. Facem împreună turul invitaților. King a venit împreună cu superba lui soție. Membrii trupei — mai puțin Luke, care s-a evaporat definitiv după sărutul la beție. Oak a spus că orice individ care va profita de o fată beată nu e bine-venit în trupă. Am protestat, dar a fost de neînduplecat. Ty a vorbit și el, spunând că Luke era o pacoste, deoarece Oak are foarte multe admiratoare tinere.

Când ajungem la Katrina, aceasta își strânge îndelung fiul în brațe, ceea ce e un moment emoționant. Înainte să se despartă, îl prinde ușor de umeri.

— Uită-te la tine! 20 de ani. Nu-mi vine să cred!

— Arăți splendid, mamă, îi spune el, iar ea se înroșește de bucurie.

— Carrie, Kiki, mulțumesc că ați venit.

El le sărută pe obraji.

— N-am fi lipsit pentru nimic în lume, spune Carrie și-i înmânează o cutiuță de cadouri. N-am știut ce să-ți luăm și nici Vaughn nu prea ne-a ajutat.

Aruncă o privire spre mine. Ridic ușor din umeri. Nu e ușor să cumperi cadouri cuiva ca Oak.

— Sunt convins că e ceva senzațional.

Rupe ambalajul și scoate o cheie.

— Ce-i asta?

— Organizăm o petrecere de absolvire. Același grup ca mai devreme și am vrea să te invităm și pe tine, spune Kiki. Avem reguli stricte. Fără aparate foto. Fără să stesăm vreun invitat cu atenția noastră. Doar să ne distrăm cu toții.

Oak își vâră cheia în buzunarul de spate.

— O să fiu acolo. Doar să-mi spuneți ora și locul.

— Te anunță Vaughn.

Îl strâng de mână în timp ce ne îndreptăm spre masa cu mâncare.

— Mai crezi că e o surpriză neplăcută?

— Nu, te-ai descurcat bine, spune el, sărutându-mă. Foarte bine.

— Unde-i sărbătoritul? bubuie, din prag, un glas entuziast.

Oak ridică brusc capul. Toată plăcerea și căldura de până atunci dispar într-o clipă.

— L-ai invitat pe tata?

— Da, ți-am invitat toată familia.

Sunt un pic stresată de expresia lui. Când am propus să-l invităm pe tatăl lui Oak la petrecere, Katrina a șovăit, dar în cele din urmă și-a revenit și l-a contactat personal pe Dustin. Iar el a răspuns aproape imediat că va veni.

Mi-am imaginat, în mod prostesc, că tensiunea dintre Oak și părinții lui a avut legătură cu o mare neînțelegere, dar acum cred că e vorba despre cu totul altceva.

— Ah, iubito. Totuși instinctul nu m-a înșelat.

Îmi dă drumul la mână și se îndreaptă spre ușă. Ezit, apoi pornesc după el. Rahat! Dustin Ford și-a adus cu el un anturaj numeros. Cred că sunt 15 oameni care așteaptă în spatele lui. Trec pe lângă Paisley ca să-i vorbesc.

— Ăăă, mai putem comanda mâncare?

Se uită speriată spre grupul de nou-veniți.

— Nu. Restaurantul a spus că nu ne poate pune la dispoziție mai multă mâncare decât cea deja comandată. Am spus că vor fi 50 de persoane și, sincer, nu credeam că vor veni toate. Când s-a mai întâmplat așa ceva?

Dar până acum n-am mai organizat petreceri pentru celebrități. Toată lumea a venit. King. Paxton Hayes. Chiar și Kinney Banks, care a venit cu avionul particular de la Chicago la LA ca să participe la eveniment.

Domnul Ford s-a oprit lângă măsuța cu mâncare și acum cercetează din priviri mulțimea. Lângă perete, îi văd pe Carrie și pe Kiki și pe ceilalți prieteni ai mei care se holbează vrăjiți la ei. Nu-i pot condamna că sunt fascinați. Dustin Ford e megafaimos. Revista People l-a desemnat, trei ani la rând, Cel Mai Sexy Bărbat În Viață. A câștigat un Oscar. Și are două avioane particulare.

Ah, și e absurd de atrăgător! Mi se pare straniu să remarc asta, având în vedere că e tatăl iubitului meu, dar e adevărat. Totul la el e cizelat și scump, de parcă ar coborî de pe coperta unei reviste.

— Nu-mi vine să cred că băiatul meu a împlinit 20 de ani! exclamă Dustin, în timp ce Oak se apropie de el.

Îl îmbrățișează călduros pe Oak, bătându-l pe spate.

— Unde zboară timpul?

— Hei, tată!

Chiar și de la un metru și jumătate distanță, simt suspiciunea din glasul lui Oak.

— Frumos din partea ta că ai venit!

— Unde în altă parte aș putea fi?

Dustin își activează zâmbetul de un milion de dolari, dar eu observ că e adresat oamenilor din jur, nicidecum fiului său.

— Ce loc drăguț! Mic și intim. Unde-i mama ta?

— La bucătărie, răspunde Oak. Discută cu chef-ul.

Mă apropii de ei cu precauție.

— Bună, spun stânjenită.

— Tată, ea e Vaughn.

Oak mă ia de mână și mă trage mai în față. Dustin dă din cap.

— Ah, iubita despre care vorbește toată lumea, spune el, uitându-se cu subînțeles la fiul său. Mă-ntrebam când o să ne faci cunoștință.

Unul dintre asistenții domnului Ford se apropie și-i șoptește ceva la ureche. Deslușesc cuvintele camere și afară și operator foto. În mod evident, Oak spune aceleași cuvinte pe care le-aș fi spus și eu.

— Sunt paparazzi afară? întreabă el.

Îmi înăbuș un pufnet de enervare. La naiba! Katrina și cu mine am aranjat intenționat totul cu identități false, ca presa să nu aibă habar de noi. Ne gândeam că la un moment dat se va afla, dar nu chiar de la început. Dustin ridică din umeri și oftează, ca și cum ar vrea să spună: „N-ai ce să faci“.

— Mi-e teamă că da, am încercat să scăpăm de ei pe drum, dar ne-au urmărit de la conac, spune și se întoarce spre mine. Ți-a povestit Oakley de conacul Brentwood? Mi-ar plăcea să ți-l arăt cândva. Avem trei terenuri de tenis, piscină interioară și exterioară și o pistă de bowling la subsol.

— Ah!

Mă holbez la el, uluită. Pistă de bowling? La el în casă? De ce?

— Sună... foarte tare!

Din fericire, cineva ne întrerupe înainte ca el să apuce să-mi propună

o zi anume pentru vizita la conacul lui cu pistă de bowling.

— Domnule Ford, murmură un glas șovăitor.

Sunt șocată să descopăr că glasul este al prietenei mele, Tracy. De când a început să murmure? Fata asta știe doar să chiuie și să urle.

— Cumva... ați putea... pot să fac o poză cu dumneavoastră? reușește să îngaime în cele din urmă.

Dinții lui strălucitor de albi sclipesc când își activează zâmbetul celebru.

— Sigur, păpușică, zice el chicotind, iar Tracy e gata să leșine. Vrei să facem un selfie?

Curajul lui Tracy îi face și pe alți câțiva prieteni de-ai mei să acționeze și, în scurt timp, tatăl lui Oak e asaltat de admiratori care-i spun cât de mult le plac filmele lui și că e cel mai bun actor din toate timpurile și-l întreabă dacă poate face un selfie și cu ei.

Oak se îndepărtează fără niciun cuvânt și, chiar când vreau să merg după el, mă abordează Jim Tolson.

— A fost ideea ta să-l inviți pe Dustin? mormăie el, iar eu dau afirmativ din cap. Atunci sper că ai un plan să-l tragi pe Oak înapoi de pe marginea prăpastiei. Își urăște tatăl. Și tatăl lui îl urăște pe el. Chestia asta nu are cum să se termine bine.

Apoi pleacă, lăsându-mă acolo singură, ca pe o fraieră.

Seara nu evoluează deloc mai bine. Deși se presupune că e noaptea cea mare a lui Oak, Dustin Ford acaparează toată atenția celor din jur. Le povestește invitaților diverse lucruri de pe platourile de filmare. Vorbește despre cum e să câștigi un Oscar. Ba chiar face reclamă viitorului său film, arătându-le tuturor un pic din trailer, pe telefonul lui.

Nici măcar o dată nu se referă la realizările lui Oakley și nici nu-și felicită fiul pentru munca la noul album. Pentru cineva venit din afară poate părea că e petrecerea lui Dustin Ford. Oakley e practic invizibil și mi se rupe inima de durere de câte ori mă uit la el. Încearcă să-și ascundă dezamăgirea de pe chip, dar durerea lui răzbate la suprafață. Chestia asta mă omoară.

Nu mai jucăm simpaticele jocuri ale copilăriei, așa cum plănuisem eu. Par absurde, având în vedere copleșitoarea prezență elegantă a lui Dustin. Oak de-abia vorbește cu invitații, iar eu mă bucur când petrecerea se sparge, trei ore mai târziu.

— Du-te acasă sau la Oakley, mă îndeamnă Paisley. Fac eu curat pe-aici.

— Nu cred că vrea să discute cu mine.

De când a venit tatăl lui, s-a holbat doar la ușa din spate.

— Tatăl lui vrea să fie în centrul atenției, spune oftând sora mea. E probabil stânjenit și trebuie să-i fii alături. Spune-i că totul e în regulă și că-l iubești necondiționat.

Înghit în sec, dar mă forțez să mă îndrept spre masa lui Oak.

— Vrei să ne cărăm?

— Sigur, răspunde el mohorât.

Îi fac semn lui Ty, care dă scurt din cap și se furișează afară să aducă mașina. Îl prind de mână pe Oak și-l conduc spre ușa din spate, unde mă opresc o fracțiune de secundă.

— Îmi pare rău, spun încet.

— Mda, face el ursuz.

E clar că n-are chef să vorbească — și nici să asculte —, așa că-l strâng mai tare de mână și deschid ușa. În clipa în care ieșim, strada explodează de lumină și gălăgie. Străfulgerările necontenite ale blițurilor și glasurile nerăbdătoare ale acelor vulturi care-l înconjoară mereu pe Oakley.

— Oakley! Te-ai împăcat cu tatăl tău?

— Cum a fost reuniunea de familie?

— Ce părere are Dusty despre noua ta prietenă?

— O iubesc la nebunie, bubuie vocea unui bărbat și, brusc, Dustin în persoană apare în spatele nostru.

Aproape că sar speriată când îi simt brațul musculos pe umăr. Tatăl lui Oak mă strânge cu putere, apoi tipul mă pupă zgomotos pe obraz.

Blițurile înnebunesc. Aerul nopții e străpuns de și mai multe strigăte.

— *Dusty! Cum a fost la petrecere?*

— *I-ai dat notă de trecere lui Vaughn?*

— *O să te duci la concertele din turneul lui Oakley, Dusty?*

E un adevărat haos. Întrebările curg la nesfârșit, iar Oakley e din ce în ce mai supărat. În schimb, Dustin dezvăluie totul. Atrage toată atenția, zâmbind la camere și răspunzând la întrebări, ținându-și mâna pe umărul meu în tot acest timp. De parcă am fi tată și fiică, de parcă ar fi foarte fericit că am o relație cu fiul său.

— *Vaughn! E prima oară când îl întâlnești pe Dusty?*

— *Vaughn! Cum e să fii primită într-o familie atât de distinsă?*

— Târfă! Jos labele de pe bărbatul meu!

Ultimul strigăt nu doar că mă prinde cu garda jos, dar provoacă și o tăcere ciudată în rândul paparazzilor. Nu știu cine a țipat, dar fata respectivă nu se mulțumește doar cu atât. Într-o fracțiune de secundă, ceva mă lovește în cap, pe o parte. Un lichid mi se scurge pe față și-mi intră în gură. E amar și scârbos — un ou. Cineva a aruncat în mine cu un ou!

Sunt prea șocată ca să mă pot mișca. Din fericire, Oak preia controlul, trăgându-mă de lângă ușa din spate și croindu-și drum prin mulțime până când ieșim pe alee.

Ty ne așteaptă în mașină, iar noi ne aruncăm pe bancheta din spate. Oak trântește portiera și SUV-ul demarează în trombă, iar eu sunt speriată, în timp ce gălbenușul încă mi se scurge pe gât, în bluză.

— Ești bine? mă întreabă, în cele din urmă, Oak.

Glasul îi sună nefiresc.

Dau ușor din cap.

— Sunt... bine.

Scoate, nu știu de unde, un pachet de șervețele. Nu spunem nicio vorbă, iar el îmi șterge oul de pe față. Sau cel puțin încearcă, dar nu reușește să-l curețe pe tot. Am pielea lipicioasă și încă mi se scurge o dâră scârboasă între sâni.

Nici măcar nu știu de ce a aruncat tipa aia în mine cu ou.

— April a fost vreodată tratată așa?

— Ouă nu, din câte-mi amintesc, spune el încet.

— Deci eu sunt specială, hm?

Nu-mi pot șterge amărăciunea din voce. Seara asta a fost un dezastru. Un dezastru total. Voiam cu disperare să fac ceva frumos pentru Oak, în schimb totul a luat o întorsătură la care nu m-aș fi așteptat niciodată.

— Îmi pare atât de rău! șoptesc.

— Pentru că a aruncat cu ou în tine? zice el preocupat. Nu e vina ta. Unii fani sunt nebuni. N-o lua personal.

— Nu, spun eu, după care inspir profund. Îmi pare rău că l-am invitat pe tatăl tău. Credeam... credeam că ar fi drăguț să fie toată lumea la petrecerea ta.

Cu o expresie tensionată, Oak aruncă șervețelul ud pe jos.

— Ca să vezi ce copilărie de căcat am avut?

— Nu. Pentru că am crezut că vă puteți reface relația, zic, chinuindu-mă să-i explic. Am făcut asta pentru tine.

Întoarce capul în cealaltă parte, ca să nu-i văd expresia de pe chip și, când îmi răspunde, glasul îi e brutal, tăios.

— Nu. Ai făcut-o pentru tine. Nu te-ai gândit deloc la mine. Te-ai gândit că ți-ar plăcea să-ți recapeți părinții, dar părinții mei nu sunt ca ai tăi, Vaughn. Tata e un bou îngâmfat. Iar mama e OK jumătate din timp... dar eu am fost crescut de bone.

— Mama ta credea că...

— Ah, mama? Sigur că da. Probabil că vrea să i-o mai tragă o dată bătrânul Dusty. Simte că îmbătrânește, așa că are nevoie să i se aducă aminte că e încă tânără și frumoasă.

— Îmi pare rău, șoptesc din nou. Când mama ta l-a sunat să-l invite, tipul a acceptat imediat. Părea atât de entuziasmat, încât am crezut că...

Îmi mușc buzele. Nu contează ce am crezut, pentru că m-am înșelat. E evident că Dustin Ford nu dă doi bani pe fiul său. A năvălit furtunos la petrecere, a eclipsat pe toată lumea, a stricat sărbătoarea și apoi a plecat.

— Tata a venit pentru că are o agendă de bifat, spune plat Oakley. Mereu face așa. Ca toată lumea din viața mea, spune el și chipul frumos i se umple de tristețe. Nu-i pasă deloc de mine. N-a putut să suporte când am primit discul de platină pentru primul meu album. Când am câștigat primul milion de dolari. Când am câștigat premiul Grammy. Și apoi, când casa de discuri mi-a făcut oferta la care visează orice muzician, tatăl meu mi-a ordonat să nu semnez niciun contract. Tot spunea că nu are sens, financiar vorbind, și că o să fiu îndatorat pentru totdeauna casei de discuri. Dar Jim s-a uitat peste contract cu atenție. În orice situație, eu ieșeam bine. Atât de bună era oferta. Iar tata nu voia s-o semnez. Nu pentru că avea grijă de mine, ci pentru că era gelos.

Îmi mușc interiorul obrazului. Doamne, cât de trist! Nici nu știu ce să mai spun.

Înghit în sec, amintindu-mi de ezitarea Katrinei când i-am spus că ar trebui să-l invităm și pe Dusty. Dar am ignorat semnele de avertisment. Distanța dintre Oak și mama lui fusese rezultatul unei neînțelegeri stupide și speram ca acest lucru să fie valabil și în cazul tatălui său.

— Nu știam că a fost atât de rău, spun moale.

— Ți-am spus că nu mă-nțeleg cu el. Credeai că nu am un motiv? Că sunt doar un răsfățat căpos?

Îmi privesc mâinile. Nu-mi place expresia lui tristă și acuzatoare.

— Doamne, face Oak, trecându-și mâinile prin păr. M-am săturat de agendele tuturor. Și m-am săturat ca toată lumea să vrea ceva de la mine. Știi, dacă m-aș rătăci în mijlocul deșertului și dacă aș fi pe moarte, iar un grup de fani m-ar găsi? Sincer, nu cred că m-ar salva. S-ar bate să-mi smulgă o bucată de îmbrăcăminte, șuvițe din păr, ca să le arate mai târziu prietenilor lor — uite, i-am luat tricoul lui Oakley Ford chiar înainte să dea ortul popii!

Privirea mea îngrijorată o întâlnește în oglinda retrovizoare pe a lui Ty. Și el e încruntat și preocupat, dar nu scoate o vorbă. Nici eu nu scot. Dar îl iau pe Oak de mână, strângându-l.

— Totul se reduce la ce le pot oferi eu oamenilor, mormăie el. O șansă în lumea muzicii, pe scenă, bani. Toată lumea de-aici e prefăcută. E o lume de plastic, falsă, plină de indivizi care nu vor decât un singur lucru...

El continuă să vorbească, dar mintea mea repetă cuvintele lui, bani și fals, și brusc mă simt atât de vinovată, încât nu mai pot respira. De-asta am intrat în povestea asta, nu-i așa? Pentru banii pe care-i primesc? Am 100 000 de dolari în bancă, grație lui Oakley Ford, și gândul ăsta mă face să-mi vină să vomit. E aceeași senzație răscolitoare pe care am avut-o când Paisley mi-a arătat ultimul cec primit.

Nu pare corect să accept bani ca să am o relație cu Oakley când chiar îmi doresc să am o relație cu el. Nu e corect față de el. Vreau să știe că mă aflu în mașina asta, strângându-l de mână, pentru că-mi doresc asta cu disperare, nu pentru că sunt plătită s-o fac.

Brusc, oul uscat pe pielea mea este cea mai mică problemă din viața mea. Oak a tăcut. Ochii lui verzi și tulburați privesc afară, pe geam, iar eu mă întreb dacă se gândește la același lucru ca mine. Că eu, iubita lui, sunt doar o altă persoană care „vrea“ ceva de la el.

Nu mai pot face asta. Nu mai pot lua bani pentru relația mea falsă cu Oak, pentru că nu mai e falsă. Este reală. Dar cât timp continui să încasez aceste cecuri, în mintea lui Oak va exista mereu o urmă de îndoială. O parte din el se va întreba întotdeauna dacă sunt cu el pentru că asta vreau sau pentru că trebuie. Aproape că regret că am făcut sex cu el înainte de a-i spune că-l iubesc. Sper că nu simte că am făcut asta pentru că așa trebuie. Ar fi îngrozitor. Mai rău de-atât! Ar fi devastator.

Când ajungem acasă, simt deja că înnebunesc. Ty oprește mașina. Oak și cu mine coborâm, dar de-abia la jumătatea aleii îmi dau seama că nu vine după mine.

— Vaughn, strigă el încet, iar eu mă întorc din drum.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu..., ezită el, privindu-mă în ochi. Nu cred c-ar trebui să vii cu mine în turneu.

Inima mi se oprește-n loc.

— Pof... poftim?

Își împreunează mâinile, apoi și le bagă în buzunare.

— Fata de mai devreme, care a aruncat cu oul..., zice el, clătinând din cap. Astea sunt porcăriile cu care vei avea de-a face zilnic dacă vii cu mine în turneu. Fanele mele te vor mânca de vie.

Mă încrunt.

— Nu păreai îngrijorat de toate astea când m-ai rugat să vin cu tine.

— Pentru că nu m-am gândit, mormăie el. Mi-am permis să uit de... de viața mea. De viața mea nenorocită, Vaughn, viața mea care nu-mi permite să merg la o nenorocită de petrecere fără să se transforme într-o furtună mediatică. Cea în care propriului meu tată îi pasă mai mult de imaginea lui decât de mine. Cea în care iubita mea e făcută târfă și e atacată de o necunoscută pentru că am îndrăznit să am o iubită, alta decât pe ea.

— Ea? repet eu.

— Ea, ei, lumea-ntreagă, se răstește el. Toți cred că le aparțin.

Nu le aparții lor. Îmi aparții mie.

Dar nu spun asta cu glas tare. Are o expresie sumbră, iar glasul îi e frânt.

— E mai bine dacă rămâi acasă, spune el tăios. N-ar trebui să suferi din cauza vieții mele mizerabile. Nu meriți disprețul de care vei avea parte dacă vei veni cu mine.

Aș vrea să-l contrazic, dar privirea lui îmi spune că nu e momentul potrivit. Mai întâi trebuie să se calmeze. Pleacă la New York mâine-dimineață. Să sperăm că până atunci va uita de noaptea asta dezastruoasă, își va reveni și-și va da seama că vrea, de fapt, să merg cu el.

Oak crede că nu pot să mă descurc cu viața lui, dar se înșală. Nu-mi pasă nici dacă o tipă aruncă cu 100 de ouă în mine. Mă descurc. Pentru că Oak are nevoie de mine. N-ar trebui să treacă prin asta singur și, atâta vreme cât suntem împreună, nici nu va trebui s-o facă.

— Hai să vorbim despre asta mâine, spun în cele din urmă. OK?

El dă aprobator din cap.

— OK. Dar... nu cred că mă voi răzgândi.

— O să vorbim despre asta mâine, repet eu, de data asta mai ferm.

Surâde vag, apoi se înclină spre mine și mă sărută. Dar sărutul pe care mi-l dă nu are căldura de altădată.

— Noapte bună, Vaughn, șoptește el.

— Noapte bună, Oak.

Îl privesc cum se îndepărtează și stomacul mi se face ghem — sunt atât de nefericită!

35

EA

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 L-a înșelat pe Oakley?

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 E un gunoi. Ar trebui s-o arunce literalmente la tomberon

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Îmi pare atâââât de rău pentru el. Încearcă și el să iasă cu o fată normală și ea îl înșală cu unul dintre membrii trupei.

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 Am auzit că Luke nici nu participă la acest turneu. Ăsta e motivul. Deci cred că e adevărat.

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 E o rușine pentru specia noastră. Hei@VeryVaughn ești oribilă, dispari

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 El merită ceva mult mai bun. N-o să mai aibă niciodată o relație cu o admiratoare. @VeryVaughn ai stricat totul pentru toate fanele din lume.

Telefonul sună la 6:00 dimineața. Mormăi și mă răsucesc în pat ca să văd cine e. Apoi mormăi din nou, pentru că e Claudia. Nu-mi vine să cred că-mi va ține o predică despre petrecerea dezastruoasă de-aseară, înainte de a-mi bea cafeaua. Mă hotărăsc că poate să țipe la mine și mai târziu, dar telefonul începe imediat să-mi sune din nou. Pufnesc, dau cearșafurile la o parte și răspund.

— E 6:00 dimineața, Claudia, în California nimeni nu se trezește atât de devreme, în afară de surferi și de pescari.

— Și PR-iștii care trebuie să curețe mizeria lăsată de tine noaptea trecută, răspunde ea.

Are o voce foarte rece. Îmi iau laptopul. S-o fi întâmplat ceva cu Oakley azi-noapte? Era supărat, dar credeam că are nevoie de puțin timp să se liniștească.

— Ce ai pățit? Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, se răstește Claudia. Dacă te-ai săturat să ieși cu Oakley, de ce nu mi-ai spus mie sau lui Jim? Am fi găsit o cale de a stinge totul fără să-l târăști pe Oakley în noroi.

— Despre ce vorbești?

Pur și simplu, nu-mi cade fisa.

— Vorbesc despre faptul că ai decis să-mi înșeli în mod public clientul. Nu doar că ne-ai distrus povestea, dar ai și profitat de Oakley.

— Poftim? Eu nu...

Ah, Doamne, a fost un singur sărut, în noaptea aceea în care W s-a despărțit de mine. La asta se referă oare?

— E vorba despre Luke? Pentru că i-am spus lui Oak...

— Nu ne interesează scuzele tale. Un curier îți va livra astăzi ultimul cec. Ești liberă să-ți schimbi parolele de pe conturile tale de pe rețelele de socializare. Îți aparțin.

— Dar, Claudia...

— Am terminat, spune ea și închide telefonul.

Cu gura căscată, dau o căutare cu Oakley Ford. Primele câteva titluri îmi spun tot ce trebuie să aflu.

Ford a fost înșelat.

Gata cu Ford, urmează altul!

Mi se face rău de la stomac și apăs pe primul link.

Noua iubită a lui Oakley Ford și-a găsit dragostea — în brațele celui mai bun prieten al acestuia. Luke Sellin a fost basistul lui Oakley timp de cinci ani, dar nu se mulțumește cu rolul secundar. Vrea să fie solist.

Azi-noapte, la Sweetheart Lounge, Luke a recunoscut că s-a combinat cu noua iubită a lui Oakley, Vaughn Bennett. Oakley n-a făcut niciun comentariu, dar fostul iubit al lui Vaughn, da. Vă amintiți că Vaughn ieșea cu un student de la USC când a avansat la Oakley.

William Wilkerson ne-a declarat că cine înșală o dată va înșela mereu.

Meriți mai mult de-atât, Oakley! Sună-ne, acum că ești singur.

Nu trebuie să citesc comentariile. Știu deja ce scrie acolo. Formez repede numărul lui Oakley, dar sună o singură dată și mă transferă spre mesageria vocală. Îi las un mesaj.

— Hei, eu sunt. Citesc bârfele din dimineața asta. Cum vrei să răspund? O să dăuneze turneului? Sună-mă!

Îi și scriu același lucru.

Nu-mi răspunde, dar îmi spun că tace pentru că doarme. Oakley e alergic la trezitul devreme. 6:00 a.m. e o oră imposibilă pentru el.

Încerc să adorm la loc, dar mintea mi-a luat-o deja razna. Așa că mă trezesc și fac fursecuri cu ovăz. Apoi prăjiturele cu alune. Apoi brioșe cu lămâie.

Până când coboară Paisley, tot spațiul din bucătărie e plin de tăvi și de aluaturi.

— Văd că deja te-a sunat Claudia, spune Paisley, iar eu dau nefericită din cap.

— Și Oakley nu m-a sunat, deși probabil că s-a trezit până acum. Cred c-ar trebui să mă duc până la el. Pot lua mașina sau ai tu nevoie de ea?

Privirea i se îmblânzește și-și pune un braț pe umerii mei.

— Scumpo, Oakley a plecat la New York acum o oră.

Mi se pune un nod în stomac.

— Poftim?

Ea își mușcă buzele.

—Ty mi-a scris când au ajuns la aeroport.

— Dar...

Verific telefonul, deși m-am uitat la el în fiecare secundă liberă.

— Dar n-a spus nimic! I-am lăsat mesaje. L-am sunat.

Mă uit la ea ca să văd dacă ea știe ce se petrece.

— Claudia spune că te-a blocat, recunoaște Paisley. Apelurile tale intră direct în mesageria vocală. Mesajele tale dispar în eter.

Îmi evită privirea speriată.

— Nu mai vrea să audă de tine.

Mi se face rău. Îmi vine să vomit. Mă desprind din îmbrățișarea ei și mă retrag pleoștită lângă blat.

— Dar... de ce? mă înec eu vorbind. Chestia cu Luke s-a întâmplat înainte. Când era totul o prefăcătorie. Chiar după ce W s-a despărțit de mine, când eram proastă și băusem prea mult și l-am sărutat pe Luke, dar asta a fost tot. Nu i-am mai spus nici cinci vorbe de-atunci, îi zic și mă duc spre ea ca să o prind de umăr. Sună-i și spune-le!

Îmi aruncă o privire tristă.

— Nu pot. S-a terminat!

Îmi storc mintea, încercând să-mi dau seama ce am făcut ca să-l determin pe Oakley să reacționeze astfel. Știa deja de povestea cu Luke, deci nu poate fi asta. A fost oare petrecerea? Pentru că l-am invitat pe tatăl lui?

Ai făcut-o pentru tine. Nu te-ai gândit deloc la mine. Te-ai gândit că ți-ar plăcea să-ți recapeți părinții, dar părinții mei nu sunt ca ai tăi, Vaughn.

Cuvintele lui Oakley mă bântuie, mă fac să mă simt amețită. Ăsta să fie motivul? Crede că am acționat egoist când am încercat să refac legătura dintre el și tatăl său?

Sau poate că mă respinge intenționat. Poate că s-a speriat atât de tare de incidentul cu admiratoarea lui, încât a decis că singura cale de a mă face să stau departe de turneul lui e să pună punct relației?

Niciuna dintre variantele acestea nu are totuși sens pentru mine. În acest moment, nimic nu are sens.

Înainte să mă cert cu Paisley, se aude soneria. Trec în goană pe lângă sora mea și zbor până la intrare, sperând că Paisley se înșală și la ușă e chiar Oakley. S-a răzgândit și vrea să vin cu el la New York. A venit să mă ia. Știu eu.

Deschid ușa smucind-o, dar în loc de chipul frumos al lui Oak dau de un tip masiv care-mi întinde un plic.

— Tu ești Vaughn Bennett?

Detectez oare dezgust în glasul lui? Sunt cumva în acest moment cea mai detestată persoană din LA? Dacă m-au bătut cu ouă când Oakley mă iubea, ce se va întâmpla acum, când mă urăște? Mă cutremur la acest gând.

Curierul ia acest gest drept un semn de aprobare și-mi dă o tabletă electronică.

— Semnează aici, te rog.

Semnez, simțindu-mă amorțită. El îmi smulge tableta din mână și-mi trântește plicul în palma întinsă.

— N-ar fi trebuit să-l tragi în piept, îmi spune el disprețuitor.

Dap, dezgust era în privirea lui. Îi trântesc ușa în nas.

Pe hol, sfâșii plicul și din el cad mai multe hârtii. Mă cuprinde panica atunci când îmi dau seama că e contractul pe care l-am semnat după ce am căzut de acord să lucrez pentru Oakley — pe prima pagină e o ștampilă mare și roșie pe care scrie „Anulat“. Alături e o scrisoare prin care mi se mulțumește pentru serviciile prestate, sunt sfătuită să mă supun contractului de confidențialitate, altminteri toată viața mea va fi distrusă și, în cele din urmă, mi se interzice să mai păstrez legătura cu subiectul contractului, în caz contrar toate plățile vor fi sistate. Din plic alunecă un cec și cade pe podea.

Telefonul meu bâzâie. De data asta, când îl scot din buzunar, sunt mai puțin entuziastă decât mai devreme. Sunt amorțită. Și șocată. Și-mi vine atât de tare să plâng, încât îmi ard ochii.

Clipesc ca să alung lacrimile și citesc mesajul de la Carrie.

Draga mea. Am văzut postarea de pe IG. Îmi pare rău. W e un bou. Și Oak e un bou.

Mă căznesc din răsputeri să nu plâng și deschid aplicația de Instagram. Mă uit în feedul lui Oak și văd o poză cu el, stând pe scena de la Madison Square Garden. E cu spatele la cameră, dar se vede că are chitara prinsă de gât. Arena e pustie.

Singur și iubind viața la nebunie. De-abia aștept să cânt diseară în NYC, scrie sub fotografie.

Mototolesc hârtiile în pumn și plec, lăsând cecul cu cinci cifre zăcând pe jos în hol.

36

EA

— Ce părere ai avea dacă aș arunca niște ouă în casa lui Oakley? o întreb pe Paisley, trei seri mai târziu, după râuri de lacrimi.

Stăm una lângă alta la chiuvetă, spălând vasele după cină.

— Te-ar concedia?

— Cred că da, dar numai dacă ne prind, zâmbește ea ghiduș. Mă bag.

— Neah, las-o baltă. Nu merită să riscăm.

Îi dau o farfurie lui Paisley ca s-o șteargă.

— Sincer? Cred că e cel mai jalnic moment din viața mea, recunosc eu. O fană furioasă a aruncat în mine cu un ou. Falsul meu iubit s-a despărțit de mine prin intermediul reprezentantei sale de PR, iar eu încă nu știu ce mama dracului să fac cu viața mea.

— E o poveste ca la Hollywood totuși, subliniază ea.

— Atunci unde e reabilitarea mea? Unde începe? Sau trebuie să mă mai umilesc puțin?

Ea pune farfuria ștearsă în dulap, apoi mă întreabă:

— Chiar n-ai vorbit cu el deloc?

— Sigur că nu, spun și îi arunc o privire tristă. Ai zis că m-a blocat.

Paisley se oprește o clipă.

— Ty spune că e groaznic de nefericit.

Mă încrunt.

— Ty e nefericit?

Își șterge mâinile pe un prosop și mi-l întinde și mie.

— Nu. Oakley e nefericit.

— Și ce dacă? Așa și trebuie, zic și îi smulg iritată prosopul.

— Dacă sunteți amândoi nefericiți, ar trebui să faceți ceva în privința asta.

— Cum ar fi? Să-l implor să mă primească înapoi? Las-o baltă! spun și arunc prosopul pe masă. Știi, a fost o tâmpenie de la bun început. Anul ăsta ar fi trebuit să mă duc la USC. De fapt, ar trebui să mă-nscriu la cursurile de vară. Să am un avans.

Ea dă din cap.

— Și ce vei studia?

— Nu știu. O să mă hotărăsc când ajung acolo.

Paisley nu-mi răspunde, dar îmi aruncă acea privire. Cea care-mi spune că e mult mai înțeleaptă decât mine.

— Ce este? fac eu iritată. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, zice ea lejer, dar seriozitatea i se citește în ochi. Însă... Vaughn. Uite cum stă treaba. E perfect în regulă să nu vrei să te duci chiar acum la facultate. E-n regulă să nu știi exact ce vrei să faci cu viața ta. N-ar trebui să devii profesoară doar pentru că așa îi vei păstra vii în inima ta pe mama și pe tata, pentru că oricum ei vor fi mereu acolo, indiferent ce vei face. Și, indiferent cât de sfâșiată e inima ta, ai primit ceva valoros din toată povestea asta.

— Bani?

Pe bune? La asta se referă? Pentru că banii nu par acum un lucru prea important.

— Nu. Ai văzut cu ochii tăi cum e când cineva face un lucru care-l pasionează. Tu nu faci asta, deși ar trebui.

— Dar eu nu știu ce-mi place, zic, ridicând exasperată brațele în aer. Asta-i problema. Toată lumea știe ce-și dorește de la viață. Tu îți iubești meseria. Oak are muzica. Kiki voia să devină coafeză din clasa a patra. Când Carrie și-a început cariera, întregul ei drum era deja scris în stele. Iar eu, în ciuda cursurilor mele pentru avansați, nu știu decât că nu știu ce să fac.

— OK.

— OK ce? întreb eu enervată.

— OK, începe de-acolo.

Exact cuvintele lui Oak. Îmi las mâinile pe lângă corp și mă simt copleșită de o înfrângere ciudată.

— Asta a spus și Oakley, mărturisesc eu.

Ea ridică din sprâncene.

— Uau! Tu, persoana care se preface tot timpul că e fericită și plină de încredere, ți-ai mărturisit nesiguranțele în fața unui star pop de plastic? Cred că ți-a plăcut mult de el.

Dau nefericită din cap.

— Mi-a plăcut. Îmi place și acum.

Din pricina lacrimilor pe care tot încerc să mi le rețin, am un nod uriaș în gât.

— Ah, Paise, de ce nu mai vorbește cu mine?

— Nu știu, spune ea, prinzându-mă de mână. Dar există un mod simplu de a afla.

— Cum?

— Pleci cu avionul în următorul oraș unde va concerta. Cred că Miami?

— Nu vrea să fiu cu el, șoptesc eu.

— Atunci, îmi pare rău pentru el. Măcar se va termina așa cum ar trebui, spune Paisley, ridicând din umeri. Mereu am crezut că trebuie să te desparți de cineva față în față. Oakley a ales o cale lașă și asta n-are cum să-ți facă bine. Trebuie să afli de ce a făcut ce a făcut, altminteri n-o să depășești niciodată momentul, zice ea și dă din nou din umeri. Și poate că atunci când îl vei vedeai și-i vei auzi motivele, o veți scoate cumva la capăt. Oricum ar fi, nu vei ști dacă nu te vei duce acolo.

— Ca să mă dea afară? Nu, mersi.

— Atunci rămâi și prefă-te că ești fericită. Sau, pentru prima oară în viața ta, ieși din carapace! Asumă-ți un risc!

— Așa cum faci tu cu Ty, zic eu sarcastic.

— Exact așa cum fac eu cu Ty.

Scoate telefonul și-mi arată ultimul mesaj.

O să-mi găsesc o altă slujbă dacă asta ne desparte.

Mă legăn pe loc. Am fost atât de adâncită în propria dramă, încât nu mi-am dat seama că povestea de dragoste dintre Paisley și Ty evoluează.

— Uau!

— Mda, uau! Vaughn, merită să suferi pentru bărbatul potrivit. Ai da la schimb toți anii petrecuți cu mama și cu tata ca să nu înduri suferința pierderii lor?

Nu, dar emoțiile mă împiedică să răspund cu glas tare, așa că mă mulțumesc să dau din cap.

— Nu-ți mai fie frică de viață! Lasă iubirea să te poarte pe aripile ei. Preferi să te duci la Miami și să te dea Oak afară sau să te-ntrebi tot restul vieții tale ce-ar fi putut să se întâmple?

— Să mă duc la Miami, reușesc să spun.

— Bravo!

Duce mâna la spate și scoate o hârtie scoasă la imprimantă.

— Pentru că Ty și cu mine ți-am luat bilet la un avion particular care pleacă spre Miami peste trei ore. Poate că nu știi ce vrei să faci cu viitorul tău, dar măcar știi alături de cine vrei să fii. Du-te și fă-ți bagajele!

37

EL

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 concertul ăsta e atât de mișto

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Mor aici

@OakleyFord Te iubesc

@OakleyFord ești atât de frumos

@OakleyFord te rog dă-mi like. E ziua mea de naștere! Te roooog!!!!!

@OakleyFord ești mortal

Peste 50 000 de fani strigă și mă așteaptă, și ultimul lucru pe care doresc să-l fac e să dau piept cu ei. Vreau doar să mă închid în camera verde și să nu mai ies niciodată de-acolo. Sau să fac cum face maică-mea, să-mi pun o perucă dementă și ochelari de soare și să ies de-acolo pe furiș.

Și unde să mă duc?

Întrebarea asta chinuitoare mă face să mă crispez. Pentru că, pe bune, unde m-aș putea duce? Înapoi în LA? Înapoi la Vaughn, fata care nu vrea să fie cu mine?

Neah, mai bine aici, la New York. Măcar fanii vor să-mi fie alături. La naiba, și-ar vinde și copiii, și-ar tăia un braț, poate pe amândouă, doar ca să respire același aer cu mine.

Ciudat, și eu aș face același lucru dacă ar însemna să respir același aer cu Vaughn.

Mi-e dor de ea.

Mi-e dor de remarcile ei sarcastice și de hainele ei și de râsul ei incredibil de molipsitor. Nici nu mă pot gândi la ea fără să simt că am încasat un pumn în burtă. Și au trecut doar patru zile. Poate că într-o săptămână sau două, durerea nu va mai fi atât de intensă. Poate că rana va începe să se vindece și atunci o să mi-o pot aminti fără să mă prăbușesc.

Într-un fel, tot nu-mi vine să cred că totul s-a sfârșit. Sau că s-a despărțit de mine prin intermediul lui Jim.

Când managerul meu mi-a trântit contractul în față, în timp ce eram în sala de așteptare a aeroportului Van Nuys, nu reușeam nicicum să pricep despre ce e vorba. La început am crezut că e o glumă. Eram pe punctul de a o suna pe Vaughn ca să-mi cer scuze pentru cearta noastră și s-o avertizez despre „scandalul cu înșelatul“. Claudia îmi trimisese linkurile, pe care le luasem în derâdere. Faza cu Luke nu era o noutate pentru mine. Nu-mi păsa dacă voia să-și dea drumul la gură în fața presei. M-am gândit că nici lui Vaughn nu-i păsa.

Dar m-am înșelat. Jim a spus că Vaughn sunase în dimineața aceea și îi spusese că nu mai vrea să facă asta. Că fusese umilită. Că stilul meu de viață era prea mult pentru ea.

I-am scris imediat. Nu mi-a răspuns. Am sunat-o. Nu mi-a răspuns. Și apoi, după ore întregi de tăcere și după o sută de mesaje trimise în gol, mi-a scris, într-un final. Fiecare cuvânt al acelui mesaj îmi este încă întipărit în minte.

Îmi pare rău, Oak, dar nu mai pot. E prea mult pentru mine.

Când ne-am cunoscut, i-am spus că nu multe fete îmi pot accepta stilul de viață. Și i-am mai spus asta și când ne-au încolțit paparazzi, de ziua mea. Am rugat-o să nu vină în turneu cu mine, pentru că știam ce va descoperi dacă va veni. Fane disperate, care vor să-i scoată ochii. Întrebări necontenite de la reporteri. Zvonuri și acuzații aiuritoare din tabloide. Nu voiam să treacă prin asta.

Presupun că s-a decis că nici ea nu vrea să treacă prin asta.

A fost bătută cu ouă, pentru numele lui Dumnezeu. N-o pot învinovăți că s-a evaporat.

Și totuși o învinovățesc.

Ty mă întreabă ce am pățit și-i spun să-și vadă dracului de treburile lui. Apoi, pentru că am fost un dobitoc, îl evit. La naiba, evit pe toată lumea cât pot de mult.

Singura persoană care aș vrea să fie lângă mine este Vaughn.

Leacul pentru inima mea rănită e un strop de muzică bună. Nefericirea mea mi-a oferit întotdeauna inspirație pentru un nou cântec, iar pe cel de-acum l-am cântat toată săptămâna în camera de hotel. Îl cânt și acum, în timp ce cineva bate la ușă și apoi King intră fără să aștepte să fie invitat.

N-a putut veni la primele concerte ale turneului, la New York, dar din fericire a reușit să ajungă la cele de la Miami. Până acum, turneul are un succes imens. În afară de asta, noul meu disc e pe locul întâi în topuri încă de la lansare. Fanilor le place la nebunie noul meu stil. Am primit mii de mesaje și de e-mailuri de la oameni care spun că a meritat așteptarea sută la sută. I-am trimis mai departe câteva dintre acele mesaje lui Jim, ca răspuns la replica lui „doi ani fără album și toată lumea uită de tine!“ Acest nou album a depășit în vânzări albumul Ford, cel mai bine vândut până acum.

— Ce păcat că ai scris asta după ce am terminat albumul! spune King când aude ce cânt.

Aseară, după spectacol, m-a scos la un pahar, pentru că n-aveam niciun chef să mă duc la vreo petrecere și, după aceea, am mai stat de vorbă la el în apartament, unde i-am cântat noua mea melodie. I-a plăcut la nebunie.

Încă îi place, se pare, pentru că o fluieră ușor.

— Cred că e cel mai tare lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Putem pune melodia asta pe următorul disc, spun și îl privesc în ochi. Va mai exista vreun album sau mergi mai departe?

Îmi țin respirația în așteptarea răspunsului. Nimeni nu rămâne prea mult timp în viața mea. Întrebați-o pe Vaughn.

— Acum nu mai scapi de mine. Dar va trebui să mai aștepți. Mai am de produs trei albume ale altor artiști.

— Dar întotdeauna o să-ți faci timp pentru mine, nu-i așa?

— Fix așa, zâmbește el.

Zâmbesc și eu, dar cam trist și cam forțat. Însă apreciez tot ce a făcut pentru mine și am grijă să-i spun asta.

— Mulțumesc că ai avut răbdare cu mine, frate, îi spun stânjenit. Că ai crezut că mă pot... maturiza, cred.

— Nicio problemă, spune el, ridicând din sprânceană. Doar că mi se pare că regresezi, puștiule. Stai aici și jelești, când ai mii de fani care te așteaptă, or, ăsta nu e un semn de maturizare.

Are dreptate. Las chitara jos și sar în picioare. Sunt deja echipat în țoalele de concert — jeanși sfâșiați, tricoul mulat, părul îmi e perfect aranjat cu gel și sunt puțin machiat cu rimel pentru că fetelor le place chestia asta. Că veni vorba despre fete, știu că sunt vreo 50 cu permise de culise strânse deja afară, la ușă. Una dintre ele a încercat mai devreme să se strecoare înăuntru, dar Ty a oprit-o rapid.

Aseară erau la fel de multe fete forfotind în culise. Spre surprinderea mea, printre ele era și April, dar, din fericire, nu era acolo pentru mine. De curând s-a combinat cu solistul vocal al trupei care cântă în deschiderea mea. E un grup în plină ascensiune, din California, și cântă un soi de amestec surf/pop/punk/emo... de fapt, nu prea știu cum să le descriu stilul, dar muzica lor nu e rea deloc.

Nu știu dacă April și tipul cu pricina au o relație reală sau e un alt aranjament de ochii presei, dar dacă totul e fals, atunci amândoi sunt niște actori senzaționali. Aseară nu se puteau dezlipi unul de celălalt.

E drăguț s-o văd fericită. Dumnezeu mi-e martor că am necăjit-o, deși refuz să-mi asum toată vina pentru asta. April cunoștea înțelegerea. N-ar fi trebuit să se îndrăgostească de mine.

Așa cum eu m-am îndrăgostit acum de Vaughn.

Ce ironie! Mă aflu în situația lui April. Încă de la început, știam că Vaughn face asta pentru bani, cu toate astea mi-am permis să mă rătăcesc în această iluzie.

Dar... o parte din povestea asta trebuie să fi fost adevărată, nu-i așa? Felul în care mă privea, felul în care mă săruta. Oare mi-am închipuit toate lucrurile astea?

Sun-o și întreab-o!

Alung acest gând. Nup, nu sunt atât de jalnic. Refuz să fug după o fată care m-a părăsit.

— Trebuie să urci pe scenă. Promoterul începe să se agite, spune King, cu un zâmbet sec. Și sunt destul de sigur că managerul își iese deja din fire.

Dau din cap și îl urmez, ies pe ușă, dar mă opresc ca să trag aer în piept. Aud agitația de afară și nu-mi doresc decât să mă retrag în singurătate. Dar nu pot. Asta e viața mea. Asta am visat dintotdeauna să fac. Ceea ce înseamnă că nu mă pot plânge ca un copilaș răzgâiat. Nu pot decât să urc pe scenă și să cânt din toată inima.

Sau măcar să mă prefac că voi cânta din toată inima.

Căci sunt destul de sigur că inima mea a rămas în California, la Vaughn Bennett.

EA

Pulsul mi s-a accelerat în timp ce gonesc spre locul de desfășurare a concertului. Zborul meu a întârziat 30 de minute din cauza unei probleme mecanice despre care n-am îndrăznit să întreb mai multe. Ultimul lucru care-mi lipsea era să aflu ce era în neregulă cu avionul în care trebuia să mă sui. Dar pilotul nu părea foarte îngrijorat și, în cele din urmă, am decolat.

Trebuie să recunosc, e destul de mișto să zbori cu un avion privat. L-am împărțit cu un alt client de-ai lui Diamond, un compozitor care a vorbit cinci ore despre noul album al lui Oakley. L-am auzit vorbind despre „puritatea“ versurilor și m-am întristat. Mi-a reamintit de timpul petrecut la studio cu Oak, privindu-l cum lucrează alături de King. Privindu-l cum scrie și rescrie și trudește pentru fiecare cuvânt. Întregul proces a fost... minunat. Încă nu știu ce vreau să fac cu viața mea, dar știu că vreau ce are Oak. Ceva care să mă captiveze în întregime. Ceva care să-mi placă atât de mult, încât să uit de mine. Oak este atât de norocos! Mă întreb dacă-și dă seama de asta.

Pentru că zborul meu a aterizat cu o oră și jumătate întârziere, concertul a început deja când ajung la arenă. Ty a aranjat ca un asistent să mă ducă la cabina lui Oakley, dar el e deja pe scenă și m-am împăcat cu ideea că voi discuta cu el de-abia după spectacol.

Suntem la jumătatea coridorului aglomerat, când îl zăresc pe Ty. Ridică din sprâncene și-mi zâmbește larg.

— Vaughn! strigă el. Paisley zicea că vii, dar n-am crezut-o până acum.

Mă uimește când mă îmbrățișează cu toată puterea și mă învârtește. Observ că suntem scanați de priviri curioase, majoritatea sunt fete sumar îmbrăcate, cu șnururi de VIP la gât. Înghit în sec, întrebându-mă dacă vreuna dintre ele trecuse prin cabina lui Oakley. Dacă s-au dus ieri la petreceri și dacă și-au petrecut timpul cu el. Mă uit și după April, dar n-o văd.

Dintr-odată mă simt emoționată. Poate n-ar fi trebuit să vin. Poate că Paisley se înșală în legătură cu încheierea. Dacă Oakley se uită la mine și-mi ordonă să dispar?

— Vrei să te duci în sală? mă întreabă Ty. Te pot duce în primul rând sau în zona VIP din fața scenei.

Dau din cap. Nu cred că vreau să fiu înconjurată de admiratoarele înfocate ale lui Oak. O să-mi amintească de faptul că nu sunt singura îndrăgostită de el. Că milioane de fane cred că Oak le aparține.

Dar nici nu vreau să ratez spectacolul.

— Pot să stau pe o aripă? Așa le spuneți? Aripi?

Ty râde.

— Da, văd că prinzi limbajul. Vino-ncoace!

Ty mă ia de mână și mă conduce pe coridor. Aici e cald ca-n iad și transpir îngrozitor pe sub maiou. Și sunt oameni pretutindeni. Cară echipamente, scriu pe table, urlă diverse ordine, vorbesc la stație sau la mobil. E ca o casă de nebuni.

— Jim e aici? întreb cu precauție.

N-am vorbit cu el de când mi-a trimis acasă, prin curieri, contractul suspendat.

— Nu, e încă în LA. Vine la restul concertelor de pe Coasta de Est. Probabil o să ne-ntâlnim cu el în Chicago.

Noi. Nu știu dacă ar trebui să-l corectez sau nu. Pur și simplu, Ty presupune că o să vin și la Chicago, dar totul depinde de reacția lui Oak

când mă va vedea. Sau de cum voi reacționa eu când îl voi vedea. Oricât aș vrea să mi se arunce la picioare, să-și ceară iertare pentru că a pus capăt relației și să mă implore să-l primesc înapoi, nu sunt sigură că pot face asta. S-a despărțit de mine prin intermediul managerilor, al contractelor și al rețelelor de socializare, pentru numele lui Dumnezeu! E ceva de neiertat, nu-i așa?

Pe măsură ce ne apropiem de capătul coridorului, încep să aud muzica. Inima îmi bate mai repede când recunosc inconfundabila voce a lui Oakley Ford, profundă, răgușită, minunată. Cântă una dintre melodiile ritmate pe care el și King le-au înregistrat superentuziasmați. Nu e cântecul meu preferat de pe album, dar e cel pe care casa de discuri l-a ales ca prim single, iar publicului îi place la nebunie.

Ty deschide o ușă și mă simt copleșită de muzică. Urcăm pe câteva trepte metalice. E întuneric și habar n-am unde mergem, dar știu că suntem aproape de scenă pentru că muzica se aude din ce în ce mai tare. Aud trupa. Tobele. Chitara. Glasul lui Oak. Îmi place la nebunie vocea lui.

Mai facem câțiva pași și, brusc, văd scena. Sunt două seturi uriașe de trepte care duc la un balcon de la nivelul al doilea. Balustrada e plină cu lumini care se aprind sincron cu ritmul melodiilor lui Oak. În spatele balconului e un ecran atât de mare, încât cred că-l văd și astronauții din spațiu.

Apoi îl zăresc pe el în mijlocul scenei care ocupă stadionul dintr-o parte în cealaltă.

Inima mi se ridică în gât. E atât de frumos, că aproape mă doare să-l privesc. E transpirat din cauza luminii reflectoarelor și a căldurii. Nu văd mulțimea, dar o aud — e un vuiet. Nu, e iubire. Toată iubirea pe care acești oameni, majoritatea străini o simt pentru Oakley și care se îndreaptă spre el.

— Vaughn? strigă ascuțit cineva.

Recunosc această voce pițigăiată. Îi aparține Claudiei, care stă la câțiva metri distanță, alături de un bărbat cu un clipboard în mână. Mă întorc spre ea, fără să-mi scape că se albește la față când dă cu ochii de mine.

— Ce cauți tu aici? mă întreabă ea, cu un glas atât de strident, încât cu greu mai aud muzica.

— Hei, Claudia, îi răspund, pe un ton sec.

Are un soi de disperare în ochi și se uită ba la mine, ba la scenă. Vine spre mine și se răstește:

— N-ar trebui să fii aici.

Ridic din umeri.

— De ce? Pentru că nu vrea să mă vadă? Mare păcat! Am câteva lucruri să-i spun.

— Dar...

Trec pe lângă ea și mă apropii de scenă. Nu-mi pasă că Claudia e supărată că sunt aici. Paisley are dreptate. Trebuie să discut cu Oak. Trebuie să mă privească în ochi și să-mi spună că totul s-a sfârșit.

Aud ultimele acorduri ale cântecului lui Oak. După ce termină, zâmbește larg spre public.

— V-a plăcut, hm? glumește el.

Strigătele asurzitoare se aud din tot stadionul. El se întoarce puțin, iar eu mormăi dezamăgită, pentru că acum îi văd doar ceafa. Așa că înaintez și răsuflu ușurată când îi deslușesc profilul. Glumește în continuare cu mulțimea, spunându-le fanilor săi o poveste despre timpul petrecut la studio.

— Producătorul meu, Donovan King, îl cunoașteți, nu-i așa? Mi-a aruncat cu un creion în cap în timpul înregistrărilor. Era să-mi scoată un ochi.

Lumea izbucnește într-un hohot uriaș de râs. Simt vibrația sub tălpi.

Ceva mă trage de braț. Nu, cineva. E Claudia, care încearcă să mă smucească de lângă scenă. Îi arunc o privire criminală, iar ea îmi dă drumul imediat. Cu o figură resemnată, se dă înapoi și începe să tasteze rapid pe telefon.

— Dar a meritat tot efortul, căci a ieșit ceva mult mai bun. Iată una dintre melodiile mai puțin cunoscute de pe album, dar vreau să-i dați o șansă, bine? Aproape că mi-am sacrificat un ochi pentru ea.

Zâmbind în continuare, Oak pune chitara jos, apoi se îndreaptă spre asistentul de scenă care-i întinde o altă chitară.

Și atunci mă zărește.

Rămâne cu gura căscată și stă acolo o clipă, încremenit.

Se uită fix la mine.

Mă uit și eu la el. Vreau să-i zâmbesc sau să-i fac cu mâna sau orice altceva, orice, dar ce naiba ar trebui să fac? E în toiul unui spectacol. Nu e ca și cum ar putea să... O, Doamne Dumnezeule, ce face? Chiar vine spre mine?

Îl privesc uluită, iar el se oprește și spune rapid la microfon:

— Stați o secundă, oameni buni!

Și apoi — și apoi! — Oakley Ford, în toiul concertului pe care-l susține, străbate scena în goană, venind spre mine.

— Ce faci aici? mă întreabă când ajunge la mine.

Dâre de sudoare i se preling pe frunte și pe gât. Luminile scenei îl înconjoară și Oak pare mai puternic, mai strălucitor și mai convingător ca oricând.

— Nu știu, mă bâlbâi eu.

Cât de tâmpită am fost să cred că tipul ăsta, care nu are alt scop în viață decât să-i inspire pe alții, ar putea să vrea să fie cu mine? E Oakley Ford. Eu sunt Vaughn Bennett. Normal că s-a despărțit de mine.

— Lasă-mă să ghicesc! Ai venit să-mi vezi arsenalul.

Replica e rostită caustic, aproape ca o acuzație. Îmi umezesc buzele cu limba, trăgând de timp pentru că nu știu cum să reacționez.

— Sau... stai puțin... poate că ai venit ca să-mi dai personal papucii.

Amărăciunea i se ghicește în privire.

— Atunci, puteai să nu te mai obosești să faci atâta drum. Am înțeles mesajul, Vaughn. Clar și răspicat.

Mă simt copleșită de confuzie.

— Despre ce dracului vorbești?

El se încruntă la mine.

— Îți bați joc de mine?

Mă holbez la el și simt cum încep să fierb de furie.

— Tu ești cel care trebuie să-mi dea personal papucii. Eu sunt cea care am primit mesajul tău. Clar și răspicat, repet eu.

Oak clipește nelămurit.

— Ce se petrece aici?

— Habar n-am! strig eu.

Stăm acolo o clipă și-mi zăresc propria uimire oglindită în ochii lui. Mintea mea e cuprinsă de confuzie, așa că inspir profund și mă chinui să mă calmez ca să pot gândi.

— Mi-ai blocat numărul, asta e tot ce pot spune.

Pare de-a dreptul speriat.

— Nu, n-am făcut asta.

Ne uităm fix unul la celălalt.

— Te-ai despărțit de mine printr-un mesaj, spune el.

— Ba nu, nu e adevărat!

Din nou, ne privim fix. Apoi, ca și cum ne-ar fi străfulgerat același gând oribil în același timp, ne întoarcem spre Claudia.

— Ce ai făcut? mârâie Oakley spre PR-ista lui.

Obrajii ei roșii și mutra vinovată spun totul.

— Ce dracului! urlă Oakley.

Apoi inspiră profund ca să se calmeze, dar glasul îi e rece ca gheața când i se adresează din nou Claudiei.

— Mesajul de la Vaughn... cum ai făcut asta?

Claudia își lasă privirea în pământ, spre pantofii ei scumpi, cu tocuri înalte.

— I-am transferat numărul pe telefonul tău, într-un fișier swap. Amy l-a trimis.

— De ce? izbucnesc eu, holbându-mă la ea. De ce voiai să ne faci pe amândoi să credem că ne-am dat reciproc papucii?

— De ce crezi? răspunde ea, cu un glas periculos de ridicat. I-ai stricat imaginea, Vaughn! Tot efortul pe care l-am depus, tot timpul irosit ca să facem ca relația voastră să pară dulce și pură... ai distrus totul cu o singură greșeală absurdă! L-ai înșelat cu basistul lui! spune ea respirând precipitat. Jim și cu mine încercăm să reducem pagubele...

— Jim? o întrerupe Oak, cu o privire devastată. Și el a fost părtaș la mizeria asta?

— Încercam să te protejăm, Oak, pufnește Claudia. Trebuia ca fanii să se concentreze asupra turneului tău, nu asupra scandalului cu iubita. Am luat o decizie de PR.

— Să vă ia naiba cu PR-ul vostru! izbucnește Oak, uitându-se urât la ea. Ai depășit limitele, Claud. Amândoi le-ați depășit. Ești norocoasă că nu te dau afară chiar acum.

Sinceră să fiu, nu știu de ce n-o dă afară. Nu-mi vine să cred că Jim și Claudia au orchestrat o despărțire fără știrea noastră. Nu-mi vine să cred că mi-am irosit patru zile blestemându-l pe Oak și imaginându-mi cum să-l pedepsesc când, în tot acest timp, el credea că eu i-am dat lui papucii.

— Dispari de-aici, se răstește Oak la Claudia. Nu știu ce-mi vine să-ți fac.

Pe fața ei se citește șocul.

— Oakley, murmură ea.

— Vorbesc serios. O să discutăm despre toate astea mai târziu. Și sună-l pe Jim, să se pregătească și el.

Își trece mâinile prin părul dat cu gel, ciufulindu-l.

— Ai depășit limitele, repetă el.

După un moment lung și stânjenitor, Claudia se întoarce pe tocurile ei înalte și dispare pe scări. Oak trage aer în piept și se uită la mine.

— Nu ai vrut să ne despărțim..., spune el, cu o nuanță de surprindere

în glas.

— Nici tu nu ai vrut să ne despărțim, zic și eu, la fel de surprinsă.

Ne privim. Sunt perfect conștientă de mulțimea de dincolo de scenă. Valurile de proteste și țipete îmi arată că oamenii devin nerăbdători. Dar Oakley nu dă niciun semn că ar vrea să se întoarcă pe scenă.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un cretin cu tine, după petrecere, spune el încet. Știu că ai încercat să faci ceva drăguț pentru mine.

— Îmi cer scuze că l-am invitat pe tatăl tău, Oak. Nu credeam că se va comporta așa.

— Știu, zice și apoi tace, continuând să mă privească, emoționat. Mi-a fost dor de tine. Atât de mult!

Și, dintr-odată, îmi dau seama că am avut dreptate să vin aici. Ca să văd acest moment de fericire pe chipul lui, o fericire legată de mine. Nu contează ce vor scrie mâine tabloidele. Miile de postări răutăcioase de pe Twitter care spun că nu sunt destul de frumoasă, destul de deșteaptă, destul de talentată pentru Oakley Ford... toate sunt anulate de zâmbetul lui.

Poate că nu sunt capabilă să cânt la chitară sau cu vocea. Viitorul meu e nesigur. Habar nu am ce mă așteaptă. Dar știu că vreau să dau piept cu viitorul, mână-n mână cu Oakley.

Îmi cobor palma pe umărul lui ca să-l prind de mână. Și apoi, în fața câtorva oameni pe care nu-i cunosc — inclusiv a unei tipe care cred că e jurnalistă, după furia cu care tastează pe telefon — îi spun toate lucrurile pe care mi-a fost teamă să le rostesc.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Am fost nefericită fără tine..., adaug eu, înghițind în sec. Și...

Ahhh, de ce nu pot spune cuvintele astea?

— Și ce? mă tachinează el.

Nu-mi ușurează deloc misiunea. Dar nu-i așa că toate lucrurile valoroase merită câștigate cu efort? Oakley merită acest efort. Merită tot ce-i mai bun, iar el nici măcar nu știe asta.

— Mă bucur că am încetat..., cobor eu glasul, pentru că e lume în jurul nostru... Mă bucur că am anulat contractul. Ai spus că în viața ta

totul e fals... dar relația noastră nu e falsă, Oak. E adevărată. Suntem adevărați.

Zâmbește. În spatele lui, publicul e neliniștit. Îi aud numele scandat, pentru că mulțimea e derutată și nu știe ce se petrece. În acest moment și eu sunt la fel, căutându-mi cuvintele ca să-i pot explica ce simt.

— Nu știu când s-a întâmplat asta, dar n-o să mă mai prefac, zic eu fără teamă. Nu mă pot preface că nu te iubesc. Că nu-mi faci inima să cânte. Că nu aștept să te văd în fiecare zi, că nu aștept să citesc mesajele de la tine, că nu aștept să-ți aud vocea minunată când îmi spui iubito.

El surâde și cred că și eu zâmbesc. Poate că nu e atât de greu să fii deschis, la urma urmelor.

— Știu că m-aș descurca fără tine. Aș duce o viață cât se poate de bună. Dar eu nu vreau o viață bună. Vreau o viață aiurită, entuziastă, fericită, tristă, plină de emoții, zgomotoasă, alături de tine.

Fanii încep să țipe la unison, ca și cum ar fi o singură ființă. Toată lumea de pe scenă pare să-i audă, în afară de Oak. În întuneric, ochii lui strălucitori mă privesc fix, amețitor.

— Atunci asta vei avea, iubito.

— Oak, fanii tăi... vor să te întorci pe scenă, îi șoptește la ureche o tipă curajoasă.

— Haide! Cântă pentru mine, îl îndemn eu.

El șovăie, de parcă i-ar fi teamă să nu dispar.

— O să fiu aici, îl liniștesc eu.

— Promiți?

— Pentru totdeauna.

Cu un zâmbet larg, se întoarce în fugă în mijlocul scenei, luând chitara din mâna unui roadie. Ty apare din spatele meu și-mi pune o mână pe umăr.

— La naiba, fetițo! Mă inspiri.

— Sper, îi spun eu, fără să-mi desprind privirea de la Oak. Pentru că

dacă nu ești la fel de curajos ca sora mea, înseamnă că n-o meriți.

— Ai dreptate. Dar asta înseamnă că nu mai pot fi bodyguardul lui Oak. Conflict de interese.

— Ești prietenul lui, nu-i așa? Asta e tot ce-și dorește.

Mă uit cum Oak se așază pe un taburet și-și aranjează microfonul. Ty mă strânge de umăr.

— Și voi rămâne prietenul lui pentru totdeauna.

— Gândește-te... tu și Oak puteți fi de-acum în echipa câștigătoare la jocul scăriței, dacă devii un Bennett.

— De ce crezi că renunț la job? Detest să pierd.

Mă opresc brusc din râs când Oak începe să vorbească și să atingă ușor coardele chitarei.

— După cum știți, n-am mai scos un album de aproape trei ani și nu pentru că nu puteam să fac muzică. Ci pentru că încercam să-mi găsesc vocea. Lumea noastră e plină de filtre, de Photoshop și, mă rog… — ridică el din umeri — de falsuri.

Mai cântă câteva acorduri.

— Și asta pentru că vrem ca toată lumea să ne creadă perfecți. Problema este că nimeni nu e perfect și dorința nestăvilită de a părea așa ne reduce la tăcere. Adică, mie așa mi s-a întâmplat. De-abia când nu mi-a mai fost teamă să-mi înfrunt defectele, am descoperit muzica din mine. Muzica pe care voiam cu adevărat s-o creez. Și singurul motiv pentru care sunt astăzi aici, în fața voastră, pe scenă, este că am întâlnit pe cineva care mi-a dat curajul să evadez din colivia mea închipuită și să fiu, în sfârșit, eu însumi.

Acordurile chitarei se transformă într-o melodie, iar Oak începe să cânte. Nu l-am mai auzit niciodată cântând această melodie... nici la studio, nici la sesiunile de improvizații făcute cu prietenii mei... dar recunosc versurile.

Au fost primele versuri pe care mi le-a cântat și care mi-au dat fiori. Cele în care mărturisea că preferă să se ascundă până o să dea de fata care va face ca toate măștile să dispară. Cea care va transforma în adevăr tot ce e fals.

Oak cântă din toată inima lui... și dintr-a mea.

38

EL

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 Acest cântec. Jur că am vărsat un râu de lacrimi

1doodlebug1 @OakleyFord_stanNo1 și eu cred că l-a cântat pentru ea

OakleyFord_stanNo1 @1doodlebug1 l-a cântat pentru noi toți

Nu-mi amintesc multe lucruri de la concert, după ce am cântat „When It's Real". Știu că toți cei din public și-au ridicat telefoanele. După aplauzele furtunoase care nu se mai opresc, îmi dau seama că le-a plăcut show-ul la nebunie.

Valurile de adorație care mă însoțesc de obicei când cobor de pe scenă zboară acum pe lângă mine, pentru că singura persoană a cărei părere contează stă acolo unde am lăsat-o.

Larson, unul dintre tehnicienii care au lucrat și la turneul Ford, îmi întinde un prosop. Îmi sfâșii tricoul îmbibat de transpirație și încep să mă șterg. Vaughn cască ochii, urmărindu-mi mâinile. Mă bucur ca un fraier când o văd atât de afectată și mor de nerăbdare să aflu ce crede.

— Deci? o întreb.

— A fost incredibil!

Se uită la mine cu ochi atât de scânteietori, încât luminează toată scena.

— Dar acum sunt o alintată. O să vreau să stau aproape de scenă la toate concertele.

— Neah, trebuie să vezi spectacolul de pe scenă. Energia de acolo e senzațională. Mulțumesc, Lars.

Îi arunc prosopul, iar el îmi dă un tricou curat. Nu prea vreau să-l

port, pentru că aici sunt 50 de grade, deși reflectoarele s-au stins, însă trebuie să trec pe lângă 100 de fani până ajung la cabina verde.

— Frumos concert, Oak, spune Darsh Sethi, unul dintre sponsorii turneului, bătându-mă pe braț când trecem pe lângă el.

Nici nu tresar la atingerea lui nedorită, dar asta pentru că sunt concentrat la Vaughn. Ea se apropie și mai mult de mine, vârându-și un deget în gaica centurii de la jeanșii mei. Nu-mi vine să cred că e aici. Și, oricât de fericit sunt că o văd, sunt și extrem de furios. Nu pe ea, ci pe oamenii care ar fi trebuit să mă susțină. Jim și Claudia vor avea de-a face cu mine pe tema asta. Ce au făcut ei este greșit. Este inacceptabil. Au încercat să se joace cu viața mea. Și cu a lui Vaughn.

Alți câțiva oameni se opresc să mă felicite, să-mi strângă mâna și să mă bată pe umeri. Mă salută inclusiv VIP-uri care au plătit o grămadă de bani pentru ca fiicele lor să-și poată face o poză cu mine mai târziu.

În tot acest timp, Vaughn nu mă părăsește nicio secundă. Mă întreb dacă știe că ea mă ajută să trec prin toate astea. Probabil că nu, dar o să-i spun mai târziu.

Îmi ia 45 de minute să parcurg cei 50 de metri de la scenă la cabină.

— Ce urmează după asta? întreabă Vaughn.

O duc spre canapea, unde mă prăbușesc. Un tehnician îmi aduce o sticlă de apă și o întreabă pe Vaughn ce dorește. O Coca Cola. Dau pe gât jumătate de sticlă înainte de a răspunde.

— Mai întâi, o să te sărut, apoi o să fac un duș. După duș, o să te mai sărut puțin. După ce-mi trag sufletul, am o sesiune de meet-and-greet cu câțiva fani. După ce termin, mergem la hotel și te mai sărut puțin.

Ea roșește, râde și roșește și mai tare. E atât de adorabilă, încât nu-i mai pot rezista. Așa că mă înclin și o sărut. Îi simt buzele moi. Mă cuprinde de umeri. Mi-ar plăcea să fac asta o noapte întreagă — să mă țină în brațe și să ne sărutăm.

Cineva — pe care o să-l concediez mai târziu — își drege glasul și ne întrerupe.

— Scuze, frate, dar dacă vrei să scapi de-aici, ar trebui să te miști.

O sărut pe Vaughn și mai apăsat, până când ea se desprinde de mine.

— Nu plec nicăieri, spune, dându-mi părul transpirat la o parte de pe frunte. Avem mai târziu timp pentru... toate, adaugă, înroșindu-se când rostește acest cuvânt nevinovat. La urma urmei, avem două luni de turneu pe care ni le vom petrece împreună. O să călătoresc și eu așa cum mi-am dorit.

— Sunt aproape trei luni și n-o să avem timp deloc. O să ratăm țări întregi.

— Atunci o să-ntoarcem în LA și mă poți conduce până în sala de curs de la USC, zice ea, apoi strânge din buze. Dacă o să mă hotărăsc să mă duc.

— Bine.

O las să mă tragă în picioare.

— Ty, ce bine că te iubesc, frate, altfel te dădeam afară.

Ty râde și mă lovește cu putere pe spate.

— Prea târziu. Îmi dau demisia când se termină turneul.

— Poftim? Eu glumeam.

— Eu, nu. Paisley și cu mine o să-ncepem să ne vedem de-adevăratelea — spune el, ridicând din sprâncene —, ceea ce înseamnă că nu mai pot lucra pentru tine. Conflict de interese, nu? Dar o să fiu pe-aici mai tot timpul. Vaughn spune că o să fim în echipa Bennett la toate competițiile.

— Suntem niște câștigători, spune veselă Vaughn. Și tu vrei să fii mereu de partea învingătorilor.

— Știu, zâmbesc eu larg. De ce crezi că lupt să te păstrez?

— Pentru că mă iubești, spune ea, fără niciun strop de îngâmfare.

De emoție, mi se pune un nod în gât.

— Te iubesc, știi...

— Daaa... Asta am spus și eu.

Izbucnește în râs.

— Stai puțin... nu se presupune că eu ar trebui să fiu cel îngâmfat în

relația asta?

— Nu sunt îngâmfată, mă contrazice ea. Sunt doar sigură că mă iubești. Și încă sunt foarte supărată pe Jim și Claudia pentru că m-au făcut să cred altceva.

— Și eu, spun încruntat. Dar nu-ți face griji. O să le fac un mare scandal din cauza asta.

— Bravo, spune ea, ridicând din sprânceană. Apropo, ar fi drăguț să spui și tu acele cuvinte.

— Ah, vrei cuvinte, hm?

Mă întorc lângă ea și o iau în brațe. Îmi înclin capul, astfel încât gura mea îi atinge buzele. Toți cei din cameră cred probabil că o voi săruta. Dar nu o sărut. Fac ceva mult mai important.

— Ești singura persoană din viața mea care nu vrea nimic altceva decât pe mine și asta e înspăimântător și senzațional în același timp. Să nu mă părăsești niciodată. Te iubesc. Tu ești inima mea.

O aud pe Vaughn respirând precipitat.

— Uau! OK. Ai rostit niște cuvinte extraordinare.

Mă sărută dulce.

— Ești al meu, Oakley Ford.

— Da. Sunt al tău.

Zâmbesc continuând să o sărut.

— Iar tu, Vaughn Bennett, ești a mea.

Epilog

Starstalkerz.com

Dumnezeule! Membrii familiei Ford au fost văzuți de nenumărate ori săptămâna asta! Poze, mai jos.

Ce am văzut: Katrina Ford și-a luat liber de pe platourile unde filmează noua peliculă a lui Weisenberg, ca să-și susțină fiul, la Chicago. Mândra mămică a stat în primul rând, alături de iubita lui Oakley și amândouă au fost fotografiate încurajându-l cu disperare.

Ce am văzut: Oakley și iubita lui lângă o mașină cu înghețată în Portland, însoțiți de frații gemeni ai lui Vaughn. Nu sunt adorabili?

Ce am văzut: Dustin Ford vorbește cu presa la premiera filmului War Hero, lăudând noul album al lui Oakley. „Nemaipomenit!“ a explodat el.

Ce am văzut: Boston, oameni buni. Mâncau pizza lângă Beacon Hill — Oak, Vaughn, Paisley Bennett... și tipul ăla… e fostul bodyguard al lui Oak care o ține de mână pe cealaltă soră Bennett? Înseamnă că avem două cupluri de îndrăgostiți?

Cuprins

1 EL

2 EA

3 EA

4 EA

5 EL

6 EA

7 EA

8 EL

9 EA

10 EL

11 EA

12 EL

13 EA

14 EA

15 EL

16 EL

17 EA

18 EL

19 EA

20 EA

21 EL

22 EL

23 EL

24 EL

25 EA

26 EA

27 EL

28 EL

29 EA

30 EL

31 EA

32 EA

33 EL

34 EA

35 EA

36 EA

37 EL

38 EL

Epilog

Table of Contents

Cover Page
Cand totul e adevarat
1 EL
2 EA
3 EA
4 EA
5 EL
6 EA
7 EA
8 EL
9 EA
10 EL
11 EA
12 EL
13 EA
14 EA
15 EL
16 EL
17 EA
18 EL
19 EA
20 EA
21 EL
22 EL
23 EL
24 EL
25 EA
26 EA
27 EL
28 EL
29 EA
30 EL
31 EA
32 EA
33 EL
34 EA
35 EA
36 EA
37 EL
38 EL
Epilog